

Giới thiệu Yêu Chiều Tận Tâm Khảm

Số chương: Chính văn 104 chương + 5 ngoại truyện

Edit: Chanchan -Chanh

Bìa: des by Nhà Tâm toàn convert

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, giới giải trí, hiện đại, HE, ngọt sủng, hào môn thế gia, niên thượng, chế phục tình duyên

Một câu chuyện ngọt ngào sủng tới tận răng cho người đọc.

Cả hai nhân vật đều quen biết nhau từ nhỏ Bạc Kha Nhiễm luôn có thói quen lúc nào cũng thích đi sau lưng Thẩm Dữ, ngọt ngào mà kêu anh một tiếng: "Chú."

Còn đối với Thẩm Dữ nhìn cô nhóc suốt ngày lẻo đẻo theo sau lưng mình, có điểm đau đầu.

Nhưng càng đau đầu hơn, cô nhóc này càng trưởng thành càng xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều.

Cô xuất hiện trước mặt anh, ngọt ngào kêu anh: "Chú nhỏ."

Khuôn mặt Thẩm Dữ từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện một gợn sóng, thế nhưng lúc này, xuất hiện một vết nứt.

Tác phẩm mới của Thẩm đạo bỗng nhiên tuyên bố dàn diễn viên, vai nữ chính thế mà lại là tiểu hoa mới Bạc Kha Nhiễm.

Mọi người ồ lên.

Sau đó, trên phim trường, có người nghe được tiểu hoa kêu Thẩm đạo "Chú nhỏ."

Lại sau nữa, tiểu hoa kêu Thẩm đạo "Lão công."

Lưu ý:

- 1.Giới giải trí là phụ, yêu đương là chính, đơn giản là mỗi ngày rải cầu lương.
- 2.Nam hơn nữ 7 tuổi.
- 3.Sủng sủng sủng, sủng đến mềm chân.

Vai chính: Thẩm Dữ, Bạc Kha Nhiễm | vai phụ: Quần chúng ăn dưa

Nhận xét tác phẩm:

Bọn họ đều nói Thẩm Dữ tính tình lãnh khốc, không hề có tình cảm. Nhưng chỉ có một người biết, hẳn không chỉ có lạnh lùng mà lời âu yếm cùng cả đời ấm áp chỉ dành cho một người — Bạc Kha Nhiễm. Văn phong nhẹ nhàng, chủ yếu lấy ngọt sủng là chính, đơn giản đem tình yêu, thân tình, anh em từ từ khai triển, nhân vật hình tượng khắc họa đầy đặn, chuyện xưa tình tiết nhẹ nhàng, khiến người đọc cảm thấy tràn ngập tình thân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Buổi trưa, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua từng lá cây, ẩn hiện dừng trên gò má người nọ, cô nghiêng đầu, mũ áo lông vũ che khuất hơn nửa khuôn mặt, ngày thường chính là đôi mắt linh động mà lúc này lại đầy lười biếng.

Nguyễn Lệ vẫn luôn biết Bạc Kha Nhiễm là 1 người xinh đẹp.

Mặt trái xoan tiêu chuẩn, làn da trắng nõn giống như sữa dê, rõ ràng có một đôi mắt đào hoa câu người nhưng lại thanh triệt sáng ngời giống như hồ nước, môi mỏng không điểm mà xich.

Rốt cuộc mới chỉ hai mươi tuổi, đúng là như hoa như ngọc.

Nguyễn Lệ nhìn Bạc Kha Nhiễm, hơi thở đều đều, không hề phát hiện có người đến, xem ra đang ngủ say sưa.

Nguyễn Lệ duỗi tay muốn gọi cô, ai ngờ tay mới chạm đến áo khoác, người trước đó một giây còn ngủ say sưa lập tức bừng tỉnh.

"Lệ tỷ, chị đã đến rồi?" Giọng mũi hơi ngạt.

"uh." Nguyễn Lệ liền ngồi xuống chiếc ghế dựa trước mặt cô.

Ngủ dậy liền cảm thấy lạnh, Bạc Kha Nhiễm không khỏi bọc mình trong áo lông vũ.

Thấy thế, Nguyễn Lệ mở miệng: "Đã nói với em bao nhiêu lần, đừng có ngủ ở bên ngoài, giờ mới thấy lạnh đi?"

Bạc Kha Nhiễm hướng cô cười cười, sau đó kéo cao khóa kéo áo lông vũ.

Nguyễn Lệ ngồi thẳng người, gọi cô tới gần, mở miệng hỏi: "Em biết cung phi đi?"

"Cung phi?"

Bạc Kha Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nguyễn Lệ.

Sao có thể không biết?

Cung Phi hiện tại là kịch bản nhà nhà đều tranh đấu nhau giành giật.

Mà chủ nhân của kịch bản này, chính là đạo diễn kim bài của giới giải trí - Thẩm Dữ.

Người này mới chỉ hai mươi bảy tuổi, bốn năm trước ra nước ngoài đào tạo sâu, năm trước trở về liền sản xuất Vây Thành, làm sự nghiệp của hần giống như lên như điều gặp gió, một bước lên trời. Sau đó chỉ trong một năm ngắn ngủi, hoàn toàn đứng vững gót chân trong giới giải trí, mới vừa tuyên bố kết thúc quay Thiện Mỹ, sang năm sẽ công chiếu phim, phỏng chừng lại làm giá trị con người hần tăng thêm mấy phần.

Lúc này mọi người đều liều mạng muốn đi nịnh bợ đạo diễn kim bài Thẩm Dữ.

Tính ra chính là chú nhỏ có nửa phần quan hệ với cô.

Đồng thời cũng là vị hôn phu của cô.

Năm cô mười bảy tuổi, liền biết mình có một vị hôn phu, hơn nữa người này là Thẩm Dữ.

Ngẫu nhiên nghe được Bạc Lập cùng Thẩm Sương thảo luận ở thư phòng, lúc ấy trái tim cô không tránh khỏi nhảy dựng lên.

Tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Hôn ước của bọn họ là do tổ tông định, theo thông tục chính là vừa sinh ra đã định.

Ở thế kỷ 21, cư nhiên còn sẽ có hôn ước này, nói ra chắc không ai tin, mà thật không may việc này liền chân thật phát sinh trên người cô.

Lại nói đến việc gọi chú nhỏ Thẩm Dữ, nguyên nhân bởi vì Thẩm Tư Gia.

Thẩm Dữ là đường thúc của Thẩm Tư Gia, mà cô và Thẩm Tư Gia là bạn từ bé, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Thẩm Tư Gia gọi anh là chú nhỏ, cô cứ như vậy leo đèo theo sau kêu chú nhỏ.

Rõ ràng hai người không có quan hệ huyết thống, cô lại cứ như vậy nhiều năm gọi anh là chú nhỏ.

Sau này khi biết được bí mật, một đoạn thời gian, cô không dám cùng Thẩm Dữ gặp mặt.

Không lâu sau đấy, cô nghe Thẩm Tư Gia nói, Thẩm Dữ muốn xuất ngoại.

Lần này anh đi, liền đi luôn bốn năm, mấy năm nay, trên cơ bản bọn họ không có bất cứ liên hệ gì.

Thẩm Dữ đi được một năm, Bạc Lập liền cùng cô đề cập qua chuyện này, không phải thương lượng, mà là thông báo.

Bạc Lập tựa hồ không cho cô cơ hội lựa chọn.

Nháy mắt, cô tốt nghiệp đại học.

Tháng bảy năm nay Thẩm Dữ về nước, lập tức bận rộn quay chụp Thiện Mỹ, cho đến giờ hai người vẫn chưa gặp mặt.

"Biết, làm sao vậy?" Cô ra vẻ trấn định hỏi Nguyễn Lệ.

Nguyễn Lệ đột nhiên cắn môi cười, duỗi tay đem một bên túi mở ra, lấy ra một tập tiểu liệu đưa cho cô.

"Cái gì vậy chị?"

"Kịch bản Cung phi."

Bạc Kha Nhiễm bỗng nhiên run tay, kịch bản vừa mới chạm đến ngón tay cô, liền trực tiếp rơi trên mặt đất.

"Sao thế?"

Nguyễn Lệ lập tức đem kịch bản nhặt lên, một lần nữa nhét vào tay cô.

"Như thế nào, cao hứng choáng váng? Nhìn tiền đồ của em này?"

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng nuốt nước miếng, run rẩy đem kịch bản chuyển qua, bìa mặt quả nhiên viết to hai chữ Cung Phi, mà góc phải bên dưới đạo diễn tên là.

Thẩm Dữ.

"Lệ tỷ, không phải nói rất khó được đến cơ hội sao, chị như thế nào sẽ....."

"Em không cần quan tâm sao chị có được, hiện tại cơ hội nằm ở trong tay chúng ta, em cần thận xem kịch bản, cân nhắc một chút."

"Cân nhắc một chút..... Làm cái gì?" Bạc Kha Nhiễm cẩn thận hỏi.

Nguyễn Lệ cắn môi.

"Thư kính."

"A?"

"A cái gì, cung phi chính là tác phẩm cuối phẩm cuối cùng trong năm này Thẩm đạo diễn chế tác, điện ảnh còn không có quay chụp, hiện tại đâu đâu cũng đề cập, không ít đại minh tinh hàng đầu đều muốn đi tranh thủ....."

"Lệ tỷ, tựa như chị nói, không ít đại minh tinh đều muốn đi tranh thủ, cạnh tranh khăng định là phi thường kịch liệt, em bắt quả chị là một tiểu hoa, nhân khí không có, sao có thể chọn em?" Bạc Kha Nhiễm lắc đầu nói.

Mắt Nguyễn Lệ chợt lóe, trầm giọng hướng Bạc Kha Nhiễm nói:

"Quản hân chọn hay không chọn, làm không được nữ chính, nhưng chỉ cần may mắn, có thể xuất hiện trong tác phẩm của Thẩm đạo diễn so với nữ chính trong các tác phẩm khác, vẫn là hơn ngàn vạn lần."

Lời này của Nguyễn Lệ, Bạc Kha Nhiễm tuyệt đối tin tưởng, bởi vì đạo diễn của Cung phi là Thẩm Dữ, mà Thẩm Dữ là cái tên bảo đảm ratings, đại biểu phòng bán vé.

"Chính là....."

"Không có chính là, thư kính em cần phải đi." Nguyễn Lệ ngữ khí kiên định, không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp miệng.

"Em đã biết."

"Lúc này mới ngoan, chúng ta đến nắm lấy cơ hội, chỉ cần có thể trở thành đã nữ, sau này sẽ là một bước ngoặt, một lần là nổi tiếng."

Nguyễn Lệ tươi cười sáng lạn, bộ dáng giống như là đã nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đứng ở trên đỉnh mây.

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nguyễn Lệ, thói quen ma xát bìa sách, lòng bàn tay ma xát đúng góc viết tên Thẩm Dữ, ma xát tới nhấn lại mà vẫn không hề hay biết.

Nguyễn Lệ duỗi tay vỗ vỗ bả vai cô, "Chuẩn bị một chút, hôm sau còn có quay chụp, cuối tuần cùng chị đi thư kính."

"Vâng."

Sau khi buổi quay chụp kết thúc, Bạc Kha Nhiễm ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, dựa theo dặn dò của Nguyễn Lệ, cô vẫn luôn nghiên cứu kịch bản Cung phi.

Cô nghiêm túc cảm kịch bản xem qua.

《 cung phi 》 là tác phẩm xoay quanh tình bạn, tình yêu, quyền lợi.

Tranh đoạt quyền lợi, đặt bi kịch của nhân vật chính làm nền tảng.

Không biết vì sao, thời điểm nghiên cứu kịch bản, Bạc Kha Nhiễm luôn có cảm giác lạc vào trong kịch bản.

Nhân vật chính Ngọc Khê là một tiểu cung nữ hèn mọn. Lúc mới vào cung, nàng quen một tiểu cung nữ tên Minh Châu. Bên trong thâm cung to lớn, nàng cùng Minh Châu nương tựa lẫn nhau.

Vốn tưởng rằng, hai người vẫn luôn như vậy bình sinh sống qua ngày, chính là ở trong vũng bùn ngốc lâu rồi, liền có người không an phận mà nảy sinh ham muốn.

Khát vọng hy vọng, phải thỏa mãn dục vọng, mà một khi sinh ra dục vọng, hết thảy đều là thân bất do kỷ.

Tình cảm cùng quyền lợi liền bắt đầu xung đột mâu thuẫn.

Bạc Kha Nhiễm im lặng thật lâu, mới từ cốt truyện thoát ra, nhưng luôn cảm thấy trái tim vắng vẻ, khó chịu.

Nữ chính của 《 cung phi 》 Ngọc Khê là một nhân vật có sức khiêu chiến rất cao.

Cô cũng tin tưởng, mặc kệ nữ chính 《 cung phi 》 là ai, chỉ cần kỹ thuật diễn cũng đủ khiến mọi người kinh ngạc, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của Thẩm Dữ, tuyệt đối có thể dựa vào bộ điện ảnh này xoay người thượng vị.

Nếu đạo diễn của 《 cung phi 》 không phải là Thẩm Dữ, cô thật sự rất muốn dùng toàn lực đi thử một lần, nhưng đạo diễn lại cố tình là Thẩm Dữ.

Cô cùng Thẩm Dữ gần bốn năm không gặp, cũng không biết cô có còn trong trí nhớ người kia không, huống hồ vừa thấy đến anh, cô lại nghĩ tới kia sự kiện.

Cô không phủ nhận, cô có chút túng quẫn.

7 giờ tối thứ bảy, mọi người đứng giờ tới hiện trường thử kính.

Phòng nghỉ có rất nhiều diễn viên tiến đến thử kính, tùy ý nhìn qua, trên cơ bản đều là tiền bối của cô, nhân khí đều xếp trên cô.

Liếc qua nơi nào đó, Bạc Kha Nhiễm giật mình mở to hai mắt, bởi vì cô nhìn thấy nữ chính của 《 vậy thành 》 ảnh hậu Liễu Hâm.

Vì thế, cô nhanh chóng cảm thấy phiền lòng, người ta từ lúc tiến vào là một đường phát triển, hiện tại ở giới giải trí cũng coi như là một đại nhân vật.

Liễu Hâm là người một tay Thẩm Dữ nâng lên, bên ngoài có không ít tin tức bát quái của hai người, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đương sự làm sáng tỏ, quan hệ của hai người vẫn luôn làm người ngoài khó phân biệt.

Thời điểm rút thăm, Bạc Kha Nhiễm chần chừ mấy giây.

Sân khấu thử kính là một sân khấu nhỏ, người đến thử kính có thể ngồi xung quanh xem diễn, gần sân khấu nhất chính là bàn ban giám khảo.

Vài vị giám khảo đều đã ngồi xuống, nhưng ánh mắt Bạc Kha Nhiễm lại dừng ở vị trí giám khảo chính giữa.

Người nọ còn chưa tới.

Bạc Kha Nhiễm nhìn không được khăn trương, lòng bàn tay không khỏi thấm ra mồ hôi, cô ngượng ngùng xoắn xít, có chút không được tự nhiên.

"Lệ tỷ, em cảm thấy có chút khó chịu." Cô hướng Nguyễn Lệ nói.

Nguyễn Lệ biết tính tình Bạc Kha Nhiễm, chỉ cần khăn trương nói liền sẽ cảm thấy áp lực, vì thế mở miệng nói:

"Hiện tại còn chưa có bắt đầu, em đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện giảm bớt một ít áp lực."

Bạc Kha Nhiễm gật đầu, tiếp theo đứng dậy rồi đi.

Đi ra ngoài phòng thử kính, hành lang rộng lớn, bầu không khí áp lực lập tức bị tán bớt, Bạc Kha Nhiễm cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng không ít.

Bạc Kha Nhiễm đứng trên hành lang pha lê, đưa mắt nhìn xuống đường.

Đèn đường đã mở, dòng xe tới lui không dứt, ngập tràn ánh sáng rực rỡ.

Cảnh đêm thật đẹp.

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy đứng vài phút, cảm giác đã điều tiết không sai biệt lắm, lúc này mới theo đường cũ trở về.

Xuyên qua hành lang, cô hướng phòng thử kính đi đến, vừa qua khỏi chỗ ngoặt, liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn.

Anh đưa lưng về phía cô, trong tay là điện thoại di động, như là đang cùng người nào đó ở đầu dây bên kia trò chuyện.

Cứ nhìn như vậy, liền cảm giác được có gì không đúng, chắc cũng là một nhân vật lớn.

Bởi vì anh chỉ đứng một mình nhưng bầu không khí xung quanh lại quá mức cường đại.

Vóc dáng cao lớn, trên người là một thân tây trang màu xám kết hợp cùng quần tây, chắc chắn là một cơ thể rắn chắc hữu lực.

Ánh mắt Bạc Kha Nhiễm dừng trên người anh không quá ba giây liền thu hồi tầm mắt, lướt qua anh rồi đi.

Thảm Dữ tắt điện thoại, xoay người đi tới.

Khuôn mặt quá mức lãnh đạm, ánh mắt lại thêm vài phần sắc bén.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt dừng ở bóng người phía trước.

Mơ hồ có chút quen thuộc.

"Thẩm Đạo?"

Phía sau có người gọi, lúc này anh phục hồi lại tinh thần.

"Thẩm Đạo, vẫn tốt chứ?" Từ Thông hỏi.

"Không sao." Thanh âm trầm thấp vang lên.

"Chúng ta vào đi thôi, thử kính sắp bắt đầu rồi."

Anh không nói nữa, hướng một cửa khác của phòng thử kính đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm đi vào, diễn viên thử kính số 5 đã bước vào phòng chuẩn bị.

Nguyễn Lệ thấy sắc mặt cô bình thường, thuận miệng hỏi: "Chuẩn bị tốt?"

Bạc Kha Nhiễm hướng Nguyễn Lệ gật đầu.

"Vâng, không sai biệt lắm."

Nói xong, ánh mắt cô không tự chủ được lại một lần nữa hướng về phía bàn giám khảo, chỗ trống lúc trước đã có người ngồi xuống.

Xung quanh sân khấu mọi người đã ngồi kín, cô chỉ có thể nhìn thấy bả vai anh.

Mái tóc đen, một thân tây trang màu xám ngồi vào vị trí.

Trong bốn năm này, đây là lần đầu tiên cô ở gần anh đến vậy.

Bất quá Bạc Kha Nhiễm không có nhiều thời gian suy nghĩ việc này, bởi vì trên đài thử kính đã đến người số 4 rồi, nếu cô nhớ không nhầm, người thứ 5 là Liễu Hàm.

Người sau đây chính là cô.

Ánh hậu tự mình đến thử diễn, Bạc Kha Nhiễm thật có chút chờ mong.

Thời điểm Liễu Hâm đi ra, trên người đã thay đổi trang phục.

Liễu Hâm tiến lên phía trước, khoe miệng mang theo nụ cười bình tĩnh.

Ngay sau khi đứng trên bục thử kính, vẻ mặt tươi cười nháy mắt biến mất, thay vào đó là gương mặt bình đạm chưa bao giờ gặp qua.

Lời thoại đầu tiên phát ra, Bạc Kha Nhiễm biết cô ta thử kính chính là một đoạn kia.

"A Châu, ta cho rằng muội sẽ không tới."

"Vì cái gì sẽ không tới?"

Hai câu nói vừa phát ra, xung quanh mọi người ồ lên ngỡ ngàng.

Cô ta cư nhiên một người diễn hai vai.

Một vai Ngọc Khê, một vai Minh Châu.

Mặc kệ là Ngọc Khê hay là Minh Châu, Liễu Hâm đều diễn thành thạo, nhẹ nhàng thuyết phục người xem.

Không có kỹ thuật diễn, ai dám dễ dàng diễn hai vai một lúc?

Không hổ là ánh hậu, chính là cùng người khác không giống nhau!

"Kha Nhiễm, nhanh đi chuẩn bị."

Nguyễn Lệ một bên thúc giục, màn biểu diễn của Liễu Hâm cô còn chưa có xem xong, nhưng hiện tại đã không có thời gian cho cô tiếp tục quan sát nữa.

"Miumi tỷ, không cần trang điểm cho em, giúp em mặc đồ, sau đó búi một búi tóc đơn giản của cung nữ là được rồi."

Miumi run tay khẽ hỏi: "Kha Nhiễm, em định làm gì vậy?"

"Không sao cả, cứ làm theo lời em nói."

Miumi không rõ cô muốn làm cái gì, nhưng cũng không có hỏi lại lần nữa.

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy để mặt mộc, búi một búi tóc đơn giản cùng một bộ trang phục cung nữ đi về phía bục thử kính.

Ngồi phía dưới nhìn qua, Nguyễn Lệ thiếu chút nữa ngất đi.

Bảo cô chuẩn bị cho tốt, cô lại chuẩn bị như vậy.

"A Châu, lần sau không thể lỗ mạng như vậy nữa?"

"Tần ma ma là người như thế nào, có thể trong thâm cung này bảo toàn bản thân như vậy, sao có thể là người để muội tính toán?"

"Muội biết tỷ là muốn tốt cho muội, nhưng là, muội chỉ nghĩ muốn tỷ muội sống tốt, bên trong thâm cung này, muội cũng chỉ có tỷ mà thôi."

"....."

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm biểu diễn, Liễu Hâm khẽ giật mình, hướng tầm mắt dao động nhìn về người thử kính trên sân khấu.

Cô ta cũng có chút nhận thức về Bạc Kha Nhiễm, tuy không cùng công ty, nhưng cũng nhiều ít nghe nói một chút.

Cô gái này bất quá hai mươi mới tiền vào giới giải trí, ngay sau khi tốt nghiệp đại học không lâu, ngoài dự đoán chính là, trong năm nay dựa vào 《mưa rào》 liên tấn chức lên tiểu hoa.

Nghe nói hiện tại cũng được công ty coi trọng.

Liễu Hâm ngồi ngay ngắn, đoạn diễn này có lời thoại của Minh Châu, mà trên bục lúc này chỉ có mình Kha Nhiễm, nên cô dứt khoát bỏ qua lời thoại này.

Tuy không có lời thoại của Minh Châu nhưng Bạc Kha Nhiễm lại đem đoạn diễn này diễn vô cùng tốt, ngay cả nét mặt cũng thể hiện đúng lúc, vô cùng nắm chắc kịch bản.

Nói đến cùng, kỹ thuật diễn của Bạc Kha Nhiễm cũng không phải quá tốt, tuy rằng cô để mặt mộc, nhưng lại tràn đầy khí sắc, cứ như vậy đứng trên bục đem nhận vật Ngọc Khê khi còn nhỏ thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Kết thúc biểu diễn, Bạc Kha Nhiễm cúi chào giám khảo phía dưới liền nhanh chóng đi xuống.

Cô không rõ ràng chính mình đã diễn như thế nào, có thể hay không khiến giám khảo để mắt, chỉ là thời điểm ở trên sân khấu, cô không tự chủ được mà đã tận lực diễn.

Sau khi cô đi xuống, người thử kính tiếp theo nhanh lập tức đi lên. Cô không rảnh bận tâm, bước nhanh đến bàn trang điểm, mở ra một hộp vuông nhỏ.

Bởi vì sợ chính mình khẩn trương, trước khi lên đài, cô liền bỏ xuống kính áp tròng.

Cô bị cận thị một chút, tuy rằng số độ không cao nhưng để nhìn xa thì phải cố sức một chút.

Mang lên kính áp tròng, nguyên bản thể giới hỗn loạn tức khắc trở nên rõ ràng.

Miumi nhanh chóng đi tới giúp cô thay trang phục, Bạc Kha Nhiễm lắc đầu cự tuyệt.

"Không cần đâu chị, dù sao bây giờ cũng trực tiếp trở về."

"Không chuẩn bị sao, lát nữa còn phải đi ăn cơm mà?"

"Ăn cơm?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc nhìn về phía Miumi.

Ăn cơm gì vậy?

"Chính là vừa rồi chị nghe người phụ trách nói, sau khi kết thúc thử kính, tất cả mọi người cùng đi liên hoan."

Liên hoan?

"Không đi có được không?" Bạc Kha Nhiễm hỏi.

Miumi còn chưa đáp lại, đã nghe thấy tiếng của Nguyễn Lệ từ cửa truyền vào:

"Tất cả mọi người đều đi, em sao có thể không đi, nói nữa, đây là một cơ hội tốt để em lộ mặt, em nói không đi, em cảm thấy có khả năng sao?"

Bạc Kha Nhiễm lập tức tìm lý do chống đỡ: "Không phải ngày thường chị luôn nói em phải giảm béo sao, đi liên hoan cái gì cũng phải ăn, khẳng định sẽ lập tức tăng cân..."

"Đừng tìm cớ, nếu em tăng cân, chị sẽ tìm Sindy giúp em tăng cường tập luyện, em yên tâm, sẽ không béo." Nguyễn Lệ hướng cô mỉm cười.

Khóe miệng Bạc Kha Nhiễm giật giật.

Sindy là huấn luyện viên thể hình của cô, rất nghiêm khắc, đối với dáng người của cô còn để ý hơn cả chính bản thân cô. Ngày thường tập luyện đã rất nặng, nếu còn tăng thêm, chẳng phải là muốn lấy mạng cô sao?

"Đúng rồi, tại sao em muốn diễn cảnh Ngọc Khê khi còn nhỏ?"

Bạc Kha Nhiễm trầm mặc giây lát, liền mở miệng đáp: "Chính là em cảm thấy, có lẽ sâu trong nội tâm Ngọc Khê, vẫn luôn hoài niệm khoảng thời gian các nàng nương tựa bên nhau sống qua ngày."

Khi đó tình cảm của các nàng rất đơn giản, thuần túy.

Khi đứng ở đỉnh cao danh vọng, đời này Ngọc Khê vẫn luôn hoài niệm về khoảng thời gian đó nhất.

"Xem ra em đúng là rất dụng tâm nghiên cứu kịch bản, vừa rồi ở dưới sân khấu xem, biểu hiện của em như thế nào, hiện tại chúng ta chưa nói đến, Miumi giúp em ý sửa soạn một chút, tối nay buổi liên hoan rất quan trọng."

"Em đã biết, Lệ tỷ."

Miumi nghe Nguyễn Lệ nói, liền nhanh chóng kéo Bạc Kha Nhiễm đến bàn trang điểm.

Chờ thử kính kết thúc, đã là 9 giờ tối.

Tiệc rượu tổ chức ở "Thanh Thành".

Đoàn người lục tục hướng "Thanh Thành" đi đến.

Sau khi ngồi xuống, Bạc Kha Nhiễm bắt động thanh sắc quan sát một vòng.

Phòng rất lớn, ước chừng có năm bàn tiệc, xem ra, bàn ngay phía trước chính là bàn của đạo diễn và nhà làm phim.

Thăng đến khi mọi người đến đông đủ, liền lập tức bắt đầu tiệc rượu.

Trong lúc nhất thời, không khí náo nhiệt lên không ít.

Ăn uống linh đình, kính rượu giao thiệp, âm thanh trò chuyện vang lên không dứt.

Vị trí Bạc Kha Nhiễm ngồi, vừa hay đối diện bàn của Thẩm Dữ, cô chỉ cần hơi nhấc mắt, liền có thể nhìn thấy anh.

Tuy rằng trong bốn năm qua không có chính thức gặp mặt nhưng không ít lần nhìn cô thấy anh trên tạp chí, TV.

Nguyễn Lệ đề thấp thanh âm hướng cô nói chuyện: "Nói thật, gương mặt này của Thẩm Đạo mà lại đi làm đạo diễn thật là đáng tiếc."

Nghe vậy, Bạc Kha Nhiễm một lần nữa kín đáo hướng sang Thẩm Dữ nhìn qua.

Lúc này Thẩm Dữ rũ mắt, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, cùng với những người xung quanh nói chuyện gì đó, trong tay đang đưa một ly rượu vang đỏ.

Trong lúc nhất thời, chén rượu rượu vang đỏ thật diễm lệ.

Chỉ là một động tác đơn giản, lại có không biết bao nhiêu ưu nhã.

Ở trên người anh, luôn tồn tại một tầng khí chất cao quý như vậy.

Kỳ thật, trong toàn bộ giới đạo diễn, giá trị nhan sắc của Thẩm Dữ tuyệt đối đứng vị trí đầu tiên. Nếu tiến vào giới giải trí, khẳng định bỏ qua không ít tiểu thịt tươi hiện tại.

Rõ ràng có thể dựa mặt kiếm cơm, lại cố tình bộc lộ tài hoa.

"Em nhìn kìa." Nguyễn Lệ bảo cô nhìn về phía bàn đầu tiên.

Bạc Kha Nhiễm lần nữa nhìn lại, trong phòng tiệc, không ít người vội vàng đi đến bàn đầu tiên kính rượu, đương nhiên tâm tư rõ như ban ngày, đều là người trong giới, trong lòng ai cũng đều rõ ràng.

Bạc Kha Nhiễm nhất thời miên man, chợt thấy một vật lạnh lẽo bị nhét vào lòng bàn tay, không khỏi cúi đầu nhìn xuống.

Nguyễn Lệ đưa cho cô một ly rượu vang đỏ.

"Đi theo chị."

"Chị định làm gì vậy?"

"Em nói xem?" Nói xong, Nguyễn Lệ cầm chén rượu đứng dậy, hướng bàn tiệc đông nhất đi đến.

Thân là nghệ sĩ dưới quyền, Bạc Kha Nhiễm chỉ có thể đi theo.

"Đương đạo, đã lâu không gặp ngài, chúng ta giống như rất lâu rồi chưa có hợp tác cùng nhau?"

Nguyễn Lệ là một người đại diện có thâm niên, đối với trường hợp như vậy ứng phó rất thuận buồm xuôi gió.

"Tới tới, kính ngài một ly."

"Kha Nhiễm, mau tới kính rượu."

Bạc Kha Nhiễm mỉm cười khéo léo, nhất nhất theo chân bọn họ kính rượu.

"Kha Nhiễm, vị này chính là Thẩm Đạo, lại đây, kính Thẩm Đạo một chén rượu, hy vọng về sau Thẩm Đạo có thể chiếu cố nhiều hơn."

Thẩm Dữ đứng dậy: "Nói gì vậy."

Nguyễn Lệ cười đẩy nhẹ bả vai Bạc Kha Nhiễm, Bạc Kha Nhiễm theo phản ứng lại gần, siết mạnh chén rượu trong tay, cùng Thẩm Dữ chạm nhẹ một chén.

"Thẩm Đạo, phiền ngài chiếu cố nhiều hơn."

Thẩm Dữ nhìn bộ dáng Bạc Kha Nhiễm cup mi rũ mắt, không nói gì, hướng về phía cô khẽ gật đầu.

Kính rượu trở về, cảm thấy người có chút choáng, Bạc Kha nhiễm ăn nhẹ một chút, đa phần đều là uống nước trái cây.

Nhưng uống nước trái cây nhiều, hậu quả chính là cần đi nhà vệ sinh.

"Lệ tỷ, em đi nhà vệ sinh một chút."

"Ân, đi đi, có cần chị đi cùng em không?"

Bạc Kha Nhiễm vội lắc đầu, "Không cần không cần."

Ra đến cửa, cô dựa theo chỉ dẫn hướng phòng vệ sinh đi đến.

Nguyễn Lệ ngày thường hay nói một câu với cô là.

Nữ minh tinh cho dù là vội vã đi WC nhưng mỗi bước đi đều phải giống như đang bước trên thảm đỏ. Bởi vì em sẽ không biết, khi nào sẽ có một chiếc camera chỉ chờ em đến.

Bạc Kha Nhiễm đem nước trên tay hong khô mới rời đi.

Ra tới cửa cô cũng không có lưu lại mà trực tiếp về phòng.

Trên đường trở, bước chân đột ngột dừng lại, bởi vì cô nhìn thấy một người.

Liều Hâm.

Ở thời điểm cô đang suy xét có nên đi tiếp không, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa đang lại gần vang lên.

"Cộp cộp cộp cộp....." Là âm thanh giày da đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng xoay người nhìn.

Người đi tới mặc một thân tây trang màu xám, bên trong là áo sơ mi trắng cùng cà vạt màu lam nhạt, bước đi ẩn chứa không ít lực.

Người này không ai khác chính là Thẩm Dữ.

Hướng anh đi vừa đúng là chỗ Liều Hâm đang đứng.

Quả nhiên, anh dừng lại trước mặt Liều Hâm, hai người cũng không biết đang nói chuyện gì, tóm lại, trên mặt Liều Hâm không ít ý cười.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy chính mình hình như nhìn thấy được bí mật không thể để người khác biết, sợ bị giết người diệt khẩu nên chỉ có thể an tĩnh dựa vào tường chờ hai người họ nói chuyện xong mới đi ra.

Cũng may thời gian hai người nói chuyện với nhau không dài, sau vài phút, Liều Hâm hướng Thẩm Dữ vẫy tay tạm biệt, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Liều Hâm rời khỏi, Thẩm Dữ cũng xoay người chuẩn bị rời đi.

Mà chính lúc này.

Chuông điện thoại thành linh vang lên.

Từ trong túi của Bạc Kha Nhiễm

Bạc Kha Nhiễm luống cuống tay chân móc di động ra, cô nhìn tên người gọi không ngừng nhảy trên màn hình.

Nguyễn Lệ.

Vốn là ẩn nhận điện thoại, mà luống cuống tay chân một hồi lại thành không cẩn thận ấn từ chối. Cũng chính lúc này, người vốn dĩ đã xoay người rời đi không biết từ khi nào đã hướng về phía cô.

Khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt u ám sâu không thấy đáy khiến cho người khác không nhìn ra bất luận cảm xúc gì, xung quanh tản ra loại cảm giác người sống chói tới gần.

Bạc Kha Nhiễm nuốt nước miếng, nhìn anh đi về phía mình.

Khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, mở miệng kêu người:

"Kia..... xin chào Chú nhỏ."

Lông mày Thẩm Dữ không khỏi nhăn lại, anh vốn ít cười, mà khi chau mày, nhiệt độ xung quanh liền giảm đi không ít.

Bạc Kha Nhiễm rụt cổ.

Cô nói sai gì rồi sao, chọc anh không cao hứng sao?

Cô mới chỉ chào hỏi anh một câu thôi mà, cũng chưa có nói thêm điều gì.

Thẩm Dữ gật đầu hỏi "Ăn no rồi ah?"

"Ăn?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc vì sao anh hỏi như vậy, nghĩ một hồi, vẫn gật đầu đáp lại.

"Vậy đi thôi, đưa cháu về nhà."

"A?"

"Làm sao vậy, có vấn đề gì?" Thẩm Dữ nhướn mày.

Bạc Kha Nhiễm chớp mắt, "Không..... Không phải....."

"Vậy chúng ta đi thôi."

Bạc Kha Nhiễm không phải là người lúng túng, nhưng chỉ cần đứng trước mặt Thẩm Dữ, đối diện với ánh mắt của anh, liền không khống chế được tự chủ của bản thân.

Gửi một tin nhắn thông báo cho Nguyễn Lệ, Bạc Kha Nhiễm cùng Thẩm Dữ đi đến gara dưới hầm khách sạn. Tuy rằng đi đường chuyên dụng, nhưng Bạc Kha Nhiễm vẫn dùng tóc che khuất khuôn mặt.

Không biết vì cái gì, cô luôn cảm thấy bản thân cứ đi theo Thẩm Dữ như vậy, giống như đi ăn trộm nhà.

"Tích tích!"

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng nhìn qua, đúng là xe của Thẩm Dữ.

Một chiếc Pagani màu xám bạc.

Cô nhìn chiếc Pagani có giá trị đến ngàn vạn nhân dân tệ, hơi hơi lú lẫm, thật đúng là có tiền mà.

Nghĩ đến chiếc xe nhỏ bé của mình ở trong nhà, Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cảm thấy có tư vị không nói lên lời.

"Lên xe." Thẩm Dữ hướng cô nói.

Sau khi Bạc Kha Nhiễm lên xe, Thẩm Dữ liền thuận tay mở điều hòa, chỉ qua vài giây, trong xe liền trở nên ấm áp, bàn tay lạnh lúc trước cũng ấm lên không ít.

Thẩm Dữ thấy cô phát ngốc, nhắc nhở nói: "Cột kỹ đai an toàn."

"Vâng." Cô nhanh tay cầm lấy đai an toàn, ngoan ngoãn làm theo.

Chờ cô cột kỹ đai an toàn, lúc này Thẩm Dữ mới hạ chân ga, chiếc xe nhanh chóng tiến ra ngoài.

Dọc đường đi, Thẩm Dữ cơ bản không có nói một lời, trước sau đều là ánh mắt bình tĩnh nhìn đường, hết sức chuyên chú lái xe.

Bạc Kha Nhiễm ngồi ở ghế trước, lưng thẳng tắp, hai tay để trên đầu gối, chính là bộ dáng ngoan ngoãn nhất từ trước đến giờ.

Ở trước mặt Thẩm Dữ, cô không có can đảm giống như Thẩm Tư Gia, không kiêu ngạo nể gì mà thích như thế nào liền ngồi như vậy.

Thẩm Dữ không nói lời nào, cô cũng không dám nói chuyện, không khí trong xe tự nhiên có chút áp lực, cô rũ đầu nhìn nhìn tay mình.

Thẩm Dữ chuyên tâm lái xe, ánh mắt cô liền chậm rãi chuyển từ tay mình sang bàn tay đang ở trên vô lăng.

Đây là một bàn tay còn đẹp hơn cả tay con gái, trắng nõn, như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, mười ngón tinh tế, khớp xương rõ ràng, không hề có gì thừa thãi, chỉ là đôi tay này đặt trên vô lăng màu đen, thoảng chút lạnh lẽo, thật giống như chủ nhân của nó, đều không có chút ấm áp nào cả.

Có thể là thấy Thẩm Dữ từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn cô một lần, ánh mắt Bạc Kha Nhiễm liền không kiên nhẫn gì.

Từ tay anh, ánh mắt cô dần dần đi lên, dừng ở đường cong tinh xảo nơi cằm, sườn mặt tựa như đao, góc cạnh rõ ràng mang theo vài phần nhu hòa. Tóm lại khuôn mặt Thẩm Dữ gần như hoàn mỹ.

Nhìn cả giới giải trí, không ai có thể so sánh cùng Thẩm Dữ.

"Xem đủ rồi sao?" Thanh âm lãnh lẽo của Thẩm Dữ thỉnh thoảng vang lên.

Bạc Kha Nhiễm nháy mắt phục hồi tinh thần lại, "Xem đủ rồi, xem đủ rồi."

Cô xấu hổ mà thu hồi tầm mắt, ánh mắt liền không biết nhìn đi đâu.

Nếu là trước kia, cô còn có thể trêu chọc hán vài câu, chú nhỏ, người lớn lên thật là đẹp mắt, người như thế nào lại đẹp như vậy?

Nhưng là hiện tại, một câu cô cũng không nói được.

Thẩm Dữ không nói thêm, khôi phục trạng thái giống như lúc trước, Bạc Kha Nhiễm chống tay nhìn qua cửa xe, không dám nhìn về phía Thẩm Dữ nữa.

Thẩm Dữ không chút động tĩnh nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, hiện trên kính cửa xe là gương mặt xinh đẹp lại mang theo không ít ảo não.

Thẩm Dữ đem xe đi vào hầm gửi xe tiểu khu nhà cô.

Bạc Kha Nhiễm duỗi tay tháo đai an toàn, "Chú nhỏ, cảm ơn người hôm nay đưa cháu về."

Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn cô, khẽ gật đầu.

"Kia..... Cháu lên nhà trước....."

Nói xong Bạc Kha Nhiễm đưa tay chuẩn bị đẩy cửa xe.

"Nhiệm nhiệm"

Đột nhiên, Thẩm Dữ kêu tên cô.

Động tác Bạc Kha Nhiễm lập tức dừng lại, trái tim đột nhiên căng thẳng.

Từ lúc Thẩm Dữ xuất ngoại đến giờ, lâu lắm rồi cô mới nghe anh gọi tên mình như vậy.

"Ân?"

"Ngủ ngon."

"A?" Bạc Kha Nhiễm sững sốt, anh gọi cô lại chỉ vì muốn chúc cô ngủ ngon?

"Úc..... Ngủ ngon....."

"Đi thôi."

Bạc Kha Nhiễm xuống xe liền nhanh chóng đi lên, Thẩm Dữ cũng không vội vã rời đi.

Anh nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, đôi mắt thâm thúy so với trước khi lại thêm vài phần thâm trầm.

Về đến nhà, việc đầu tiên Bạc Kha Nhiễm làm là đi tắm gội một chút. Tận đến lúc đã nằm trên giường, trong đầu cô vẫn toàn là suy nghĩ về Thẩm Dữ.

Bốn năm qua, bọn họ đều chưa từng gặp lại, kỳ thật, đã vô số lần cô tưởng tượng khi gặp lại nhau hai người sẽ như thế nào.

Thời điểm tưởng tượng luôn thấp thỏm bất an, mà thực tế khi gặp mặt cũng vẫn như vậy.

Trước sau anh không có bao nhiêu thay đổi.

Bốn năm trước anh xinh đẹp, bốn năm sau anh vẫn xinh đẹp như cũ.

Cô biết dùng xinh đẹp để hình dung một người đàn ông thật không đúng, nhưng là Thẩm Dữ lớn lên so với con gái còn xinh đẹp hơn.

Không biết có phải vì đã lâu không gặp hay không, cô tựa hồ cảm thấy giữa họ có không ít xa cách, trong lòng liền thấy vài phần mất mát. Có lẽ tình cảm chính là thế.

Thời điểm Thẩm Dữ xuất ngoại, cô liền biết được chuyện hôn ước. Anh cùng cô đều không phải là cùng một phương thức biết được sự việc. Thậm chí anh còn biết chuyện sớm hơn cô rất nhiều.

Khi anh lựa chọn xuất ngoại, rốt cuộc là bởi vì chuyện gì?

Cô không thể không chế bản thân miễn man suy nghĩ.

Cô biết rất rõ Thẩm Dữ là người như thế nào, người như anh, sao có thể chấp nhận chuyện hôn ước trói buộc?

Cho nên thời điểm ở trên xe, cô suy nghĩ rất nhiều, điều cô muốn hỏi nhất chính là chuyện hôn ước giữa hai người đến tột cùng có tính hay không.

Nhưng là mỗi một lần lời nói tới miệng, cô lại không nói ra được.

Anh không có chủ động đề cập đến, hai người đều ăn ý không có đâm thủng tầng giấy mỏng này.

Tắm rửa xong, Thẩm Dữ tắt điện liền từ trong phòng tắm đi ra.

Anh vừa đi vừa lau tóc, hướng phòng ngủ đi đến.

Ở trên giường, anh thói quen lấy từ trên tủ đầu giường một quyển tạp chí, dựa vào đầu giường từ từ lật xem.

Chính là, tạp chí đã lật qua vài trang mà anh lại không hề để ý đến, ngón tay cứ lật đi lật lại trong vô thức.

Nghĩ đến bộ dạng cô hôm nay như sóc con, thời điểm kính rượu anh, rõ ràng trong lòng hoảng loạn mà vẫn giả bộ trấn định. Thật khiến anh không khỏi cong môi cười.

Thời điểm cô còn đi học.

Khi đó cô mặc đồng phục, tóc đuôi ngựa buộc cao, cùng Thẩm Tư Gia chạy xe đạp song song với nhau, sáng sớm mỗi ngày đều đi qua nhà anh.

Anh đứng trên ban công, mà các cô từ bên cạnh đi đến, lúc nào cũng tươi cười sáng lạn hướng lên ban công vẫy tay chào anh.

"Chú nhỏ, chào chú, chúng cháu đi học ạ."

Bởi vì có Thẩm Tư Gia, cô với anh tựa hồ có chút quen thuộc.

Đi theo Thẩm Tư Gia đến nhà anh ăn vạ.

Đi theo Thẩm Tư Gia gây cho anh không ít phiền toái.

Mà việc kiên trì nhất chính là cùng Thẩm Tư Gia gọi anh là chú nhỏ.

Khi anh hai mươi tuổi.

Một lần trên bàn cơm, ông nội Thẩm Trường Kiến đột nhiên đề cập chuyện mình cùng bạn cũ ước định chuyện đính thân.

Chuyện là hai nhà muốn kết làm thông gia, nhưng con gái hai người đều đã có gia đình. Sau này Thẩm Dữ cùng Bạc Kha Nhiễm ra đời, việc cũ liền được nhắc lại. Vì vậy ở một bữa tiệc nào đó, hai người cứ như vậy liền đính ước chung thân.

Thời điểm đó anh hai mươi tuổi, Bạc Kha Nhiễm mới chỉ một tiểu nha đầu mười bốn tuổi.

Cả ngày cùng Thẩm Tư Gia lên ra ngoài sân viên, lôi kéo một đám hài tử lớn nhỏ trong viện kết bè kết phái, gây ra không ít phiền toái.

Anh hơn cô sáu tuổi, tục ngữ nói cách ba tuổi như cách một thế hệ, khoảng cách sáu tuổi giữa hai người có một sự khác nhau rất lớn. Lúc ấy anh chỉ đem những lời của trưởng bối trong nhà thành nói đùa, không có để trong lòng.

Nhưng mà.

Sự tình bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát của anh, ánh mắt anh không tự chủ được bắt đầu để ý đến cô nhiều hơn, khi nghe thấy tên cô sẽ sinh ra phản xạ có điều kiện.

Khi đó cô mới chỉ mười bảy tuổi, mà anh đã hai mươi ba tuổi. Một vài suy nghĩ không nên có khiến anh có chút hoảng hốt.

Vì thế, anh lựa chọn xuất ngoại.

Ngày đó rời đi, cô cùng gia đình cùng nhau tiễn anh ra sân bay, cô liền nói với anh.

"Chú nhỏ, chú trở về sớm một chút, cháu sẽ rất nhớ chú."

Thời điểm cô nói những lời này, anh thấy mắt cô có chút phấp phồng, trong lòng đột nhiên nảy sinh ý muốn ở lại, nhưng cũng chỉ duỗi tay xoa nhẹ đầu cô không nói gì.

Vốn tưởng rằng chỉ cần ra nước ngoài, không nhìn thấy cô nữa, sẽ không còn bất cứ suy nghĩ gì. Đáng tiếc mọi việc lại không như anh mong muốn.

Tuy rằng mấy năm nay anh luôn ở nước ngoài, nhưng mọi chuyện về cô đều biết không ít.

Mà trong khoảng thời gian đấy, người mà anh hay mơ thấy nhất chính là cô.

Ở trong mộng, cô ngọt ngào gọi anh.

"Chú nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Bởi vì công việc, thời gian Thẩm Dữ làm việc và nghỉ ngơi cũng không có quy luật.

Qua khoảng thời gian dài, đồng hồ sinh học dần dần định hình, mỗi ngày vào thời điểm 7 giờ sáng liền đứng giờ rồi giường.

Xốc chăn lên, trực tiếp đi chân trần đến phòng tắm, đơn giản rửa mặt, dùng xong bữa sáng liền lái xe chạy đến công ty.

Công ty bọn họ thành lập không lâu, nhưng Nhảy Phong lại giống như hắc mã không ngừng phát triển. Năm trước 《vây thành》 bùng nổ, năm nay lại chuẩn bị chiếu 《thiện mị》, khiến cho anh nhanh chóng đứng vững trong giới. Hiện tại, công ty của anh được coi là một trong những công ty sản xuất phim hàng đầu.

Trong phòng họp, mọi người đều đã có mặt đầy đủ.

Nguyên nhân mọi người có mặt ở đây, không cần nói cũng biết, chính vì buổi thử kính ngày hôm qua.

《cung phi》 đã chuẩn bị xong, vị trí nữ chính sẽ nhanh chóng được định ra.

Hai tay Thẩm Dữ để trên mặt bàn, đôi mắt phảng phất có thể nhìn thấu nhân tâm nhân nhật quét qua một vòng, trực tiếp mở miệng:

"Nếu tất cả mọi người đều đã tới, vậy từng người cho ý kiến đi."

Về nữ chính được chọn.

Cuối cùng xác định chính xác có hai người được đề cử.

Liễu Hâm, Bạc Kha Nhiễm.

Ở đây có nhiều người, nhưng có quyền quyết định lại không quá ba người.

Một người lựa chọn Liễu Hâm, một người lựa chọn Bạc Kha Nhiễm, mà Thẩm Dữ vẫn chưa phát biểu ý kiến.

"Kỹ thuật diễn của Liễu Hâm, ta tin tưởng các vị đang ngồi đây đều rõ như ban ngày, hướng hồ hiện tại Liễu Hâm rất nổi tiếng, trong tay có không ít đại ngôn. Nếu nữ chính Cung Phi là cô ấy, ta tin tưởng Liễu Hâm tuyệt đối có thể mang đến cho Cung Phi rất nhiều thu hoạch."

"Vương biên nói không phải không có lý, nhưng là ta cảm thấy Bạc Kha Nhiễm càng thích hợp nhân vật Ngọc Khê này, chẳng lẽ các ông không cảm thấy, khi Bạc Kha Nhiễm đứng trên sân khấu, cực kỳ giống Ngọc Khê sao?"

"Nhưng Dương phó đạo, ông đừng quên, Bạc Kha Nhiễm mới chỉ là tiểu hoa, kỹ thuật diễn cũng không bằng Liễu Hâm, nhiều lắm chỉ là diễn viên tuyến

2, chỉ bằng nhân khí của cô ta sao thể giữ vị trí nữ chính Cung Phi?"

"Không thể nói như vậy, thời điểm chúng ta lựa chọn Liễu Hâm làm nữ chính Vây Thành, tuyển vị đều không bằng Bạc Kha Nhiễm bây giờ. Ông sao có thể kết luận, Bạc Kha Nhiễm sẽ không trở thành Liễu Hâm thứ hai, một bước lên trời?"

"Vạn nhất Bạc Kha Nhiễm không thể trở thành Liễu Hâm thứ hai, chúng ta đã chọn sai người, có thể sửa lại sao?"

Nguyên nhân chủ yếu Vương Lượng phản đối Bạc Kha Nhiễm đơn giản vì cô là người mới, một người mới, như thế nào có thể giữ vai quan trọng như vậy?

Dương phó đạo ngồi bên cạnh lại không cảm thấy Bạc Kha Nhiễm là tân nhân thì không thể nắm được cơ hội này. Thời điểm Bạc Kha Nhiễm đứng trên sân khấu, ông đã nhận định cô chính là Ngọc Khê.

Ông tin tưởng ánh mắt mình sẽ không sai.

Bạc Kha Nhiễm sẽ trở thành Liễu Hâm thứ hai, không cô so Liễu Hâm càng xuất sắc hơn!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người mỗi người một ý kiến, một bước cũng không nhường, thảo luận nửa ngày cũng không thấy cái kết quả, vì thế, chỉ có thể đem ánh mắt đặt trên người không có phát biểu Thẩm Dữ.

"A Dữ, cậu cảm thấy hai người này như thế nào?" Vương Lượng hỏi.

Thẩm Dữ vô thức gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn.

Wang Lượng nói không phải không có đạo lý.

Kỹ thuật diễn của Bạc Kha Nhiễm chung quy là không được như Liễu Hâm, ánh mắt của Liễu Hâm như biết nói, hấp dẫn người xem.

Chỉ là

Kỹ thuật diễn không bằng Liễu Hâm, nhưng anh không thể không thừa nhận, Dương phó đạo nói một câu anh rất đồng tình.

Khi nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đứng trên sân khấu, anh liền biết được, cô chính là Ngọc Khê không thể nghi ngờ.

"A Dữ....."

"Bạc Kha Nhiễm."

Ngày hôm sau sau khi thử kính kết thúc, Nguyễn Lệ liền chủ động liên hệ vài người, bất quá chỉ nhận được những cái lắc đầu cự tuyệt.

Bên kia Nguyễn Lệ gấp gấp giống như kiến bò trên chảo nóng, ngược lại Bạc Kha Nhiễm lại giống như người không có việc gì, cả ngày không biết làm gì.

"Chị nói, Bạc Kha Nhiễm, đây là vai diễn của em, như thế nào một chút gấp gấp em đều không có?"

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn qua một cái, "Gấp gấp sẽ hữu dụng sao, gấp gấp thì vị trí nữ chính sẽ là của em sao, nói nữa, lúc này mới qua mấy ngày mà?"

Bạc Kha Nhiễm vừa nói, Nguyễn Lệ cũng cảm thấy chính mình thật quá nóng vội, hướng hồ loại chuyện này, căn bản là gấp cũng không được.

Nghĩ xong cũng chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó tự quyết định, "Nếu không thể làm nữ chính, có thể nhận một vai trong Cung Phi cũng là tốt rồi."

Bạc Kha Nhiễm vừa định đáp lời, Nguyễn Lệ bỗng nhiên đứng dậy, "Đột nhiên nhớ tới một sự kiện, chị phải quay về công ty một chuyến, lát nữa xong A Miên sẽ đưa em về nhà."

"Ai, chị cứ như vậy liền yên tâm?"

Nguyễn Lệ liếc cô một cái, "Đề em trên đường cũng không có người đến xem em."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Không ai xem cũng là nghề sĩ chị dẫn dắt mà.

Bạc Kha Nhiễm không nhịn được chửi thầm.

Nguyễn Lệ vừa đi không lâu, di động của cô liền vang lên.

Là điện thoại của Thẩm Tư Gia.

"Uy, Tư Gia?"

"Bạc Kha Nhiễm, mình muốn cùng Triệu Trần chia tay!" Thanh âm của Thẩm Tư Gia từ trong điện thoại truyền tới.

Nghe vậy, Bạc Kha Nhiễm không khỏi đỡ trán.

"Cậu cảm thấy mình sẽ tin sao?"

Lời này của Thẩm Tư Gia, cô sẽ không bao giờ tưởng thật.

Lần đó bạn tốt gọi điện cho cô nói muốn cùng Triệu Trần chia tay, nhưng mà nói chuyện một hồi, những lời này lại như gió thổi mây bay.

Thêm nữa, cùng Triệu Trần chia tay?

Triệu Trần là người Tư Gia đã theo đuổi ba năm, cô ấy sao có thể bỏ dễ dàng như thế?

"Ai, cậu thật là....."

"Cậu đừng luyên thuyên nữa, nói chính sự."

"Hôm nay mình nhìn thấy video thử kính của Cung Phi, cậu cũng tham gia sao?"

"Uh, không biết Lệ tỷ dùng cách nào tìm cho mình cơ hội đi thử kính, chính là có đi."

"Vậy cậu đã gặp chú nhỏ, hôn ước của hai người....."

Bạc Kha Nhiễm nhú mày, phỏng chừng đây mới là mục đích của cuộc điện thoại này, cô nhàn nhạt nói: "Không biết, cha mình không có tìm mình nói chuyện này."

"Vậy cậu nghĩ như thế nào, nếu hôn ước thực hiện, cậu thật sự sẽ gả cho chú nhỏ của mình sao?"

Bàn tay đang gõ nhẹ mặt bàn liền dừng lại.

Trầm mặc vài giây, cô nói: "Cậu cảm thấy mình có quyền lựa chọn sao?"

Cô nói xong, bên kia điện thoại liền im lặng.

"Kha nhiễm tỷ, chuẩn bị một chút, chuẩn bị quay chụp."

Đúng lúc này, trợ lý A Miên liền đi vào thông báo.

"Chờ chút, chị tới liền." Bạc Kha Nhiễm lên tiếng.

"Mình phải đi rồi, nói chuyện với cậu sau. Bai."

"Ừ, đi đi."

Cúp điện thoại, Bạc Kha Nhiễm đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, lại vừa lúc nhận được tin nhắn của cha cô - Bạc Lập.

Bạc Lập: 7 giờ tối có mặt tại phòng 802 khách sạn Thanh Thành, không được đến trễ.

Bạc Kha Nhiễm nhìn tin nhắn cũng không có ngạc nhiên lắm, đều trong dự liệu của cô.

Bạc Lập gọi cô đi ăn cơm, nguyên nhân chủ yếu là chuyện hôn sự của cô cùng Thẩm Dữ.

Kỳ thật ở sâu trong nội tâm Bạc Kha Nhiễm, cô rất sợ cha. Cha cô là quân nhân, cho dù cô là con gái vẫn dạy dỗ cô cực kỳ nghiêm khắc.

Mỗi khi phạm lỗi, Thẩm Dữ đều bùa hộ mệnh của cô.

Cha cô vô cùng thích Thẩm Dữ, đối với anh còn thân hơn cả con gái mình. Khi có Thẩm Dữ ở bên cạnh, Bạc Lập đối với cô sẽ nhẹ nhàng hơn. Cô lại không sợ Thẩm Dữ lãnh đạm, vẫn theo thói quen đi sau anh gọi chú nhỏ.

Bởi vì buổi chiều đột nhiên có mưa, ngoại cảnh không thể quay chụp, chỉ có thể kết thúc sớm.

Thay đổi quần áo xong, cô liền trực tiếp chạy đến khách sạn Thanh Thành.

Trên đường thực đông, hàng dài xe chen chúc nhau, nhanh chóng khiến giao thông tắc nghẽn. Lúc đầu cô có thể tới khách sạn Thanh Thành trước 7 giờ,

mà hiện tại đã 6 giờ rồi, cô vẫn chưa đi được nửa đường.

Tuy rằng trên mặt Bạc Kha Nhiễm không có gì khác thường, nhưng trong lòng đã sớm nóng như lửa đốt. Nghĩ đến cha, cô lập tức cảm thấy sợ hãi, nếu không phải trời mưa, cô thật sự có khả năng xuống xe chạy bộ tới.

"A Miên, phía trước còn tắc rất nghiêm trọng sao?"

A Miên quay đầu nhìn xung quanh: "Vâng, phòng chừng phải mười phút nữa mới đi được.""

Bạc Kha Nhiễm ủ rũ, cô cảm thấy mình thật sự xong rồi, cô nhất định sẽ đến trễ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, thời điểm cô đến cửa khách sạn đã hơn 7 giờ.

"Kha Nhiễm tỷ, cần em ở chỗ này chờ chị không?"

Cô còn không biết khi nào sẽ kết thúc, cũng không muốn chậm trễ thời gian A Miên tan tâm, vì thế nói: "Không cần, em cứ về nhà trước đi."

Nói xong, cô cuống cuống xuống xe, đi vào phía trong, lên tầng 8, nhanh chóng tìm đc phòng 802.

Cô đứng trước cửa phòng đóng chặt, loáng thoáng nghe được tiếng trò chuyện từ bên trong truyền ra.

Nghĩ đến tin nhắn cha cô gửi, Bạc Kha Nhiễm không khỏi siết chặt nắm tay, sắc mặt có chút buồn bực.

Đang lúc cô luống cuống chưa biết nên làm thế nào, một âm thanh trầm thấp mà quen thuộc vang lên cách cô khách xa.

"Còn đứng ở cửa làm gì?"

Bạc Kha Nhiễm kinh ngạc nhìn lại.

Người nọ bước chân đi về phía cô, không phải ai khác, đúng là Thẩm Dữ.

Hôm nay anh mặc tây trang màu đen, mặt vẫn lạnh lùng như trước, trên người mang theo hơi thở cấm dục.

Không đến vài bước, anh đã đứng trước mặt cô.

Bạc Kha Nhiễm nhìn thấy anh đến thì một chút ngoài ý muốn cũng không thấy.

"Sao chưa đi vào?"

"vâng.....Liền chuẩn bị đi vào....."

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn cô, tóc cô buông xõa, rũ mắt nhìn chằm chằm mặt đất. Thoạt nhìn có chút đáng thương.

Bạc Kha Nhiễm không nói, Thẩm Dữ cũng có thể biết nguyên nhân, từ biểu tình trên mặt cô liền có thể hiểu được.

Từ nhỏ cô rất sợ chú Bạc, đa phần vì đến muộn mà sợ không dám vào.

"Sợ bị mắng sao?"

Bạc Kha Nhiễm phản xạ có điều kiện gật đầu sau đó lại nhanh chóng lắc đầu.

Bỗng nhiên, bàn tay bị một mảnh ấm áp bao trùm, theo bản năng cúi đầu, lại nhìn thấy Thẩm Dữ nắm tay mình. Người này giống như một khối băng, nhưng bàn tay lại cực kỳ ấm áp.

Trong lòng cả kinh, cô theo bản năng muốn rút tay ra, lại không nghĩ tới anh càng nắm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Không phải muốn không bị mắng sao?"

Thanh âm Thẩm Dữ nhàn nhạt vang lên, lại dễ dàng nắm lấy tay cô, Bạc Kha Nhiễm lập tức không giãy giụa.

"Không sao, chúng ta cùng nhau đi vào." Thanh âm của anh như có lực trấn an, trái tim thấp thỏm của Bạc Kha Nhiễm không khỏi bình tĩnh trở lại, khiếp sợ trong lòng tan đi không ít.

Thẩm Dữ nhận thấy được biến hóa rất nhỏ này của cô, khoé môi thẳng tắp lúc trước không khỏi nhếch lên.

Vì thế anh một tay nắm tay cô, một tay đẩy cửa phòng, ánh mắt mọi người trong phòng liền dừng trên người bọn họ.

Bạc Lập nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đến, bảo cô 7 giờ có mặt, hơn nữa đã dặn cô không được đến trễ, cô còn cùng Thẩm Dữ đến trễ, sắc mặt mới vừa trầm xuống lại bỗng nhiên nhìn thấy hai người nắm tay đứng bên nhau, sững sốt một lúc lâu.

Bạc Kha Nhiễm đem biểu tình Bạc Lập xem rõ ràng.

Đôi khi, cô cảm thấy, Bạc Lập như tác kẻ hoa, bởi vì sắc mặt ông thay đổi trong chớp mắt khiến người khác không hiểu được.

"A Dữ, Tiểu Nhiễm, hai con tới rồi à?" Thẩm Quan nhanh chóng hỏi.

Thẩm Quan là cha của Thẩm Dữ, ông vừa nói xong, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới thấy, trên bàn cơm đều là trưởng bối của cô và Thẩm Dữ.

Cha mẹ cô, cha mẹ Thẩm Dữ cùng với ông nội anh.

Bọn họ có mặt ở đây, đã hoàn toàn chứng thực cho dự đoán trước đó của Bạc Kha Nhiễm.

"Lúc này ở dưới lầu con gặp Nhiễm Nhiễm, mới bảo Nhiễm Nhiễm chờ con rồi đi cùng. Chúng con đến trễ, thật xin lỗi mọi người." Thẩm Dữ khiêm tốn giải thích.

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Dữ.

Người này lúc nói dối mặt vẫn không đổi sắc, bất quá có những lời này của anh, nguy cơ của cô cũng được giải trừ.

Cô ngoan ngoãn chào hỏi trưởng bối trên bàn cơm.

"Ài, bé ngoan, mau tới đây ngồi." Thẩm Trường Kiến hiền lành nói.

Thẩm Trường Kiến là ông nội Thẩm Dữ, năm cô mười tuổi, ông nội cô đã qua đời. Từ nhỏ ông nội Thẩm rất thương cô, cảm tình của cô đối với Thẩm Trường Kiến rất sâu đậm.

Bạc Kha Nhiễm hướng phía Thẩm Trường Kiến đi đến, Thẩm Dữ sẵn sàng giúp cô kéo ghế, chờ cô ngồi xuống mới ngồi vào bàn.

Một lát sau, cửa lớn bị gõ vang, phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên.

"A Dữ, cháu về nước đã vài tháng, chúng ta cũng chưa có gặp mặt một lần, thật là bận quá." Bạc Lập nói.

"Có lời này của chú Bạc, là cháu làm văn bối không đủ chu đáo, cháu nên đến gặp chú sớm hơn."

Bạc Lập cười: "Không có việc gì, không có việc gì, người trẻ tuổi mà, vội vàng sự nghiệp cũng là bình thường."

Các trưởng bối nói chuyện, Bạc Kha Nhiễm im lặng không nói, trừ khi bọn họ chủ động hỏi thì cô trả lời, cả buổi chỉ vui đầu ăn cơm, tận lực không chế cảm giác tồn tại của bản thân.

"A Lập, thời gian trước ta đột nhiên mơ thấy Minh Hiền." Thẩm Trường Kiến đột nhiên mở miệng nói.

Bạc Kha Nhiễm trong lòng "Lộp bộp" một tiếng, chung quy đã nhắc tới chuyện này.

Bạc Minh Hiền là ông nội Bạc Kha Nhiễm, cũng chính là cha Bạc Lập.

Nhắc tới cha mình, Bạc Lập liền cung kính hỏi, "Ba cháu đã nói gì ạ?"

Thẩm Trường Kiến cười cười: "Trước kia chúng ta từng nói chuyện, muốn hai nhà chúng ta kết làm thông gia. Chuyện cũng đã lâu rồi, thật không nghĩ, mới chớp mắt, bọn nhỏ đều đã lớn."

Bạc Lập cũng không ngạc nhiên, ông đương nhiên biết ý của lão gia từ là gì. Thời điểm đến bữa ăn này, ông đã rất rõ ràng.

Kỳ thật, Thẩm Dữ làm con rể ông, ông không có bất kỳ ý kiến gì. Ông nhìn đứa nhỏ Thẩm Dữ này lớn lên, hiện tại ngày càng thành thực ôn trọng mà sự nghiệp cũng rất thành công.

Hai nhà có thể kết làm thông gia, ông cũng rất vui mừng.

"A Lập, tuy cha con không còn nữa, nhưng lời này của chúng ta trước kia là nghiêm túc."

Bạc Lập cúi đầu, "Cháu biết rõ ạ, ý của chú Thẩm cháu hiểu được ạ."

"Hiểu được là tốt, thật tốt quá." Thẩm Trường Kiến thực vừa lòng câu trả lời của Bạc Lập.

"Chỉ là..." Bạc Lập đột nhiên lên tiếng.

Mọi người liền nhìn về phía ông.

"A Dữ thật sự nguyện ý cưới Tiểu Nhiễm nhà chú sao, mặc dù hai nhà chúng ta định ra hôn ước, nhưng Tiểu Nhiễm nhà chú rốt cuộc vẫn là một khuê nữ."

Bạc Lập một khi đã nói, mọi người ánh mắt đương nhiên đều hướng về phía Thẩm Dữ.

Bạc Kha Nhiễm ghé mắt nhìn về phía anh, hai tay đặt trên gối không khỏi nắm chặt. Câu trả lời này của Thẩm Dữ rất quan trọng, nó quyết định hôn ước của bọn họ có thành hay không.

Cô không khỏi nín thở, chờ đợi câu trả lời của Thẩm Dữ.

Rõ ràng chỉ vài giây, nhưng Bạc Kha Nhiễm lại cảm thấy giống như mình đã chờ đợi qua mấy năm, vào lúc đầu mơ hồ hỗn độn, câu trả lời của anh như sét đánh, thanh tỉnh tâm trí cô.

Câu trả lời cực kỳ rõ ràng.

"Cháu nguyện ý."

Bữa tối hôm nay, đa phần mọi người đều rất vui mừng.

Nội tâm Bạc Kha Nhiễm cảm thụ rõ ràng nhất, bất quá về phía Thẩm Dữ, cô có chút mờ mịt không rõ.

Ăn cơm xong, mấy người cùng nhau đi ra sảnh khách sạn.

Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn đứng bên cạnh Hạ Khi Xuân.

"Nhiễm nhiêm, con không lái xe đến ah?" An Viện hỏi.

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Không ạ, A Miên đưa con đến."

An Viện nhú mày, "Vậy đi, để A Dữ đưa con về, giờ là buổi tối, con là con gái, đi lại như vậy chúng ta không yên tâm."

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, vội vàng cự tuyệt, "Không cần đâu ạ, con gọi xe về là được rồi ạ."

Nói xong, cô liền ý thức được bản thân phản ứng hơi quá mức, đành ngượng ngùng giải thích.

"Bình thường chú nhỏ bận rộn công tác cũng rất vất vả, con sao có thể không biết xấu hổ để chú đưa về."

"Nhiễm Nhiễm, sao con còn gọi A Dữ là chú nhỏ? A Dữ là chú nhỏ của Tư Gia, huống hồ không lâu nữa hai đứa sẽ kết hôn, còn kêu chú nhỏ sẽ khiến người khác chê cười." Hạ Khi Xuân lên tiếng nhắc nhở.

Hạ Khi Xuân nói xong, mọi người xung quanh ai nấy đều không khỏi tươi cười.

Mà Bạc Kha Nhiễm cảm thấy một trận xấu hổ.

"Không có việc gì, để cháu đưa Nhiễm Nhiễm về." Thẩm Dữ hướng cô nói.

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, kỳ thật cô rất muốn trừng mắt nhìn anh, nhưng cô lại không có gan làm thật.

"Nếu A Dữ đã nói vậy, liền như vậy đi, A Dữ, Nhiễm Nhiễm giao cho con." Thẩm lão gia từ nhanh chóng quyết định.

Ai còn dám ý kiến?

Tất nhiên là không rồi.

Mấy người trưởng bối nhanh chóng rời đi, cửa khách sạn chỉ còn hai người bọn họ.

"Ồ đây chờ, chú đi lấy xe." Thời điểm cô không biết nên làm gì, liền nghe được Thẩm Dữ lên tiếng.

Cô vội vàng gật đầu.

"Vâng." Cô không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn ra sức gật đầu, thoáng thấy Thẩm Dữ xoay người đi vào gara khách sạn. Người càng lúc càng xa, cô mới ngẩng đầu lên, thở nhẹ một hơi.

Lên xe không lâu, mưa mới tạnh không lâu lại bắt đầu tí tách rơi, không khí mang theo chút ẩm ướt. Trên đường, xe như bị khối nhẹ bao phủ, thoát nhìn rất mờ lung.

"Hôm nay đã làm phiền chú nhỏ."

Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt thâm thúy không lộ cảm xúc nhìn cô chăm chăm, lúc sau, một tiếng ừ nặng nề vang lên.

Bạc Kha Nhiễm nhấp môi, đuôi tay chuẩn bị đẩy cửa xe, nhưng khi ngón tay trắng nõn chạm vào then cửa, cô đột nhiên dừng lại, hơi xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ như là dự đoán được cô sẽ quay đầu lại, vẫn luôn duy trì tư thế lúc trước, anh không nói gì, im lặng chờ cô lên tiếng.

Bạc Kha Nhiễm do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

"Chú nhỏ."

"Sao vậy?"

Bạc Kha Nhiễm biết rõ Thẩm Dữ là người như thế nào, người như anh, sao có thể chấp nhận chuyện hôn nhân trói buộc?

Nhưng là, anh vì sao lại làm như vậy?

Cô mím môi, hạ quyết tâm hỏi chuyện rõ ràng.

"Chú nhỏ thật sự muốn cùng cháu kết hôn sao?" Hỏi xong, Bạc Kha Nhiễm liền nhìn chăm chăm Thẩm Dữ, sợ bỏ qua một chút biểu tình trên gương mặt anh.

Chỉ tiếc, từ đầu đến cuối, ánh mắt anh vẫn luôn điềm tĩnh không hề có chuyện gì.

"Ừ."

Thanh âm của anh làm trái tim Bạc Kha Nhiễm đột nhiên run rẩy, bàn tay không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

"Chính là....."

Bạc Kha Nhiễm do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi.

"Chú nhỏ không phải không thích cháu sao?"

Đem lời hỏi xong, Bạc Kha Nhiễm nhận thấy được ánh mắt Thẩm Dữ nhìn cô tựa như có chút biến hóa, nhưng là cảm xúc gì, cô không hiểu.

Hai mắt anh đen nhánh thâm thúy, sâu không thấy đáy, nhưng lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng, làm người khác không tự chủ được mà rơi vào.

Trên đường về, anh nhận được tin nhắn của cha anh - Thẩm Quan gửi đến.

Bảo anh về Thẩm trạch một chuyến.

Thẩm Dữ thay đổi phương hướng, lái xe đến Thẩm trạch.

Mới vừa vào cửa, liền thấy cha mẹ anh ngồi trên sofa. Thấy anh về, An Viện định nói gì đó, nhưng một hồi vẫn không thấy.

"Ba, đã trễ thế này còn gọi con về, có chuyện gì sao?"

"Con đi lên phòng với ba." Thẩm Quan hướng Thẩm Dữ nói.

Thẩm Dữ gật đầu, đi theo Thẩm Quan lên lầu.

Thư phòng.

Thẩm Quan chấp tay sau người, đi lòng vòng trong phòng, một lúc sau, mới bắt đầu nói chuyện.

"A Dữ."

"Vâng?"

"Lời nói của con ở bàn tiệc hôm nay là nghiêm túc đúng không, không phải bởi vì....."

"Ba."

Thẩm Quan dừng lại.

Ông nhìn Thẩm Dữ bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Ai."

"Quyết định của con không liên quan đến người khác." Thẩm Dữ nói.

"Thật sự?"

"Vâng."

"Ba, chuyện này về sau không cần nhắc lại, nếu không có việc gì, con về trước."

"Đã trễ thế này, nếu không thì ngủ lại, ngày mai về sau."

"Ngày mai con phải đến công ty, tư liệu còn ở nhà."

"Vậy đi đi, trên đường lái xe chậm một chút."

"Con đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tâm trí Bạc Kha Nhiễm hiện tại đều là câu nói kia của Thẩm Dữ.

"Cháu cảm thấy như vậy sao?"

Cảm thấy cái gì?

Lau tóc một hồi vẫn không nghĩ ra, liền bực bội túm lấy khăn lông, ra sức xoa tóc.

Thẩm Dữ có ý tứ gì?

Những lời này của anh rốt cuộc là có ý tứ gì?

Cái gì gọi là cô cảm thấy như thế nào?

Rõ ràng cô là người hỏi, như thế nào cuối cùng thành anh đang hỏi cô?

Bạc Kha Nhiễm suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra câu trả lời, lại vừa thấy đã đến 11 giờ.

Vì thế cắt khăn bông, xóc chăn lên đi nằm.

Không nghĩ, không thể lại suy nghĩ, anh có ý gì thì chính là ý đó.

Bạc Kha Nhiễm cường bách chính mình nhắm mắt lại.

Cô một bên tự mình điều tiết, một bên ở trên giường nằm ngay đơ.

Không đến vài giây.

Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Không ngủ được!

Không ngủ được!!

Cứ ngồi như vậy vài phút, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới một lần nữa nằm xuống, kéo chăn đem cả người che lại.

Hai ngày sau, Bạc Kha Nhiễm quả thực bận đến mức chân không chạm đất.

Từ thành phố xong lại chạy đến thành phố kia.

Thật vất vả đem công việc làm xong, cô mới có cơ hội nghỉ ngơi một ngày.

Cả ngày cô đều ở trong nhà mình, ngủ bù.

Thăng đến buổi chiều, cảm thấy mình có chút đói bụng, cô liền đứng dậy đi tìm đồ ăn. Thời điểm đi qua phòng khách, cô đột nhiên nhìn thấy kịch bản lúc trước mình đặt trên bàn trà.

Cô chuẩn bị đi qua, điện thoại trong túi liền vang lên.

Bạc Kha Nhiễm cầm điện thoại lên, mở ra WeChat.

Cô nhìn hình avata trên màn hình liền cảm thấy có chút hoài niệm. Kỳ thật cô vẫn luôn có wechat của Thẩm Dữ, nhưng từ lúc Thẩm Dữ xuất ngoại, hai người liền không có bất cứ liên hệ gì, càng không nói sẽ nhắn tin wechat. Danh sách bạn bè wechat có quá nhiều người, cô thật đã quên là còn có anh.

Chú nhỏ:

"Hiện tại có rảnh không?"

Bạc Kha Nhiễm rất nhanh liền trả lời.

"Có rảnh."

"Số hộ khẩu có mang bên người không?"

Số hộ khẩu?

"Đều có."

Trước đó hai ngày, Hạ Khi Xuân đem sổ hộ khẩu trong nhà đưa cho cô.

"Bên chú cũng có, hôm nay chúng ta đi lãnh chứng được không?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn tin nhắn Wechat của Thẩm Dữ gửi đến, nửa ngày không có phục hồi tinh thần.

Lãnh chứng?

Lãnh chứng!!!

Cô cũng không biết mình đã đứng như vậy bao lâu, thăng đến khi ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

"Leng keng leng keng leng keng....."

Âm thanh chuông cửa làm khiến cô giật mình, theo phản xạ quay đầu nhìn ra cửa.

Như thế nào..... Tới nhanh vậy?

Do dự một hồi, cô nhấc chân đi ra cửa.

Từ mắt mèo nhìn thoáng qua, ngoài cửa là một nam nhân cao lớn, trên người là áo khoác màu lam, mang theo mũ lưỡi trai cùng khẩu trang. Nhưng chỉ cần nhìn vào cặp mắt kia, cô liền biết người này chính là Thẩm Dữ.

Cô chậm rì rì mở cửa, Thẩm Dữ cúi đầu nhìn người phía trước.

Cô mặc đồ ở nhà, không trang điểm, làn da trắng nõn không tí vết, đôi mắt đào hoa lấp lánh nhìn anh.

"Như thế nào nhanh như vậy?" Cô theo bản năng hỏi anh.

"Chú vừa lúc ở gần đây." Thẩm Dữ giải thích nói.

Bạc Kha Nhiễm gạt đầu, "Nga."

Thẩm Dữ đứng ở cửa một lúc lâu, phát hiện cô vẫn cúi đầu đứng ngây người.

"Chú không thể đi vào sao?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Giọng nói của anh rất có từ tính, thành thực ổn trọng.

Bạc Kha Nhiễm cả kinh, lúc này mới phát giác bản thân vẫn đứng ở cửa, chỉ cảm thấy mặt mũi đều mất hết, vội vàng mở miệng, "Có thể có thể."

Nói xong cô liền né sang một bên, để anh vào nhà.

Thẩm Dữ vừa vào, Bạc Kha Nhiễm ở cửa nhìn qua vài lần, sau khi xác định không có người mới đóng cửa nhà.

Thẩm Dữ nhìn bài trí trong phòng, miễn cưỡng có sạch sẽ, sắc điệu âm áp.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bộ dạng quan sát của anh, không dám lên tiếng. Thẳng đến khi, ánh mắt Thẩm Dữ quét đến bên người, lúc này cô mới đi qua bên anh.

"Cái kia..... Cháu còn chưa trang điểm." Cô cứng nhắc nói.

Thẩm Dữ không vội vã trả lời, mà đem mũ lưỡi trai cùng khẩu trang gỡ xuống, lộ ra khuôn mặt cảm dục câu người.

Bạc Kha Nhiễm trộm nuốt nước miếng, nam nhân này sao có thể gọi cảm mê người như vậy?

"Ân, không sao, cháu đi chuẩn bị đi, chú ở đây chờ."

"Nga."

Bạc Kha Nhiễm xoay người đi về phòng ngủ.

Thẳng đến khi cửa phòng ngủ một lần nữa đóng lại, Thẩm Dữ mới nghiêng đầu nhìn qua, nhắc chân đi đến ghế sofa.

Ngồi xuống ghế sofa, tầm mắt anh liền bị tập sách trên bàn hấp dẫn.

Tập sách này anh rất quen thuộc.

Đây là kịch bản anh tự mình xét duyệt, từ in ấn đến khi hoàn thiện.

《 cung phi 》.

Cầm lấy kịch bản, đặt trong lòng bàn tay lật xem vài tờ, anh thấy những câu chú thích bên cạnh. Cô am hiểu nhất chính là viết chữ, chữ cũng như người, sạch sẽ gọn gàng.

Nhìn cô đánh dấu từng chút một, xem ra cô rất dụng tâm nghiên cứu kịch bản.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng ngủ lần nữa mở ra.

Sợ để Thẩm Dữ chờ lâu, Bạc Kha Nhiễm chỉ trang điểm đơn giản. Cô vừa cúi đầu sửa sang lại cúc áo vừa nói: "Chú nhỏ, cháu đã chuẩn bị....."

Kêu xong chú nhỏ, cô mới giật mình phản ứng lại.

Cô vẫn không thay đổi được xưng hô với anh. Rốt cuộc đã nhiều năm gọi như vậy, bảo cô lập tức sửa lại thật sự có chút khó khăn.

Hướng hồ, không gọi anh là chú nhỏ, cô nên gọi anh là gì đây?

Chẳng lẽ để cô gọi lão công. Đánh chết cô cũng không dám.

Thẩm Dữ nhìn vẻ mặt thất thố của cô, nói: "Gọi là gì cũng được, cháu thích là được, đi thôi."

"Ài?"

Nàng lung tung mà khẩu hào cúc áo, sau đó mang hào khẩu trang cùng mũ đi qua đi.

"Thật sự tùy cháu gọi gì cũng được?"

"uh."

"Vậy cháu tiếp tục gọi chú nhỏ?"

"uh."

Kỳ thật đây cũng có thể coi là biệt danh.

Không lâu nữa, cô với anh phải đi đăng ký kết hôn, mà hiện tại hai người còn đang thảo luận xem có nên tiếp tục gọi anh là chú nhỏ.

Bước lại gần, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới nhìn thấy trong anh chính là kịch bản 《 cung phi 》.

Nghĩ đến một loạt chú thích to nhỏ trong đây, cô cảm thấy có chút thẹn thùng.

"Cái kia..... Kỳ thật cháu....."

"Cháu phân tích rất tốt." Thẩm Dữ cười cười, sau đó đem kịch bản một lần nữa để trên bàn trà.

"Đã chuẩn bị xong?"

"vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Chúng ta đi thôi." Thẩm Dữ đứng dậy.

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm mặt không đổi sắc đi theo anh, kỳ thật nội tâm thấp thỏm không yên.

Ra đến cửa, cô xoay người, thuận tay khóa cửa lại.

Quay người lại, cô sững sốt. Từ khi nào Thẩm Dữ lại gần cô như vậy. Gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương trên quần áo anh.

Cô theo bản năng lui về phía sau một bước, mà ngay sau đấy là cửa nhà đóng chặt.

Thẩm Dữ nhìn cô không chớp mắt.

Trái tim Bạc Kha Nhiễm không tự chủ được mà nhảy loạn, cô tận mắt thấy anh chậm rãi nâng tay lên, nhích lại gần phía cô.

Trong nháy mắt, cô theo bản năng nhắm chặt hai mắt.

Thẩm Dữ nhìn cô không do dự mà nhắm mắt, sững sốt không thôi. Động tác không cẩn thận chậm nửa nhịp, khóe miệng nhếch nhẹ lên.

Giây tiếp theo, anh duỗi tay đem mũi lưỡi trai đội lên đầu cô.

Thấy trên đầu có động tĩnh, Bạc Kha Nhiễm hé mắt nhìn, chỉ thấy đôi mắt Thẩm Dữ vẫn như trước, bình đạm như nước.

Gương mặt cô sau lớp khẩu trang không biết đã đỏ lên từ lúc nào.

"Vừa rồi nhắm mắt làm cái gì?" Anh nhàn nhạt hỏi cô, trong mắt mang theo một tia hài hước.

"Nhắm mắt..... Bởi vì trong mắt không cẩn thận có hạt cát." Bạc Kha Nhiễm thực không có tiền đề giải thích, sợ anh không tin, cô dùng sức chớp mắt.

"uh, chú nhỏ đã biết."

Thẩm Dữ gật đầu, xoay người đi đến thang máy cách đó không xa.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bóng dáng anh, ảo não thở dài một tiếng, chạy đuổi theo.

"Cháu nói thật, trong mắt thật sự có hạt cát."

Lần này Thẩm Dữ không trả lời cô, chỉ là tiếp tục gật đầu.

Bởi vì sự kiện xấu hổ kia, dọc đường đi, Bạc Kha Nhiễm không nói một lời. Tuy Thẩm Dữ vẫn luôn gật đầu, nhưng cô thấy rõ, ánh mắt anh đã nói rõ rằng anh không tin.

Bạc Kha Nhiễm nhìn hai cuốn sổ đỏ chói lọi trong tay.

Theo lý mà nói, thời gian lãnh chứng đều từ thứ hai đến thứ sáu. Nhưng mà nhà Thẩm Dữ có hậu đãi, hướng hồ hai người họ bí mật kết hôn, nên đi đăng ký cũng hoàn toàn bí mật.

Cô ghé mắt nhìn về phía Thẩm Dữ, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô, sắc mặt anh vẫn như cũ không có nhiều thay đổi, có chăng, so với trước nhu hòa một chút.

Cô cùng Thẩm Dữ đăng ký kết hôn?

Chỉ là hai cuốn sổ màu đỏ đơn giản, lại khiến họ ở bên nhau đến già.

"Cái này..... Chú nhỏ giữ hay để ở chỗ cháu?" Cô anh.

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua, nói: "Đưa cho chú nhỏ đi."

"Đây ạ." Bạc Kha Nhiễm đưa hai cuốn sổ đỏ trong tay mình đưa cho anh.

Thẩm Dữ đem tờ giấy hôn thú của hai người cất kỹ.

"Đã đói bụng chưa, chú nhỏ đưa cháu đi ăn cơm, có ăn đồ ăn Hồ Nam ở quán Trương thẩm không?"

"Chú nhỏ hiện tại còn ăn món ăn Hồ Nam?" Bạc Kha Nhiễm có chút kinh ngạc.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú nhỏ: Giấy đăng ký kết hôn này vẫn nên để ở chỗ ta, hôm nào đấy liền ném ra biển.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bạc Kha Nhiễm còn nhớ rõ thời điểm khi còn đi học, Thẩm Tư Gia thường xuyên quán lấy Thẩm Dữ mang hai người đến quán ăn của Trương Thẩm ăn món Hồ Nam.

Kỳ thật Thẩm Dữ không quá thích món ăn Hồ Nam.

Nhưng cô cùng Thẩm Tư Gia lại cùng thích, vì thế khi các cô kì kèo, Thẩm Dữ mới bắt đầu tiếp xúc đồ ăn Hồ Nam.

Suốt bốn năm ở nước ngoài, hẳn là anh rất ít lần ăn đồ ăn Hồ Nam mới đúng.

Thẩm Dữ nhìn cô, ánh mắt hơi lóe, cuối cùng trầm giọng ừ một tiếng.

Trương thẩm thấy Bạc Kha Nhiễm đến, thực sự rất vui.

"Kha Nhiễm, cháu đã đến rồi à, hôm nay sao không đi cùng Tư Gia..... Ai?"

Trương thẩm đánh giá Thẩm Dữ.

"Đây là..... Tiểu Thẩm, Tiểu Thẩm cháu về nước rồi à?"

"Vâng, Trương thẩm." Thẩm Dữ lễ phép trả lời.

"Ai, đã nhiều năm không thấy, quan hệ của hai chú cháu thật tốt, về nước liền đưa cháu gái đi ăn cơm."

Bởi vì Bạc Kha Nhiễm luôn gọi Thẩm Dữ là chú nhỏ, cho nên tới bây giờ Trương thẩm vẫn nghĩ cô là cháu gái Thẩm Dữ.

"Cái này, Trương thẩm, chú ấy không phải chú nhỏ của cháu." Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng giải thích.

"Ai?"

"Trương thẩm, chúng cháu lên phòng trước."

"Được được, vẫn là phòng bao sao, yên tâm lên đi."

Vào phòng, điều hòa đã mở, Bạc Kha Nhiễm chuẩn bị cởi áo khoác ngoài, nào biết tay vừa mới đưa lên, đã nghe Thẩm Dữ nói:

"Từ từ hãy cởi áo khoác, chờ phòng ấm lên chút nữa."

Bạc Kha Nhiễm dạ một tiếng, buông tay xuống, lúc này, Thẩm Dữ rót một ly trà lúa mạch đưa cho cô.

"Uống trà đi."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm chu chu cái miệng nhỏ uống trà lúa mạch, ánh mắt dừng lại ở bàn tay Thẩm Dữ đang lật thực đơn.

Bàn tay thật đẹp, thoát nhìn giống như cảnh đẹp ý vui.

Lúc này, Trương thẩm gõ cửa tiến vào.

"Muốn gọi món gì nào?"

Thẩm Dữ đem thực đơn trong tay bỏ xuống, hướng Trương thẩm nói.

"Cho một phần gà xào cay, đầu cá ốt bằm, canh cánh gà hầm....."

Thẩm Dữ đọc một loạt tên món ăn.

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên ngừng đầu, đồ ăn anh gọi đều là những món cô thích.

Thẩm Dữ thấy biểu tình của cô có chút kỳ quái, "Làm sao vậy, không còn thích những món này nữa sao?"

Trong ấn tượng của anh, đây là những món cô thích ăn nhất.

Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng lắc đầu: "Không phải, cháu rất thích."

Editor: Spoil

Thẩm Dữ nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, môi mòng khề nhếch.

"Chúng ta là vợ chồng hợp pháp."

Cô rất ngạc nhiên, trí nhớ của Thẩm Dữ cũng quá tốt, đã qua lâu như vậy mà vẫn nhớ được những món ăn cô thích.

"Vậy là tốt rồi."

Sau khi Trương thẩm ra ngoài, không đến vài phút, đồ ăn hai người gọi đã bắt đầu được đưa lên.

Thẩm Dữ giúp cô chuẩn bị bát đũa, còn dùng nước ấm tráng qua một lần.

Đặc sắc lớn nhất của món ăn Hồ Nam là cay, cay đã ghiền.

Bạc Kha Nhiễm ăn không nhiều lắm, mỗi món chỉ ăn đơn giản một chút liền buông đũa.

Thấy cô đã đem đũa bỏ xuống, Thẩm Dữ không khỏi nhú mày.

"No rồi?"

Từ khi nào cô ăn uống ít như vậy?

"Dạ?"

Bạc Kha Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua chén đũa của mình, cười đáp.

"Thẩm đại đạo diễn, chú sẽ không quên cháu cũng là một diễn viên?"

Từ vào tiến vào giới giải trí, cơ bản cô không có ăn com no.

Bởi vì chỉ cần tăng cân một chút, Sindy có thể đem cô đi tra tấn đến chết. Bị tra tấn vài lần liền sợ, so với bị cô ấy tra tấn, cô vẫn nên quản tốt miệng mình, ăn ít một chút cũng sẽ không chết.

Nghe xong lời cô nói, lúc này Thẩm Dữ mới nhớ ra. Vừa rồi anh có chút gấp gáp mà quên mất. Chính anh cũng là người trong giới, cũng biết ngày thường các minh tinh làm sao để duy trì cân nặng, giữ gìn dáng người.

Chính là, cô thật sự chỉ ăn mấy gấp như vậy thôi sao.

"Sẽ không đói sao?"

"Vâng."

Vô nghĩa!

Chắc chắn sẽ đói, chỉ là đói, sẽ không chết.

Nhưng rơi vào tay Sindy, sẽ chết!

"Uống chút canh đi, canh không nhiều thịt." Thẩm Dữ kiên nghị nói.

Bạc Kha Nhiễm nhìn lớp mỡ trên bát canh, lắc đầu cự tuyệt.

"Cháu uống trà lúa mạch thôi....."

Cô đem nửa câu còn lại không nói tiếp, bởi vì cô thấy Thẩm Dữ cầm muống, đem phần mỡ của bát canh gà múc ra, thẳng đến khi không còn chút mỡ nào.

"Uống đi."

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ, trong lòng nảy lên cảm giác phức tạp, nói không nên lời.

Anh đói với cô hình như có chút quá tốt?

"Làm sao vậy?" Thẩm Dữ nghi hoặc hỏi.

"Không, không có gì."

"Đúng rồi, cơm nước xong chúng ta đi dọn hành lý."

"Cái gì hành lý?" Bạc Kha Nhiễm húp một ngụm canh.

"Mang hành lý của cháu dọn đến nhà chú."

"Khụ khụ khụ....." Bạc Kha Nhiễm bị sặc canh gà.

Thẩm Dữ lấy một tờ giấy ăn đưa cho cô.

Bạc Kha Nhiễm đưa tay nhận lấy, xoa miệng hỏi: "Nhanh như vậy?"

Thẩm Dữ nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, môi mòng khẽ nhếch.

"Chúng ta là vợ chồng hợp pháp."

Bởi vì câu vợ chồng hợp pháp kia, lúc này Bạc Kha Nhiễm đang đứng ở nhà Thẩm Dữ.

Không

Không thể nói là nhà Thẩm Dữ. Theo như lời Thẩm Dữ nói, đây là nhà bọn họ.

Bạc Kha Nhiễm trong lúc nhất thời chân tay có chút luống cuống, tình huống như này kỳ thật cô không có nghĩ tới.

Đến hiện tại cô còn cảm thấy, cô cùng Thẩm Dữ kết hôn, có phải hay không chỉ là một giấc mộng?

Thẩm Dữ từ phòng ngủ đi ra, anh thấy Bạc Kha Nhiễm còn đứng ở cửa phát ngốc.

"Nhiễm Nhiễm?"

Giọng nói của Thẩm Dữ rất dễ nghe, đặc biệt là lúc gọi tên cô. Thanh âm kia cứ quán quanh đầu, tim Bạc Kha Nhiễm âm ập không ít.

Nhưng là trong trí nhớ của cô, Thẩm Dữ rất ít khi gọi tên cô.

Số lần bọn họ nói chuyện đều ít đến đáng thương.

"Dạ?" Bạc Kha Nhiễm phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn về phía anh.

"Ngần người làm gì vậy, mau vào đây."

Bạc Kha Nhiễm ngơ ngác gật đầu.

Phòng ngủ rất lớn, phong cách Âu Mỹ, bên trong có kệ sách siêu lớn, các cuốn sách đều được sắp xếp cẩn thận.

Thật phù hợp phong cách của Thẩm Dữ.

Bệnh sạch sẽ.

"Phòng ngủ lớn như vậy, cháu mang đồ đạc của mình sắp xếp tùy ý. Đồ đạc bên ngoài, chú sẽ sắp xếp lại."

Nói xong, Thẩm Dữ liền ra ngoài phòng khách.

Bạc Kha Nhiễm ngồi xổm, mở khóa va ly hành lý.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Dữ bên ngoài phòng khách. Bình thường bộ dáng Thẩm Dữ cao quý, giờ nhìn anh cứ như vậy ngồi xổm trên mặt đất xếp hộp giấy, thật giản dị.

Đứng dậy mở tủ quần áo, toàn bộ đều là quần áo Thẩm Dữ.

Cả tủ đều là quần áo sắc màu lạnh, không có chút màu sắc ấm áp nào.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo trong tay mình, so sánh một chút, của cô vẫn đẹp hơn rất nhiều.

Suy nghĩ một hồi, cô vẫn nên cầm quần áo cất đi.

Ở giữa một loạt màu lạnh, thỉnh thoảng xuất hiện những bộ quần áo màu tươi sáng.

Thoạt nhìn như vậy, thấy thật ấm áp.

Bạc Kha Nhiễm bị ý nghĩ trong đầu làm hoảng sợ.

Cô tự nhiên sẽ cảm thấy ấm áp?

Thẩm Dữ đứng dậy, phát giác phòng ngủ quá im ắng, nghi hoặc đi vào, kết quả vừa vào liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm ôm đầu gối đứng ở mép giường.

"Làm sao vậy?"

"Buổi tối cháu ngủ ở đây?" Bạc Kha Nhiễm xoay người lại, cơ hồ buột miệng thốt ra.

Thẩm Dữ nhìn cô, "hầu không thì ở đâu?"

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cảm thấy lời nói của mình quả thực là quá dư thừa, thời điểm dọn tới đây, Thẩm Dữ cũng đã cùng cô nói qua.

Bọn họ là vợ chồng hợp pháp.

Đúng vậy, vợ chồng hợp pháp.

Ở cùng nhau, ngủ cùng nhau, là chuyện bình thường mà.

Những rõ ràng sự tình này quá mức kinh thiên động địa. Chỉ cần tưởng tượng thôi, Bạc Kha Nhiễm đã cảm thấy lòng bàn tay khăn trương run rẩy.

"Cháu vẫn giống như trước kia, luôn thích phát ngốc."

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Thẩm Dữ cười khẽ.

Bạc Kha Nhiễm phục hồi tinh thần, gò má ửng đỏ.

Như thế nào Thẩm Dữ có thể đem những việc này đều nhớ rõ ràng?

"Mấy..... Mấy giờ rồi?"

Thẩm Dữ giờ tay nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, "9 giờ 48."

Quả nhiên là cường bách chứng, ngay cả báo thời gian cũng chi tiết như vậy.

Nếu là cô trả lời, phỏng chừng không phải 9 giờ hơn thì là gần 10 giờ.

"Vậy chú có muốn đi tắm trước không?" Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng hỏi, đầu lưỡi giống như bị mèo cắn.

"Bên ngoài còn chưa sắp xếp xong, cháu đi tắm trước đi."

"Cháu giúp chú thu xếp."

"Không cần, còn một chút thôi, đi đi."

"Vâng."

Sau khi Thẩm Dữ ra ngoài, Bạc Kha Nhiễm cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Tắm xong, Bạc Kha Nhiễm lúc này mới tắm gội.

Thời điểm đang chuẩn bị quần áo, cô liền dừng lại động tác. Bởi vì cô do dự.

Có nên mặc áo ngực hay không?

Buổi tối ở nhà cô không mặc áo ngực đi ngủ. Bởi vì thường xuyên mặc áo ngực đi ngủ đối với ngực phát triển không tốt, hơn nữa còn nghe nói dễ gây ra ung thư vú.

Chính là.

Bạc Kha Nhiễm trong đầu tiến hành một phen đấu tranh kịch liệt, cuối cùng cô chỉ mặc áo ngủ đi đi ra.

Thời điểm cô tắm gội xong, Thẩm Dữ còn chưa đi vào. Anh còn đang sửa sang lại đồ đạc bên ngoài.

Nghĩ đến đây, cô đẩy nhanh tốc độ sấy tóc, lúc sau liền đem chính mình nhét vào ổ chăn.

Lúc này trên giường, vây xung quanh chính là hơi ấm của Thẩm Dữ.

Khiến cô khăn trương cao độ, hai mí mắt run rẩy không ngừng, không tự chủ được nhắm mắt lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiễm Nhiễm: Tổng Cửu Cẩn, người đi ra nói chuyện cho ta!

Tổng Cửu Cẩn: Nói gì?

Nhiễm Nhiễm: Người vẫn là mẹ đẻ ta sao, lúc này mới có mấy chương liền đem ta ném lên giường nam nhân khác.

Thẩm Dữ: Nhiễm Nhiễm, ta là nam nhân khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không đến mười phút, liền nghe thấy tiếng bước chân.

Bạc Kha Nhiễm biết, Thẩm Dữ sắp xếp xong rồi.

Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng có thể cảm giác được anh đi đến tủ quần áo, phỏng chừng là muốn đi tắm rửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước tí tách.

Không biết qua bao lâu, tiếng nước ngừng, cửa cũng đã mở, Bạc Kha Nhiễm càng khăn trương hơn.

Thẩm Dữ nhìn bên trong giường đệm, cô đưa lưng về phía anh, chỉ lộ cái ót nhỏ, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Khóe miệng không tự chủ được nhếch lên, anh xóc lên một góc chăn nằm vào, sau đó tiện tay đem đèn trên tủ đầu giường tắt đi.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, khiến cho căn phòng có thêm chút ánh sáng.

Thẩm Dữ ghé mắt nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, anh biết cô chưa ngủ cũng như biết lá gan cô nhỏ như sóc con, lúc này khẳng định cô sẽ không nói chuyện.

Thời điểm tiến vào phòng ngủ, anh đã phát hiện ra phòng ngủ của mình có chút biến hóa nho nhỏ.

Trên giường, tủ quần áo, sô pha và cả trong phòng tắm.

Rất nhiều màu sắc ấm áp, tươi đẹp đã xuất hiện.

Không khí ấm lạnh hỗn hợp này, nhìn qua tựa hồ cũng không có gì bất đồng.

Trước buổi tối hôm nay, ngôi nhà này chỉ có mình anh, không cần nói đến phòng ngủ sẽ xuất hiện người thứ hai.

Từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, giường của anh không có bất kì ai chạm qua.

Ân.....

Giống như có một lần ngoại lệ.

Đại khái là năm ấy, khi anh năm 4, còn cô lên cao trung.

Ngày đó bọn họ làm lễ tốt nghiệp sơ trung, Thẩm Tư Gia đột nhiên gọi điện thoại cho anh, bảo anh nhanh tới cứu người.

Thẩm Tư Gia tự nhiên không dám đem cô đã say khướt đưa về nhà, cũng không dám để cô ở lại nhà mình, cho nên không có cách nào, chỉ có thể giao cho anh.

Sợ anh đem cô mặc kệ, Thẩm Tư Gia đem cô giao cho anh xong, liền quay đầu chạy mất.

Anh chỉ có thể nhận nhiệm vụ nguy cấp này.

Vốn là đem cô an bài ở trên sô pha, ai ngờ cô ồn ào muốn ngủ trên giường, không cho ngủ liền khóc nháo, anh không còn cách nào, cứ như vậy, để cô ngủ trên giường mình cả buổi chiều.

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy nằm nghiêng, nửa người đều đã mỏi, dị thường khó chịu.

Hơi thở của Thẩm Dữ vững vàng, cũng không biết đã ngủ hay chưa.

Nhưng thật sự quá mỏi, cô cũng không rảnh lo nhiều như vậy, bắt đầu thật cẩn thận động đậy thân thể, ý đồ giảm bớt một chút.

"Đã biết tên rồi?"

Thanh âm Thẩm Dữ nhàn nhạt vang lên.

Động tác nhỏ của Bạc Kha Nhiễm lập tức dừng lại.

"Chú nhỏ chưa ngủ à?" Cô theo bản năng ghé mắt nhìn Thẩm Dữ.

"uh."

Bạc Kha Nhiễm nhân cơ hội nằm thẳng người, một nằm thẳng, nhin không được thở một hơi.

Cả người đều thoải mái!

"Kia gì..... Chú nhỏ ngủ không được sao?" Cô nhỏ giọng hỏi anh.

Hai người cứ như vậy nằm song song, bất quá cách nhau tới ba mươi centimet.

Loại cảm giác thật vi diệu.

Khi còn nhỏ, Thẩm Dữ không quá thân thiết với cô, rất ít khi cùng cô nói chuyện. Thời điểm ba người ở cạnh nhau, đại đa số đều là Tư Gia cùng anh nói chuyện.

Khi đó, cô chỉ im lặng đứng cạnh nhìn. Nói thật, trong lòng cô có chút hâm mộ Tư Gia. Cô đi theo Tư Gia gọi anh là chú nhỏ, nhưng chính cô rất rõ ràng, bọn họ không có nửa điểm quan hệ.

Cô không thể giống Tư Gia quá ý lại anh, cũng không thể quá làm cản.

Thắm Dữ đối với ai cũng lạnh như băng, nhưng đối với Tư Gia lại phi thường tốt, tuy rằng ngẫu nhiên bị phiền cũng sẽ lạnh mặt, nhưng lại chưa từng thật sự phát giận.

"Có chút."

"Kỳ thật cháu cũng có chút ngủ không được, nếu không chúng ta nói chuyện đi?" Bạc Kha Nhiễm có chút xấu hổ đề nghị.

Thắm Dữ hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Muốn nói chuyện gì?"

Xung quanh đều là một mảng tối tăm, da mặt Bạc Kha Nhiễm vẫn không tự chủ được đỏ lên, lòng bàn tay xoa nhẹ nhẹ.

"Liên..... Nói chuyện khi chú nhỏ ở nước ngoài đi." Bạc Kha Nhiễm nỗ lực cùng anh tìm đề tài.

Thắm Dữ phát hiện ra lúc này cô thực khẩn trương, bất quá anh cũng không nói ra, đầu tiên là điều chỉnh một tư thế tương đối thoải mái, lúc này mới chậm rãi cùng cô nói chuyện mình ở nước ngoài.

Đều là một ít việc vặt thông thường, giống như đại đa số các du học sinh, mỗi ngày bận rộn học tập làm việc, thời gian nhàn rỗi thì đến thư viện.

Nói đến chuyện thú vị, Bạc Kha Nhiễm sẽ tỏ vẻ kinh ngạc.

Thanh âm Thắm Dữ có từ tính, đặc biệt là vào lúc này còn phóng thấp âm điệu, chỉ là nghe như vậy, thật mị hoặc.

Có thể là hôm nay quá mệt mỏi, Bạc Kha Nhiễm nghe một lúc liền buồn ngủ, hai mí mắt không khống chế được muốn khép lại.

Thắm Dữ nhận thấy được người bên gối thanh âm càng ngày nhỏ, dần dần thay thế hơi thở vững vàng, anh không khỏi nghiêng đầu nhìn phía cô.

Cô ngủ rồi.

Nương theo ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, anh thấy rõ gò má cô.

Cô ngủ thực ngoan ngoãn, điềm tĩnh nhu hòa, lông mi cong vút giống như một câu quạt nhỏ tinh xảo, mái tóc đen dài xõa bên gối, ản ản có một cổ thanh hương nhàn nhạt thoang thoảng quanh mũi.

Thắm Dữ con người thâm thúy giống như u lam biển rộng giống nhau không hề chớp mắt nhìn cô.

Khuôn mặt không có khác lắm so với trong trí nhớ, bớt đi sự ngây ngô lại tăng thêm vài phần nhu mị của nữ nhân.

Anh cũng thường xuyên suy nghĩ, rốt cuộc anh như thế nào lại bị cô mê hoặc, tựa hồ cô chưa từng làm gì đặc biệt khiến anh đặc biệt khác cốt ghi tâm.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn từng chút một tiến vào trái tim anh, đợi đến khi anh nhận ra, cô đã sớm ở bên trong.

Vừa rồi cô hỏi anh, thời điểm ở nước ngoài, nhớ nhất cái gì.

Kỳ thật anh không nói cô biết.

Mấy năm ấy, người anh nhớ nhất chính là cô.

Nửa đêm, Thắm Dữ bị khát tỉnh.

Anh theo bản năng muốn xốc chăn xuống giường uống nước, nhưng ngón tay mới vừa chạm vào góc chăn liền đột ngột dừng lại.

Bởi vì có một cánh tay đang đè trên người anh hằn trên.

Trước khi ngủ Bạc Kha Nhiễm còn duy trì khoảng cách an toàn với anh, lúc này cả người đều ôm lấy anh.

Đôi gối lên ngực anh, tay để trên eo anh, chân vòng lên đùi anh, thoát nhìn là biết cô hoàn toàn đem anh thành một cái gối ôm.

Cô dựa vào anh ngủ tựa như rất quen thuộc, chỉ là.

Vì tư thế ngủ kia, hơi thở của cô cũng phập phồng quanh người anh. Mà lúc này kề sát anh chính là người con gái anh vẫn nhớ nhiều năm.

Thắm Dữ không nhìn được thờ dài, nhìn bộ dạng ngủ say của cô, liền cảm thấy vài phần hứng thú, vươn tay捏 má cô. Gương mặt cô dị thường mềm mại, giống như một đóa hoa.

Có thể là không quá thoải mái, Bạc Kha Nhiễm râm rì vài tiếng, hiển nhiên là bất mãn với hành động này của anh.

Eo bỗng nhiên bị siết chặt.

Thẩm Dữ không khỏi kêu lên một tiếng, hô hấp cũng bắt đầu nặng nề, tay không dám động đậy.

Thật là tự làm tự chịu.

Anh thật đúng là không biết, nha đầu này ngủ lại không thành thật như vậy.

Nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không xuống giường, bởi vì anh biết lần lộn một hồi đến cuối cùng người chịu khổ chính là anh. Nghĩ đến đây, anh dứt khoát không đi uống nước nữa.

Anh không dám mạnh tay, sợ dọa đến cô. Đây chính là cô nhào vào lòng anh, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, huống chi người trong lòng là cô.

Một khi đã như vậy, không thể trách anh.

Thẩm Dữ đuôi tay kéo cô vào lòng, để cô ngủ thoải mái, hơi thở ấm áp của cô liền phả vào cổ anh.

Ấm áp, có chút ngứa.

Anh nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, qua vài phút, hô hấp đã khôi phục như ban đầu, giúp cô chỉnh lại chăn xong, một lần nữa nhắm mắt lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiệm Nhiệm: Tổng Cử Cử, nguoi lại đây một chút.

Tổng Cử Cử: Làm gì?

Nhiệm Nhiệm: Ta hiện tại rất khẩn trương, ngủ không được, làm sao bây giờ?

Tổng Cử Cử: Muốn ta đưa cho nguoi một lọ thuốc ngủ không?

Nhiệm nhiệm..... Lăn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngày hôm sau Bạc Kha Nhiệm vừa tỉnh dậy, đập vào mắt là gương mặt của Thẩm Dữ, liền hoảng hốt thiếu chút nữa kêu lên.

Thẩm Dữ ngủ thực quy củ, không giống cô, cả người đều nằm trong lòng anh, hai tay hai chân đều để trên người anh, vừa nhìn liền biết cô trong lúc ngủ đã lăn qua.

Tưởng tượng một màn này, cả khuôn mặt Bạc Kha Nhiệm như bị thiêu, cô cẩn thận đem tay chân mình trên người anh dịch xuống, sợ làm anh tỉnh, thật vất vả mới dịch đến góc giường, cô nhón nhẹ mũi chân bước xuống giường, liền lập tức chạy về phía phòng tắm.

Bạc Kha Nhiệm không có quay đầu lại, bởi nếu cô quay lại, nhất định sẽ nhìn thấy Thẩm Dữ mở mắt, khóe miệng nhếch lên, cười sùng nịnh.

Từ lúc phòng tắm ra tới, Bạc Kha Nhiệm liền nhìn thấy Thẩm Dữ ngồi bên giường, nghe thấy động tĩnh, Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn phía cô.

Lúc này Bạc Kha Nhiệm hơi xúc động, trên mặt nóng lên, néo góc áo đứng ở nơi đó.

"Chú dậy rồi ạ?"

"Ừ."

Thanh âm của anh khi mới rời giường so với ngày thường càng thêm trầm thấp khàn khàn, mơ hồ có chút lười biếng, làm Bạc Kha Nhiệm không khỏi phỉếm hồng.

"Cháu rửa mặt xong rồi, chú mau đi rửa mặt đi, cháu đi..... Làm bữa sáng."

Làm bữa sáng?

Thắm Dữ không khỏi nhìn cô lâu thêm chút.

Anh nhớ rõ từ trước đến nay tay cô đều mười ngón không dính nước.

Bạc Kha Nhiễm khăn trương không thôi, tự nhiên không có chú ý tới biểu tình kinh ngạc của Thắm Dữ, lập tức bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Thắm Dữ nhìn bóng dáng cô chạy trốn chết, không khỏi cười cười, tiếp theo liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chờ anh rửa mặt xong từ phòng ngủ đi ra ngoài, liền nhìn thấy người vài phút trước nói phải làm bữa sáng lúc này đang đứng ở phòng bếp.

Cô đứng bên kia đang chiên gì đó, hơi hơi cúi đầu, tóc dài buộc gọn phía sau, lộ ra sụn mặt trắng nõn tinh xảo, thân hình nhỏ nhắn, tay chân tinh tế, thật hoàn mỹ.

Bên cạnh cô là đĩa sứ nhỏ, trên bàn hẳn đã chuẩn bị xong bữa sáng.

"Chú chờ một chút, cháu chiên trứng gà." Bạc Kha Nhiễm nghe thấy tiếng động, liền quay sang anh nói.

Nghe vậy trong lòng Thắm Dữ liền ấm áp, tươi cười đi qua cô, đứng cạnh bàn ăn nhìn đồ ăn trong đĩa sứ nhỏ, khoe miệng tươi cười thỉnh thoảng cứng đờ.

Đĩa trứng chiên này so với tưởng tượng của anh không quá giống nhau.

Trứng chiên không phải là chín bảy phần, trứng vàng ruộm sao?

Cái này là trứng chiên ư? Thật là một lời khó nói hết.

Thắm Dữ nhìn về phía Bạc Kha Nhiễm không nói chuyện.

Trong không khí phát lên một tia xấu hổ, Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng mở miệng.

"Kỳ thật trứng chiên hương vị đều giống nhau, hình dáng như thế nào cũng không quan trọng....."

"Cháu ra ngoài đi."

"Dạ?"

"Ra ngoài trước. đi" Thắm Dữ bất đắc dĩ nói.

Bạc Kha Nhiễm liếc mắt một cái nhìn trứng chiên trong chảo lần nữa, quyết đoán đứng sang một bên.

Thắm Dữ đi vào đem chảo rửa sạch, lúc này mới bắt đầu chiên trứng một lần nữa.

Chờ nhiệt độ vừa phải, cầm trứng gà đập nhẹ một cái, cho vào chảo chiên, vài giây sau nhẹ nhàng lật lại, đem trứng chiên hoàn hảo.

Chiên trứng gà, hâm nóng sữa bò, nướng bánh mì, Thắm Dữ làm cực kỳ thuần thục, Bạc Kha Nhiễm đứng bên cạnh xem trọn mắt há hốc mồm.

Cô nhớ rất rõ, Thắm Dữ không nấu cơm!

Thắm Dữ lúc này như giun trong bụng cô, liếc mắt một cái nhìn liền biết được tâm tư nhỏ của cô.

"Đêm qua đã nói qua với cháu, thời điểm ở nước ngoài một mình nên học nấu cơm!"

Bạc Kha Nhiễm sờ sờ đầu.

Có chuyện này sao?

Lúc ý hình như cô ngủ mất rồi, phỏng chừng không có nghe thấy.

Thắm Dữ nói: "Đi phòng khách đi, lập tức thì tốt rồi."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu, xoay người đi về phòng khách.

Lúc sau nhìn bữa sáng trên bàn, Bạc Kha Nhiễm nhìn trứng gà Thắm Dữ chiên, lại nhớ đến trứng gà do mình chiên, trong đầu hiện lên mấy chữ.

Thật quá chênh lệch.

Còn đang ngây người, chợt nghe Thắm Dữ hỏi, "Ăn tương gì?"

"Tương đậu tằm." Cô không chút nghĩ ngợi trả lời.

Vì thế cô liền thấy người nọ một tay cầm bánh mì, một tay lấy tương đậu tây phết lên, làm đầu ra đẩy rồi đưa cho cô.

"Cảm lấy."

Nếu cô cự tuyệt, không khỏi quá mức ra vẻ, vì thế cô duỗi tay tiếp nhận, nhỏ giọng cảm ơn.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Dữ đi vào thay quần áo, Bạc Kha Nhiễm liền nhận được tin nhắn của Nguyễn Lệ.

Nói là lúc trước có một cái đại ngôn, hiện tại muốn bắt đầu quay chụp, cô ấy sẽ lập tức qua chung cư đón cô.

Trái tim Bạc Kha Nhiễm nhảy dựng, hiện tại cô không ở chung cư a!

Tìm một cái cớ, Bạc Kha Nhiễm luống cuống tay chân gửi tin nhắn báo lại cho Nguyễn Lệ, nói là mấy ngày nay cô đều ở nhà, cô ấy không cần lại đây, cô tự mình đi qua Liên Thành.

Nếu Nguyễn Lệ biết hiện tại cô cùng Thẩm Dữ ở cùng một chỗ, thì phải làm sao?

Thẩm Dữ ra ngoài liền thấy Bạc Kha Nhiễm cầm di động ngồi trên sofa phát ngốc, liền hỏi.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên phục hồi lại tinh thần, gương mặt nhìn về phía anh, liền không dòi mắt được.

Thời điểm đi vào anh còn mặc áo ngủ màu xám, một hồi đi ra đã thật công phu.

Cả thân tây trang cùng áo khoác, cả người sạch sẽ đầy tinh thần, cùng với gương mặt mười phần cảm dục, quả thật dụ hoặc.

"Không..... Không có chuyện gì....." Cô ngơ ngác lắc đầu.

"Hôm nay không cần ra ngoài sao?" Anh tiếp tục hỏi.

Nói tới đây, Bạc Kha Nhiễm từ trên sofa đứng lên.

"Có ạ, vừa rồi Lệ tỷ nhắn qua cho cháu, bây giờ phải đi quay chụp một cái đại ngôn."

"Vậy được, cháu đi chuẩn bị chút đi, chú đưa cháu đi."

Bạc Kha Nhiễm lập tức xua tay từ chối, "Không cần không cần, cháu tự mình đi được ạ."

Anh đưa?

Nếu như bị paparazzi chụp được thì làm sao?

Cô không có lá gan này.

Thẩm Dữ thấy phản ứng quá khích của cô, liền biết trong lòng cô nghĩ gì.

"Xe của chú là xe tư nhân, sẽ không bị nhận ra."

Sắc mặt Bạc Kha Nhiễm đỏ lên, thật giống như cô không có chuyện gì có thể lừa gạt được anh.

"Vậy..... Cháu đi chuẩn bị một chút." Nói xong cô vội vàng chạy vào phòng ngủ.

"Đi thôi."

Thẩm Dữ đưa Bạc Kha Nhiễm đưa đến lưới lầu cao ốc Thiên Xí.

Thời điểm đến cao ốc Thiên Xí mới 8 giờ, lúc nào sắc trời vẫn còn sớm, sáng sớm mùa đông không khí so với lúc trước có chút lạnh.

Bạc Kha Nhiễm cẩn thận đội mũ lưới trai cùng khẩu trang, xác định trước sau không có ai, lúc này mới mở cửa xuống xe.

Cách cửa sổ xe, cô chào tạm biệt Thẩm Dữ.

"Cháu đi đây, tạm biệt chú."

"Ừ." Thẩm Dữ gật đầu chào cô.

"Chú đi nhanh đi."

"Chú nhìn cháu đi vào trước xong sẽ đi."

Trái tim Bạc Kha Nhiễm đột nhiên nhảy dựng, cố gắng áp xuống nội tâm rung động, lại lần nữa vẫy tay chào anh, lúc này mới xoay người đi vào.

Mới vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy Nguyễn Lệ đi về phía này.

Nguyễn Lệ lướt qua, nhìn về chiếc xe phía sau cô, hỏi: "Ai đưa em lại đây?"

Cách một lớp khẩu trang, Bạc Kha Nhiễm nói dối không chút xấu hổ.

"Chú nhỏ của em."

"Chú nhỏ nào vậy, sao chị chưa từng nghe nói qua em còn có một chú nhỏ?" Nguyễn Lệ nhún mày.

"Mới vừa về nước không lâu."

"Được rồi, không nói nữa, nhanh vào đi thôi." Nói xong, Nguyễn Lệ bắt lấy cánh tay của cô, dẫn cô lên lầu.

Buổi quay chụp này mãi đến 5 giờ nhiều mới kết thúc.

Bạc Kha Nhiễm ngồi trước gương trang điểm, tay cầm điện thoại, Miuni giúp cô tháo trang sức.

"Ong....."

Màn hình sáng lên.

Tên người gọi chính là "Chú nhỏ".

Mới vừa nhận cuộc gọi đầu kia liền truyền đến thanh âm của Thẩm Dữ.

"Xong việc chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi tắt điện thoại, Nguyễn Lệ thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng hỏi.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Hoàn cảnh của Bạc Kha Nhiễm thế nào cô đều rõ ràng, cô cũng biết người trong nhà không đồng ý cho Bạc Kha Nhiễm tiến vào vòng luẩn quẩn này, bằng không với bối cảnh gia đình em ấy, sao đến giờ vẫn chỉ là tiểu hoa tuyến hai.

"Không có gì, Lệ tỷ, lát nữa chị không cần đưa em về đâu, chú nhỏ em sẽ đến đón em."

Nguyễn Lệ trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Buổi sáng ngày mai có cần chị qua đón em không?"

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Không cần."

"Vậy được, sáng mai đừng đến muộn."

"Vâng, chị thu thập xong rồi về trước đi ạ."

"Chị chờ chú nhỏ em đến rồi sẽ đi."

"Không cần đâu ạ, chú nhỏ em khả năng lúc nữa mới đến, mà Thừa Dạ còn đang đợi chị đấy."

Thừa Dạ là cháu gái của Nguyễn Lệ, năm nay vừa tròn năm tuổi, chị cô bận rộn công tác, hiện tại đang ở nước ngoài, con gái tạm thời giao cho cô chăm

sóc, Nguyễn Lệ đối với cháu gái nhỏ mười phần sùng ái.

Nguyễn Lệ vốn muốn cùng cô chờ người nhà đến đón, nhưng sau khi nghe cô nói như vậy, lại nghĩ đến sáng nay Thura Dạ có chút sốt nhẹ, cũng không kiên trì nữa.

Bạc Kha Nhiễm đợi không quá mười phút, lúc này Thẩm Dữ mới tới.

"Lên xe."

Mới vừa mở cửa xe, không khí ấm áp từ máy sưởi ập đến, cả người tay chân đều ấm áp lên không ít.

"Ba cháu sao biết chúng ta đã lĩnh chứng?"

"Chúng ta có thể đăng ký vào cuối tuần, không thông qua bọn họ, sao có thể đăng ký được?"

Bạc Kha Nhiễm búng tỉnh suy nghĩ, lời này quá đúng đi.

Chỉ là tưởng tượng đến loạt sự việc sau này, Bạc Kha Nhiễm liền cảm thấy nội tâm thấp thỏm bất an.

"Làm sao vậy, lo lắng lắm à?" Hai tay Thẩm Dữ giữ tay lái, nghiêng đầu nhìn thoáng qua cô.

Bạc Kha Nhiễm không có phủ nhận, bởi vì chính xác là như thế.

Cha mẹ kêu hai người về ăn cơm, khẳng định là do việc lĩnh chứng, dựa theo phong cách làm việc của bọn họ, nếu đã đăng ký, hôn lễ phải tổ chức long trọng.

Bạc gia quân chính, Thẩm gia thương nhân.

Hai nhà liên hôn khẳng định sẽ oanh động toàn bộ thành phố.

Oanh động toàn bộ thành phố?

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên có chút lúng túng.

Cô và Thẩm Dữ đều là người trong giới giải trí, hiện tại trong giới Thẩm Dữ là nhân vật lớn, hô mưa gọi gió, nếu lộ ra tin tức kết hôn cùng một tiểu minh tinh tuyến hai, phỏng chừng cũng sẽ oanh động toàn bộ giới giải trí đi?

Về sau con đường diễn viên của cô đều được nhắc đến là "Vợ của kim bài đạo diễn Thẩm Dữ".

"Chú nhỏ, chúng ta có thể hay không....."

"Ăn hôn?"

"Ài?"

Cô còn chưa có nói xong, anh đều đã biết?

"Nếu đây là điều cháu muốn, yên tâm đi, có chú ở đây."

Bạc Kha Nhiễm nghịch nghịch ngón tay, giằng co nửa ngày, rốt cuộc cũng hỏi.

"Vì cái gì đối với cháu tốt như vậy?"

Thẩm Dữ nhú mày, kỳ quái nhìn về phía cô.

"Cháu là vợ của ta, ta không đối tốt với cháu thì đối tốt với ai?"

Thẩm Dữ trả lời thật hợp lý hợp tình.

Bạc Kha Nhiễm không lên tiếng, chỉ là trái tim đột nhiên ấm áp.

Giống như mặc kệ lúc trước ra sao, hiện tại, Thẩm Dữ vẫn là bùa hộ mệnh của cô, chỉ cần có anh ở đây, cô không cần sợ gì cả.

Xe nhanh chóng tiến vào đại viện của quân khu, cuối cùng dừng trước cửa lớn Bạc trạch.

"Tới rồi, xuống xe đi."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm vội bỏ đai an toàn, đẩy cửa xe đi xuống.

Xuống xe cô liền đứng ở một bên chờ Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ đẩy ra cửa xe, đi về phía cô.

"Đi thôi."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Cô ngoan ngoãn đi bên cạnh Thẩm Dữ, hai người cùng nhau đi vào nhà.

Mở cửa đón bọn họ chính là Hạ Khi Xuân.

"Tối rồi à?"

Thẩm Dữ hướng Hạ Khi Xuân chào hỏi, "Mẹ."

"Ừ." Hạ khi xuân tươi cười đầy mặt.

Bạc Kha Nhiễm ngó vào bên trong nhìn xung quanh một chút, "ba con đâu ạ?"

"Ở trên lầu đấy." Hạ Khi Xuân cười nói.

"Bên ngoài lạnh lắm, hai đứa mau vào nhà đi, đừng đứng ngoài cửa nữa."

Bạc Kha Nhiễm gật đầu, hai người liền vào trong phòng.

Bạc Trạch được trang trí theo phương thức cổ điển, từ phòng khách có thể trực tiếp nhìn đến lầu hai lầu ba.

"Lão Bạc, mau ra đây, con gái con rể tới."

Con rể?

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Dữ đang đứng bên cạnh.

Không khéo, ánh mắt hai người liền chạm nhau, Bạc Kha Nhiễm lập tức rời mắt.

Cô không dám nhìn thẳng mắt Thẩm Dữ.

Trước đôi mắt kia, không có bất kỳ bí mật gì giữ được.

Mà lúc này, căn phòng phía đông trên lầu hai liền truyền đến âm thanh mở cửa, Bạc Kha Nhiễm biết, đó là thư phòng của Bạc Lập.

Tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó thân ảnh của Bạc Lập xuất hiện ở lầu hai, ông từ trên lầu nhìn xuống dưới, ánh mắt uy nghiêm.

"Ba."

Hai người cơ hồ đồng thời chào hỏi, hai tiếng "Ba" này làm Bạc Lập không khép miệng được, hướng bọn họ gật đầu đáp lại.

Trong lòng Bạc Kha Nhiễm rất rõ ràng, ông vừa lòng như vậy, cũng không phải bởi vì cô kêu "Ba", mà bởi vì Thẩm Dữ.

Hạ Khi Xuân liếc mắt nhìn bọn họ một cái, "Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm đi, còn không nhanh, đồ ăn đều nguội hết rồi."

Nói xong, bọn họ bước đến nhà ăn, bàn ăn hình chữ nhật, Bạc Lập ngồi ở chính giữa, Hạ Khi Xuân ngồi một bên, cô cùng Thẩm Dữ ngồi một bên.

"Lý thẩm, nhanh tay một chút, mang đồ ăn lên đi." Hạ Khi Xuân gọi về phía phòng bếp.

"Tối đây, tối đây." Trong phòng bếp truyền đến âm thanh của một lão phụ nhân.

Thực mau, toàn bộ đồ ăn đã được mang ra, bày kín một bàn.

"Ăn cơm đi." Bạc Lập mở miệng, lúc này mọi người mới động đũa.

Bạc Lập cùng Thẩm Dữ nói chuyện, cô nghe không hiểu gì cả, cũng không dám tùy ý chen vào, dứt khoát tập trung vào đầu ăn cơm.

Trong lòng Bạc Kha Nhiễm cũng rất rõ ràng, Bạc Lập gọi hai người bọn họ cùng về ăn cơm, tuyệt đối không đơn giản chỉ là ăn cơm thôi.

Quả nhiên, đang nghĩ ngợi liền nghe Bạc Lập nói chuyện.

"A Dữ a, hiện tại hai người các con đều đã lãnh chứng rồi à?"

"Nếu đã lãnh chứng, ta cùng ông nội cha mẹ con cũng đang thương lượng, tìm thời gian thích hợp, chúng ta tổ chức hôn lễ?"

Quả nhiên

Bạc Kha Nhiễm nhéo chiếc đũa bắt đầu vô ý thức chọc chọc chén cơm.

Thẩm Dữ đem toàn bộ hành động nhỏ của Bạc Kha Nhiễm thu vào đáy mắt.

Cô cúi đầu, chân mày nhăn lại, môi mím chặt, hiển nhiên cô đang căng thẳng.

Thẩm Dữ buông chiếc đũa trong tay.

"Ba, con cùng Nhiễm Nhiễm đã lãnh chứng, chỉ là việc hôn lễ không cần vội, con muốn chờ con xử lý công việc xong sẽ tổ chức hôn lễ, hiện tại công việc của con quá bận rộn, sợ không có thời gian, con không thể ủy khuất Nhiễm Nhiễm."

Bạc Kha Nhiễm khẩn trương nhìn Bạc Lập, ông nhíu mày, biểu tình trên mặt lập tức trầm xuống.

"Ý của con là không tổ chức hôn lễ?"

"Không phải là không tổ chức, sao có thể không tổ chức hôn lễ được ạ, chỉ là hy vọng hoãn lại một chút, hơn nữa dù sao hiện tại Nhiễm Nhiễm cũng là trong giới người, công khai tin tức kết hôn, thật không tốt....."

"Người trong giới? Đã sớm nói qua với nó, một đứa con gái không cần tiến vào vòng luẩn quẩn kia làm gì, nó lại không nghe....."

"Ba, con thích công việc này." Bạc Kha Nhiễm bỗng nhiên đánh gãy lời nói của ông.

Bạc Lập sững sốt một chút.

Trong ấn tượng của ông, cô rất ít khi chống đối ông.

Ông là quân nhân, ở trong quân đội đã lâu, làm việc có nề nếp, nói chuyện cũng là nói một là một, không có hai.

Cho nên dù Bạc Kha Nhiễm là con gái, nhưng ông luôn dùng phương thức giáo dục con trai đối với cô, cho nên Bạc Kha Nhiễm chưa bao giờ dám ở trước mặt Bạc Lập không kiêng nể như vậy, lâu dần hình thành nên nguyên nhân Bạc Kha Nhiễm luôn sợ hãi Bạc Lập.

Lúc này Bạc Kha Nhiễm không dám nhìn thẳng mặt Bạc Lập, bởi vì cho dù không nhìn, cô cũng có thể tưởng tượng được.

Đời này việc cô dừng cảm nhất chính là sau khi thi đại học, cự tuyệt an bài của Bạc Lập, không vào trường quân đội, mà tiến vào học việc biểu diễn.

Nhưng Bạc Kha Nhiễm một chút cũng không hối hận, nếu lại cho cô cơ hội nữa, cô vẫn lựa chọn Học viện điện ảnh biểu diễn.

Cha Bạc tức giận, không khí trên bàn cơm bỗng nhiên khẩn trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

"Cha Bạc, Nhiễm Nhiễm đã trưởng thành, không phải em ấy nên có lựa chọn của chính mình sao, huống hồ người có thể yên tâm, có con ở đây, sẽ không ai có thể khiến em ấy bị thương." Thẩm Dữ đứng lúc mở miệng nói.

Một trận ghen tuông xông thẳng lên óc Bạc Kha Nhiễm.

Giống như từ sau khi Thẩm Dữ xuất ngoại, ở trước mặt Bạc Lập, liền không có ai giúp cô nói chuyện.

Tuy rằng ngày thường Hạ Khi Xuân rất nuông chiều cô, nhưng khi ở trước mặt Bạc Lập cũng không dám quá bao che, chỉ có thể ở sau lưng càng cung chiều cô hơn.

Hiện giờ Thẩm Dữ nói những lời này, trong lòng cô tràn đầy ảm áp.

"Cho nên hai đứa quyết định ả hôn?"

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, tiện đà nói với Bạc Lập.

"Đây chỉ là tạm thời, cha mẹ con bên kia con sẽ giải thích, bất quá ba yên tâm, con nhất định sẽ cho Nhiễm Nhiễm một hôn lễ long trọng, tuyệt đối sẽ không ủy khuất em ấy."

Bạc Lập trầm mặc một lát, sau lại nhìn về phía Bạc Kha Nhiễm, trầm giọng hỏi: "Con cũng muốn như vậy sao?"

Bàn tay Bạc Kha Nhiễm nắm thật chặt, bỗng nhiên, bàn tay vẫn để trên đầu gối bị người khác nắm lấy.

Cô liếc mắt nhìn bàn tay mình bị anh nắm, lại nhìn anh một lần nữa.

Bị anh nắm chặt như vậy, như được trấn an, Bạc Kha Nhiễm không còn luống cuống nữa.

Cô nhìn về phía Bạc Lập, sau đó trịnh trọng gật đầu.

"Vâng ạ."

Bạc Lập không có lập tức đưa ra ý kiến của ông, mà tạm dừng vài giây.

Chỉ là vài giây này, Bạc Kha Nhiễm lại cảm thấy dị thường dài lâu.

"Một khi đã như vậy, cứ quyết định vậy đi, ăn cơm đi."

Nghe vậy, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới nhin không được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bữa cơm này cứ thế trôi qua, có thể vì không đạt được ý nguyện tổ chức hôn lễ nên không vui, cơm nước xong, Bạc Lập cũng không giữ bọn họ ở lại.

Chỉ là đến lúc ra cửa liền để lại một câu "trên đường đi cẩn thận" rồi đi lên lầu.

Chỉ còn Hạ Khi Xuân tiễn hai người ra cửa.

"Tình tình ba con chính là như vậy, các con cũng không cần để trong lòng."

Bạc Kha Nhiễm gật đầu, tình tình của ba cô, nhiều năm qua cô đã sớm hiểu rõ.

"Chúng con biết, bên ngoài lạnh, mẹ cũng mau trở vào đi thôi, đừng để sinh bệnh." Thẩm Dữ nhẹ nhàng dặn dò.

Hạ Khi Xuân vừa lòng cười cười, "Vậy các con trở về sớm một chút, trên đường lái xe cẩn thận."

"Vâng, chúng con đã biết."

Ngồi trên xe rời khỏi Bạc Trạch, trái tim Bạc Kha Nhiễm treo lơ lửng này giờ mới dần dần thả lỏng.

Thẩm Dữ thấy cô mang vẻ mặt nhẩn nhện, không khỏi trêu ghẹo nói.

"Vấn sợ ba vậy à?"

Bạc Kha Nhiễm biết anh muốn trêu ghẹo mình, đành ngượng ngùng đáp lại.

"Cũng không phải sợ, chính là cảm thấy rất áp lực."

Ở trước mặt Bạc Lập, Bạc Kha Nhiễm luôn ở trong trạng thái căng thẳng, rõ ràng bọn họ là cha con, nhưng lại luôn xa cách như vậy.

Nói ra cũng thật đáng buồn.

Thẩm Dữ nhìn cô không tự giác toát ra thương cảm, duỗi tay xoa xoa đầu cô, không tiếng động an ủi.

Bạc Kha Nhiễm nhận thấy được cảm xúc của mình, vội vàng điều chỉnh tốt, một bên duỗi tay thất đại an toàn, một bên nói với anh.

"Bất quá vừa rồi vẫn là muốn cảm ơn....."

Đang nói chuyện, hơi thở mạnh mẽ liên phảng phát xung quanh, Bạc Kha Nhiễm theo bản năng quay đầu, lại thấy không biết từ lúc nào mình lại gần Thẩm Dữ trong gang tấc.

Trên cổ tay ả áp, mới kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào, tay anh đã nắm chặt tay cô.

Anh không hề chớp mắt nhìn về phía cô, tựa hồ vì cô cố tình xa cách mà bất mãn, giọng nói hơi trầm xuống: "Vợ chồng không cần nói cảm ơn."

Bạc Kha Nhiễm có chút kinh ngạc, trong lúc nhất thời tay kéo đai an toàn cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Thẩm Dữ nhìn cô kinh ngạc hé môi, ánh mắt càng thêm thâm thúy, lại nói thêm lần nữa, chỉ là thanh âm so với lúc trước càng trầm thấp hơn, đôi mắt thâm thúy như sao giữa biển trời mênh mông, chỉ liếc mắt một cái liền có thể hăm sâu người trong đó.

"Em thật sự muốn cảm ơn anh?"

Đôi mắt rũ xuống, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Anh bỗng nhiên cong môi, Bạc Kha Nhiễm còn chưa kịp hoàn hồn, một nụ hôn ấm áp liền áp xuống.

Môi cùng môi dán chặt trong nháy mắt, Bạc Kha Nhiễm toàn thân cứng đờ, như có dòng điện chạy khắp người.

Thẩm Dữ lạnh lùng, nhưng môi lại cực kỳ ấm áp, mang theo vô số thiện cảm.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Dữ cứ như vậy đột nhiên hôn cô, không hề phòng bị, mà hiện giờ trông đầu cô chỉ toàn một mảng trống rỗng, hơi thở ấm áp cùng khóe môi ướt át mềm mại của anh khiến cô vô lực chống đỡ, không thể không tước vũ khí đầu hàng.

Thẩm Dữ cảm giác được Bạc Kha Nhiễm ngây ngô, bởi vì bờ môi phía dưới không tự chủ được mà run rẩy, chỉ là hương vị của cô thật giống như trong tưởng tượng của anh, ngọt như vậy, anh không có biện pháp mà bỏ qua được.

Bàn tay to lớn ôm lấy một bên gương mặt cô, dán sát mặt cô, đầu lưỡi hơi dùng sức, nháy mắt liền xông vào cửa thế giới mới.

Bạc Kha Nhiễm ở giới giải trí, đã diễn không ít cảnh, nhưng lại chưa bao giờ diễn cảnh hôn.

Lần đầu tiên làm thật như vậy, lúc này cô ngoại trừ dùng tay ôm chặt lấy bờ vai rắn chắc của anh, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hôn xong, Bạc Kha Nhiễm như bị hút hết khí lực, bị Thẩm Dữ gắt gao ôm vào trong ngực.

"Nếu về sau em muốn cảm ơn anh, anh không ngại dùng cách này." Thanh âm khàn khàn của Thẩm Dữ từ đỉnh đầu vang lên.

Bạc Kha Nhiễm gò má ửng hồng, tim đập thình thịch, nội tâm xao động như thế nào cũng không áp chế được.

Thẩm Dữ thấy cô giả ngốc, cũng không trêu ghẹo cô nữa, duỗi tay xoa xoa đầu cô, lúc này mới buông cô ra, thuận tiện duỗi tay giúp cô cột kỹ đai an toàn.

Bạc Kha Nhiễm lúc này một câu đều không nói.

Tuy rằng anh đã cùng cô nói qua vài lần, bọn họ hiện tại đã thật sự là vợ chồng, nhưng trong ý thức của cô, lại vẫn luôn coi anh là chú nhỏ, như là một trưởng bối.

Mà hiện tại, giống như có thứ gì chậm rãi sụp xuống tan vỡ.

"Từ ngày mai anh sẽ tiến vào đoàn phim."

Lời này của Thẩm Dữ làm Bạc Kha Nhiễm đang mê mang suy nghĩ như là tìm được lý do, cô liền hỏi.

"Đoàn phim gì vậy?"

Thẩm Dữ nghiêng đầu kỳ quái nhìn thoáng qua, "Cung phi."

Bạc Kha Nhiễm lúc này mới bừng tỉnh.

"Cháu đã biết."

Trên đường trở về, cô bất động thanh sắc liếc nhìn Thẩm Dữ vài lần, chỉ là dọc đường đi, anh vẫn im lặng, bình tĩnh như lúc đầu.

Kỳ thật, cô rất muốn hỏi anh kết quả buổi thử kính lần trước, rốt cuộc nữ chính《cung phi》là ai.

Nhưng nghĩ một hồi, trong công việc Thẩm Dữ luôn có tiếng hà khắc nghiêm túc, hiện tại kết quả còn chưa công bố ra ngoài, đều là bí mật công ty, khẳng định anh sẽ không tiết lộ.

Huống hồ nếu anh muốn nói cho cô biết thì đã sớm nói rồi, nhưng mà anh cái gì cũng không có, một khi đã như vậy, cô càng ngượng ngùng không muốn hỏi nữa.

Mấy ngày sau, Thẩm Dữ vội vàng chuẩn bị cho phim mới, đã vào đoàn phim, mà cô cũng vội vàng quay chụp đại ngôn quảng cáo.

Mà trong lúc này, cô không nhận được bất cứ cuộc điện thoại hay tin nhắn nào từ Thẩm Dữ, đột nhiên nhớ tới người trong nghề là dùng ba chữ đánh giá Thẩm Dữ.

"Cuồng công tác."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bạc Kha Nhiễm nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, vẫn không có tin tức gì.

"Kha Nhiễm?"

Nguyễn Lệ từ xa đã thấy Bạc Kha Nhiễm ngồi một mình nhìn điện thoại phát ngốc, liền đi về phía cô.

Thấy thế, Bạc Kha Nhiễm nhét điện thoại di động nhét vào trong túi.

"Làm gì mà ngồi thần thờ như vậy?"

Bạc Kha Nhiễm cười cười, "Không có việc gì."

Nguyễn Lệ nghi ngờ nhìn cô vài lần, rõ ràng lúc cô ta lại đây liền nhìn thấy em ấy lập tức nhét điện thoại vào trong túi.

Động tác có chút khả nghi.

"Kha Nhiễm, em không có chuyện gì giấu chị chứ?"

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu, "Chị có ý gì?"

"Em..... Sẽ không vùng trộm yêu đương đi?"

"A?" Bạc Kha Nhiễm khiếp sợ, nhưng ngoài khiếp sợ lại có chút chột dạ.

Bộ dáng cô lúc này càng làm Nguyễn Lệ thêm hoài nghi, sắc mặt không khỏi nghiêm túc hỏi: "Em nói thật?"

Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng xua tay, "Không có....."

"Thật sự?"

"Thật sự."

Cô không có yêu đương, chỉ kết hôn mà thôi.

Nghe được câu trả lời của Bạc Kha Nhiễm, lúc này Nguyễn Lệ lúc mới yên tâm, sắc mặt nghiêm túc cũng hòa hoãn hơn, vỗ vỗ bả vai cô, nhẹ nhàng nói.

"Kha Nhiễm a, em cũng biết, chúng ta đều là người trong nhất, sợ nhất là chính là bị phát ra tin tức yêu đương, huống chi hiện tại em đang trong gia đoạn phát triển, không thể để xảy ra chuyện gì, Lệ tỷ đây đều là vì tốt cho em, biết chưa?"

Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn đáp lại, "Em đã biết, Lệ tỷ."

"Tốt, chị biết em là đứa bé ngoan, chị rất yên tâm."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Nhìn thấy tín nhiệm của Nguyễn Lệ, Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cảm thấy mình liền giống như người cảm ăn phải hoàng liên. (ý là bé Nhiễm làm sai mà không thể nói)

Một ngày nào đó, khẳng định Nguyễn Lệ sẽ vì những lời này mà hối hận.

"Tốt, em đi trang điểm đi, nhanh một chút, hôm nay nên kết thúc quay chụp đại ngôn này."

Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu.

Thời điểm quay chụp, Nguyễn Lệ ngồi ở dưới sân khấu nhìn cô.

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm ở trên sân khấu thật lóa mắt, tỏa sáng giống như viên kim cương. Nguyễn Lệ càng nhìn Bạc Kha Nhiễm, càng cảm thấy vừa lòng.

Di động bỗng nhiên rung lên, bàn tay để trong túi áo đều đã tê rần.

Nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, trên mặt Nguyễn Lệ lộ ra tia nghi hoặc, rất cung kính tiếp nhận điện thoại.

"Ủy, chủ tịch?"

"Cái gì?" Nguyễn Lệ đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

"Tốt, ta đã biết, ta đây liền nhìn xem."

Cúp điện thoại, Nguyễn Lệ run rẩy mở ra Weibo tìm weibo đoàn phim 《cung phi》.

Đoàn phim Cung Phi:

Chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc nghênh đón 《cung phi》 bắt đầu quay, cảm ơn sự ủng hộ mong chờ của các fan, đồng thời cũng muốn giới thiệu với mọi người một chút "Ngọc Khê" của chúng ta @ Bạc Kha Nhiễm.

Ngón tay Nguyễn Lệ run rẩy click mở tag này, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, lúc này mới tin tưởng, Bạc Kha Nhiễm bị tag này, chính là nghệ sĩ Bạc Kha Nhiễm nhà cô!

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, thông báo weibo này đã được các thành viên trong tổ công tác đoàn phim《cung phi》chuyển tiếp chúc mừng, trong đó bao gồm cả Thẩm Dữ.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Bạc Kha Nhiễm quay chụp xong liền đi xuống sân khấu, vừa rồi trên sân khấu cô nhìn thấy Nguyễn Lệ không biết có chuyện gì đột nhiên nhảy dựng lên.

Nguyễn Lệ nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, nói: "Em xem Weibo đi."

Weibo?

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy kỳ quái, duỗi tay lấy điện thoại đặt trên bàn, mở ra Weibo.

"Click mở..... Tag....." Thanh âm Nguyễn Lệ có chút kì quái.

Bạc Kha Nhiễm nghe lời click mở tag, một cái tag tin tức khiến cô chú ý.

Thẩm Dữ:

Ngọc Khê @ Bạc Kha Nhiễm, xin chào.

Kéo xuống chút nữa, cô liền thấy được nội dung thông báo của weibo.

Ngọc Khê?

Nữ chính《cung phi》đã được xác định?

Bạc Kha Nhiễm lúc này có chút ngốc.

"Lệ tỷ, em không có nhìn lầm đi, chị nói xem có phải bên Cung phi tag nhầm người không, có lẽ muốn tag Liễu Hâm?"

"Phi phi phi, em lại nói hươu nói vượn, thông báo tag chính là em, Thẩm Dữ tag cũng là em, mọi người tag đều là em!"

Bạc Kha Nhiễm nhìn thông báo Weibo không ngừng nhảy lên tin nhắn cùng tag của fan, lại có cảm giác không chân thực.

"Kha Nhiễm, Thẩm Dữ theo dõi em!"

Nguyễn Lệ cầm điện thoại di động giơ lên trước mặt Bạc Kha Nhiễm, quả nhiên nhìn thấy danh sách theo dõi của Thẩm Dữ nhiều thêm một người.

Bạc Kha Nhiễm.

Nếu không phải Nguyễn Lệ nói cho cô, cô cũng không có lập tức phát hiện ta, bởi vì fan của cô quá điên cuồng, cô căn bản là không biết Thẩm Dữ theo dõi mình.

"Kha Nhiễm, Em sắp bạo hồng! Sắp bạo hồng rồi!" Bây giờ Nguyễn Lệ đã bắt đầu kích động không khống chế được chính mình.

Bạc Kha Nhiễm không nói gì, hiện tại trong đầu cô là một mảng hỗn loạn, cô muốn thoát khỏi suy nghĩ của chính mình.

Cô cùng Thẩm Dữ kết hôn.

Sau đó

Cô trở thành nữ chính 《 cung phi 》.

"Lệ..... Lệ tỷ, em giống như....."

"Giống như? Giống như cái gì?" Hiện tại Nguyễn Lệ cả người đều vui sướng, cho nên không có chú ý đến sắc mặt khác thường của Bạc Kha Nhiễm.

Giống như

Đi cửa sau rồi

Nguyễn Lệ cũng không có thời gian chờ cô nói tiếp, bởi vì lúc này di động của cô ấy lại lần nữa vang lên, vẫn là điện thoại của công ty.

"Alo?"

"Đúng vậy đúng vậy, không sai."

"Ai, chị đã nói chúng ta có thể nhận được vai mà..."

Lời sau Bạc Kha Nhiễm không có nghe rõ, bởi vì Nguyễn Lệ đã cầm di động đi ra ngoài.

Chung cư Mỗ.

"Tiểu Hâm, em đã thấy thông báo của Cung Phi chưa?"

Chu Anh cứng nhắc đi đến bên Liễu Hâm đang ngồi trên sofa.

Liễu Hâm buông tạp chí trong tay xuống liền nhận lấy.

"Thông báo của Cung phi như thế nào....."

Liếc mắt nhìn Weibo kia, Liễu Hâm đang nói đột nhiên im bặt, cô nhìn Weibo kia sững sờ vài giây.

Vài giây qua đi, cô mở miệng

"Thật đúng là cô ấy."

Nghe những lời này, Chu Anh không khỏi nhũn mảy, "Lời này của em là có ý gì, em đã sớm đoán được?"

Liễu Hâm liền đáp lại lời Chu Anh, "Ngay từ đầu em đã có dự cảm, chỉ là không nghĩ tới lần này dự cảm lại chuẩn như vậy."

Chu Anh thấy Liễu Hâm không chút hoang mang, tựa hồ một chút đều không thêm để ý, cô ta cũng không muốn để ý, nhưng mà lúc nào trong lòng cô ta như bị mèo cào, thật khó chịu.

"Chị không hiểu vì sao lại lựa chọn Bạc Kha Nhiễm?"

Buổi thử kính kia cô xem từ đầu đến cuối, không phải cô khoe khoang, kỹ thuật diễn của Liễu Hâm tốt nhất trong số tất cả các nữ diễn viên đi thử vai, đối với nhân vật thể hiện vô cùng đúng chỗ, như thế nào có thể bại bởi một tiểu hoa mới tấn chức không lâu?

Liễu Hâm một lần nữa cầm lấy tạp chí bên cạnh, tùy ý lật xem vài tờ, lúc này mới mở miệng.

"Anh tỷ, chị thật không hiểu biết về Thẩm Dữ, nếu thật sự chị nói về kỹ thuật diễn, vậy trước kia em cũng không có khả năng trở thành nữ chính của Vây Thành, nếu hiện tại anh ấy lựa chọn Bạc Kha Nhiễm, vậy có thể chứng minh cô ấy có chỗ hơn người."

Thẩm Dữ chưa bao giờ đánh mà không có chuẩn bị trước, anh sẽ không mang tác phẩm của mình ra làm trò đùa, tuy kỹ thuật diễn của Bạc Kha Nhiễm không phải là tốt nhất, nhưng cô ấy lại diễn được "hồn" của Ngọc Khê.

Nhiều một chút hay thiếu một chút đều không được, trọn vẹn mới là chính xác nhất.

Huống hồ ngay từ đầu, cô đối với vai nữ chính《 cung phi 》không phải nhất định phải đạt được, cô đi thử vai, bắt quá chỉ là đi cho có mà thôi.

"Mặc kệ Thẩm Dữ lựa chọn như thế nào, em đều cho là đúng."

"Không phải là em cảm thấy, mà là anh ấy sẽ dùng kết quả cuối cùng nói cho mọi người biết, quyết định của anh ấy không sai."

Chu anh liếc mắt nhìn cô, thờ dài một hơi, "Thẩm Dữ là thần tượng của em rồi."

Liễu Hàm cười cười, không đáp lại lời của Chu Anh.

Không có Thẩm Dữ, cũng sẽ không có Liễu Hàm ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sau khi tin tức được công bố, toàn bộ weibo nổ tung.

Nữ chính tác phẩm mới của kim bài đạo diễn Thẩm Dữ vậy mà không phải ảnh hậu Liễu Hàm, cũng không phải đại hoa nào khác, mà là một tiểu hoa đán vừa mới tấn chức năm nay.

Người ngoài giới ai ai cũng nghi ngờ, hết đợt này đến đợt khác.

Mà Bạc Kha Nhiễm cũng nhanh chóng bị đẩy lên vị trí đầu sóng ngọn gió.

Nguyễn Lệ thấy sắc mặt Bạc Kha Nhiễm không tốt lắm, tưởng cô bị những bình luận trên mạng ảnh hưởng, liền thuận miệng an ủi.

"Kha Nhiễm, những lời đó em đừng để trong lòng, em phải biết rằng mỗi diễn viên trước khi thành danh đều bị nghi ngờ, em không phải là trường hợp duy nhất, mọi diễn viên đều phải trải qua, chúng ta không quản được miệng người khác, chỉ có thể dùng hành động chứng minh."

"Lệ tỷ, kỳ thật em cảm thấy bọn họ nói cũng không phải không có đạo lý, chị cảm thấy em thật sự có thể đảm nhiệm nhân vật Ngọc Khê sao?"

"Phi, em nói linh tinh gì thế, em phải nhớ kỹ, hiện tại em chính là Ngọc Khê, Ngọc Khê cũng chính là em, huống hồ, em phải tin tưởng ánh mắt của Thẩm Đạo, nếu đã lựa chọn em, vậy chứng minh em có điểm xuất sắc."

Không nói cái này còn tốt, vừa nói đến cái này, Bạc Kha Nhiễm liền có điểm chột dạ.

Thẩm Dữ lựa chọn cô, đúng là không phải vì cô có cái điểm nào hơn người, mà bởi vì cô trong lúc vô tình đã ôm đùi một đại kim chủ siêu cấp.

Người ngoài nghi ngờ càng lúc càng lớn, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến quyết định của Nhảy Phong.

Ở trên mạng nghi ngờ càng lúc càng tràn lan, đạo diễn của 《 cung phi 》đã phát một cái Weibo.

Thẩm Dữ:

Trong lòng mỗi người đều có một cây cân, tôi không hối hận với lựa chọn của mình, càng tin tưởng lựa chọn của tôi sẽ không làm tôi thất vọng.

Phàm là có người có đầu óc đều có thể nhận ra, Thẩm Dữ phát weibo này rõ ràng là khẳng định Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm tự nhiên là theo gậy tre bò lên trên, cô chuyển phát weibo này của Thẩm Dữ.

Bạc Kha Nhiễm: Cảm ơn Thẩm Đạo cho tôi cơ hội, tôi sẽ nỗ lực, sẽ không làm Thẩm Đạo cũng như tất cả người xem thất vọng, hy vọng mọi người có thể yên tâm đem Ngọc Khê giao cho tôi @ Thẩm Dữ.

Bạc Kha Nhiễm vốn không có scandal gì trong giới, hình tượng lại hợp khẩu vị đại chúng, các tác phẩm lúc trước cũng giúp cô tích lũy được không ít người ủng hộ và fans.

Hơn nữa Thẩm Dữ tự thân xuất mã, một hồi phong ba cứ vậy mà biến mất.

Ngày thứ ba sau khi công bố diễn viên, đoàn phim 《 cung phi 》liền phát ra thông báo, yêu cầu toàn bộ diễn viên tiến tổ.

Vì thế Nguyễn Lệ liền lập tức mang theo cô vào đoàn phim.

Ngày đầu tiên tiến tổ sẽ cử hành nghi thức chính thức bấm máy.

Giờ phút này đoàn phim bọn họ vô cùng náo nhiệt, trên phim trường người đến kẻ đi, nhân viên công tác đều bận rộn chuẩn bị vật phẩm khởi động máy.

Bạc Kha Nhiễm đi theo Nguyễn Lệ, nghe Nguyễn Lệ nhắc nhở.

Đột nhiên, cô thấy một hình bóng quen thuộc, theo bản năng liền dừng lại.

Anh mặc một chiếc áo lông vũ cùng quần dài màu đen, tóc vuốt gọn gàng bên trán, dáng người cao cao, trong tay cầm bộ đàm, đang cùng nhân viên công tác nói gì đó.

Từ sau ngày đó tách ra, hai người cũng không liên hệ gì.

Anh vội vàng chuẩn bị khởi động máy « cung phi », cô vội vàng quay chụp đại ngón.

Cứ như vậy cho đến hôm nay.

"Kha Nhiễm, đứng đó làm gì, mau tới đây." Phía trước truyền đến thanh âm Nguyễn Lệ.

Bạc Kha Nhiễm thu hồi tầm mắt, vội vàng đi lên.

Mà lúc Bạc Kha Nhiễm xoay người rời đi, Thẩm Dữ nhìn thấy cô.

Cô mặc áo khoác dài màu xám trắng, đem chính mình bọc kín mít.

"Thẩm Đạo, hương này còn cần sao?" Một nhân viên công tác hỏi.

Thẩm Dữ rũ mắt nhìn thoáng qua, lạnh nhạt nói: "Lưu lại đi."

"Được rồi."

Bởi vì còn chưa chuẩn bị xong, nên Bạc Kha Nhiễm được an bài tới phòng nghỉ.

Phòng nghỉ người rất nhiều, hẳn là toàn bộ diễn viên của đoàn phim đã đến, từng người đều có người đại diện đưa đến, vài vị diễn viên lễ phép chào hỏi hàn huyên.

Mới vừa bấm máy, tất cả mọi người đều không quen thuộc, cho nên hàn huyên một lúc liền đi qua người khác nói chuyện.

"Em xem cô gái bên kia."

Bạc Kha Nhiễm theo tầm mắt Nguyễn Lệ liếc qua.

Lục Hi Hòa.

Vừa rời các cô đã chào hỏi qua, Lục Hi Hòa sắm vai Minh Châu, là người cùng Ngọc Khê sống nương tựa lẫn nhau, so với suất diễn Ngọc Khê không sai biệt lắm, là nhân vật không thể thiếu trong tác phẩm.

"Thấy được, làm sao vậy chị?"

"Không có chuyện gì, chính là em cùng cô ta ít nói chuyện thôi, trừ bỏ lúc diễn, cũng không cần tiếp xúc nhiều với cô ta?"

Bạc Kha Nhiễm nhú mày, "Có ý tứ gì?"

"Chị nghe nói, vị tiểu hoa này là người của bên đầu tư."

Bạc Kha Nhiễm trầm mặt.

Thấy cô chậm chạp không nói gì, Nguyễn Lệ duỗi tay chạm vào cô một chút.

"Chị cùng em nói chuyện, em có nghe không đấy?"

"Nghe được."

"Vậy được rồi, em xem trước kịch bản đi, chị ra ngoài chuẩn bị một chút."

"Vâng."

Nguyễn Lệ đi rồi, Bạc Kha Nhiễm theo bản năng lại liếc mắt nhìn vị Lục Hi Hòa một lần nữa.

Dưới ánh nắng ấm áp, bộ dáng cô ấy ôn nhu điềm tĩnh, ngẫu nhiên có sợi tóc nhỏ đậu trên mặt, cô cũng chỉ nhẹ nhàng duỗi tay đem sợi tóc vuốt lại, sau đó cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, không hề bị ồn ào xung quanh ảnh hưởng.

Người của bên đầu tư, đi cửa sau nhận vai?

Chính là --

Cô cũng là đi cửa sau tiến vào nha --

"Ông --"

Di động rung nhẹ một tiếng.

Lòng bàn tay hơi ướt, Bạc Kha Nhiễm click mở WeChat, là Thẩm Dữ gửi tin nhắn cho cô.

"Em đến đoàn phim?"

Cô vội vàng gửi lại tin nhắn cho Thẩm Dữ.

"Vâng, đã đến được một lúc rồi ạ."

"Ừ, lát nữa khởi hành nghi thức bấm máy em cũng chuẩn bị một chút đi."

Thẩm Dữ vừa gửi tin nhắn không lâu, ngoài cửa liền có nhân viên công tác tới thông báo, bọn họ đi chuẩn bị rồi tham gia nghi thức bấm máy.

《 cung phi 》 còn chưa quay đã thu hút chú ý, lần này chính thức bấm máy, thu hút không ít phóng viên cùng khách quý.

Đạo diễn đi đầu, hai bên là diễn viên chính bắt đầu dâng hương, bóc vải đỏ, quỳ lạy cầu phúc, chúc mừng bấm máy đại cát, toàn bộ quá trình tiến hành từng bước đầu vào đấy.

Kết thúc nghi thức bấm máy, thợ chụp ảnh liền gọi vài vị diễn viên chính ra chụp mấy tấm ảnh khởi động máy chiếu.

"Thẩm Đạo, bằng không anh cũng lại đây cùng mọi người chụp chung bức ảnh đi, về sau chính là kỷ niệm." Triệu đạo diễn tỏ thợ ảnh nói.

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng nhìn phía Thẩm Dữ, tầm mắt hai người thoáng chạm nhau.

"Tốt."

Thẩm Dữ đứng dậy đi về phía bọn họ, Bạc Kha Nhiễm cùng Cố Hựu tự giác đứng ra hai bên, đem vị trí trung tâm để lại cho anh.

Cũng không biết có phải cô ảo giác hay không, cô cảm thấy anh tựa hồ dựa gần cô một chút, thậm chí mu bàn tay cô có thể chạm vào góc áo anh.

Chất liệu quần áo thật mềm.

Trên người anh vẫn mang theo mùi hương nhàn nhạt kia, chỉ bất giác ngửi qua liền cảm thấy an tâm.

"Tất cả mọi người đều cười một cái a." Thợ ảnh mở miệng nói.

Sau đó khoa tay múa chân đếm một hai ba, nhanh chóng chụp một kiểu ảnh.

Nghi thức bấm máy cứ như vậy kết thúc.

Một ngày bận rộn cuối cùng cũng xong, sắc trời cũng tối từ bao giờ.

Ngày mai sẽ chính thức quay, buổi tối đoàn phim liền tổ chức liên hoan.

Cũng chính là cái gọi là "Khởi động máy com".

Trong bữa tiệc, ngoại trừ hàn huyên bắt buộc lúc đầu, Bạc Kha Nhiễm cùng Thẩm Dữ cơ hồ không giao lưu với nhau.

Ngồi bên cạnh Bạc Kha Nhiễm là Cố Hựu lại có chút quen thuộc hơn, cùng cô nói không ít chuyện, xuất phát từ lễ phép, cô cũng tự nhiên đáp lời hân, trò chuyện một hồi, hai người cũng rất vui vẻ.

Cố Hựu đảm nhận nhân vật Triệu Khâm - nam chính《 cung phi 》, giai đoạn đầu là Tam hoàng tử nghèo túng, về sau trở thành đế vương một nước.

"Nhìn xem, mới bấm máy chưa lâu, hai diễn viên đã bắt đầu bối đường cảm tình, không tôi không tôi." Dương Cảnh nhìn Bạc Kha Nhiễm cùng Cố Hữu trò chuyện vui vẻ với nhau, trong lòng thực vừa lòng.

"Người cảm thấy thế nào?" Ông quay qua một bên hỏi Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ nhìn hai người bàn đối diện, trên mặt hai người đều mang theo ý cười, anh chậm rãi xoay nhẹ chén rượu trong tay, ánh mắt thâm trầm, môi hơi nhấp, cũng không có phát biểu ý kiến.

Một hồi bữa tiệc cũng dần dần kết thúc.

Ăn xong cũng gần 9 giờ, Nguyễn Lệ đưa Bạc Kha Nhiễm về khách sạn.

So với các đoàn phim khác ở Hoàng Điểm, nơi ở của bọn họ thoải mái nhất, thời gian trụ lại ở đoàn phim cũng không tồi.

"Lúc này ở bữa tiệc, em cùng Cố Hữu nói chuyện rất tốt nha?"

"Có sao?"

"Có a, trên mặt hai người vẫn luôn đều mang theo ý cười, nói chuyện gì vui vẻ vậy?"

"Cũng không nói gì, tùy tiện nói vài câu, nói nữa, anh ta hướng em cười, em cũng không thể đáp lại đi."

Nguyễn Lệ nghĩ một hồi, giống như cũng có đạo lý.

"Mặc kệ nói như thế nào, trong khoảng thời gian này, cùng anh ta ở chung cho tốt, rốt cuộc hai người ở bên này quay phim cũng hơn ba tháng đấy."

"Em đã biết."

"Đến nỗi Lục Hi Hòa....."

"Lệ tỷ."

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên duỗi tay giữ chặt tay Nguyễn Lệ.

Bị cô thỉnh linh kéo lại, Nguyễn Lệ không thể không dừng chân xoay người lại, nghi hoặc nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

"Hình như điện thoại của em để quên ở bàn ăn, chị cùng em quay về lấy được không?" Tầm mắt Bạc Kha Nhiễm lướt qua Nguyễn Lệ, nhìn về phía sau cô ấy.

Nguyễn Lệ nhú mày, quở trách nói: "Tật xấu vất đồ bữa bãi của em mãi không chịu sửa, đồ vật cá nhân như này mà em dám để tùy tiện như vậy?"

"Được rồi, em về trước khách sạn đi, chị đi lấy giúp em, em không cần đi nữa."

"Vẫn là cùng nhau đi."

"Đi cái gì mà đi, không thấy bên ngoài trời mưa sao, nếu em sinh bệnh thì sao, quá trình quay phim không được kéo dài, tính tình Thẩm Đạo trong giới ai không biết, em đừng gây thêm phiền toái cho hắn là tốt lắm rồi, giờ em chạy về trước đi, chị rất nhanh sẽ trở lại."

Nói xong, Nguyễn Lệ cũng không cùng cô dây dưa, trực tiếp rời đi.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bóng dáng Nguyễn Lệ, muốn nói lại thôi, thẳng đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, cô vẫn không thể nói gì.

"Đã thấy hết sao?" Một thanh âm dễ nghe từ sau lưng truyền đến.

Bạc Kha Nhiễm xoay người lại.

Người nói chuyện đúng là người dòi đi giữa buổi tiệc Lục Hi Hòa.

Lúc này Lục Hi Hòa dựa người bên tường góc rẽ trên hành lang, đôi tay ôm ở trước ngực, cười như không cười mà nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi, trong đầu hiện ra một màn vừa rồi.

Lục Hi Hòa mới vừa bị một nam nhân ôm vào trong ngực, áp chế ở góc tường, hai người triền miên ôm hôn.

"Thấy được."

Bạc Kha Nhiễm không có phủ nhận, bởi vì thời điểm Lục Hi Hòa cùng nam nhân kia ôm hôn, ánh mắt hai người từng chạm qua.

Lục Hi Hòa cười cười, cô duỗi tay sờ sờ bờ môi vừa bị nam nhân kia hôn, sau đó thẳng người đi qua phía Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm không rõ Lục Hi Hòa muốn như thế nào, chỉ có thể nhìn cô đi đến gần.

Lục Hi Hòa đi đến trước mặt Bạc Kha Nhiễm, đem tay nhẹ nhàng để trên bả vai cô.

"Chuyện vừa rồi, cảm tạ." Lục Hi Hòa ngoéo một cái môi hơi sưng đỏ, nói.

Bạc Kha Nhiễm nhìn cô, duỗi tay đem tay cô từ trên vai bỏ xuống, lãnh đạm nói, "Không cần."

Nói xong, cô trực tiếp rời đi.

Vốn dĩ cô cũng không có ý giúp đỡ cô ấy, chẳng qua nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Lục Hi Hòa nhìn theo bóng dáng Bạc Kha Nhiễm, ánh mắt mang theo vài phần suy nghĩ.

Vốn dĩ cô còn nghĩ cô ấy chỉ là một tiểu bạch thủ điềm đạm đáng yêu, nhưng là hiện tại đã thấy, giống như không phải như vậy đâu?

Có điểm ý tứ.

"Chuyện vừa rồi còn chưa kết thúc đâu."

Một giọng nam trầm thấp từ phía sau vang lên.

Nghe vậy, Lục Hi Hòa xoay người lại, khoe miệng nở một nụ cười cực kỳ mỉa mai,

"Vậy anh định kết thúc như thế nào?"

Nam nhân duỗi tay kéo cà vạt, khoe miệng nhếch lên.

"Muốn kết thúc như thế nào?"

"Trong lòng anh không có ý tưởng sao?"

"Lệ tỳ, ngại quá, em tìm thấy điện thoại rồi, em để trong túi xách, nhất thời không nhớ ra."

"Không sao không sao, em không lại đây, thời gian cũng không còn sớm, em nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

"Kha Nhiễm, có một chuyện quan trọng chị cần nói rõ ràng với em."

"Vâng, chuyện gì ạ?"

Đầu điện thoại bên kia, Nguyễn Lệ ngập ngừng một hồi, cuối cùng cũng đem những lời nói thăm thía nói ra: "Buổi tối mặc kệ là ai gõ cửa, em đều không được cho vào, đặc biệt là nam diễn viên, đã rõ chưa?"

Bạc Kha Nhiễm, "....."

"Em rõ chưa?" Nguyễn Lệ lần nữa hỏi lại.

"Em biết rõ." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, chị cúp đây, nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai 6 giờ chị cùng Miumi sẽ lại đây."

"Em đã biết."

Cúp điện thoại xong, Bạc Kha Nhiễm đem rương hành lý đồ đạc đều lấy ra sửa soạn.

Kỳ thật cô cảm thấy Nguyễn Lệ quá mức lo lắng, đã quá nửa đêm, cô sao có thể tùy tiện để một nam nhân vào phòng cô, sự tình này tuyệt đối không thể xảy ra.

"Khẩu khẩu ——"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng đập cửa.

Không gian yên tĩnh liên bị phá vỡ, Bạc Kha Nhiễm ghé mắt nhìn về phía cửa.

"Khẩu khẩu ——"

Tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi nhéo bàn tay, tiện đà đi về phía cửa, cô đứng ở cạnh cửa, do dự một hồi, nhỏ giọng hỏi.

"Ai đấy?"

"Là anh."

Thanh âm trầm thấp mà quen thuộc từ cửa truyền đến.

Thẩm Dữ?

Bạc Kha Nhiễm ngờ ngác, phục hồi tinh thần xong liền đuổi tay mở cửa.

Cửa vừa mở liền thấy thân hình cao lớn của Thẩm Dữ.

"Sao anh lại tới đây?"

Thẩm Dữ nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu, anh cứ như vậy công khai đứng ở trước cửa phòng cô.

Vạn nhất lúc này có người nào đi tới, bị người khác bắt gặp, cô thật sự xong đời.

Phòng chừng cả thế giới đều biết cô có đại kim chủ.

"Anh có phải có chuyện gì muốn nói với em?" Cô một lòng tiếp tục hỏi anh.

Thẩm Dữ môi mỏng giật giật, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đột nhiên cuối hành lang truyền đến một trận thanh âm ồn ào, nghe thanh âm này như là mấy diễn viên của đoàn phim khác.

Bạc Kha Nhiễm khẩn trương nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, nghe thanh âm càng lúc càng gần.

"Không cho anh đi vào là sẽ bị người khác nhìn thấy." Thẩm Dữ nhàn nhạt nói.

Anh vừa nói như vậy, Bạc Kha Nhiễm càng luống cuống, theo bản năng lùi về phía sau vài bước cho anh tiến vào.

Thẩm Dữ đi vào liền thuận tay đóng cửa lại, đem tất cả âm thanh ồn ào hoàn toàn chặn đứng ngoài cửa.

Mà lúc này hai người chỉ cách nhau không tới mười centimet, thân hình cao lớn của anh chắn trước mặt cô, trong lúc nhất thời không biết làm gì.

Cô hơi thấp thỏm nhìn về phía anh.

Trên đỉnh đầu là một đèn treo màu cam, ánh sáng ấm áp tỏa bốn phía.

Dưới ánh sáng, khuôn mặt anh trở nên ôn hoà không ít.

Ánh mắt cô liền dừng lại ở môi anh.

Không biết như thế nào, trái tim đột nhiên không chịu khống chế, cứ thế đập loạn "thình thịch thình thịch" "thình thịch thình thịch".

Ánh mắt bắt đầu có chút mơ hồ, cô đột nhiên nhớ tới ngày đó bị anh ấn ở ghế phụ phát sinh tự tình

Ấm áp.

Trong không khí tựa hồ có chút ái muội.

Thanh âm khàn khàn của Thẩm Dữ vang lên bên tai.

"Suy nghĩ gì vậy?"

Âm điệu khàn khàn của anh đúng lúc giúp cô phục hồi tinh thần, ánh mắt di động liền bắt gặp đôi mắt thâm thuy của anh.

Đôi mắt anh giống như mị lực, vô cùng dụ hoặc.

"Không, không có gì." Bạc Kha Nhiễm vội vàng lắc đầu.

Vì giám bốt xấu hổ, cô giống như tùy ý lướt qua Thẩm Dữ đi đến cạnh cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn về phía hành lang.

"Kia, bọn họ giống như đều đi....."

Nói xong, cô xoay người lại, chỉ trong chớp mắt xoay người, trước mắt liền tối sầm, cô bị anh cưỡng chế nắm bả vai, đặt lưng lên ván cửa, Thẩm Dữ không nói một lời liền lại gần.

Ấp vào trước mặt là tất cả hương vị quen thuộc đến từ anh, đầu óc Bạc Kha Nhiễm liền phát ngốc, trái tim lại bỗng nhiên rung động.

Anh dựa cô cực gần, cô thậm chí có thể cảm thụ được hơi thở ấm áp của anh, hơi thở hai người hô hấp giao hòa bên nhau, trái tim cô hoảng hốt không ngừng.

"Chú nhỏ....." Cô hoảng hốt gọi nhỏ.

Thẩm Dữ đột nhiên chậm rãi cúi đầu ôm cô, hơi thở nóng rực phả vào mặt.

"Nhiều ngày như vậy, có nhớ anh không?"

Đôi mắt anh thâm thuy tràn đầy ôn nhu, thanh âm trầm thấp đầy từ tính.

"Sao? Có hay không?" Thẩm Dữ tiếp tục ép hỏi, bờ môi ấm áp ma xát vành tai trắng nõn của cô.

Hơi thở ấm áp của anh dần dần dao động đến bên môi cô.

"Có nhớ không?"

"Em..... Em không biết....." Gò má Bạc Kha Nhiễm trong nháy mắt ửng đỏ kỳ cục.

Mà cô còn chưa dứt lời, anh liền cúi xuống mạnh mẽ hôn.

Gặm mút cắn xé, môi lưỡi giao hòa, tham lam cướp lấy hơi thở của cô.

Bàn tay to lớn của Thẩm Dữ ôm lấy gáy cô, phòng ngừa cô bị ván cửa làm đau, một tay khác để trên vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, đem cả người cô ôm chặt trong lòng.

Mà Bạc Kha Nhiễm lúc này chỉ cảm thấy một trận tê dại khắp người, xụi lơ vô lực.

Chỉ có thể tùy ý Thẩm Dữ muốn làm gì thì làm, hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý niệm.

Lần thứ hai.

Đây là lần thứ hai Thẩm Dữ hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hai người triền miên hôn đến khi có tiếng chuông điện thoại mới kết thúc.

Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ làm Bạc Kha Nhiễm tỉnh táo lại.

Cô bỗng chốc mở to mắt, nhìn Thẩm Dữ gần trong gang tấc, theo bản năng duỗi tay đẩy bờ vai anh, đem khoảng cách hai người kéo xa một chút.

Thẩm Dữ luôn luôn đậm sắc môi biến sắc đến đỏ tươi lên.

"Điện..... Điện thoại vang lên....." Cô vừa thờ vừa nói không nên lời.

Thẩm Dữ không nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm như mực nhìn chăm chăm cô, thậm chí còn không để ý tới điện thoại đang kêu không ngừng trong túi.

Bạc Kha Nhiễm bị anh nhìn càng thêm hốt hoảng, "Điện thoại.....đồ chuông đã lâu, anh không nhận sao?"

Gương mặt trắng nõn của cô đỏ ửng, lúc này cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cắn cắn môi, thời điểm nói chuyện còn mang theo một tia run rẩy.

Không biết vì sao, đáy lòng Thẩm Dữ không khỏi mềm mại.

Anh buông lỏng bàn tay đang đặt trên eo cô, khoe miệng mang theo ý cười, thò tay lấy điện thoại từ trong túi, liếc mắt nhìn tên người gọi trên màn hình.

Dương Cảnh.

Trước khi bữa tiệc kết thúc, bọn họ có nói sẽ thảo luận một chút về các cảnh quay, có thể là đến giờ này còn chưa thấy anh, ông ấy mới gọi điện thoại thúc giục.

Lại lần nữa ngược mắt nhìn phía cô, anh không nhịn được duỗi tay捏 má Bạc Kha Nhiễm một chút, sau đó quơ quơ điện thoại trong tay, ý bảo anh muốn ra ngoài..

Bạc Kha Nhiễm gật đầu, liền nhìn thấy một tay anh cầm văn kiện, một tay mở cửa phòng cô, nhanh chóng rời đi.

Nghe âm thanh bước chân càng lúc càng xa, trái tim Bạc Kha Nhiễm hoảng hốt vẫn không có bình tĩnh trở lại.

Cô gờ tay sờ sờ miệng mình.

Nóng bỏng.

Tựa hồ dư âm hôn hôn triển miên còn quanh quẩn nơi đây.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy giống như có thứ gì rối loạn, lộn xộn làm cô có chút mê mang.

Thật lâu sau, cô duỗi tay vỗ vỗ gương mặt mình, không dám nghĩ lung tung nữa.

Nguyễn Lệ luôn rất đúng giờ, đúng sáu giờ sáng liền xuất hiện trước cửa phòng Bạc Kha Nhiễm.

"Bạc Kha Nhiễm, rốt cuộc đêm qua mấy giờ em mới đi ngủ?" Nguyễn Lệ hai tay ôm trước ngực, nhìn đôi mắt vô thần, quầng mắt thâm quầng rất nặng của Bạc Kha Nhiễm, đau đầu chết vẫn.

Bạc Kha Nhiễm uể oải ỉu xìu rũ đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Em cũng không biết."

Lúc đầu cô tưởng mình vừa lên giường liền ngủ, chính là cô nằm một hồi, toàn bộ tâm trí đều là Thẩm Dữ, cứ vậy mất ngủ, ở trên giường trằn trọc.

Nguyễn Lệ nhắm mắt, nỗ lực mà nói cho chính mình, phải bình tĩnh.

Lúc sau, cô liền phân phó Miuni bên cạnh: "Đắp mặt nạ cho em ý đi, đắp xong rồi trang điểm "

"Đun nóng một chút cho em nhé." Bạc Kha Nhiễm nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Miuni.

"Được."

Khi Miuni chuẩn bị đem mặt nạ bỏ vào ấm nước nóng, Nguyễn Lệ liền mở miệng.

"Không cần đun nóng, để vậy cho em ấy thanh tỉnh."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Tối đoàn phim vừa vận 6 giờ rưỡi, lúc này sắc trời còn chưa sáng, sương mù mờ mờ, cả đoàn phim đều là nhân viên công tác, mỗi người một việc, phân công rõ ràng.

"Em đi vào trong lều nghỉ ngơi chút đi." Nguyễn Lệ nói Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Mới vừa ngồi xuống, Bạc Kha Nhiễm liền liếc mắt một cái nhìn thấy Thẩm Dữ ngồi sau camera, anh mặc áo lông vũ màu đen, khuôn mặt góc cạnh, đang cùng phó đạo diễn Dương Cảnh bên cạnh thảo luận cái gì.

Ánh mắt Bạc Kha Nhiễm liền nhìn thấy cách đó không xa, một thân ảnh cung nữ, bất quá chỉ là bé gái bảy tám tuổi.

Cô bé ngồi chỗ kia, trong lòng cầm một túi làm ấm, xem biểu tình phong phú trên mặt cô bé, không khó để nhận ra cô bé đang xem phim hoạt hình.

"Bé gái kia là ai vậy?" Bạc Kha Nhiễm hỏi một nhân viên công tác bên cạnh.

Nhân viên công tác nhìn thoáng qua, cười nói: "Bé gái đóng vai Ngọc Khê khi còn nhỏ."

"Lớn lên thật xinh đẹp, bất quá, bé gái thoát nhìn thực quen mắt."

"Cô bé tên là Khương Già Dừa."

"Khương Già..... Dừa....." Bạc Kha Nhiễm tạm dừng vài giây, bắt tri bất giác hỏi.

"Chính là.....tiểu công chúa của Khương Trùng, tham gia bộ ời mình đi đâu thế, nữ thần Tiểu Mật Cam?"

"Đúng vậy, Thẩm Đạo không hổ là Thẩm Đạo, bảo bối cục cưng của Khương Trùng đều có thể bị anh ấy lừa đến đóng phim."

"Khó trách quen mắt như vậy."

Đang nói chuyện, bỗng nhiên truyền đến bước chân, Bạc Kha Nhiễm ghé mắt nhìn lại, liền nhìn thấy Lục Hi Hòa đi vào lều nghỉ ngơi.

Lục Hi Hòa đi đến bên cạnh Bạc Kha Nhiễm liền ngồi xuống, sau đó ưu nhã để hai tay trước bụng.

"Sớm." Cô nói.

Bạc Kha Nhiễm hướng cô mỉm cười gật đầu, sau đó quay đầu tiếp tục xem Khương Già Dừa.

Lục Hi Hòa thấy bộ dạng không có để ý của Bạc Kha Nhiễm, bỗng nhiên nhướn mày, thanh âm hài hước nói nhỏ.

"Tôi thấy được."

Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc mà nhìn về phía cô, "Cái gì?"

"Tôi nói tôi thấy được, đêm qua." Đôi mắt Lục Hi Hòa mang theo một chút giảo hoạt cười nói.

Tức khắc trong lòng Bạc Kha Nhiễm "Lộp bộp" một chút, thấy dáng vẻ này của cô ấy, đại khái có thể liên tưởng ra, cô ấy đã nhìn thấy gì.

Lúc này trong lòng cô đều loạn cào cào một hồi, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

"Nhìn thấy cái gì?" Bạc Kha Nhiễm bình tĩnh hỏi cô.

Bạc Kha Nhiễm bình tĩnh như vậy, Lục Hi Hòa đoán trước được, cô cũng không có quá mức ngạc nhiên, bởi vì đêm qua cô cũng đã biết chuyện.

Bạc Kha Nhiễm cũng không phải là một tiểu bạch thỏ.

Người nhìn qua bình thường thật thà đều đều có chút ranh mãnh.

Lục Hi Hòa đến gần cô một chút, đề thấp thanh âm cười nói.

"Đêm qua, Thẩm Dữ không phải từ phòng cô đi ra ngoài sao?"

Bạc Kha Nhiễm hơi cau mày.

Quả nhiên.

Cô ngước mắt, nhìn lướt qua khuôn mặt tươi đẹp của Lục Hi Hòa.

"Anh ấy là chú nhỏ của tôi."

Dù sao cô ấy cũng thấy được, cô càng giải thích thì càng bị cho là ngụy biện, còn không bằng nói thật.

Hơn nữa, cô đã nhiều năm gọi anh là chú nhỏ, liền tính là chú nhỏ của cô đi.

"Chú nhỏ? Đi cửa sau tiến vào a?" Lục Hi Hòa cười.

Bạc Kha Nhiễm liếc mắt nhìn một cái, đồng dạng cười, "Chúng ta không phải người tám lạng kẻ nửa cân sao?"

Lục Hi Hòa bị cô làm cho nghẹn một chút, chân mày không khỏi nhăn lại.

Tám lạng nửa cân?

Cô khi nào cùng cô ấy là tám lạng nửa cân, cô cùng Thẩm Dữ không có nửa điểm quan hệ thân thích.

Trong đầu Lục Hi Hòa chợt nhớ đến chuyện đêm qua, chẳng lẽ cô ấy cho rằng.....

Nghĩ xong, cô không khỏi nở nụ cười.

"Một khi đã như vậy, chúng ta đây liền tính là đã biết bí mật của đối phương, về sau hảo cùng nhau hợp tác tốt." Cô vươn tay về phía Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm nhìn một hồi, cũng không có do dự, duỗi tay nắm chặt.

Bạc Kha Nhiễm vẫn luôn thích Tiểu Mật Cam, từ thời điểm cô bé tham gia Bỏ ời mình đi đâu thế, cô liền thành fan của cô bé.

Nhưng cô vẫn không tìm được cơ hội gặp gỡ cô bé một chút, cô cùng Lục Hi Hòa đối diễn, cảnh quay của hai người tương đối dài.

Chờ hai người kết thúc cảnh quay, cô mới biết được, Tiểu Mật Cam diễn xong liền được người nhà đón đi, hơn nữa cảnh quay ngày hôm nay của cô bé cũng đã hoàn thành, ngày mai cũng không đến.

Cảm xúc mất mát của cô bị quay phim Vương Chí đứng bên cạnh nhìn thấy.

Wương Chí nghi hoặc hỏi: "Kha Nhiễm Tỷ, chị làm sao vậy?"

"Tiểu Mật Cam đi rồi." Bạc Kha Nhiễm nói.

"Đúng vậy, kết thúc liền đi luôn." Vương Chí gật đầu.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy có chút tiếc nuối, bất quá cô vẫn lễ phép gật đầu chào hỏi Vương Chí, liền tiến về phía lều nghỉ ngơi.

Wương Chí nhìn thoáng qua bóng dáng Bạc Kha Nhiễm, sau đó chuẩn bị trở về công tác, thời điểm quay người lại liền nhìn thấy đạo diễn nhà bọn họ đứng sau lưng mình.

"Thẩm Đạo." Anh ta chạy qua chào hỏi.

Ánh mắt Thẩm Dữ bình tĩnh, đàm nhiên hỏi anh ta: "Mới vừa nói gì vậy?"

Wương Chí có chút mờ mịt, nói cái gì là sao?

Sừng sột vài giây, lúc này mới sáng tỏ.

Anh ta "A" một tiếng, nói: "Kha Nhiễm tỷ mới vừa tìm Tiểu Mật Cam, xem bộ dáng chị ý, tựa hồ rất thích Tiểu Mật Cam."

"Ừ, đã biết, đi làm đi."

"Vâng"

Trên mặt Thẩm Dữ cũng không có gì bất thường, đôi mắt gọn sóng như có như không nhìn về cách đó không xa Bạc Kha Nhiễm đang cùng nhân viên công tác khác nói chuyện.

Cũng không biết lại nói cái gì, chỉ thấy cô cười cực kỳ sáng lạn.

Buổi trưa cơm nước xong, liền chính thức bắt đầu tiến vào quay phim.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cảnh đầu tiên cô cùng Lục Hi Hòa diễn chung.

Cảnh này, hai người vẫn là cung nữ, là cảnh quay quan trọng của bộ phim, là tiền đề của các cảnh quay sau này.

Tối gần chính Ngọ, ánh mặt trời âm ập, trong Trường Xuân uyển có thể nghe thấy âm thanh các cung nữ nói chuyện, hoan ca.

Lúc này, vừa đúng thời gian các nàng rảnh rỗi.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống đình viện, một nữ tử ngồi trên bàn đu dây nhỏ, tóc đẹp như thác nước, mặt mày tinh xảo, cho dù đều mặc trang phục cung nữ như mọi người, nhưng không che được khí chất xuất chúng của nàng.

Hai chân nàng co lên cao, nhẹ nhàng đong đưa, hai mắt hơi nhắm lại, cảm thụ không khí ngày xuân âm ập.

"A Khê."

Cảm giác bả vai bị người khác động nhẹ, Ngọc Khê bỗng chốc mở to mắt, nghiêng đầu nhìn về phía sau.

"A Châu."

Bóng Minh Châu liền xuất hiện ngay trước mắt.

Từ nhỏ nàng và Minh Châu cùng nhau lớn lên, bên trong thâm cung này, các nàng sống dựa vào nhau, tình cảm của hai người so với các cung nữ trong cung sâu sắc hơn nhiều.

"Được rảnh ngồi đây phơi nắng?"

Minh Châu vén nhẹ cung trang ngồi ở bên cạnh nàng.

"Này, cho ngươi." Minh Châu đem tay mở ra, là một túi tiền nhỏ tinh xảo.

"Đồ gì vậy?" Ngọc Khê nghi hoặc hỏi nàng.

"Mở ra xem chẳng phải sẽ biết."

Ngọc Khê cầm lấy túi tiền, nhẹ nhàng kéo ra, lộ ra một góc nhỏ màu trắng ngà.

"Son môi ngọc Xuân lan?"

"Ồ đâu ra vậy?"

"Nhờ ma ma quản sự mua đó, nay ma ma xuất cung, liền nhờ người mua hai cái, cho ngươi một cái."

"Nhưng ngươi cũng biết, ngày thường ta không thích những đồ này."

"Không quan hệ a, rảnh rỗi liền cho ngươi dùng." Minh Châu nhẹ nhàng ngồi lên bàn đu dây.

Ngọc Khê bất đắc dĩ cười, vẫn vui mừng đem túi tiền cất trong tay áo.

Minh Châu đưa đồ cho nàng, toàn bộ nàng đều thích.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến thanh âm ồn ào.

Ghé mắt nhìn lại, nguyên lai các cung nữ đang nghỉ ngơi đều chạy ra ngoài cửa viện, trên mặt mỗi người đều là bộ dạng kinh hoàng thất thố.

Ngọc Khê và Minh Châu nhìn nhau.

Hiển nhiên là đã xảy ra chuyện gì.

"Nguyễn Nhi tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?" Ngọc Khê duỗi tay ngăn lại một cung nữ mở miệng hỏi.

"Ngọc Khê muội muội, Minh Châu muội muội, sao các ngươi còn ở nơi này, có chuyện lớn rồi!" Lúc này trên mặt Nguyễn Nhi đầy mặt thấp thỏm lo âu.

Cảm xúc bất an của nàng hiển nhiên đã ảnh hưởng đến hai người bọn họ.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Minh Châu thấp thỏm hỏi.

"Hôm nay ở trong Ngự Hoa Viên, Minh Phu nương nương hại Thục Phi nương nương đẻ non, nghe Triệu công công nói, lần này Trường Xuân uyển chúng ta chính là tai vạ ập đến."

Trong cung ai không biết hiện tại Thục phi nương nương là phi tần được Hoàng Thượng sủng ái nhất, hơn nữa trong bụng còn mang long thai, mẫu bằng tử quý, trong cung người người chạy theo nịnh bợ.

Hiện giờ.....

Minh Châu loạng choạng nghiêng người, thiếu chút nữa đứng không vững, may mà có Ngọc Khê đứng bên đỡ lấy nàng.

"Kia..... Vậy chúng ta thì sao, sẽ thế nào?"

"Còn chưa rõ ràng lắm, chúng ta đều là nô tài, chủ nhân xảy ra chuyện, chúng ta cũng khó thoát được." Nguyễn Nhi thở dài một tiếng, nói xong liền lập tức rời đi.

"Qua!"

Sau camera Thẩm Dữ hô một tiếng kết thúc, Bạc Kha Nhiễm buông lỏng tay đỡ Lục Hi Hòa ra, Lục Hi Hòa cũng thu lại biểu tình sợ hãi, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngay lập tức hai người được trợ lý đưa tới áo khoác cùng túi chườm nóng.

Đem túi chườm nóng che ở trong ngực, Bạc Kha Nhiễm mới cảm thấy mình một lần nữa sống lại, cung trang đơn bạc mặc trên người lạnh lẽo đón gió, nào giống như ngày ấm áp trong cốt truyện.

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Dữ, không khéo chính là cô vừa quay đầu qua liền đụng phải ánh mắt của Thẩm Dữ.

Ánh mắt lạnh băng, mang theo hơi thở lạnh lẽo.

Nhớ tới một màn ôm hôn triền miên đêm qua, trên mặt Bạc Kha Nhiễm nóng rát, cô theo bản năng liền lảng tránh tầm mắt của anh.

"Làm sao vậy, gió thổi một hồi người liền phát sốt, sao mặt lại đỏ vậy?" Lục Hi Hòa hài hước nói bên cạnh.

Bạc Kha Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn cô, sau đó ôm túi chườm nóng đi về lều nghỉ ngơi.

"Đừng mà, giỡn người thôi mà."

Chiều nay Bạc Kha Nhiễm không có cảnh diễn, vừa lúc cô còn có một tiết mục còn chưa hoàn thành, Nguyễn Lệ liền thu xếp, buổi sáng vừa quay xong, cơm cũng không kịp ăn, lập tức mang cô bay thẳng tới Hạ Môn.

Chờ Bạc Kha Nhiễm thu xong tiết mục từ Hạ Môn trở về đã là 7 giờ tối.

Quay về khách sạn tắm giặt sạch sẽ, vừa mới chuẩn bị gọi cơm, liền nhận được điện thoại của Thẩm Tư Gia.

Nói là lại đây thăm ban, muốn cùng cô ăn cơm chiều.

Thẩm đại tiểu thư mời, cô sao có thể cự tuyệt được?

Chuẩn bị đơn giản một chút, liền đi ra nhà hàng.

Bạc Kha Nhiễm đội chặt mũ, cũng kéo cao cổ áo, hai tay đút trong túi, nganh chóng đi lên lầu, bởi vì có cô, Thẩm Tư Gia cố ý bao một phòng.

Mới vừa đẩy cửa đi vào, Bạc Kha Nhiễm liền nhìn thấy gương mặt cực kỳ quyến rũ của Thẩm Tư Gia, thấy cô đã đến, liền vẫy tay gọi.

"Tới rồi?" Tư Gia cười lộng lẫy, sóng mắt mê ly.

Bạc Kha Nhiễm hướng cô gật đầu, đi qua.

Thẩm Tư Gia dùng ngón tay gõ gõ trên mặt bàn bóng loáng, màu đỏ của rượu khiến ngón tay trắng nõn của cô càng thêm trắng.

Mà ở trước mặt cô, nghiêm nhiên có vài bình rượu.

"Mau lại đây bồi tở uống rượu." Thẩm Tư Gia ngoéo một cái đỏ thắm môi.

"Gi?"

Không phải nói tới ăn cơm sao, như thế nào lại thành bồi rượu?

Cô ngồi đối diện Tư Gia, nhìn kỹ xung quanh mới phát hiện, trước mặt cô ấy đã có mấy bình rượu, gò má cũng ửng đỏ không ít.

"Bởi vì Triệu Trần?"

Mặc dù Thẩm Tư Gia không nói, Bạc Kha Nhiễm cũng có thể đoán được, có thể làm cho Thẩm đại tiểu thư mượn rượu giải sầu, trừ bỏ Triệu Trần ra còn có ai khác sao?

"Triệu Trần? Là ai?" Cô cười.

Bạc Kha Nhiễm tròn mắt, người này căn bản không có uống say, liền bắt đầu giả ngây giả dại.

Tính tình Thẩm Tư Gia như thế nào, người ngoài không biết, chẳng lẽ Bạc Kha Nhiễm cô còn không biết sao?

"Lại bắt đầu rồi." Bạc Kha Nhiễm bắt đầu đi.

"Sao? Uống rượu uống rượu." Thẩm Tư Gia đem rượu đẩy đến trước mặt Bạc Kha Nhiễm.

"Có phải chị em tốt không vậy, là chị em tốt liền bồi tở uống rượu, chúng ta không say không về."

Nhìn bộ dạng vô lại như vậy của cô, Bạc Kha Nhiễm thật sự muốn quay đầu đi về, nhưng trong lòng vẫn có chút trắc ẩn, không thể bỏ của chạy lấy người.

Bắt đầu đi cầm chén rượu lên, trực tiếp uống một ngụm.

Thấy thế, Thẩm Tư Gia vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

"Không hổ là chị em tốt của Thẩm Tư Gia, tới, cạn tiếp một ly nữa."

"Tiểu Nhiễm?"

"Bạc Kha Nhiễm?"

Thẩm Tư Gia nhìn Bạc Kha Nhiễm gục đầu trên mặt bàn không nhúc nhích, hai mắt cô nhắm nghiền, hơi thở đều đều, gương mặt trắng nõn đã ửng đỏ, bộ dáng nhìn qua đã biết là say rồi.

Giờ đến phiên Thẩm Tư Gia bắt đầu đi, rõ ràng là gọi cô ấy tới bồi rượu cô, như thế nào cuối cùng người cần say không say, ngược lại là người bồi rượu lại say rồi tỉnh rồi mù?

"Mau đứng lên, chúng ta cần phải đi?" Thẩm Tư Gia mặc áo khoác rồi đi đến bên người Bạc Kha Nhiễm, muốn đem người kéo dậy, nhưng mà cô kéo nửa ngày cũng không thể kéo người dậy được.

"Này, cậu có đi về được không?" Thẩm Tư Gia có chút lo lắng.

Bạc Kha Nhiễm không kiên nhẫn hừ vài tiếng, thờ ờ nghiêng đầu sang một bên.

Thẩm Tư Gia hoàn toàn không có cách nào khác, nhìn Bạc Kha Nhiễm xụi lơ thành bùn, cô đột nhiên cảm thấy chính mình mua việc vào người, bằng không tự cô chạy đến quán bar an tĩnh uống rượu giải sầu được rồi.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, cô dứt khoát đặt mông ngồi bên cạnh, dù sao cô cũng không kéo được cô ấy.

Cô nhìn gương mặt Bạc Kha Nhiễm ửng đỏ, qua vài giây, như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên móc điện thoại từ trong túi ra, sau đó nhanh chóng gọi một số điện thoại quen thuộc.

Cúp điện thoại xong, khóe môi nhếch lên, thuận thế chọc chọc gương mặt Bạc Kha Nhiễm, nói: "Là chính cậu say bất tỉnh nhân sự, cũng không nên trách tớ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Không lâu sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Thẩm Tư Gia nói.

Cửa bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn xuất hiện.

Mũi lưỡi trai cùng khẩu trang màu đen cơ hồ che đi phân nửa khuôn mặt, áo lông vũ màu xám trắng càng làm vóc người anh thêm phần chững chạc.

Cả người anh chỉ lộ ra đôi mắt thâm trầm sắc bén.

Thẩm Tư Gia tươi cười, lấy lòng gọi một tiếng.

"Chú nhỏ."

Đôi mắt Thẩm Dữ chỉ dừng lại trên người cô đúng ba giây, nhưng cũng đủ để Thẩm Tư Gia cảm nhận được sự lạnh lẽo, say rượu liền tỉnh vài phần.

Ánh mắt lạnh lẽ như vậy cô nhận không nổi.

Thẩm Dữ không nhìn Thẩm Tư Gia, mà nhấc chân đi đến bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, cả người cô nằm gục trên mặt bàn, thân hình nhỏ nhắn, thoạt nhìn có chút đáng thương.

Anh đi qua đứng trước mặt cô.

Hai má cô dán trên mặt bàn, gương mặt tỉnh tề ửng đỏ, anh hơi cúi người, duỗi tay kéo cô ngồi dậy.

"Nhiễm Nhiễm, dậy nào, cần phải trở về." Anh nhẹ giọng gọi nhỏ.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Bạc Kha Nhiễm mơ hồ mở mắt, hai mắt cô phấp phồng, trong ánh mắt mang theo mê hoặc.

"Sao uống nhiều rượu như vậy?" Anh ôn nhu hỏi cô.

"Dạ..... Không nhiều lắm, không nhiều lắm....." Bạc Kha Nhiễm mơ hồ lắc đầu, trong miệng còn lẩm bẩm.

Thẩm Dữ bất đắc dĩ thở dài, anh duỗi tay cầm cánh tay mảnh khảnh của cô, dùng sức kéo cả người cô từ trên ghế đứng lên, Bạc Kha Nhiễm đứng không vững, cả người mềm mại đều dựa vào trong lòng anh.

Anh cầm lấy áo khoác lên người cho cô, cũng đem áo lông vũ kéo cao khóa, đội mũ lên liền che khuất hơn nửa khuôn mặt cô.

Thẩm Tư Gia đem toàn bộ động tác của Thẩm Dữ thu vào trong mắt, không khỏi có chút lưu luyến.

Chú nhỏ của cô cũng có lúc ôn nhu như vậy sao?

"Chú nhỏ, Tiểu Nhiễm Nhiễm giao cho chú, cháu liền....." Thẩm Tư Gia chột dạ chọc chọc ngón tay làm như sắp rời đi.

Thẩm Dữ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Lần sau không được mang em ấy đi uống nhiều rượu như vậy nữa."

Thẩm Tư Gia sùng sốt, vội vàng gạt đầu, trong lúc này, chú nhỏ nói gì thì chính là cái đó.

"Cháu biết rồi ạ, vậy chú nhỏ, cháu....."

"Cháu không phải cũng uống rượu sao, ở chỗ này chờ đi." Hai bàn tay Thẩm Dữ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bạc Kha Nhiễm.

"Chờ gì?" Thẩm Tư Gia có chút mờ mịt nhìn về phía anh.

"Người có thể bồi cháu."

"Người có thể bồi cháu?" Thẩm Tư Gia giống như vệt lặp lại lời anh.

Đi ra đến cửa phòng, Thẩm Dữ đột nhiên dừng bước.

"Thẩm Tư Gia."

Thẩm Dữ rất ít khi gọi cả họ lẫn tên cô, tìm Thẩm Tư Gia không khỏi run lên.

"Dạ, Chú nhỏ cứ nói."

"Cháu gọi ta là chú nhỏ đúng không?"

Thẩm Tư Gia sùng sốt, có chút không phản ứng kịp, chú cô hỏi câu này là có ý gì, cô đương nhiên gọi chú là chú nhỏ nha, bọn họ chính là quan hệ chú

cháu hàng thật giá thật.

"Chú nhỏ.....?"

"Nếu ta là Chú nhỏ cháu, vậy vợ của chú, cháu nên gọi như thế nào?"

Vợ?!!

Trong đầu Thẩm Tư Gia nhảy mất mất kẹt.

Mà đúng lúc này, một người khác xuất hiện ở cửa phòng.

Khi Thẩm Tư Gia nhìn thấy người kia, mắt có chút ướt, lại quật cường nghiêng đầu sang hướng khác không nhìn hấn.

Thẩm Dữ ôm lấy Bạc Kha Nhiễm đi ra ngoài, lúc đi qua người kia, anh gạt đầu.

Triệu Trần lập tức gạt đầu đáp lại.

"Mặt mà vào phòng là bao nhiêu?"

Tới cửa phòng, Thẩm Dữ đem Bạc Kha Nhiễm kéo ra một chút, ôn nhu hỏi cô.

Bạc Kha Nhiễm còn chưa tỉnh, nhưng vẫn nghe được có người hỏi mặt mà, hơn nữa giọng nói còn rất quen thuộc, theo bản năng liền trả lời.

"970812"

Thẩm Dữ một tay ôm lấy bả vai cô, giữ vững người cô, một tay gỡ mặt mà, sau khi vào phòng liền tiện tay bật công tắc đèn trên tường.

Trở tay đóng cửa lại, Thẩm Dữ hơi cúi người, nhẹ nhàng bế Bạc Kha Nhiễm lên, vóc dáng cô trông vậy mà bế lên lại không nặng bao nhiêu cả.

Anh ôm cô, bước từng bước vững vàng đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên đệm.

Anh cởi áo khoác của cô, đỡ cô nằm xuống rồi đắp chăn cẩn thận.

Nhìn bộ dáng Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn an tĩnh ngủ, trong lòng Thẩm Dữ liền mềm mại, anh nhẹ nhàng đặt tay lên gò má cô.

Gò má cô ửng đỏ nóng bỏng, mà bàn tay anh lại lộ ra một chút lạnh lẽo, anh mới vừa phủ tay lên, cô theo bản năng than nhẹ một tiếng, lấy tay đẩy bàn tay anh trên mặt mình ra.

Da mặt mịn màng, mềm mại.

Thẩm Dữ nhìn một hồi, đôi mắt tối sầm vài phần.

Như bị cái gì thôi thúc, anh chậm rãi cúi đầu lại gần cô.

Anh thậm chí đều cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô, ẩn trong đó mùi rượu vang đỏ tinh khiết.

Chỉ đơn giản như vậy, người đã tự say ba phần.

Khi môi hai người chỉ còn cách mấy centimet, động tác của Thẩm Dữ đột nhiên dừng lại.

Bởi vì

Người phía trước vốn đang ngủ lúc này đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt giống như thạch lưu li đen nhánh chậm rãi nhìn anh.

Cô gái nhìn một hồi, không hề do dự nở nụ cười như hoa, cùng với mùi rượu vang đỏ càng thêm phần quyến rũ.

"Người thật là đẹp mắt....."

"Thật giống Thẩm Dữ..... Đẹp....."

Nghe được tên của mình được cô gọi, Thẩm Dữ dừng lại vài giây.

"Ta có thể hôn người..... Một chút không....."

Cô nhỏ giọng nói, âm thanh mềm mại như nước.

Bờ môi anh bỗng nhiên ảm áp, xung quanh đều là hương rượu nhàn nhạt.

Môi cô ảm áp ướt át, mềm mại làm người khác vô pháp tự kiềm chế.

Bạc Kha Nhiễm dán ở trên môi anh vài giây lúc liền rời đi.

Cô nhắm mắt lại, nhấp nhấp môi, như là thưởng thức hương vị món ăn.

"Mềm mại..... Ngọt..... Là thạch trái cây sao..... Ăn thật ngon....." Cô nhỏ giọng lầm bầm nói.

Đôi mắt Thẩm Dữ bỗng nhiên tối đi vài phần, hai tay đặt trên bả vai cô tăng thêm mấy phần lực đạo.

Có thể là cảm giác được đau, cô không khỏi nhăn mày, theo bản năng mà muốn thoát ra, trong lúc cô hơi nghiêng nghiêng đầu môi liền bị người nào đó hung hăng cắn.

Nụ hôn của anh như bão táp, dùng hết kiên nhẫn gặm cắn, liếm mút, như nhấp nhấp một món ăn ngon.

Nụ hôn nóng bỏng từ môi cô rời xuống.

Từ cằm xuống đến cổ.....

Mỗi nơi đi qua đều lưu lại một chuỗi dấu vết màu đỏ.....

Đêm này Bạc Kha Nhiễm ngủ đến không tốt, nửa đêm liền tỉnh lại.

Vừa tỉnh liền cảm nhận được cảm giác đau đốn sau gáy, cô không khỏi than nhẹ một tiếng, giờ tay bóp nhẹ vài cái.

Chỉ là --

Tựa hồ có gì đó không quá thích hợp --

Cô đột nhiên mở to mắt.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt đang nằm cạnh.

Mà người này rõ ràng là Thẩm Dữ!

Cô bị anh lấy một tư thế cực kỳ bá đạo ôm trong ngực, cánh tay rắn chắc đặt trên eo cô, dán sát da thịt, ảm áp.

Bạc Kha Nhiễm cả người có chút ngốc, tay cô run rẩy vén nhẹ góc chăn.

Xuyên qua ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, cô thấy rõ bộ dạng mình lúc này.

Trên người cô vẫn mặc bộ đồ trước khi ra cửa, chỉ là đã không có áo khoác cùng bra--

Cô chậm rãi nhớ lại chút ký ức đêm qua.

Cô nhớ rõ đêm qua có người đưa mình về khách sạn.

Sau đó --

"Người thật là đẹp mắt....."

"Thật giống Thẩm Dữ..... Đẹp....."

"Ta có thể hôn người..... Một chút sao....."

Ba câu nói như ma chú, cứ thế lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Sự tình phía sau cô không nhớ rõ, nhưng là có thể chắc chắn đêm qua cô giờ trò lưu manh với Thẩm Dữ.

Nghĩ đến đây, Bạc Kha Nhiễm quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Đúng lúc cô đang miên man suy nghĩ.

"Sao tỉnh sớm vậy?"

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm nam nhân khàn khàn lười biếng.

Ngay sau đó bàn tay đang đặt trên eo cô hơi dùng sức, kéo cô lại gần, gương mặt cô vừa lúc dán trên bả vai trần trụi mà ấm áp của anh.

Bởi vì động tác này, cả người cô nằm gọn trong lòng anh.

Như cảm thấy gì đó, trên mặt Bạc Kha Nhiễm đột nhiên ửng đỏ, yết hầu như bị ai đó nắm chặt, nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bàn tay anh đặt lên ót cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái.

"Còn đau đầu không?" Thanh âm của anh lại lần nữa vang lên, có chút khàn khàn, hình như chưa tỉnh ngủ.

Cô lắc đầu.

"Không..... Không đau....."

"Vậy ngủ tiếp đi, hiện tại còn sớm."

"Vậy còn anh thì sao....."

Vạn nhất lát nữa ngủ dậy, vừa lúc Nguyễn Lệ đứng ở cửa thì làm sao, đúng 6 giờ sáng Nguyễn Lệ sẽ đến đây.

"Không có việc gì, trước khi bọn họ đến anh sẽ đi, yên tâm đi." Nói xong anh cúi đầu hôn lên trán cô, cũng đem cô ôm chặt vào lòng.

"Ngủ đi."

Bạc Kha Nhiễm ừ một tiếng.

Hiện tại trong lòng cô rất loạn, thậm chí đến bây giờ cô còn nghĩ đây là một giấc mộng, có khi nào chờ cô ngủ một giấc thức dậy mọi thứ chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nghĩ như vậy, lúc này Bạc Kha Nhiễm một lần nữa nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Người trong ngực một lần nữa tiến vào mộng đẹp, người đàn ông vốn đang ngủ lại lặng yên mở mắt.

Trong bóng đêm, đôi mắt đen thâm trầm chứa đầy sùng nịnh ôn nhu nhìn người trong ngực.

Thời điểm cô ở trong lòng anh tỉnh dậy, anh cũng đã nhận ra.

Quả nhiên cô vẫn như một con sóc nhỏ, lúc nào cũng lúng túng, nhưng cô như vậy lại làm anh thích không buông được.

Sáng sớm, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng.

Trong phòng lặng yên không một tiếng động, trên giường có một dáng người nhỏ nhắn, vài giây qua đi, người trên giường chậm rãi mở mắt.

Bạc Kha Nhiễm có chút mờ mịt nhìn trần nhà, sau đó nghiêng đầu nhìn gối bên cạnh mình.

Sạch sẽ như chưa từng có người nằm đó.

Chả lẽ đó chỉ là một giấc mơ, sao cô có thể mơ một giấc mơ hoang đường như vậy?

Bạc Kha Nhiễm tự giễu cười cười, nhìn thoáng qua đầu giường, 5 giờ bốn mươi lăm, còn nửa giờ nữa Nguyễn Lệ cùng Miniu sẽ đến đây.

Nghĩ vậy cô xóc lên chấn ngồi dậy.

Trong nháy mắt quay người chột lạnh.

Cô cúi đầu, khóe miệng tươi cười nháy mắt cứng đờ.

Đai đeo.....

Những hồi ức đêm qua lần lượt ùa về, vô cùng rõ ràng.

Cô nhớ lại lời anh nói lúc nửa đêm.

Anh nói anh sẽ rời đi trước khi bọn họ tới.

Cho nên đây không phải một giấc mộng, mà thật sự trước khi bọn họ đến anh đã đi rồi.

Khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng xuất hiện chút xấu hổ, giận dữ cùng ảo não.

Nhưng cô cũng không có quá nhiều thời gian để xấu hổ, cô phải nhanh chóng tắm rửa xong trước khi Nguyễn Lệ đến, nếu để cô ấy biết cô ra ngoài uống rượu, phòng chừng sẽ nổi điên.

Nghĩ xong, cô lập tức xuống giường, chân trần chạy về phía phòng tắm.

Thời điểm Nguyễn Lệ tới, Bạc Kha Nhiễm đã thu thập thỏa đáng.

Tiếng gõ cửa vang lên, Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng mở cửa cho hai người, hành động này làm cho Nguyễn Lệ đang chuẩn bị gõ cửa lần hai có chút khiếp sợ.

Mang theo Bạc Kha Nhiễm lâu như vậy, Nguyễn Lệ biết rõ Bạc Kha Nhiễm người này thích ngủ như mạng, mỗi lần Nguyễn Lệ kêu Bạc Kha Nhiễm rời giường, ít nhất phải gõ cửa ba lần, hiện giờ, cô vừa mới gõ cửa lần thứ nhất, cửa liền mở, thật là làm cô kinh ngạc.

"Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?"

Bạc Kha Nhiễm biết Nguyễn Lệ muốn trêu chọc mình, xấu hổ không nói gì.

Nguyễn Lệ thấy tóc cô hơi ướt, nói: "Em đã tắm gội xong rồi hả?"

"Vâng, hôm nay tỉnh dậy hơi sớm." Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng giải thích.

Cô chịu dậy sớm, đây là điều Nguyễn Lệ ước ao bao lâu.

"Được rồi, nhanh qua chỗ Miniu trang điểm đi, sau đó chúng ta đến phim trường."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn ngồi trước bàn trang điểm, Miniu nhanh chóng đem đồ trang điểm đặt lên mặt bàn.

"Nhiễm tỷ, hôm nay chị mặt áo cổ lông sao?" Miniu một bên giúp cô trang điểm, một bên nghi hoặc hỏi.

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt, nhớ tới một màn trước đó không lâu ở trong phòng tắm.

Lúc cô đi vào phòng tắm, nhìn thấy chính mình trong gương, cả người đều ngốc.

Bởi vì trên người cô, từ cổ đến xương quai xanh, đều là những vết đỏ, lớn nhỏ đủ cả, cô cũng không phải thiếu nữ mười bảy tám tuổi, đương nhiên biết những dấu vết đó là cái gì.

Mà người lưu lại những vết đỏ trên người cô, cô cũng biết rất rõ.

"Nhiễm tỷ, sao mặt chị đỏ vậy?"

Thanh âm Miniu đánh gãy suy nghĩ của Bạc Kha Nhiễm, cô nhanh chóng thoát khỏi ký ức phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn thấy mình trong gương.

Lúc này cả hai má đỏ ửng.

Nhanh chóng dịch tầm mắt, cô chột dạ cười với Miniu, nói sang chuyện khác, "Không có việc gì, em nhanh trang điểm cho chị đi, đến phim trường sớm một chút."

Miuin còn nhỏ, so với Bạc Kha Nhiễm còn ít hơn hai tuổi, vừa nghe cô nói như vậy lập tức quên chuyện lúc trước, chuyên tâm trang điểm cho cô.

Bạc Kha Nhiễm thấy Miuin thành công bị mình dời sang chuyện khác, không khỏi trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quả nhiên vẫn là cô gái nhỏ.

Sau khi tới phim trường, cô nhanh chóng đi đến phòng trang phục.

Cách giờ bấm máy còn có nửa giờ, bởi vì trang phục rườm rà, nên trước tiên phải mặc quần áo.

Thời điểm thay quần áo, cô thầm nghĩ mình may mắn, cung trang của cô đều cao cổ, có thể che khuất dấu hôn, bằng không cô thật sự không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

Mặc xong quần áo đi ra, vừa lúc đụng phải Lục Hi Hòa cũng từ một phòng thay quần áo khác đi ra.

Trang phục trên người hai người giống nhau, đều là trang phục cung nữ.

Lục Hi Hòa liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng ở trước ngực cô, trong mắt hiện lên một tia ngả ngón.

"Nhìn cái gì đấy?" Bạc Kha Nhiễm hỏi.

Lục Hi Hòa đột nhiên nở nụ cười, tiếp theo dùng bàn tay so một cái lớn nhỏ.

Bạc Kha Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua, tiện đà nhìn về phía Lục Hi Hòa, trong nháy mắt hiểu ý.

"Nữ lưu manh." Bạc Kha Nhiễm trừng mắt nhìn Lục Hi Hòa, nói xong cũng không để ý đến Lục Hi Hòa, lập tức đi ra ngoài.

Lục Hi Hòa nhìn bóng dáng Bạc Kha Nhiễm, không khỏi nở nụ cười.

Thái Nguyệt nhìn hoa đán nhà mình cười không còn hình tượng, không khỏi đau đầu.

Thói xấu này của Lục Hi Hòa sửa mãi không được, nhìn thấy ai xinh đẹp liền đùa giỡn.

"Không công bằng, quá không công bằng." Từ phòng trang phục đi ra, trong miệng Bạc Kha Nhiễm vẫn lẩm bẩm oán niệm.

Rõ ràng hai người bọn cô cao bằng nhau, cân nặng cũng xấp xỉ, nhưng mà nơi nào đó lại một trời một vực.

"Không công bằng....."

Đang lẩm bẩm, phía trước liền truyền đến âm thanh nói chuyện, Bạc Kha Nhiễm đối với thanh âm của Thẩm Dữ cực kỳ mẫn cảm, vừa nghe xong liền biết, người đang đi đến chính là anh.

Quả nhiên, Thẩm Dữ đang cùng tổ trưởng tổ trang phục Triệu Càn đi về phía cô.

Thẩm Dữ mặc áo khoác màu đen, khóa áo mở rộng, lộ ra áo lông bên trong, bên dưới quần dài đen, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp.

Có lẽ ánh mắt Bạc Kha Nhiễm quá mức lộ liễu, vốn Thẩm Dữ vẫn luôn nghiêng đầu cùng Triệu Càn nói chuyện, đột nhiên quay sang nhìn cô.

Ánh mắt thâm thúy như trời chập cô.

Dưới ánh mắt ấy, tim Bạc Kha Nhiễm rơi mất nửa nhịp, hơn nữa, cô còn liêu mạng làm một việc.

Ngay trước mặt anh quay đầu chạy --

Thẩm Dữ nhìn bộ dạng Bạc Kha Nhiễm chạy trốn, có điểm buồn cười.

Anh đáng sợ như vậy sao?

Sợ tới mức cô vừa nhìn thấy anh liền quay đầu bỏ chạy.

Triệu Càn cũng nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm, đang chuẩn bị cùng cô chào hỏi, kết quả giây tiếp theo cô quay đầu chạy mất, làm cho ông có chút nghĩ không thông.

"Bạc tiểu thư làm sao vậy?"

Thăng đến thân ảnh Bạc Kha Nhiễm biến mất khỏi tầm mắt, Thẩm Dữ mới quay lại nói chuyện với Triệu Càn.

"Không rõ lắm, có lẽ là có việc gấp."

Triệu Càn không nghi ngờ gì, liền gật đầu, "Có thể là vậy."

"Đúng rồi, Thẩm Đạo, ta mới vừa nói kinh phí trang phục mới vấn đề?"

Thẩm Dữ nhìn ông một cái, vươn tay đưa ra một dãy số, khẽ mở miệng hỏi.

"Đủ rồi sao?"

Vừa thấy con số này, trên mặt Triệu Càn lập tức cười tươi như hoa, "Đủ, đủ rồi, đủ rồi."

"Vậy ông mau chóng đi làm đi."

"Được được, ta đi làm việc, Thẩm Đạo người tuyệt đối yên tâm."

Thẩm Dữ vuốt tay vỗ vỗ bờ vai của ông, "Đi thôi, nên quay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trên đường trở về phòng nghỉ, Bạc Kha Nhiễm nhận được điện thoại của Thẩm Tư Gia.

"Uy, Tiểu Nhiễm a, đã dậy rồi sao, đêm qua ngủ ngon không?"

Đầu bên kia nhanh chóng truyền đến thanh âm của Thẩm Tư Gia, nghe không có ý tốt chút nào.

Đêm qua.....

Trên mặt Bạc Kha Nhiễm liền ửng đỏ.

Cô ấy còn không biết xấu hổ mà hỏi cô, nếu không phải chuyện này, hôm nay cô đâu phải trốn tránh Thẩm Dữ.

Nhớ đến một màn bỏ chạy trời chết vừa rồi, cô hận không tìm được khe đất để chui vào.

Bởi vì thật sự quá ngượng ngùng!

"Đêm qua cậu gọi chú nhỏ lại đây?"

"Không tớ thì ai, tớ muốn cậu tới bồi rượu nhưng cậu lại uống say không biết gì, gọi cậu dậy mà cậu ăn vạ trên bàn thế nào cũng không dậy nổi, tớ chỉ là một cô gái yếu đuối sao đỡ được cậu, chỉ có thể gọi chú nhỏ đến." Thẩm Tư Gia nói đương nhiên.

Bạc Kha Nhiễm bị ghen nói không ra lời, bởi vì tối hôm qua cô uống nhiều quá.

"Dù vậy cậu cũng không thể....."

"Cậu đừng hỏi tớ, hiện tại tớ muốn vấn tội, nói trước, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị."

Bạc Kha Nhiễm có chút không hiểu.

"Hỏi tội gì?"

"Cậu không giấu gì tớ sao?"

Bạc Kha Nhiễm, "....."

"Ngày hôm qua chú nhỏ nói tớ từ sau không được tùy tiện mang cậu ra ngoài uống rượu, bằng không sẽ không tha cho tớ."

Tay Bạc Kha Nhiễm siết chặt điện thoại.

Cô nhấp nhấp môi, "Cái kia....."

"Còn có..... Chú nhỏ hỏi tớ, tớ gọi chú là chú nhỏ, vậy vợ của chú nhỏ nên gọi là gì, cậu cảm thấy tớ nên gọi là gì?"

Vốn dĩ Bạc Kha Nhiễm muốn đục nước béo cò, đem việc lừa gạt cho qua.

Nhưng những lời này của Thẩm Tư Gia, hoàn toàn khiến cô ngáy ngốc.

"Sao không nói gì?"

Bạc Kha Nhiễm suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định cùng Thẩm Tư Gia nói thật, bởi vì cứ một mình như vậy thật sự rất khó chịu, một người có thể đưa ra lời khuyên giúp cô cũng không có.

Tứ cổ vô thân.

Sau khi thăng thẩn, đầu bên kia Thẩm Tư Gia hoàn toàn lâm vào yên tĩnh.

Bạc Kha Nhiễm đợi vài giây, cũng không thấy đáp lại, vì thế cô thử gọi.

"Tư Gia, Cậu còn đang nghe sao?"

"Ừ..... Ở đây....."

"Cậu nói hiện tại tớ nên....."

"Bạc Kha Nhiễm, tốc độ này của cậu thật sự khiến tớ lau mắt mà nhìn."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

"Tớ cảm thấy việc này chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn, như vậy đi, mấy hôm nữa tớ sẽ đến gặp cậu, chúng ta hảo hảo tâm sự."

"Hôm nay không thể tới sao?"

"Tớ cũng muốn nha, nhưng mà tớ không dám." Thẩm Tư Gia có chút bất đắc dĩ.

Tưởng tượng đến biểu tình tối hôm qua của Thẩm Dữ, cô vẫn nên giữ tốt mạng mình, chờ sóng yên biển lặng rồi mới qua..

"Ai..... Người làm gì..... Người....."

Đầu kia đột ngột truyền đến thanh âm Thẩm Tư Gia nhỏ giọng nói chuyện, hiển nhiên không phải nói chuyện với cô.

"Tư Gia?"

"Người người này....."

"Đồ --"

Đầu kia vang lên một loạt âm thanh, điện thoại nháy mắt bị tắt.

Bạc Kha Nhiễm đem điện thoại bỏ xuống, cô nhú mày, còn đang nói chuyện sao đã tắt điện thoại rồi.....

Trong đầu chợt bùng tỉnh.

Bạc Kha Nhiễm mở to hai mắt nhìn, cô giống như đã biết cái gì.

Đêm qua cô ấy còn muốn uống say, giờ phút này chắc vẫn còn trên giường chưa dậy.

Cô đã nói mà, tuyệt đối không thể tin tưởng Thẩm Tư Gia nói muốn cùng Triệu Trần chia tay.

Cô gái này am hiểu khẩu thị tâm phi cùng lật lọng.

Đêm.

Bóng đêm bao trùm, trong nhà không mấy khi yên tĩnh như vậy.

Trên giường hai cô gái mặc áo lông cừ đơn giản, chân bông đắp đến vai, giờ phút này cả hai đều mở to mắt, không hề buồn ngủ.

"Ngọc Khê?"

Minh Châu nằm bên cạnh nhẹ giọng gọi.

Ngọc Khê hơi nghiêng người qua, "sao vậy?"

"Ngươi đoán xem chúng ta sẽ bị phân đến cung nào?" Giọng Minh Châu nhàn nhạt vang lên ẩn chứa chút lo lắng.

"Ta cũng không biết, việc này còn phải xem Hà ma ma an bài." Ngọc Khê nghiêng đầu nhìn thoáng qua Minh Châu, trên mặt cô ấy đầy lo sợ bất an.

Hôm nay, chủ tử Trường Xuân Uyển của các cô - Minh Phi nương nương bị một đạo thánh chỉ của hoàng thượng trực tiếp biếm vào lãnh cung.

Tội danh mưu hại con nối dõi của hoàng gia.

Mưu hại con nối dõi của hoàng gia, tội này ban xuống, chỉ sợ nửa đời còn lại của Minh Phi nương nương chỉ có trải qua trong lãnh cung, không cứu được.

Mặc cho Minh Phi nương nương lúc ấy kêu trời khóc đất, vẫn bị một đám thái giám lôi ra khỏi Trường Xuân Uyển, mà đám cung nữ nô tài bọn họ quý gối trong viện run bắn bật, không dám liếc mắt một cái.

Nguyên bản cho rằng bọn họ sẽ trực tiếp sung quân đến phòng giặt quần áo, cả đời chỉ có thể ở phòng giặt quần áo làm việc nặng, ai ngờ bọn họ chỉ bị chia đến các cung khác làm việc mà thôi.

Ngày mai, quân sự Hà ma ma sẽ thông báo nơi các nàng sẽ làm việc sau này.

Minh Châu đột nhiên nghĩ tới cái gì, cô xoay người, dùng khuỷu tay đỡ người dậy, nhìn Ngọc Khê.

"Ngọc Khê, ngươi muốn đến cung nào?"

Ngọc Khê nhìn cô, "Chuyện này ta đâu phải muốn là được đâu?"

"Ta không suy xét vấn đề đó, chỉ đơn thuần hỏi ngươi, ngươi muốn đến cung nào?"

"VẬY CÒN NGƯỜI?" Ngọc Khê hỏi lại nàng.

"Ta --" Minh Châu một lần nữa nằm xuống, nhìn chằm chằm trần nhà.

"Ta muốn đến Tuyên Tiêu cung."

Tuyên Tiêu cung?

"Cung của Thái Tử?" Ngọc Khê nghiêng đầu.

"Đúng vậy, Tuyên Tiêu cung hiện giờ là tẩm cung của Thái Tử, nếu có thể đến cung của Thái Tử làm việc, khẳng định so với các cung khác tốt hơn nhiều, ít nhất cũng sẽ không bị người khác tùy tiện giam đày." Minh Châu bình tĩnh mà nói.

Nghe những lời này, Ngọc Khê không khỏi nhìn Minh Châu thêm vài lần.

"Đúng rồi, ngươi còn chưa trả lời ta, ngươi muốn đến cung nào đâu?"

Ngọc Khê nắm chặt chân bông trong tay, vài giây sau lại buông ra, đôi mắt nàng hơi chuyển động, lúc này mới mở miệng.

"Nếu có thể lựa chọn, cảnh ninh cung đi."

"Cái gì?"

Minh châu như bị hoảng sợ, có chút không thể tin được, "Cảnh ninh cung, không phải là tẩm cung của Tam hoàng tử sao?"

Bên trong thâm cung này, ai ai mà không biết, Tam Hoàng tử Triệu Khâm là hoàng tử kém cỏi nhất trong số tất cả các hoàng tử, không được hoàng đế sủng ái, ngay cả mẫu phi thân sinh đối với hắn cũng rất lãnh đạm.

Lời đồn đại Tam hoàng tử là người lãnh khốc, không muốn cùng người khác nói chuyện, cho nên người trong cung cơ hồ đều tránh hắn, không ai nguyện ý đến cảnh ninh cung làm việc.

Ngọc Khê nhàn nhạt mà "Ừ" một tiếng.

"Qua!"

Thẩm Dữ vừa nói xong, trong nhà vốn tối tăm yên tĩnh trong nháy mắt sáng sủa cùng ồ ồ ào.

Cảnh này Bạc Kha Nhiễm phát huy xuất sắc, đem nội tâm Ngọc Khê biểu hiện toàn bộ, ngay cả Vương Lượng luôn không hài lòng về cô cũng không thể nói gì.

Một lần trực tiếp thông qua.

Bạc Kha Nhiễm còn đang ngồi trên giường, A Miên đã đưa áo khoác tới cho cô.

"Chị mau mặc vào, đừng bị cảm."

Bạc Kha Nhiễm ừ một tiếng, bắt đầu mặc áo khoác, tuy cô không ngẩng đầu, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Ánh mắt anh đang dừng trên người cô.

Bởi vì như thế, cô càng không dám ngẩng đầu, sau khi mặc áo xong, cô từ trên giường đi xuống liền nhanh chóng bước ra ngoài.

"Chị Kha Nhiễm, chị đi đâu vậy?"

Ánh mắt Bạc Kha Nhiễm dừng ở bình nước cách đó không xa, cô đi qua cầm lấy ly nước.

"Chị đi rót nước."

"Đề em lấy giúp chị." A Miên đứng sau cô gọi nhỏ.

"Không cần, chị tự đi lấy được." Vừa nói cô vừa bước ra khỏi phòng.

Vài phút sau, Thẩm Dữ đang ngồi sau camera liền đứng dậy.

"Đi đâu vậy?" Vương Lượng ngồi bên hỏi.

Bước chân Thẩm Dữ không có dừng lại.

"Hít thở không khí."

Lục Hi Hòa nhìn lướt qua bóng dáng người nọ, cúi đầu nở nụ cười ý vị thâm trường.

Không khéo vẽ mặt tươi cười này vừa lúc bị Thái Nguyệt nhìn thấy, liền hỏi: "Chị cười gì vậy?"

Lục Hi Hòa kéo xong khóa áo liền nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy càng ngày càng có ý tứ thôi."

"Càng ngày càng có ý tứ?"

Thái Nguyệt đôi lời của Lục Hi Hòa có chút nghĩ không thông, cái gì càng ngày càng có ý tứ?

Nhưng là Thái Nguyệt phát giác gần đây Lục Hi Hòa rất lạ, xem ra là lại thiếu thu thập.

Thái Nguyệt suy xét một chút, có nên gọi điện thoại cho người kia không.

Có thể thu thập tổ tông này, cũng chỉ có người kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Đi vào phòng nước.

Bạc Kha Nhiễm đem ly nước đặt xuống, bắt đầu rót nước.

Kỳ thật cô cũng không muốn uống nước, bởi vì ánh mắt của Thẩm Dữ quá nồng cháy, cho nên mới tìm cớ đi lấy nước, nói thế nào cô cũng nên rót nước xong rồi quay về.

Sáng nay sau khi tỉnh rượu, cô bắt đầu nhớ lại sự tình đêm qua, hôm nay mỗi lần nhìn thấy Thẩm Dữ, cô đều ngượng ngùng không chịu được.

Cô không nghĩ sẽ ngượng như vậy, chỉ là mỗi khi nhớ lại sự tình kia, cô không còn cách nào khác, huống chi người đó không phải ai khác, mà là Thẩm Dữ.

Nhớ lại những dấu hôn trên cổ, xương quai xanh mình, Bạc Kha Nhiễm liền cảm thấy da mặt khô nóng, trong đầu không tự chủ được liền hiện ra khuôn mặt của Thẩm Dữ.

Khuôn mặt anh lúc nào cũng lạnh nhạt, ít cười, mũi cao thẳng, môi nhạt, ngẫu nhiên nói một câu không mặn không nhạt.

"Nghĩ gì mà ngăn người vậy?"

Suy nghĩ bị đánh gãy, một âm thanh quen thuộc thỉnh thoảng vang lên, trong một giây, cô bị người đằng sau kéo lại, gương mặt dán lên lồng ngực vững chắc mà ấm áp.

Bạc Kha Nhiễm theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt cô chính là đường cong quyến rũ của cằm người nọ.

Không phải Thẩm Dữ còn có thể là ai?

Cô vừa chuẩn bị nói chuyện, anh đột nhiên vươn tay lướt qua eo cô, đem cửa phòng nước vẫn luôn mở đóng lại.

Cũng ngay lúc này, Bạc Kha Nhiễm mới giật mình phát giác, ly nước của cô đã đầy, thậm chí còn tràn ra ngoài, cũng may Thẩm Dữ nhanh tay lẹ mắt cầm lấy ly nước trong tay cô, nếu không tay này của cô chỉ sợ không dùng được nữa.

"Thời điểm rót nước nóng, sao lại có thể phát ngốc, nước này nhiệt độ cao như vậy, vạ nhất bị bỏng thì làm sao?"

Thẩm Dữ nói những lời này tiếng nói đều trầm xuống không ít, thậm chí mang theo vài phần nghiêm khắc.

"Em không muốn tay này nữa đúng không?"

Trái tim Bạc Kha Nhiễm run lên, "Muốn..... Muốn....."

Thẩm Dữ thấy bộ dạng tội nghiệp của Bạc Kha Nhiễm, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, một bụng trách cứ cũng không nói ra được.

Anh thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Lần sau không cho phép như vậy, biết chưa?"

Bạc Kha Nhiễm lập tức thuận theo, dùng sức gật đầu, "Biết, biết."

Sau khi cô nói xong, Thẩm Dữ cũng không lên tiếng, trong lúc nhất thời toàn bộ gian phòng lâm vào trầm mặc.

Lúc này cô vẫn dựa vào lồng ngực anh, một tay anh đặt trong vòng eo mảnh khảnh của cô, trong không khí ản ản có chút biến hóa nhỏ, mang theo hơi thở ái muội, vây lấy hai người trẻ tuổi.

Trong đầu một màn không nên nhớ lại một lần nữa hiện lên.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy trên mặt mình như có một ngọn lửa.

"Hôm nay sao lại trốn anh?"

Bạc Kha Nhiễm đang rối rắm trong nháy mắt liền cứng đờ, cô không nghĩ tới Thẩm Dữ sẽ trực tiếp hỏi cô như vậy.

"Chuyện này..... Em....."

Bạc Kha Nhiễm nói năng lộn xộn.

"Sao?"

Lúc anh nói, câu cuối hơi cao giọng, mỗi một từ anh nói đều vô cùng mỉa mai.

"Thỉnh thoảng thỉnh thoảng....."

Bạc Kha Nhiễm tựa hồ nghe thấy tiếng tim mình đập.

"Em..... Em không có trốn anh....." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng giải thích.

"Không có trốn?"

"Vừa thấy anh đến liền chạy, không dám nhìn thẳng mắt anh, còn không tính là trốn sao?"

Thẩm Dữ nói xong khiến cô á khẩu không trả lời được.

Ai kêu cô trốn anh đâu, chính là cô không biết làm sao để đối diện với anh?

Thẩm Dữ đem toàn bộ biểu tình trên mặt cô xem rõ ràng.

"Bởi vì đêm qua."

"Ồ?"

Bạc Kha Nhiễm cả kinh.

Đúng lúc này, bên ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

"Hình như có người tới."

Trong mắt Bạc Kha Nhiễm ẩn chứa tia hoảng loạn, cô nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Trái với sự hoảng loạn của cô, Thẩm Dữ lại có vẻ thờ ơ, chỉ dùng đôi mắt đen như sao trời không dao động nhìn cô.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, hoảng loạn trên mặt Bạc Kha Nhiễm càng thêm rõ ràng, ngay cả nói chuyện đều bắt đầu lắp bắp.

"Có người..... Có người....."

Thẩm Dữ thường thức xong bộ dạng kinh hoàng thất thố của Bạc Kha Nhiễm, mới chậm rãi hành động.

Bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng gần, suy nghĩ lập tức ngưng trệ, hỗn loạn giống như một bãi bùn.

"Có người có người..... Có người....."

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói xong, cô liền tận mắt nhìn thấy Thẩm Dữ đưa vрон tay qua người cô khóa cửa phòng nước lại.

Chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng.

Cửa phòng nước cứ như vậy bị anh khóa trái lại.

Cũng chính tiếng "Lạch cạch" này, khiến trái tim Bạc Kha Nhiễm đột ngột căng thẳng, cô ngẩng đầu sợ hãi nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình.

"Ồ? Sao không mở được cửa?"

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một giọng nói của một cô gái.

Những lời này làm lông tơ Bạc Kha Nhiễm đều dựng đứng, trong nháy mắt tim đập thình thịch.

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thẩm Dữ.

Đương nhiên Thẩm Dữ nhìn thấy đôi mắt hoảng loạn của cô, anh đưa tay chạm nhẹ môi cô.

"Hừ."

Bạc Kha Nhiễm đương nhiên biết anh muốn làm gì, cô vội vàng vрон tay che miệng lại, ai ngờ, giây tiếp theo tay cô liền bị người nọ kéo xuống nắm trong tay, cô không khỏi nghi hoặc nhìn về phía anh.

Dưới đôi mắt khó hiểu của cô, hai tay Thẩm Dữ để trên eo cô hơi hơi dùng sức, cô lao đảo ngã vào lòng anh.

Phòng nước vốn không lớn, hiện giờ hai người lại dính sát vào nhau, tim Bạc Kha Nhiễm càng đập rộn ràng.

"Thình thình thình."

Giây tiếp theo, bên ngoài cửa bắt đầu truyền đến âm thanh gõ cửa.

Trong nháy mắt, Bạc Kha Nhiễm theo bản năng nhắm mắt lại.

Bởi vì quá sợ hãi cô đem mặt chôn trong ngực Thẩm Dữ.

Cùng lúc đó, âm thanh bên ngoài không ngừng rơi vào tai cô.

"Sao lại thế này?"

"Bên trong không biết có người không?"

Những lời này khiến trái tim Bạc Kha Nhiễm càng thêm hoảng loạn.

"Không thể nào, chắc không có ai đâu, có lẽ là cửa hỏng rồi đi."

"Cũng có thể."

"Trò về nói với tổ kỹ thuật, bảo bọn họ sửa chữa một chút, đi thôi."

Lời vừa nói xong, nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân rời đi, thẳng đến khi tiếng bước chân càng lúc càng xa, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là ánh mắt nóng rực trên đỉnh đầu kia thực sự khiến cô không thể xem nhẹ.

"Cái kia..... Chúng ta nên trở về....." Cô không dám nhìn vào mắt anh, nhưng vẫn nhỏ giọng đề nghị.

Thẩm Dữ không nói chuyện.

Qua một lúc lâu, Thẩm Dữ nhàn nhạt lên tiếng.

"Nhiễm Nhiễm, anh là gì của em?"

Dưới ánh đèn, Bạc Kha Nhiễm không cẩn thận nhìn vào đôi mắt thâm thúy đen như mực của anh, đôi mắt như có mị hoặc, làm cô không thể dời mắt.

"Là....."

"Chú nhỏ?"

Tiếng chú nhỏ này làm sắc mặt Thẩm Dữ đều trầm xuống, anh hơi cúi đầu, cọ vào trán cô, không hề chớp mắt nhìn cô.

"Nhiễm Nhiễm."

Giọng nói của anh ản chứa vài phần không thể nề hà.

"Cho em một cơ hội nữa, nghĩ kỹ rồi trả lời."

"Quan hệ của chúng ta là gì?"

Trái tim Bạc Kha Nhiễm trái tim như muốn ngừng đập.

"Nói đi?" Môi ấm áp của Thẩm Dữ thỉnh thoảng dán lên vành tai cô.

Giọng nói của anh trầm thấp, ấm áp.

Bị anh hôn như vậy, hai chân Bạc Kha Nhiễm đều đã mềm nhũn.

"Vợ..... Vợ chồng....."

Câu trả lời của cô thực khiến anh vừa lòng, khóe môi không khỏi nhếch lên.

"Em phải nhớ kỹ, chúng ta là vợ chồng, hiểu chưa?"

"Đã..... Đã biết....."

Nhìn bộ dáng cô rục rịch mắt, anh hơi cúi người, kéo cô tới gần.

Hai người càng dựa càng gần, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, hơi thở giao hòa, dây dưa lẫn nhau.

Bạc Kha Nhiễm chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạc Kha Nhiễm thật cẩn thận mở mắt, lại phát hiện Thẩm Dữ chỉ nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm đen như mực kia mang theo ý cười.

"Oanh --"

Bạc Kha Nhiễm xấu hổ và giận dữ muốn chết, thật sự là quá mất mặt.

Cô nghiêng đầu, ảo não duỗi tay đẩy ngực Thẩm Dữ ra.

Chính là, Thẩm Dữ sao có thể để cô muốn đẩy người ra liền đẩy được?

Cô bị anh dùng sức cuốn cả người vào trong lồng ngực, tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

"Nhiễm Nhiễm."

"Buổi tối để cửa cho anh."

Nguyễn Lệ ở phim trường tìm nửa ngày không thấy Bạc Kha Nhiễm.

"Nha đầu này lại chạy loạn đi đâu rồi." Nguyễn Lệ rất hận rèn sắt không thành thép.

Đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô, mới vừa móc di động ra, liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc từ phòng nước đi.

Còn không phải là nữ chính cô đang tìm sao?

"Kha....."

Nguyễn Lệ vừa mở miệng muốn gọi, nhưng mới gọi được một nửa, giây tiếp theo lại đột ngột dừng lại.

Bởi vì trong phòng nước còn có một người đi ra.

Không phải ai khác, chính là Thẩm đại đạo diễn Thẩm Dữ.

Anh đứng ở cửa, thẳng đến khi Bạc Kha Nhiễm rẽ vào phòng, lúc này hấn mới theo sau.

Nguyễn Lệ không khỏi nhú mày.

Như thế nào hai người bọn họ lại cùng nhau từ phòng nước đi ra?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tận đến khi sắc mặt trở lại bình thường, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới đi vào.

Thời điểm cô trở về, Lục Hi Hòa đang ngồi bên bàn tròn, tay cầm kịch bản, thấy cô đi vào, ngược mắt nhìn một chút.

"Đã quay lại rồi à."

Bạc Kha Nhiễm ừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh, thuận tay lấy kịch bản của mình.

Bạc Kha Nhiễm ngồi xuống không đến một phút đồng hồ, Thẩm Dữ từ bên ngoài trở về phía tổ đạo diễn.

Lục Hi Hòa bất động thanh sắc nhìn lướt qua Thẩm Dữ, lại nhìn Bạc Kha Nhiễm ngồi bên cạnh mình, cô vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu ngược mắt nhìn cô.

"Tôi vừa nghe mấy nhân viên công tác nói, hình như cửa phòng nước bị hỏng, không mở được."

Đôi mắt Bạc Kha Nhiễm chột lóc.

"Sao?"

"Cửa phòng nước không phải bị hỏng rồi sao, vậy cô lấy nước như thế nào?" Lục Hi Hòa cười hỏi Bạc Kha Nhiễm.

Tay Bạc Kha Nhiễm cầm kịch bản khẽ run lên, cô nhìn về phía Lục Hi Hòa, ánh mắt bình tĩnh.

"Lúc tôi đi lấy nước cửa chưa bị hỏng."

"Phải không?" Lục Hi Hòa nhướn mày.

"Thật." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Vậy tốt rồi." Lục Hi Hòa cúi đầu tiếp tục nghiên cứu kịch bản của mình, không nhìn Bạc Kha Nhiễm nữa.

Trong lúc Lục Hi Hòa cúi đầu, Bạc Kha Nhiễm khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, cô thật sự không thể không cảm tạ thân phận diễn viên của mình một chút, ngay lúc này vẫn có thể diễn được.

Nguyễn Lệ từ bên ngoài đi vào, liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm ngồi cách đó không xa.

Bạc Kha Nhiễm cúi đầu, lật xem kịch bản trên bàn, mái tóc dài mượt được cô buộc gọn phía sau, lộ gương mặt trắng nõn tinh xảo.

Cô an tĩnh ngồi ở đó, cả người bình tĩnh nhu hòa.

Nguyễn Lệ một lần nữa đem một màn vừa nhìn thấy nghĩ lại.

Quy tắc ngầm?

Đây là việc tuyệt đối không có khả năng.

Mấy năm nay cô mang theo Bạc Kha Nhiễm, cũng biết rõ Bạc Kha Nhiễm là người như thế nào.

Tuy công việc của Bạc Kha Nhiễm không được người nhà ủng hộ nhưng bối cảnh gia thế thì vẫn còn ở đó, Bạc Kha Nhiễm không cần làm chuyện như vậy, huống chi Bạc Kha Nhiễm không phải cô gái như vậy.

Quan trọng nhất chính là.

Người như Thẩm Dữ, muốn dạng nữ nhân nào mà không có.

Kha Nhiễm lớn lên rất xinh đẹp, nhưng ở giới giải trí này, không thiếu nhất chính là xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyễn Lệ yên ổn không ít, lòng bàn tay mỗi người đều là thịt, cô mang theo Bạc Kha Nhiễm từ lúc em ấy chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi, cứ thế ở bên cạnh mấy năm, nhìn em ấy từng chút một trưởng thành, cô đã sớm coi Bạc Kha Nhiễm như là em gái mình.

Cô biết trong cái vòng lẩn quẩn này có bao nhiêu dơ bẩn phức tạp, nhưng cô vẫn hy vọng mình dùng năng lực tốt nhất để bảo hộ em ấy.

Thời điểm kết thúc công việc đã là 10 giờ đêm

Sau khi trở về khách sạn, Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng tắm gội rồi đem chính mình nhét vào trong ổ chăn.

Làm việc cả ngày, hiện giờ có thể an nhàn nằm ở trên giường, quả thực không cần quá thoải mái, hoàn toàn có thể nói là một loại hưởng thụ.

Bạc Kha Nhiễm đem mặt cọ cọ trong chăn, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Vừa nhắm lại không đến hai giây.

Ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng đập cửa, Bạc Kha Nhiễm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa, nhớ tới lúc trước Thẩm Dữ bảo cô để cửa cho anh, cho nên...

Tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên.

Bạc Kha Nhiễm xoay người xuống giường, chân trần đi về phía cửa.

"Ai?" Cô đứng cạnh cửa, mang theo ý chí phòng bị, nhỏ giọng hỏi.

"Thẩm Dữ."

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi, cuối cùng hơi run mở cửa phòng.

Anh đứng ở ngoài cửa, che kín hành lang dài phía sau, gương mặt cương nghị ẩn hiện trong bóng tối khiến trái tim Bạc Kha Nhiễm nhảy loạn.

Thẩm Dữ vào trong phòng liền xoay người khóa cửa lại.

Lúc này mới bắt đầu đánh giá cô gái đứng trước mặt mình.

Tóc hơi ướt, gương mặt trắng nõn hơi đỏ, xem ra là vừa tắm gội xong.

Cô như cảm thấy đôi mắt kia nhìn về phía mình, phảng phất xung quanh như có dòng nước ằm chảy qua.

Ánh mắt dần dần nhìn xuống dưới, lúc này anh mới phát hiện, cô để chân trần, không đi giày.

Chân cô dài nhỏ, trắng nõn, ngón chân như đầu ngó sen, móng chân trời sinh màu hồng phấn, đối lập với nệm trải nhà màu cà phê dưới chân.

Hầu kết gọi cảm khê dịch chuyển, anh không hề báo trước đột ngột bế Bạc Kha Nhiên lên.

Bạc Kha Nhiễm cũng là trở tay không kịp, sợ tới mức hô một tiếng theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ anh, trong đầu như nghĩ đến gì đó.

Tựa hồ đây không phải lần đầu tiên Thẩm Dữ ôm cô như vậy, lần đó say rượu, anh cũng ôm cô, chỉ là khi đó cô say không rõ, ý thức mơ hồ, không thanh tỉnh giống giờ phút này.

Bạc Kha Nhiễm cũng không phải lần đầu tiên bị người khác như vậy ôm, lúc ấy diễn 《 mưa rào 》 cùng với Chu Thiệu Chi, bởi vì cốt truyện yêu cầu, Chu Thiệu Chi cũng ôm cô như thế.

Nhưng là thời điểm Chu Thiệu Chi ôm cô, trái tim cô vẫn hoàn toàn bình thường, không hề có cảm giác gì, hoàn toàn bất đồng với lúc được Thẩm Dữ ôm.

Nhịp tim cô hiện giờ hoàn toàn rối loạn.

Thẩm Dữ nhìn cô gái trong lòng không có phản ứng gì, không khỏi khẽ cười.

Mỗi khi anh cười, khoé môi hơi nhếch lên tạo lên một vòng cung vô cùng đẹp mắt, anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen tràn ngập ôn nhu, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Một khắc kia, trái tim không khỏi hẫng một nhịp.

Thẩm Dữ ôm cô, bước chân vững vàng đi đến bên giường, đặt cô nằm xuống giường, khẽ chạm qua chân cô thấy hơi lạnh, anh lặng lẽ lấy chăn đắp lên người cô.

"Lần sau không được đi chân trần trong nhà." Anh nhìn cô, nặng nề nói.

Bạc Kha Nhiễm nhìn chính mình trong người chăn, trong lòng không ngừng suy nghĩ, chưa từng có một người nào đối tốt với cô giống như Thẩm Dữ, cẩn thận săn sóc từng chút một.

"Vâng."

"Em ngủ trước đi, anh đi tắm rửa một chút."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng gật đầu.

Thẩm Dữ xoa xoa đỉnh đầu cô, lúc này mới đứng dậy.

Anh đem áo khoác cởi ra, để ngay ngắn trên sofa.

Bạc Kha Nhiễm nằm nhìn toàn bộ động tác của anh.

Cường bách chứng

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ đi vào phòng tắm, cửa phòng nhanh chóng đóng lại, đèn sáng lên, rất nhanh vang lên tiếng nước chảy tí tách.

Không bao lâu, Thẩm Dữ mặc áo tắm dài từ trong phòng tắm ra tới, trong tay cầm khăn bông lau tóc.

Giường mắt liền nhìn thấy đến Bạc Kha Nhiễm ngồi dựa ở đầu giường, ánh mắt chuyển động không ngừng.

Anh bắt động thanh sắc mím môi, đi về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ đứng trước mắt không nhúc nhích, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, anh không nói chuyện, cô cũng không biết nên nói gì, trong không khí có chút xấu hổ.

Thẩm Dữ đột nhiên đem khăn lông đưa cho Bạc Kha Nhiễm, "Lau tóc giúp anh."

Anh vừa nói, Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng nhận khăn lông, Thẩm Dữ thuận thế ngồi xuống mép giường, cô thay đổi phương hướng một chút, ngồi thẳng người liền đem khăn lông nhẹ nhàng để trên đầu anh.

Ngón tay khẽ nắm khăn lông, cẩn thận lau tóc.

Tóc Thẩm Dữ thực mềm, hơn nữa tóc nam nhân không giống nữ nhân, tùy tiện lau một chút liền khô không ít.

"Xong rồi" Bạc Kha Nhiễm khăn trương tránh xa Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ xoay người, anh đem khăn lông trong tay cô lấy đi, "Nằm xuống đi, anh đi cắt khăn lông."

"Vâng."

Anh vừa đứng lên, Bạc Kha Nhiễm liền giống như cá chạch, nhanh chóng chui vào trong chăn.

Thẩm Dữ thấy dáng vẻ này của cô liền thấy buồn cười.

Sau khi cất khăn lông cũng như tắt hết đèn, lúc này anh mới lên giường nằm.

Bạc Kha Nhiễm đưa lưng về phía anh, anh vừa lên giường, cô lập tức cảm giác được giường hơi hơi lún xuống.

Trong bóng tối, Thẩm Dữ thấy cô cuộn thành một đống nhỏ trong góc giường, giống như lần đầu tiên hai người chung chăn gối.

"Giường rất nhỏ sao?" Anh trầm giọng hỏi.

Bạc Kha Nhiễm không hiểu anh muốn nói gì, giường này gần hai mét, cũng không nhỏ mà.

"Không..... Không nhỏ a."

"Vậy sao em nằm cuộn vào một góc như vậy?"

Khi nói chuyện, Bạc Kha Nhiễm cảm giác được anh nhích lại gần mình, cô dần dần cảm nhận được hơi ấm trên người truyền đến, cô theo bản năng dùng sức nắm chặt góc chăn.

Giây tiếp theo, cô lọt vào một lồng ngực ấm áp rộng lớn.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi cứng người, lần đầu tiên lúc tỉnh táo bị anh ôm trong ngực, hai người chỉ cách nhau lớp áo ngủ mỏng, phía sau lưng có thể cảm thụ rõ ràng hơi ấm từ lồng ngực anh.

Cả người như bị lửa thiêu cháy nhưng lại vô cùng an tâm.

"Nhiễm Nhiễm." Người đàn ông sau lưng lên tiếng, nghe tên mình được anh gọi, thật vô cùng gọi cảm.

"..... Dạ?"

Thẩm Dữ ôm lấy bả vai cô, để cô đối diện với mình.

"Có thể chứ?"

Trong bóng tối, anh bình tĩnh nhìn cô, không chút vội vàng, cứ lẳng lặng chờ cô lựa chọn.

Anh biết mình muốn cô, nhưng anh cũng không muốn miễn cưỡng cô.

Bị anh nhìn như vậy, trong lòng Bạc Kha Nhiễm như sóng ngầm, đại khái không quá mười giây, cô biết mình muốn gì.

Cô duỗi tay ôm lấy cổ Thẩm Dữ, hôn lên môi anh.

Cô đã không còn là tiểu nha đầu mười bảy tám tuổi, cô đương nhiên biết anh hỏi có thể chính là muốn gì.

Kỳ thật có thể hay không, chính cô cũng không rõ, nhưng cô rất rõ ràng mình không chán ghét anh tiếp cận, thậm chí vì anh tiếp cận mà rung động không ngừng.

Cô cũng biết, đối với cô Thẩm Dữ rất đặc biệt, không ai có thể thay thế vị trí của anh trong lòng cô.

Anh mang cho cô cảm giác an toàn xưa nay chưa từng có.

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm hôn anh, lúc ấy Thẩm Dữ sững sốt nửa giây, đôi mắt vốn bình tĩnh tựa biển sâu nháy mắt ánh lên ngọn lửa nóng rực, không thể kháng cự.

Nửa giây sau, một tay anh giữ chặt ót cô, kéo cô sát lại người mình.

Đào khách thành chủ!

Anh cắn nhẹ môi cô, nhẹ nhàng gặm mút.

Tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn.

Giây tiếp theo, anh cường thế tiến vào khoang miệng cô, đầu lưỡi quét qua hàm răng, mang đến cảm giác tê dại chưa từng có, đầu lưỡi của anh quấn lấy đầu lưỡi cô dầy dụa triền miên, không buông tha góc nhỏ nào.

Không khí xung quanh như bị thiếu rệu.

Ái muội.

Đột nhiên, Bạc Kha Nhiễm giật mình, cô bắt lấy bàn tay anh.

Thẩm Dữ bị cô bắt lấy bàn tay, anh từ xương quai xanh khẽ ngẩng đầu, ánh mắt kích động lạnh lẽo nhìn khiến Bạc Kha Nhiễm không khỏi nuốt nước bọt.

"Hôm nay..... Ngày mấy?"

Thanh âm khàn khàn đáp lại cô.

"Ngày hai mươi."

Ngày hai mươi?!

Bạc Kha Nhiễm dùng sức chớp mắt, khẽ nói với người đàn ông đang quẩn lấy mình.

"Em quên mất..... Hôm nay là....."

Kỳ sinh lý --

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Bạc Kha Nhiễm ôm chầm, đến bây giờ bụng nhỏ vẫn còn truyền đến đau đớn, cũng may còn có một túi giữ nhiệt có thể giảm bớt một chút đau đớn.

Túi giữ nhiệt trong lòng cô lúc này là Thẩm Dữ đưa cho cô trước khi anh đi ra ngoài.

Thẩm Dữ đưa túi giữ nhiệt cho cô sưởi ấm, sau khi mặc thêm áo khoác liền ra cửa, đến bây giờ còn chưa trở về.

Cô thật sự quên mất kỳ sinh lý của mình.

"Tích tích tích tích --" Ngoài cửa truyền đến âm thanh ầm ầm mở cửa.

Bạc Kha Nhiễm ôm chặt túi giữ nhiệt, nhìn Thẩm Dữ từ cửa đi vào.

Thẩm Dữ vừa vào cửa liền nhìn thấy cô gái nhỏ bọc kín chần ngồi trên giường, lộ ra cái đầu nhỏ cùng vẻ mặt áy náy chăm chú nhìn mình.

Cô nhất định không biết hiện tại mình có bao nhiêu đáng yêu.

"Anh đã về, Anh đi đâu vậy?"

Thẩm Dữ quơ quơ cốc sứ trắng trong tay, đi về phía cô.

"Đây là cái gì?"

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn thoáng qua cốc sứ trắng, ngồi xuống mép giường.

"Đường đỏ son tra."

Đường đỏ son tra?

Bạc Kha Nhiễm tròn mắt nhìn.

Anh làm sao biết được đường đỏ son tra?

Thời điểm cô đau bụng sinh lý rất nghiêm trọng, chỉ có thể uống đường đỏ nấu cùng son tra mới có thể giảm bớt đau đớn, có thể do thói quen uống nước đường đỏ son tra, những thứ khác với cô không có hiệu quả.

Mà việc uống nước đường đỏ son tra này chỉ có Thẩm Tư Gia biết.

Thẩm Dữ làm sao biết được?

Anh đi ra ngoài lâu như vậy, chính là đi nấu đường đỏ son tra cho cô?

Đôi mắt Thẩm Dữ khẽ chớp, anh nhẹ giọng đáp.

"Phòng bếp khách sạn vừa lúc có một chút son tra, trên Baidu nói khi đau bụng sinh lý uống đường đỏ son tra có hiệu quả, anh liền học nấu một chút."

"Ra là vậy." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Nguyên lai chỉ là trùng hợp.

"Em thử xem có hiệu quả hay không?" Anh cầm ly tới sát miệng cô.

Mới vừa tới gần, mùi son tra cùng đường đỏ lập tức xông vào mũi.

Bạc Kha Nhiễm nhấp một ngụm.

Son tra chua, đường đỏ ngọt, hòa quện lẫn nhau, chua chua ngọt ngọt.

"Uống rất tốt."

"Vậy uống nhiều một chút."

"Vâng."

Sau khi uống một chén đường đỏ son tra, bụng nhỏ tựa hồ không còn trướng đau, tay chân đều bắt đầu ấm lên.

Thẩm Dữ đỡ Bạc Kha Nhiễm nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

"Chờ anh vài phút, anh đi rửa cốc."

"Vâng."

Thẩm Dữ cầm cốc sứ trắng đi đến phòng tắm, anh nhìn cốc trong tay, trên miệng cốc vẫn còn dính chút son tra.

Muốn hỏi anh làm sao biết được đường đỏ son tra, phải nói từ nhiều năm về trước.

Cũng không biết có phải hay không cảm giác tồn tại của anh quá thấp, hay là như thế nào, hai cô nương này ở trước mặt anh nói chuyện không hề có kỵ, nghĩ gì nói vậy.

Mà đường đỏ son tra này cũng là anh nghe được trong khi hai người bọn họ nói chuyện phiếm, hướng chỉ anh cũng không phải mù, mỗi tháng hai người này đều phải uống đường đỏ son tra một tuần, tự nhiên có thể biết được.

Chỉ là chuyện nhỏ như vậy, lại không cần thận nhớ kỹ nhiều năm.

Nghĩ đến chuyện này, Thẩm Dữ không khỏi bật cười.

Chờ anh rửa xong cốc quay lại, cô gái nhỏ đã ngủ rồi, cô hơi cong người, đầu gối lên cánh tay, tóc rủ xuống một bên.

Bắt quả cô ngủ không quá an ổn, cũng không biết do đau bụng hay lúc trước đã ngủ rồi, lông mày cô nhíu lại, cả khuôn mặt nhăn thành một khối, thoát nhìn rất không thoải mái.

Trong mắt Thẩm Dữ xẹt qua một tia đau lòng, anh cẩn thận xốc chăn lên nằm xuống.

Anh mới vừa nằm xuống, người bên cạnh liền tự giác nhích lại gần, duỗi tay ôm lấy eo anh, cả gương mặt dán lên ngực anh.

Người trong lòng nhào vào trong ngực, Thẩm Dữ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, anh nhẹ nhàng bế cô lên, cánh tay xuyên qua sau cổ, để cô thoải mái gối lên vai mình.

Ngón tay chui vào trong vạt áo, bàn tay dán sát lên bụng cô, ôn nhu xoa nhẹ.

Xoa nhẹ một hồi, cô tựa hồ không còn khó chịu như trước, lông mày vẫn luôn nhíu chặt chậm rãi giãn ra, khuôn mặt cũng dần dần bình thản.

Một đêm vô mộng, Bạc Kha Nhiễm ngủ giấc này thực thoải mái.

Lúc cô tỉnh lại, trên giường chỉ có mình cô, hơi ấm bên cạnh đã tan từ lâu, chỉ còn lại hơi lạnh lẽo, có lẽ anh sợ đụng phải Nguyễn Lệ nên đã rời đi trước.

Bạc Kha Nhiễm đuổi người một chút, kỳ thật đêm qua cô vẫn có chút ấn tượng, cho dù mơ mơ màng màng ngủ, nhưng cô vẫn mơ hồ nhớ rõ Thẩm Dữ xoa nhẹ bụng cô rất lâu.

Nói đến cũng kỳ quái, khi cô đau bụng sinh lý, uống thuốc cũng không có tác dụng, cho dù uống đường đỏ sơn tra cũng chỉ giảm bớt chút đau đớn mà thôi, nhưng mà lần này Thẩm Dữ xoa giúp cô như vậy, tựa hồ không còn quá đau như trước.

Bạc Kha Nhiễm nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ Thẩm Dữ ngủ đêm qua, không biết ma xui quỷ khiến thế nào liền đưa tay ra sờ, chờ cô phản ứng lại, liền đột ngột rút tay về.

"Nghĩ cái gì vậy?" Bạc Kha Nhiễm vỗ nhẹ hạ ốt.

Không lâu nữa Nguyễn Lệ sẽ đến đây, Bạc Kha Nhiễm cũng không suy nghĩ nữa, mà xoa người xuống giường đi đến phòng tắm.

Sau khi đến phim trường, cô nhanh chóng đi trang điểm rồi thay trang phục, xong xuôi mới về phòng nghỉ, vừa đi vào liền thấy Cố Hựu đang ngồi ở ghế nghỉ chân nghiên cứu kịch bản.

Anh ta đã thay xong trang phục, áo dài màu xanh lục, tóc được búi bằng cây trâm, không thể không thừa nhận, Cố Hựu vẫn thích hợp nhất với tạo hình cổ trang.

Mấy ngày trước đều không có suất diễn của Cố Hựu, cho nên Cố Hựu cũng không xuất hiện ở đoàn phim, mà ở bên ngoài làm việc.

Hôm nay mới chính thức tính là ngày đầu tiên Cố Hựu bấm máy, hơn nữa hôm nay vừa lúc có cảnh quay của hai người bọn họ.

Cố Hựu thấy Bạc Kha Nhiễm đã đến, lập tức quay ra chào hỏi.

"Tối rồi à, sớm vậy?"

Bạc Kha Nhiễm tự nhiên gạt đầu mỉm cười chào hỏi anh.

"Anh cũng đến sớm."

"Công việc bên ngoài xử lý xong rồi?"

"Còn một chút nữa mới xong, chờ cảnh quay ngày hôm nay kết thúc sẽ lập tức qua bên đó, đêm nay tăng ca, phỏng chừng có thể hoàn thành toàn bộ."

"Lát nữa chúng ta còn có cảnh quay chung, anh đã xem qua rồi à?"

"Đương nhiên, thời điểm ở bên ngoài công tác, cũng đã nghiên cứu khá kỹ các cảnh, cùng em diễn chung, anh không thể liên lụy em được." Cố Hựu vừa cười vừa nói với cô.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi nở nụ cười, tuổi của cô cùng Cố Hựu không cách nhau nhiều lắm, nhưng Cố Hựu xuất đạo sớm hơn cô, cũng coi như là tiền bối của cô.

Cố Hựu năm nay mới hai mươi hai tuổi, dựa vào vẻ ngoài hơn người cùng tính cách hài hước, thu hút không biết bao nhiêu fans.

"Anh nói gì vậy, ai liên lụy ai đều còn chưa biết đâu."

Cố Hựu sờ đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Bằng không bây giờ còn sớm, hai chúng ta đối diễn một chút."

Thẩm Dữ có tiếng nghiêm khắc, lúc làm việc không nhận người thân, nếu thật sự NG quá nhiều, phỏng chừng sẽ bị mắng rất thảm.

"Vâng, vậy cũng được." Bạc Kha Nhiễm cầm lấy kịch bản trên mặt bàn.

Thời điểm hai người bắt đầu đối diễn, Cố Hựu ngồi đối diện cô đột nhiên đứng lên.

"Chào buổi sáng Thẩm Đạo."

Bạc Kha Nhiễm sững sốt.

Thẩm Đạo? Thẩm Dữ?

"Ừ, buổi sáng tốt lành."

Phía sau quả nhiên truyền đến thanh âm của Thẩm Dữ, không đến vài giây, Thẩm Dữ đã đứng trước mặt bọn họ.

Bạc Kha Nhiễm còn chưa chào hỏi Thẩm Dữ, không phải cô không muốn nhìn anh, mà cô thật sự không chống đỡ được ánh mắt của Thẩm Dữ, ánh

mắt của anh làm cô không tự chủ được mà lún sâu.

"Thẩm Đạo buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành." Thẩm Dữ nhàn nhạt đáp lại.

Bạc Kha Nhiễm ấp úng chào hỏi, lại nghe được Thẩm Dữ hỏi.

"Tôi hôm qua nghỉ ngơi thế nào?"

Cô thiếu chút nữa thờ không được, anh như thế nào lại hỏi chuyện này.

"Nghỉ ngơi..... Nghỉ ngơi rất tốt....."

Thẩm Dữ nhìn Bạc Kha Nhiễm rũ đầu trước ngực không nói chuyện, khóe miệng hơi cong lên.

Nửa giây sau liền quay sang nói với Cố Hựu.

"À đúng rồi, vừa rồi tôi thấy hình như quản lý của cậu đang đi tìm cậu."

Cố Hựu sững sốt một chút, "Tìm tôi?"

"Ừ, đang ở bên tổ nhiếp ảnh."

"Phải không, tôi đi qua xem một chút." Nói xong, Cố Hựu buông kịch bản trong tay.

"Ờ?"

Động tác của Cố Hựu thực mau, vừa dứt lời, ý mình chân dài liền nhanh chóng đi đến tổ nhiếp ảnh, không đến vài giây đã không nhìn thấy người.

Trong lúc nhất thời, lều nghỉ ngơi chỉ còn lại hai người Bạc Kha Nhiễm cùng Thẩm Dữ.

Bạc Kha Nhiễm cúi thấp đầu, hai bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt.

Bỗng nhiên, một bình giữ nhiệt màu đen xuất hiện trước mặt cô.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Dữ.

Anh lấy bình giữ nhiệt này từ đâu ra, vừa rồi rõ ràng cô không có nhìn thấy anh mang bình giữ nhiệt nào.

Thẩm Dữ liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, anh duỗi tay chỉ chỉ túi áo mình.

Bạc Kha Nhiễm liền bừng tỉnh, khó trách lúc anh đến gần, tay đều rút trong túi áo lông vũ, hóa ra trong túi có một bình giữ nhiệt.

Trong nháy mắt, tim đập thành thịch, trong lòng mang theo một tia ngọt ngào.

Cô chưa từng nghĩ tới, Thẩm Dữ vậy mà sẽ giống người ta vụng trộm giấu bình nước trong người, nhưng mà bình nước này lại dành cho cô.

"Lúc không có việc gì thì uống một chút, như vậy sẽ không khó chịu nữa."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu.

Thẩm Dữ đưa tay lên, thời điểm cách bình nước trong tay Bạc Kha Nhiễm còn mấy centimet, liền dừng lại, cứ như vậy tạm dừng hai giây, cuối cùng vẫn thu tay về.

"Đọc kịch bản cho tốt, anh đi về trước."

"Vâng."

Sau khi Thẩm Dữ rời đi, Bạc Kha Nhiễm lấy bình giữ ấm ra uống một chút, lúc để sát miệng mới phát hiện, nguyên lai trong bình nước không phải nước ấm bình thường, mà là nước đường đỏ son tra.

Không bao lâu, Cố Hựu đã trở lại.

"Quản lý tìm anh có việc gì?" Bạc Kha Nhiễm tò mò hỏi anh.

Cố Hựu cau mày, trầm tư vài giây, nói chuyện với cô.

"Có điểm kỳ quái."

"Cái gì?"

"Quản lý của anh nói không có tìm anh."

Bạc Kha Nhiễm, "???"

"..... Như vậy a....."

Cố Hựu gật đầu, "Em nói xem có phải có gì đó kỳ quái không?"

Bạc Kha Nhiễm cười cười có lẽ với anh, sau đó cúi đầu lấy di động từ trong túi, im lặng mở giao diện nói chuyện phiếm của cô cùng Thẩm Dữ trên Wechat.

"Cố Hựu vừa mới trở về, anh ta nói quản lý không có tìm anh ta."

Tin nhắn vừa gửi đi không lâu, người bên kia đã nhanh chóng hồi âm lại.

"Vậy à?"

"Chắc là không cần thận nghe nhầm."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Editor: tuần này mình có việc bận, nên có thể sẽ không kịp post chương tiếp, hẹn các nàng tuần sau nhé. Cùng chờ đồng chí Thẩm ăn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cảnh này là cảnh đầu tiên Bạc Kha Nhiễm cùng Cố Hựu diễn chung, cũng là lần đầu Ngọc Khê cùng Triệu Khâm gặp mặt.

Cảnh này chủ yếu là Ngọc Khê bị phạt quỳ gối ở cửa cung, vừa lúc gặp được Tam hoàng tử Triệu Khâm, Triệu Khâm cho Ngọc Khê một chiếc áo, là tình tiết quan trọng về sau.

Vốn dĩ cảnh này được quay trước, vì an bài công việc bên ngoài của Cố Hựu nên đánh xếp sau, hôm nay vừa lúc anh ta đến nên cảnh này lập tức được quay bổ sung.

Quần áo của các cung nữ đều là vải dệt đơn giản, bên trong cũng không mặc thêm quần áo, sợ lên hình mất mỹ quan.

Gió lạnh lùa qua tay áo, Bạc Kha Nhiễm không khỏi quán chặt áo lông vũ trên người, hiện tại mặc áo lông vũ còn lạnh như vậy, một hồi phải cời ra thì làm thế nào?

Cố Hựu diễn chung với cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, môi lạnh đến trắng bệch, nhân viên trang điểm nhanh tay bôi thêm chút son cho anh ta.

Dương Cánh nhìn trời, vừa chà xát tay, vừa nói chuyện với Thẩm Dữ: "Thời tiết hôm nay quá lạnh, ngày hôm qua còn không có lạnh như này."

Ông nói xong, chờ nửa ngày không thấy Thẩm Dữ trả lời, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía anh, lại thấy ánh mắt anh cũng không để trên người mình, mà nhìn mấy diễn viên cách đó không xa.

"Haiz, làm diễn viên cũng không dễ dàng gì, mùa hè thì quá nóng, mùa đông thì quá lạnh."

Nói xong liền dùng sức quán chặt áo bông trên người.

Thật là lạnh.

"Ông để tấm giữ nhiệt ở đâu?"

"Không phải cậu bảo không cần tấm giữ nhiệt sao?"

"Hiện tại cần dùng, có còn không?"

"Ồ trong ngăn kéo bên kia, cậu qua lấy đi."

"Được."

"Ong....."Điện thoại trong túi truyền đến âm thanh thông báo.

Bạc Kha Nhiễm lấy điện thoại từ trong túi ra, trên màn hình hiển thị tin nhắn wechat của Thẩm Dữ.

"Tự mình đi qua phòng nghỉ lấy đồ."

Bạc Kha Nhiễm nhìn xung quanh, cũng không thấy Thẩm Dữ đâu, các nhân viên đều đang bận rộn việc.

Thấy mọi người đều không chú ý, Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng đi đến phòng nghỉ.

Vừa vào, cô liền thấy trước bàn trang điểm của mình quả nhiên có thứ gì đó.

Sau khi lại gần mới phát hiện, hóa ra là tấm giữ nhiệt.

Bạc Kha Nhiễm nhìn tấm giữ nhiệt trong tay, khóe miệng không khống chế được hơi nhếch lên.

Cô vừa đem tấm giữ nhiệt dán lên người, liền thấy Nguyễn Lệ xách túi đồ đi vào.

"Chị xách gì vậy?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc hỏi.

Nguyễn Lệ đem túi đồ trên mặt bàn, Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua, bên trong túi đều là tấm giữ nhiệt.

"Không biết sao thời tiết lại thay đổi đột ngột như vậy, hôm nay ngoài trời quá lạnh mà em phải quay cả ngày, chị cùng A Miên đi mua cho em một ít tấm giữ nhiệt, mau lại đây cầm lấy dán lên người, lát nữa còn phải đi quay."

Bạc Kha Nhiễm sờ sờ tấm giữ nhiệt trên người mình, môi khẽ nhếch, "Không cần đâu chị, em đã dán rồi."

"Sao?"

"Em lấy ở đâu?"

"Diễn viên khác có nhiều nên cho em một ít." Bạc Kha Nhiễm che dấu nói.

"Vậy tốt rồi, chị mới thấy ở bên ngoài cảnh tuyết đã chuẩn bị xong, em nhanh ra ngoài đi, chắc hẳn sắp bắt đầu quay rồi."

"Vâng, em đi ra ngoài đây."

"Ừ."

"Đầu gối đã bọc gói lót chưa?" Vừa ra tới cửa, phía sau truyền đến thanh âm của Nguyễn Lệ.

"Đã bọc lót đầy đủ rồi ạ."

Sau khi Bạc Kha Nhiễm đi ra ngoài, Nguyễn Lệ đem tấm giữ nhiệt đặt trên mặt bàn, vừa mới chuẩn bị rời đi lại lơ đãng nhìn thấy trên mặt bàn có một bình giữ nhiệt màu đen.

Nguyễn Lệ nghi hoặc nhíu mày.

Cô như thế nào lại không nhớ Bạc Kha Nhiễm có một bình giữ nhiệt như này?

Bất quá chỉ là một cái bình giữ nhiệt mà thôi, Nguyễn Lệ cũng không quá để ý, nhanh chóng theo Bạc Kha Nhiễm ra ngoài phòng nghỉ.

Cảnh quay này yêu cầu có tuyết, mà trời lại không có tuyết rơi, cũng không thể cưỡng bách ông trời làm tuyết rơi, cho nên đoàn phim thuê mấy nhân công làm tuyết giả, làm đạo cụ quay phim.

Lúc này bên trong cung đã phủ một lớp dày tuyết trắng.

"Các bộ phận chuẩn bị vào chỗ."

Phim trường vang lên âm thanh Thẩm Dữ chỉ đạo, trong tay anh là một bộ đàm màu đen.

Bạc Kha Nhiễm bất động thanh sắc nhìn trộm Thẩm Dữ, anh nghiêng người chỉ đạo mấy nhân viên bên cạnh, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Rất nhiều người đã nói, người đàn ông đẹp trai nhất là lúc nghiêm túc làm việc.

Đến bây giờ, Bạc Kha Nhiễm không thể không thừa nhận những lời này quá chính xác.

Cô không hề có sức chống cự khi nhìn Thẩm Dữ nghiêm túc làm việc.

"Đang nhìn cái gì?" Cố Hựu ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi.

Bạc Kha Nhiễm cười cười, lắc đầu đáp lại, "Không có gì."

Vài phút sau, phim trường vang lên thanh âm của nhân viên công tác.

"Cảnh 36, lần đầu gặp tại cửa cung Tụng Hàn."

"Chuẩn bị xong."

Thiếu nữ quý gồi trước cửa cung, lưng thẳng tắp, hai tay đờ bưng vì lạnh đặt trên đầu gối, trên mặt không hề có chút hoảng hốt.

"Kèo kẹt kéo kẹt....."

Là tiếng đế giày đi trên tuyết.

Hướng hấn đi càng lúc càng gần nàng.

Ngọc Khê sống trong thâm cung đã hơn mười năm, đương nhiên hiểu cung quy khác nghiệt, tất nhiên sẽ không dám ngẩng đầu nhìn, thành thật cúi thấp đầu.

Thiếu niên từ từ đi qua, nàng liền nhìn thấy một đôi giày màu trắng, trên giày còn đọng lại chút tuyết.

Nàng hơi hơi thờ nhẹ, vừa mới chuẩn bị đổi tư thế quý một lần nữa, thiếu niên đột nhiên dừng bước.

"Lạnh?"

Chỉ là một câu nói đơn giản, lại mang theo âm sắc độc đáo của người thiếu niên.

Ngọc Khê theo bản năng ngẩng đầu lên, trước mắt là một thiếu niên anh tuấn.

Còn chưa nói chuyện, một chiếc áo rơi trên người, thiếu niên xoay người rồi đi.

Cả người thiếu niên thấp tắp, áo dài trắng không nhiễm một hạt bụi.

Ngay lúc này, trong lòng Ngọc Khê khẽ rung động.

Đang đắm mình trong cốt truyện, Bạc Kha Nhiễm liền nghe thấy tiếng "Qua", biểu tình trên mặt vốn là thiếu nữ hoài xuân liền biến mất, mà thân ảnh thiếu niên đỉnh đặc phía xa cũng lập tức dừng lại.

Giây tiếp theo liền bắt đầu chạy về lều nghỉ, vừa chạy vừa gào to.

"Lạnh quá! Lạnh quá! Lạnh chết người!"

Trong một giây, hình tượng vỡ tan tành không còn sót lại chút gì, bộ dáng run rẩy kia không khỏi khiến các nhân viên công tác đều nở nụ cười, không khí phim trường cũng sôi nổi không ít.

Bạc Kha Nhiễm cũng không ngoại lệ, khóe miệng khẽ cong lên.

"Còn ở đó ngẩn người, mau đứng lên, đừng để cảm lạnh."

Bỗng nhiên, thanh âm trầm thấp của nam nhân từ trên đỉnh đầu vang lên, Bạc Kha Nhiễm giật mình ngẩng đầu nhìn.

Không biết từ khi nào Thẩm Dữ đã đứng bên cạnh cô.

Trái tim khựng lại, cô lập tức đứng lên, nhưng có lẽ do quý đã lâu làm căng chân tê cứng, động tác lại vội vàng khiến cô nhất thời đứng không vững, cả người lao đảo sắp ngã.

Nhưng đau đớn trong dự đoán không hề xuất hiện, mà xuất hiện đôi tay rắn chắc đỡ lấy eo cô, bàn tay anh mang theo hơi ấm xuyên qua quần áo.

Nóng bóng ẩm áp.

Vốn dĩ là một màn anh hùng cứu mỹ nhân vô cùng điển lệ, mà Bạc Kha Nhiễm chỉ cảm thấy kinh hoàng cũng thất thố.

Kiều điểm cái gì a, còn phải xem lúc này đang ở đâu.

Sau khi đứng vững, cô đẩy cánh tay Thẩm Dữ ra, theo bản năng nhìn xung quanh, may mà mọi người đều bận rộn làm việc, không ai phát hiện một màn mới xảy ra ở đây.

Thấy thế, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới thở dài nhẹ nhõm.

Thẩm Dữ nhìn rõ chút biến hóa nhỏ của Bạc Kha Nhiễm.

"Tốc độ rất nhanh." Thẩm Dữ nhàn nhạt nói.

Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc, không hiểu ý tứ của anh.

"Cái gì?"

Khỏe miệng Thẩm Dữ khẽ nhếch, anh nhẹ giọng nói.

"Quay mặt đi liền không nhận người quen."

Nói xong, anh liền đi qua cô.

Bạc Kha Nhiễm nhìn theo bóng anh, sững sờ vài giây, lúc này mới hiểu anh nói gì.

Anh là chỉ việc vừa rồi.

Chính là.....

Cô cũng là bất đắc dĩ mà, may mắn không bị người khác nhìn thấy, chả may bị người khác nhìn thấy thì không biết nên giải thích như thế nào?

Anh sẽ không vì việc này mà tức giận đi?

Bạc Kha Nhiễm lo sợ bất an.

Chính là Thẩm Dữ sẽ không phải người như vậy, anh sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu?

"Kha Nhiễm, đứng đó làm gì vậy, mau tới đây."

Nghe được giọng nói của Nguyễn Lệ từ phía xa, Bạc Kha Nhiễm phục hồi lại tinh thần, cô nhanh chóng chạy về phía Nguyễn Lệ.

"Người ta quay phim xong đều biết chạy đi mặc áo khoác, em thì cả ngày mất hồn vất vưởng, có chuyện gì sao?" Nguyễn Lệ một bên nhắc nhở, một bên đưa áo khoác cho cô.

"Em có mất hồn vất vưởng sao?"

"Vô nghĩa, mấy ngày nay em thường xuyên thất thần, chính em còn không nhận ra sao?"

Bạc Kha Nhiễm mờ mịt lắc đầu.

Nguyễn Lệ thở dài một hơi, tiện tay đưa bình giữ nhiệt màu đen cho cô.

Bạc Kha Nhiễm giật mình.

"Lệ tỷ, cái này là....."

Nguyễn Lệ đem bình giữ nhiệt nhét vào tay cô, "Lúc trước nhìn thấy trên bàn trang điểm của em, em đến ngày rồi?"

"Vâng."

Nguyễn Lệ gật đầu, sau đột nhiên nghĩ tới cái gì liền hỏi, "Đây là của ai cho em, em sẽ không tự mình chạy đến phòng bếp khách sạn nấu chứ?"

"Không có.....Lúc em đi ăn cơm có nhờ người chuẩn bị một chút..."

"Ra là vậy, mấy ngày này em uống nhiều một chút, lát chị còn có việc phải về công ty một chuyến, mấy này này sẽ không thể ở đây trông nom em, em có chuyện gì thì gọi A Miên."

"Vâng em biết rồi."

"Vây em đi nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều còn nhiều việc hơn."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Buổi tối sau khi kết thúc công việc đã hơn 11 giờ đêm.

Bạc Kha Nhiễm dựa người ngồi ở đầu giường, hai tay ôm lấy bình giữ nhiệt, miệng nhỏ uống từng ngụm nước đường đỏ son tra, vị chua chua ngọt ngọt tràn trong miệng, chất lỏng ấm áp nhẹ nhàng chảy từ yết hầu xuống dạ dày, chút đau đớn dưới bụng tựa hồ biến mất, vô cùng thoải mái.

Qua một lúc lâu, tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm dừng hẳn, Bạc Kha Nhiễm đang uống đường đỏ son tra cũng lập tức dừng lại.

Vài phút sau, cửa phòng tắm mở, Thẩm Dữ từ bên trong đi ra.

Anh nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm ôm bình giữ nhiệt, không uống mà nhìn chăm chăm vào mình.

"Uống xong rồi?" Anh vừa lau tóc vừa hỏi cô.

"..... Không." Bạc Kha Nhiễm lắc đầu.

"Không muốn uống sao?"

Bạc Kha Nhiễm lại lần nữa lắc đầu, cúi đầu tiếp tục uống.

Thẩm Dữ nhướn mày, động tác lau tóc cũng nhanh hơn.

Chờ Bạc Kha Nhiễm uống xong cốc đường đỏ son tra, tóc anh cũng được lau xong, anh vươn tay lấy bình giữ nhiệt trong tay cô.

Sau khi rửa sạch cốc đặt trên bàn trà, anh liền đi về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm dịch người vào trong, nhường chỗ lại cho anh.

Lên giường, Thẩm Dữ nhanh chóng bắt lấy Bạc Kha Nhiễm còn đang muốn lùi vào trong, anh hơi hơi dùng sức, cả người cô ngã vào lòng anh.

"Trốn cái gì?"

Anh đem cằm gác trên đỉnh đầu cô, cánh tay ôm lấy bả vai gầy.

"Không trốn, chỉ là muốn nhường lại chỗ cho anh." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng giải thích.

Đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên tiếng cười của anh, cảm giác được anh ôm chặt thêm vài phần.

"Em nói cái gì thì chính là cái đó." Giọng nói của anh mang theo một tia sùng nịnh.

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi, nghe giọng nói sùng nịnh của anh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Cô chợt nghĩ, từ khi nào bọn họ liền trở thành bộ dạng như bây giờ?

Có khi cô cũng thấy không thể tưởng tượng được, rõ ràng chỉ hơn một tháng trước, hai người đều không có bất kỳ liên quan gì, mà hiện tại lại có thể chung chăn gối thân mật như vậy.

Bỗng nhiên, bàn tay vẫn để trên bả vai cô dịch chuyển, nhanh chóng đặt lên bụng cô, ở bên ngoài áo ngủ, nhẹ nhàng xoa.

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt, cô hơi nghiêng đầu, nhìn Thẩm Dữ phía sau mình.

Lúc này đôi mắt anh như hồ nước, yên lặng mà hiền hoà, đôi mắt này như cát chứa mị hoặc, mặc kệ cô như thế nào, đều bị trầm luân trong đó.

Bỗng nhiên, đôi bàn tay ấm áp che lấp đôi mắt cô, trước mắt lập tức là một mảng tối.

Giương mặt cô bị bàn tay anh che khuất gần hết.

Ánh mắt Thẩm Dữ dừng ở đôi môi đỏ thắm, nở rộ như hai cánh hoa.

"Thẩm Dữ?"

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng duỗi tay, muốn đem tay anh trước mắt mình bỏ xuống.

Khi nói chuyện, môi hồng răng trắng, vô cùng dịu hoặc.

Bạc Kha Nhiễm còn chưa dùng sức, hơi thở nam tính liền ập xuống trước mặt.

Môi anh hơi lạnh cứ vậy bao trùm môi cô.

Tìm Bạc Kha Nhiễm đập lạc nửa nhịp, tay gác trên mu tay anh buông xuống, nhẹ nhàng chống trên mặt giường, cô cảm giác được lực độ nơi đầu lưỡi anh, ở trong khoang miệng cô tùy ý làm bậy.

Cảm giác này giống như là bị hàng tỉ con kiến cắn khiến cơ thể tê dại, muốn ngừng mà không được.

Cô tựa hồ nhận thấy tư thế của hai người đã thay đổi, tay Thẩm Dữ không còn che mắt cô nữa, một tay anh chống trên giường, tay còn lại ôm lấy đầu cô.

Cô cũng không chán ghét bị anh hôn, dần dần, cô bắt đầu ngoan ngoãn đáp lại anh, cảm nhận được cô đáp lại làm cảm xúc của anh tăng vọt, càng dùng sức ôm hôn cô.

Sau khi kết thúc, Bạc Kha Nhiễm dựa vào ngực anh, miệng nhỏ thở hổn hển.

"Nhiễm Nhiễm."

Thanh âm từ đỉnh đầu vang lên.

Cô nhỏ giọng dạ một tiếng.

"Lần sau không được dùng ánh mắt như vậy nhìn anh."

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Cô dùng ánh mắt như thế nào nhìn anh?

Thẩm Dữ thờ dài, anh duỗi tay chọc chọc ót cô, "Em còn nhìn như vậy, anh thật sự sẽ không nhịn được."

Giương mặt Bạc Kha Nhiễm đỏ ửng, dứt khoát cúi đầu không nhìn anh.

Cô không nhìn nữa là được chứ gì.

Thẩm Dữ không khỏi khẽ cười, anh duỗi tay xoa đầu cô, vờn tay tắt đèn trên đầu giường.

Cả phòng bị bóng tối bao trùm, trong bóng tối cô nghe được anh nói.

"Mau ngủ đi, ngoan."

Cũng không biết là ban ngày làm việc quá mệt mỏi, hay là giọng nói của anh có ma lực, Bạc Kha Nhiễm nhắm mắt lại, con buồn ngủ liền ập đến.

Giấc ngủ thật sự an ổn, giống như ngày hôm qua, thời điểm Bạc Kha Nhiễm tỉnh dậy, Thẩm Dữ đã rời đi, chỉ là bình giữ nhiệt đêm qua được Thẩm Dữ đặt trên bàn trà không biết từ khi nào đã được anh đặt trên tủ đầu giường.

Dưới bình giữ nhiệt màu đen có một tờ giấy nhỏ, trên tờ giấy viết một câu đơn giản.

"Nhớ uống."

Ký tên Thẩm Dữ.

Chữ viết thanh thoát, nét chữ lại vô cùng nghiêm chỉnh.

Bạc Kha Nhiễm mở bình giữ nhiệt, một luồng hơi ấm bay lên, mang theo mùi thơm đặc trưng của son tra.

Cảnh ninh cung.

"Ở cảnh ninh cung hầu hạ đều cẩn thận một chút cho ta, nếu chộc giận chủ tử, cái đầu nhỏ của các người cũng không cần giữ lại nữa, hiểu chưa?"

"Nô tỳ đã biết."

"Biết là tốt, làm việc đi."

"Thưa ma ma."

Đoàn người tản ra, Ngọc Khê đứng lại khẽ gọi Hà Xuân Lan."Hà ma ma."

Ngọc Khê nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó từ trong tay áo lấy ra một vòng phi thúy hiệu Thượng Giai Đức đưa cho Hà Xuân Lan.

Hà Xuân Lan nhìn vòng tay phi thúy, trên mặt mang đầy ý cười.

"Ngọc Khê cô nương, người đây là....."

"Tạ lễ nhỏ, chút thành ý, mong rằng ma ma có thể vui lòng nhận cho, Ngọc Khê cảm tạ ma ma."

Hà Xuân Lan đem vòng tay phi thúy cất vào trong tay áo, "Ngọc Khê cô nương thật là quá khách khí, bất quá ta có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không."

"Ma ma cứ nói."

"Tất cả mọi người đều tránh cảnh ninh cung như tránh ôn thần, sao cô nương lại muốn đến cảnh ninh cung làm việc?"

Hà Xuân Lan không có nói láo.

Cảnh ninh cung tuy là chỗ ở của Tam hoàng tử, nhưng hoàng tử có tác dụng gì, đây như một nơi giam lỏng Tam hoàng tử, đám người Thái tử coi Tam hoàng tử như cái gai trong mắt, đi theo chủ tử như vậy cũng không có kết quả tốt.

Ngọc Khê rũ mắt, lông mi dày che khuất huỳnh quang trong mắt nàng.

Trong đầu hiện ra một màn.

Trời đông giá rét, đại tuyết.

Nàng quỳ gối trước cửa cung Tụng Hàn, một thiếu niên mặc bạch sam từ bên cạnh nàng đi qua.

"Rất lạnh?"

Thanh âm nhàn nhạt của thiếu niên từ đỉnh đầu vang lên.

Một chiếc áo rơi vào trong lòng nàng, thiếu niên nhanh chóng rời đi.

Từ đó trở đi, bộ dạng thiếu niên liền khắc sâu trong lòng nàng, nhớ mãi không quên.

Cảnh quay sáng sớm kết thúc, suất diễn buổi sáng của Bạc Kha Nhiễm cũng đã xong, phía sau đều là cảnh quay của các nam diễn viên.

Mấy ngày kế tiếp, Bạc Kha Nhiễm bắt đầu bận rộn, công việc lu bu, công tác bên ngoài của Cố Hựu cũng đã xử lý xong, hiện tại mỗi ngày đều có mặt trên phim trường như các diễn viên khác, quay phim cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Tốc độ quay phim dần dần được đẩy nhanh, thời gian mỗi ngày đều bị an bài hết.

Mà Nguyễn Lệ đã nhiều ngày không tới phim trường, chỉ là buổi tối mỗi ngày đều sẽ đứng giờ gọi điện thoại cho cô hỏi han một chút tình huống trong ngày.

Đã hơn 11 giờ đêm, khắp phim trường đèn đuốc sáng trưng.

Ban đêm còn có vài cảnh quay, các diễn viên không có cảnh quay đều đã rời đi, mà Bạc Kha Nhiễm còn một cảnh quay lúc 12 giờ, hiện tại không thể rời đi.

Bạc Kha Nhiễm tựa lưng vào ghế ngồi, cảm thấy hai mắt cay xè, hôm nay cô có cảnh quay buổi trưa, cơm chiều ăn không được bao nhiêu liền vội vàng quay chụp, hiện giờ còn có một cảnh quay đêm nữa.

A Miên nhìn Bạc Kha Nhiễm như vậy, không khỏi có chút đau lòng.

Nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình điện thoại, A Miên quay sang nói với cô:

"Nhiễm tỳ, chị tranh thủ ngủ một chút đi, còn hai mươi phút nữa mới tới thời gian quay, đến giờ em gọi chị."

Bạc Kha Nhiễm xoa xoa đôi mắt cay xè, gật đầu đáp.

"Chị ngủ một chút."

"Chị ngủ đi." A Miên đem một chiếc chăn nhỏ đắp lên cho cô.

"A Miên tỳ?"

Một nhân viên công tác đột nhiên đi về phía bên này, vừa đi vừa gọi A Miên.

A Miên nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, sắc mặt bình tĩnh, hơi thở nhẹ nhàng, hiển nhiên không có bị đánh thức.

A Miên nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía nhân viên công tác kia.

"Làm sao vậy?" A Miên khẽ giọng hỏi.

Nhân viên công tác cũng nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang nghỉ ngơi, tự nhiên cũng thấp giọng đáp lại:

"Trang phục của Nhiễm tỳ có chút vấn đề, chúng ta không biết nên sửa lại như thế nào, chị có thể đi qua xem một chút không?"

A Miên nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, lại nhìn nhìn thời gian trên điện thoại.

Hiện tại còn cách thời điểm quay phim một khoảng thời gian nữa, xử lý công việc cũng không mất bao lâu, A Miên liền gật đầu đồng ý.

"Được, chúng ta đi qua bên đó xem."

"Đi thôi."

"A Miên."

A Miên đang sửa sang lại trang phục, nghe được có người gọi mình, quay người lại liền nhìn thấy Nguyễn Lệ đang từ trên xe xuống.

"Lệ tỳ?"

A Miên đem trang phục trong tay xuống, "Lệ tỳ, công việc ở công ty xử lý xong rồi ạ?."

"Còn chưa xong."

"Đã trễ thế này, sao chị còn lại đây?"

Nguyễn Lệ quơ quơ túi đồ trong tay, "Không phải hôm nay Kha Nhiễm có cảnh quay đêm sao, chị mang bữa khuya đến cho em ấy."

"Đúng rồi, em ấy đâu?"

"Ở trong lầu nghỉ ngơi ạ, bất quá hiện tại chắc vẫn đang ngủ."

Nguyễn Lệ gật đầu, cười nói: "Được rồi, chị đi trước, em cũng mau lại đây, bữa khuya cũng có phần của em."

"Cảm ơn Lệ tỳ." A Miên mặt mày hớn hờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Qua!"

Thẩm Dữ từ sau camera đứng dậy, trầm giọng nói.

"Nghỉ ngơi một chút, chỉnh lại trang phục rồi trang điểm lại, lát nữa tiếp tục."

Vương Lượng đứng bên cạnh tủ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, ông nhìn về phía Thẩm Dữ.

"Đi ra ngoài hút một điếu không?"

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua, lắc đầu cự tuyệt, "Không cần."

Dương Cánh đứng dậy, vỗ bả vai Vương Lượng.

"Ông còn không biết sao, cậu ta không hút thuốc lá."

Vương Lượng cười cười, quay đầu, nói.

"Ông xem trí nhớ của tôi này, thật đúng là đã quên."

"Lão Thẩm, bọn tôi đi trước." Dương Cánh quay lại nói với Thẩm Dữ.

"Đi đi."

Sau khi hai người rời khỏi, Thẩm Dữ vừa lúc nhìn thấy bình giữ nhiệt bên cạnh, duỗi tay cầm liền thấy ly đã hết, anh liền đứng dậy đi về phía phòng nước.

Vừa ra khỏi cửa, anh liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang trong lều nghỉ ngơi cách đó không xa.

Cô mặc nguyên trang phục nằm trên ghế nghỉ mà ngủ.

Lạnh như vậy mà cô cứ thế ngồi đó ngủ?

Nghĩ vậy, lòng mày anh nhúu chặt, không nghĩ nhiều liền bước nhanh về phía lều nghỉ.

Vừa vào lều, liền thấy thảm lông rơi dưới chân ghế, trong lòng liền minh bạch.

Lúc cô ngủ rất không thành thật, đặc biệt thích đá chăn, thời điểm anh tỉnh dậy lúc nửa đêm sẽ chỉnh lại chăn cho cô, không nghĩ đến, cô ngay cả cái thảm cũng không thành thật như vậy.

Thẩm Dữ bất đắc dĩ lắc đầu, anh đem bình giữ nhiệt đặt trên mặt bàn, cúi người nhặt thảm lông rơi trên mặt đất lên, nhẹ nhàng đắp lại thảm lông lên người cô.

Nguyễn Lệ đi về phía lều nghỉ ngơi, còn chưa đến gần, liền nhìn thấy một bóng người cao lớn, anh ta đang cúi người, như là nhặt cái gì đó lên từ trên mặt đất.

Thời điểm anh ta đứng dậy, Nguyễn Lệ mới thấy rõ khuôn mặt người nọ.

Thẩm Dữ!!

Nguyễn Lệ cứ như vậy đứng nhìn Thẩm Dữ nhẹ nhàng đắp thảm lông lên người đang ngủ trên ghế nghỉ chân.

Mà người đang dựa vào ghế nghỉ chân ngủ kia không phải ai khác, chính là Bạc Kha Nhiễm!

Nguyễn Lệ giật mình trượt chân một cái, thiếu chút nữa không đứng vững, lúc này lại tạo ra âm thanh nho nhỏ.

Thẩm Dữ quay đầu nhìn cô.

"Thẩm Đạo....."

"Suyt."

Thẩm Dữ vươn ngón trỏ tới gần môi.

Nguyễn Lệ nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm đang ngủ, theo bản năng dùng tay che miệng lại.

Thẩm Dữ vươn tay lấy bình giữ nhiệt, đi về phía Nguyễn Lệ.

"Thẩm Đạo."

"Ừ, cô ấy ngủ rồi, thảm lông rớt trên mặt đất."

Nguyễn Lệ vội vàng gạt đầu.

"Tôi đi trước."

"Vâng." Nguyễn Lệ lại lần nữa gạt đầu.

Cô nhìn theo bóng dáng Thẩm Dữ định bật rồi đi.

Cô tuy rằng lớn hơn Thẩm Dữ vài tuổi, nhưng trên người Thẩm Dữ lại phát ra khí chất ôn trọng thành thực hơn người, cô một chút cũng không giống trường bối, huống chi anh còn là nhân vật lớn, không giống các cô.

Ánh mắt Nguyễn Lệ bỗng nhiên rơi xuống bình giữ nhiệt màu đen trong tay anh.

Bình giữ nhiệt này, sao nhìn có chút quen?

Hình như là đã nhìn thấy ở đâu đó.....

Đang lúc Nguyễn Lệ lao lực trí nhớ suy nghĩ xem ở nơi nào nhìn thấy bình giữ nhiệt này, Bạc Kha Nhiễm liền tỉnh.

Bạc Kha Nhiễm vừa tỉnh, liền nhìn thấy Nguyễn Lệ đứng cách cô không xa, theo bản năng xoa mắt.

Không phải là cô xuất hiện ảo giác chứ?

Sao giờ này Lệ tỷ lại xuất hiện ở phim trường?

"Lệ tỷ?" Cô cẩn thận gọi nhỏ.

Nguyễn Lệ đang suy nghĩ bị thanh âm của Bạc Kha Nhiễm thành linh đánh gãy.

Thân ảnh Thẩm Dữ đã sớm không thấy, Nguyễn Lệ liền đi tới chỗ Bạc Kha Nhiễm.

"Tỉnh?"

"Không phải ảo giác à?"

"Một lúc nữa mới đến thời gian quay phim, chị mang canh gà đến cho em, lại đây uống đi."

Nguyễn Lệ vừa mở nắp bình giữ ấm vừa nói với Bạc Kha Nhiễm.

"Em tới đây."

Bạc Kha Nhiễm nhận lấy canh gà từ trong tay Nguyễn Lệ, mới vừa uống một ngụm liền nghe Nguyễn Lệ nói.

"Vừa rồi Thẩm Đạo đắp lại thảm lông cho em."

"Khụ khụ..... Khụ....."

Nghe những lời này, Bạc Kha Nhiễm thật bất hạnh sắc nước canh.

Nguyễn Lệ liếc mắt nhìn cô, tùy tay đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Bạc Kha Nhiễm lập tức lau sạch miệng.

Nguyễn Lệ ngồi bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, nghiêm túc nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm bị vẻ mặt nghiêm trọng của Nguyễn Lệ dọa sợ, cô ngượng ngùng mở miệng hỏi, "Lệ..... Lệ tỷ, sao chị nhìn em như vậy?"

"Kha Nhiễm."

"Dạ?"

"Em có cảm thấy....."

"Cảm thấy cái gì?"

"Thẩm Đạo....."

Trái tim Bạc Kha Nhiễm lập tức hoảng sợ.

"Thảm Đạo dường như không có đáng sợ giống như đồn đại đúng không?"

"Sao ạ?"

Nguyễn Lệ sờ sờ cằm, "Thảm lông của diễn viên trong đoàn phim bị rách, hẳn có thể thuận tay nhặt lên, điều này liền chứng minh thật ra tính tình hẳn không tồi, có phải hay không?"

"Vâng..... Đúng vậy....." Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng cười.

Nguyễn Lệ vỗ bả vai cô nói, "Nhìn bộ dạng của em này, thật không có tiền đồ, được rồi, em uống nhanh lên, để người âm áp còn quay phim."

Bạc Kha Nhiễm vội vàng gạt đầu, cúi đầu tiếp tục uống canh gà.

Mới vừa uống xong một chén canh gà, người phụ trách liền bắt đầu lại đây thúc giục cô.

"Lão Thảm."

Thảm Dữ từ sau camera ngẩng lên, nhìn Vương Lượng đang đi tới cạnh mình.

"Làm sao vậy?"

"Chính là....."

"Có chuyện gì?"

"Vừa rồi người đại diện của Lục Hi Hòa tìm tôi, nói là trưa mai Lục Hi Hòa có một cái đại ngôn, muốn đi Thượng Hải, hỏi tôi có thể đem cảnh quay của cô ta lùi lại không, tôi còn chưa trả lời, ông thấy thế nào?"

Thảm Dữ không vội vã trả lời, gõ nhẹ tay trên mặt bàn.

Qua một lúc lâu, lúc này anh mới mở miệng.

"Có thể."

"Có thể?" Vương Lượng có chút không thể tin được.

Thảm Dữ vậy mà đồng ý?

Anh đối với công việc rất nghiêm túc, vậy mà có thể thoải mái thả Lục Hi Hoà đi?

"Bất quá..... Không lùi lại được, đẩy lên trước thì có thể."

"Quay trước?" Vương Lượng không hiểu ý của anh.

"Ừ, chính là cảnh quay buổi trưa của Lục Hi Hoà đổi thành quay buổi sáng."

"Buổi sáng không phải có cảnh quay của Bạc Kha Nhiễm và Cố Hựu sao?"

"Trước tiên quay cảnh của Lục Hi Hoà cùng Đường Trí Lăng, cảnh quay của bọn Cố Hựu lùi đến giữa trưa."

"Cái này....." Vương Lượng do dự một hồi,

Thảm Dữ nói vậy đã là nhượng bộ rồi.

"Vậy được, trước tiên cứ sắp xếp vậy đi."

"Được."

Thời điểm cảnh quay này kết thúc đã gần 1 giờ sáng.

Bốn phía như bị miếng vải đen lớn bao phủ, thời tiết vẫn lạnh như trước, hít vào thở ra đều là hơi lạnh.

Sáng hôm sau còn có công việc nên Nguyễn Lệ đưa canh gà xong liền rời đi.

Bạc Kha Nhiễm nhắm mắt lại ngồi trước bàn trang điểm, tùy ý Miniu tháo trang sức cho cô.

Điện thoại đặt trên mặt bàn đột nhiên vang lên.

"Kha Nhiễm, có điện thoại." Miniu nhắc nhở cô.

Bạc Kha Nhiễm mở đôi mắt mệt mỏi, nhìn thấy tên người gọi đến, mê mang trong mắt lập tức thanh tỉnh.

Trên màn hình hiển thị chính là.

Chú nhỏ.

Bạc Kha Nhiễm vội vàng ngồi thẳng người, duỗi tay lấy điện thoại trên mặt bàn.

Miniu vừa tháo trang sức cho cô vừa nói:

"Chú nhỏ của em trẻ thế này còn gọi điện thoại cho em sao?"

Bạc Kha Nhiễm cười nói: "Vâng, có thể là có việc gì đó gấp."

Nói xong, cô liền quơ quơ điện thoại trong tay về phía Miniu, ý bảo cô muốn đi ra ngoài nghe điện thoại.

Miniu dừng động tác tháo trang sức, để cô tùy ý rồi đi.

Bạc Kha Nhiễm cầm di động, đứng dậy đi ra khỏi phòng nghỉ, vừa đi vừa nhận điện thoại.

"Alo?" Cô cẩn thận đáp một tiếng.

Đầu kia điện thoại thực mau truyền đến thanh âm quen thuộc.

"Đã xong rồi sao?"

Bạc Kha Nhiễm nhấp miệng đáp, "Mới vừa tháo trang sức, lập tức sẽ xong, anh thì sao?"

"Anh chưa xong, lát nữa còn vài cảnh quay nữa.."

Bạc Kha Nhiễm do dự một hồi, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

"Vậy đêm nay anh không trở về sao?"

Đầu kia truyền đến tiếng cười của Thẩm Dữ, "Anh nghe giọng này của em, có chút thất vọng sao?"

Cách màn hình, trên mặt Bạc Kha Nhiễm một mảnh ửng đỏ.

"Em..... em mới không có, anh đừng nói bừa." Cô nói năng lộn xộn giải thích.

Thẩm Dữ biết Bạc Kha Nhiễm da mặt mỏng, cũng không tiếp tục trêu cô.

"Ừ, anh chính là muốn nghe giọng nói của em."

Bạc Kha Nhiễm ngạc nhiên trở mặt.

Người này sao lại có thể nói ngọt như vậy?

Cô trước kia sao không phát hiện, kỳ thật Thẩm Dữ cũng là một cao thủ nịnh nọt, loại này lời nói từ miệng anh nói ra, đại khái cô cảm thấy là một loại ảo giác.

"Vậy hiện tại nghe xong thì sao?"

"Ừ, nghe được liền thỏa mãn, em cũng kết thúc rồi, nhanh về khách sạn đi, 11 giờ sáng mai rồi đến."

"11 giờ?"

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng lặp lại câu hỏi.

"Không phải 6 giờ phải đến phim trường sao?"

"Xem ra trợ lý của em còn chưa nói với em, cảnh quay ngày mai của em được sắp xếp lại, 11 giờ ngày mai mới bắt đầu quay."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

"Được rồi, không nói nữa, bên này anh còn có công việc, em nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon."

"Vâng..... Ngủ ngon....."

Cúp điện thoại, Bạc Kha Nhiễm đi về phòng nghỉ, trên đường trở về vừa lúc đụng phải A Miên đang chạy về phía cô.

"Nhiễm tỷ, Nhiễm tỷ, ngày mai chị không cần sớm tới phim trường."

"Cảnh quay ngày mai của chị thay đổi, 11 giờ ngày mai có mặt ở phim trường, chị có thể nghỉ ngơi nhiều thêm mấy giờ."

A Miên thoát nhìn còn hưng phấn hơn Bạc Kha Nhiễm.

"Ừ, chị đã biết."

"Sao em cảm thấy chị một chút cũng không bất ngờ, đã biết trước sao?"

"Không có a." Bạc Kha Nhiễm nghiêng đầu cười với A Miên, tiện đà nói sang chuyện khác,

"Em nhanh chóng đi thu thập đồ đạc đi, một lát nữa chúng ta đi về."

A Miên cũng cười, "Em đi thu thập một chút."

"Ừ."

Khoé miệng Bạc Kha Nhiễm đầy ý cười không khép lại, ngay cả Miniu cũng nhìn không được hỏi cô.

"Chú nhỏ em nói chuyện gì vui sao, chị nhìn em cười không khép miệng kia."

Bạc Kha Nhiễm duỗi tay sờ sờ khoé miệng, "vâng, rất vui."

Miuin giúp cô tẩy trang, "xem ra từ nhỏ tình cảm giữa em và chú nhỏ thật tốt nha."

Bạc Kha Nhiễm trầm mặc một lát.

Tình cảm từ nhỏ của cô và Thẩm Dữ rất tốt sao?

Cũng không giống như vậy.

Kỳ thật cô cũng không rõ, tình cảm giữa bọn họ là tốt hay không tốt.

Khi còn nhỏ Thẩm Dữ khiến cô cảm thấy rất khó tiếp cận, tuy rằng anh chỉ hơn cô vài tuổi, nhưng anh lại không giống như tuổi của mình, làm việc rất thành thực lưu loát.

Đặc biệt là cặp mắt kia, thời điểm anh nhìn cô, dường như mọi bị mặt đều không thể che dấu.

"Kha Nhiễm, nghĩ gì vậy?"

Thanh âm của Miuin lời Bạc Kha Nhiễm đang chìm trong suy nghĩ trở lại.

Bạc Kha Nhiễm lập tức phục hồi tinh thần.

"Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm, đưa em về khách sạn nghỉ ngơi." Miniu hướng cô nói, cũng nhanh chóng thu thập đồ trang điểm trên mặt bàn.

"Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Thẩm Dữ xoay người chuẩn bị đi vào, kết quả quay người lại liền nhìn thấy Dương Cánh đang đứng cạnh cửa.

Về mặt Dương Cánh phát ngốc.

"Ông đứng ở chỗ này làm gì?" Thẩm Dữ hỏi.

Dương Cánh nửa ngày mới phản ứng lại,

"Lão Thẩm, tôi chắc không có nghe lầm, tai tôi hẳn là cũng chưa có hỏng đâu, sao nghe giọng nói vừa rồi của ông lại ôn nhu như vậy?"

Ôn nhu???

Từ ôn nhu này sao có thể xuất hiện trên con người cuồng công tác như Thẩm Dữ được?

Cả người anh từ trên xuống dưới có chỗ nào phù hợp với từ này?

Quen biết Thẩm Dữ nhiều năm như vậy, ông chưa từng thấy một mặt này của lão Thẩm.

"Lão Thẩm, ông vừa gọi điện thoại cho ai vậy?" Dương Cánh mở miệng hỏi.

Thẩm Dữ lướt qua Dương Cánh, một ánh mắt dư thừa cùng không nhìn đến ông.

"Ông đoán xem."

Dương Cánh, "....."

"Đúng rồi, vừa rồi tôi nghe lão Điền nói, cảnh quay ngày mai của đám người Lục Hi Hòa được sửa quay trước?"

Động tác của Thẩm Dữ hơi dừng lại, tiện đà đáp lại: "Đúng vậy, trưa mai Lục Hi Hoà có một quảng cáo, nên cảnh quay trưa mai đổi thành buổi sáng."

Dương Cánh nhú mày, "Lục Hi Hoà có đại ngôn, ông liền đồng ý cho người ta thay đổi thời gian quay phim?"

Ông làm việc cùng Thẩm Dữ đã nhiều năm, Thẩm Dữ không phải là người sẽ vì một ai đó mà tùy ý sửa thời gian quay phim đã định sẵn.

Thẩm Dữ đem bộ đàm trong tay buông xuống, "Nghe những lời này của ông giống như tôi là người không có nhân tính vậy?"

Dương Cánh không khỏi méo miệng, cứng họng không trả lời được.

Nhân tính??

Hai chữ nhân tính này đối với Thẩm Dữ tới liền thật sự chi là hai! Cái! Tự! Mà! Đã!!!

Ai mà không biết, Thẩm Dữ cuồng công tác không gần nhất chính là nhân tính!!!

Thẩm Dữ thấy vẻ mặt Dương Cánh không nói nên lời, tâm tình vô cùng tốt, anh nhìn đồng hồ trên tay:

"1 rưỡi rồi, ông có muốn đi ngủ một lúc không, 2 giờ còn tiếp tục quay?."

Dương Cánh duỗi tay xoa xoa huyệt Thái Dương, "Thôi bỏ đi, tôi đi kiểm tra lại mấy thiết bị, cẩn thận vẫn hơn."

"Vậy cũng đúng, đi thôi."

"Được, ông đi đi."

"Ok."

Sau khi Dương Cánh ra ngoài, Thẩm Dữ ngồi xuống sau camera, một lát sau, anh mở camera xem lại đoạn phim mới vừa quay lúc nãy.

Bạc Kha Nhiễm ngủ một giấc đến tận 10 giờ sáng hôm sau.

Thời điểm đến phim trường, vừa đúng 10 rưỡi.

Cô vào phòng hoá trang bắt đầu trang điểm, vừa lúc gặp Lục Hi Hòa đang tháo trang sức.

"Quay xong rồi?" Cô cùng Lục Hi Hòa nói chuyện.

Lục Hi Hòa gật đầu, mặt mũi xoa xoa mũi.

"Ừ,"

"Mấy giờ cô bay?"

"11 giờ hai mươi."

"Ồ."

Bạc Kha Nhiễm quay đầu, tiện đà nhìn chính mình trong gương.

"Đúng rồi."

"Sao?"

"Tôi nhớ rõ, buổi chiều cô cùng Cố Hựu có một cảnh hôn đúng không."

Bạc Kha Nhiễm sững sốt.

Hôn?

"Sao vậy, không phải là cô quên rồi chứ?"

"Ừ." Bạc Kha Nhiễm gạt đầu, cô thật sự quên mất hôm nay quay cảnh này.

Hôn diễn?

Cùng Cố Hựu quay cảnh hôn?

Chính là muốn miệng đối miệng?

Tưởng tượng chính mình ngoại trừ Thẩm Dữ còn chưa hôn bất cứ người nào khác, Bạc Kha Nhiễm không khỏi hoảng hốt, theo bản năng muốn trốn tránh.

Lục Hi Hòa thấy sắc mặt Bạc Kha Nhiễm không tốt, nghĩ một lát, duỗi tay vỗ bả vai cô an ủi: "Tất cả mọi người đều là diễn viên, đều không thể tránh khỏi."

Lục Hi Hòa an ủi Bạc Kha Nhiễm như vậy, trong đầu không khỏi nhớ tới thời điểm mình bắt đầu bước vào giới giải trí, lần đầu tiên cùng nam diễn viên quay cảnh hôn.

Bất quá đến cuối cùng cảnh hôn kia không được quay, nhưng vẫn để lại ấn tượng khó quên.

Ấn tượng khó quên không phải do nam diễn viên kia mang lại cho cô, mà là người nào đó giở thủ đoạn sau lưng.

Bởi vì những chuyện này, các nhân vật sau của cô vô cùng trong sáng, các cảnh hôn hay cảnh giường chiếu không bao giờ xuất hiện, ngay cả cảnh ôm đã là điểm mấu chốt cuối cùng của người kia.

Mà chính cô cũng không thêm đề ý, vốn dĩ cô tiến vào giới giải trí để vui chơi là chính, chưa từng có ý nghĩ muốn phát triển lâu dài, chỉ nhàn rỗi chơi một chút, nếu cô thật sự muốn phát triển trong giới, với thủ đoạn của người kia, giá trị con người cô không biết đã gấp bao nhiêu lần hiện tại.

Nếu cô muốn đoạt ảnh hậu, người kia cũng có thể chấp tay đưa tới trước mặt cô.

Nghĩ tới điều này, khoe miệng Lục Hi Hòa không khỏi nhếch lên.

"Được rồi, đến lúc tôi phải đi rồi, cô chuẩn bị cho tốt, tôi đi trước."

"Ừ."

"Cũng không biết hai diễn viên chính chuẩn bị thế nào rồi, thật chờ mong cảnh hôn này."

Dương Cánh cảm kích bản trong tay, rất cảm thấy hứng thú.

Tầm mắt Thẩm Dữ vừa lúc nhìn thấy câu thoại kia.

"Triệu Khâm nhìn sắc mặt cô gái nhỏ ứng đồ, không biết nghĩ đến điều gì, ánh mắt càng ngày càng thâm thúy, hần giờ tay xoa gò má trắng nõn của thiếu nữ, hơi hơi cong lưng lại gần nàng, đem môi mình nhẹ nhàng đặt lên đôi môi kiều nộn như hoa nở của thiếu nữ....."

"Bang!" Thẩm Dữ khép kịch bản trong tay lại.

"Sao vậy?"

Âm thanh này khiến Dương Cánh hoảng sợ, ông duỗi tay vỗ vỗ ngực, "Làm sao vậy, kịch bản có vấn đề gì sao?"

Thẩm Dữ lạnh nhạt nhìn ông.

"Không có việc gì."

"Tê..... Sao đột nhiên lại lạnh như vậy?" Dương Cánh không khỏi quần chặt quần áo trên người, cảm thấy nhiệt độ xung quanh như giảm xuống vài độ.

"Ông không lạnh sao?"

"Không lạnh."

Cánh quay buổi chiều chính thức bắt đầu, cô cùng Cố Hựu đều đã đổi quần áo.

Cảnh này chính là cảnh hôn.

Cô cùng Cố Hựu.

Trước nay Bạc Kha Nhiễm đóng phim vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, đó là bởi vì trước giờ cô chưa từng chân chính quay qua cảnh hôn.

Cố Hựu cũng nhìn ra Bạc Kha Nhiễm khẩn trương, nói thật, anh ta cũng rất xấu hổ, đây là lần đầu tiên anh ta cùng nữ diễn viên quay cảnh hôn.

"Kỳ thật em cũng đừng khẩn trương..... Chỉ là đóng phim mà thôi..... Là giả....." Anh ta nói năng có chút lộn xộn an ủi Bạc Kha Nhiễm.

Dường như lại có điểm không đúng, diễn là giả, hôn là thật sự.....

"Cái kia....."

Cố Hựu giải thích đến phần sau lại không biết nên giải thích như thế nào.

Vốn dĩ Bạc Kha Nhiễm còn vì cảnh hôn này mà có chút ngẫn ngượng, nhưng giờ nhìn bộ dáng Cố Hựu còn khẩn trương hơn cả cô, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Xem ra không phải chỉ mình cô không thích ứng được.

Cố Hựu thấy cô cười, cũng cười theo.

"Chúng ta chuẩn bị tốt một chút, tận lực tranh thủ một lần thông quan, có thể chứ?"

Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Cố lão sư, Bạc lão sư, lập tức bắt đầu quay rồi."

Cố Hựu gật đầu, giơ dấu Ok về phía người phụ trách.

"Chúng ta qua đó đi."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm đi theo Cố Hựu vào khu vực quay phim.

Cái gọi là khu vực quay phim chính là tẩm cung của Tam hoàng tử Triệu Khâm, sau khi đi vào, ánh mắt Bạc Kha Nhiễm liền thấy Thẩm Dữ ngồi phía sau camera.

Đôi mắt đen sắc bén, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, trên mặt nhìn không ra một chút cảm xúc nào.

Vừa rồi ở bên ngoài Bạc Kha Nhiễm thật không dễ dàng mới điều tiết tốt cảm xúc, bây giờ chỉ liếc mắt nhìn anh một chút, trong lòng lại vô cùng bất ổn.

Sau khi bọn họ đến, nhân viên phụ trách đem tám phần phía sau dựng xong, toàn bộ camera trong phòng đều nhìn chằm chằm hai người.

"Tiểu Kha, Tiểu Cố, chuẩn bị tốt chưa?"

"Em chuẩn bị tốt chưa?" Cố Hựu hỏi Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm khẽ thở dài, nói.

"Vâng, không sai biệt lắm."

Cố Hựu nghiêng đầu nói với Dương Cánh, "Chuẩn bị tốt."

Cũng không biết có phải là anh ta ảo giác không, thời điểm anh ta trả lời Dương Cánh, ánh mắt liếc qua Thẩm Đạo bên cạnh, ánh mắt Thẩm Đạo nhìn anh ta giống như..... Lạnh lẽo.....

Cố Hựu theo bản năng run người.

"Anh làm sao vậy?" Bạc Kha Nhiễm kỳ quái hỏi anh.

"Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy lạnh."

"Lạnh?"

Mấy ngày nay hình như cũng không có lạnh như trước.

"Có thể là ảo giác đi, chuẩn bị đi, lập tức bắt đầu rồi."

Vừa dứt lời, liền nghe được Dương Cánh hô.

"Diễn viên vào chỗ, các bộ phận chuẩn bị vào chỗ!"

"Action!" Dương Cánh ra lệnh một tiếng, xung lập lập tức yên tĩnh, nhóm nhân viên công tác đem miệng mình bịt chặt, một tiếng cũng không phát ra.

Bởi vì xung quanh thật an tĩnh, hai người cũng nhanh chóng nhập vai.

Triệu Khâm nhìn Ngọc Khê đứng ở cửa, hần giờ tay vẫy gọi nàng lại gần, bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng, vô cùng đẹp.

"Lại đây."

Ngọc Khê nhìn người nọ, như bị mê hoặc, nàng nâng bước chân đi về phía hắn.

"Có chuyện gì ạ?" Nàng hỏi hắn.

Triệu Khâm giờ tay xoa xoa đầu nàng.

"Không có chuyện gì, một hồi không thấy nàng, nhớ nàng."

Thanh âm của thiếu niên ôn nhuận nhu hòa, Ngọc Khê không khỏi đỏ mặt.

"Người lại nói giỡn."

"Khê Nhi sao lại không biết, Triệu Khâm ta là loại người thích nói giỡn sao."

Ngọc Khê mê muội, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Khâm.

Đúng vậy, hắn chính là Triệu Khâm, Triệu Khâm ghét nhất nói đùa.

Triệu Khâm nhìn sắc mặt cô gái nhỏ ửng đỏ, không biết nghĩ đến điều gì, ánh mắt càng ngày càng thâm thúy, hần giờ tay xoa gò má trắng nõn của thiếu nữ, hơi hơi cong lưng lại gần nàng.

Ngọc Khê nhìn gương mặt Triệu Khâm gần trong gang tấc, chậm rãi nhắm lại mắt.

Bạc Kha Nhiễm nhận thấy được Cố Hựu tới gần, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Cố Hựu.

Góc khuất camera không nhìn thấy, Bạc Kha Nhiễm bắt lấy quần áo Cố Hựu, trong lòng vô cùng khản trương.

Trong lòng cô rất rõ ràng, làm diễn viên, cùng nam diễn viên khác tiếp xúc thân mật là điều không thể trách khỏi, cô tự thuyết phục chính mình.

Chính là.....

Chính là.....Cô thật sự không thể không chế chính mình..... Tưởng tượng đến Thẩm Dữ ngồi phía sau camera, cô liền.....

Thời điểm môi Cố Hựu dán lên môi cô, Bạc Kha Nhiễm đột ngột mở mắt.

"NG!" Thanh âm của Dương Cánh đột ngột vang lên giữa phim trường yên tĩnh.

"Tiểu Kha, cảnh em không thể mờ mắt như vậy, nếu muốn mờ mắt cũng không mờ to mắt đột ngột như vậy, nào có ai hôn mà mờ to mắt như vậy, toàn bộ cảm xúc đều không đúng."

"Muốn hôn em chính là Triệu Khâm, nam nhân mà Ngọc Khê yêu nhất, cảm xúc này của em..... Ai....."

Một lời khó nói hết.

Bạc Kha Nhiễm biết chính mình làm sai, cô không dám nhìn sang Thẩm Dữ, cuống quýt xin lỗi Dương Cánh.

"Thực xin lỗi đạo diễn, quay lại lần nữa đi."

Dương Cánh gật đầu, "Được, vậy quay lại lần nữa, nhớ diễn cho tốt"

"Em đã biết."

"Đừng khản trương, không có việc gì, chính là nhẹ nhàng một chút." Cố Hựu an ủi nói.

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm dùng sức cắn anh ta, anh ta cảm giác được.

"Cố lên!"

"Vâng!"

Bạc Kha Nhiễm dùng sức gât đầu, không ngừng tiến hành tự an ủi mình, tận lực bỏ qua hình ảnh Thẩm Dữ trong đầu mình.

Không thể lại làm lỗi, cũng chỉ là nhẹ nhàng một chút, nhẹ nhàng một chút liền thông qua!

"Anh nói cho em biết, chúng ta không thể làm lỗi một lần nữa, làm lỗi lần nữa khẳng định sẽ bị mắng, không tin em xem sắc mặt Thẩm Đạo kìa, thật sự rất đáng sợ."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bạc Kha Nhiễm ngồi trước bàn trang điểm, cô nhìn mình trong gương, không biết từ khi nào ánh mắt đã dừng ở bờ môi trong gương.

Qua vài giây, cô lặng lẽ lấy một tờ giấy trên mặt bàn, lau sạch son môi trên miệng.

Không phải Cố Hựu có vấn đề, mà là cô có vấn đề.

Cố Hựu thật là một người đàn ông phong độ, thời điểm quay cảnh hôn, anh ta thật sự chỉ nhẹ nhàng dán môi lên một chút mà thôi.

Đang lúc cô lau sạch son môi trên môi, cửa phòng trang điểm bị đẩy ra.

Bạc Kha Nhiễm từ trong gương nhìn được người từ bên ngoài đi vào.

Thẩm Dữ?

Thẩm Dữ khép cửa lại, đi đến trước mặt cô, im lặng đứng thẳng người như cây cọc.

Bạc Kha Nhiễm lúc này mới phát hiện, vừa rồi cô lấy khăn giấy lau son môi, hiện tại tờ giấy vẫn còn dính trên môi, xấu hổ đem khăn giấy thu lại, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Anh rũ mắt, ánh mắt dừng trên môi cô, son môi trên môi đã bị cô lau đi phân nửa.

"Anh..... Sao anh lại tới đây?"

Môi cô đỏ thắm hơi mấp máy, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Đôi mắt Thẩm Dữ lạnh lẽo giống như đêm khuya biển rộng, trong phút chốc, như là có cái gì vụt qua đáy mắt anh.

Anh lại gần, vươn tay rút một gờ giấy ăn trên mặt bàn.

Bạc Kha Nhiễm lộ ra ánh mắt kỳ quái, có chút khó hiểu nhìn hành động của anh.

Giấy tiếp theo, khăn giấy mềm mại dán lên môi cô.

Người nọ hơi cúi người, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, nhẹ nhàng lau sạch môi cô.

Môi con gái mềm mại tinh tế, con ngươi Thẩm Dữ tối thêm vài phần, hầu kết trượt lên trượt xuống.

Khăn giấy trong tay dần rời khỏi môi, anh chậm rãi đi về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm nhìn anh tới gần, trong nháy mắt tim đập thành thịch, đều là dựa vào gần người, mà cảm giác hai người mang lại cho cô lại khác nhau một trời một vực.

Thẩm Dữ tới gần sẽ làm tim cô đập nhanh, đáy lòng có chút chờ mong.

"Anh muốn....."

Bạc Kha Nhiễm mới nói hai chữ, Thẩm Dữ liền vững vàng nắm lấy cằm cô, hơi thở nóng rực ập xuống trước mặt, anh cường thế hôn cô.

Môi anh cực nóng, cứ vậy dán trên môi tùy ý chà đạp, bộ dáng hung ác như hận không thể đem cô ăn tươi nuốt sống.

Thẩm Dữ chưa từng hôn cô hung ác như vậy, Bạc Kha Nhiễm lập tức liền ngây dại.

Chờ đến lúc cô phản ứng lại, Thẩm Dữ đã đột phá qua hàm răng, xông thẳng vào khoang miệng, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, trong khoang miệng đều là hơi thở mát lạnh của anh.

Trong nháy mắt, đầu Bạc Kha Nhiễm liền trống rỗng, nhưng mà cô cũng không biết mình bị làm sao, mà xui quý khiến liền đưa tay ôm lấy cổ anh.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy hô hấp của mình bị Thẩm Dữ rèn luyện đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất đến hiện tại sau khi kết thúc không còn thở hồng hộc giống như trước.

Chỉ là

Dường như anh ôm cô rất chặt, cô cứ thế dựa vào anh thở dốc.

Cô duỗi tay đẩy đẩy Thẩm Dữ, nhưng Thẩm Dữ cũng không buông ra, dường như tay còn thêm vài phần lực đạo.

"Anh..... Ôm....."

"Anh ghen tị."

Thanh âm của Thẩm Dữ đột ngột vang lên, động tác của Bạc Kha Nhiễm cứng đờ.

A -- ghen??

Anh nói..... Nói.....

Anh ghen tị???

"Em không biết anh có thể dạy em."

"Dạy em? Cái gì?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc hỏi.

"Hôn môi."

Bạc Kha Nhiễm, "???"

"Loại diễn này, không được phép NG."

Thanh âm của Thẩm Dữ lại lần nữa vang lên, trong giọng nói mang theo một tia bất đắc dĩ.

Tuy rằng anh chưa nói ra tên của người kia, nhưng mà Bạc Kha Nhiễm cũng không ngạc nhiên, trong lòng tự nhiên cũng biết là chuyện gì.

Không biết vì cái gì, đáy lòng có chút ngọt ngào.

"Nghe được không?"

Nhìn bộ dáng của anh như vậy, Bạc Kha Nhiễm liền có ý xấu, cô làm bộ bất đắc dĩ mà nói.

"Em cũng không muốn NG nha, nếu mà trạng thái của anh ta không tốt, vì anh ta mà NG thì làm sao bây giờ?"

Vừa dứt lời, Bạc Kha Nhiễm liền cảm thấy quanh người chợt lạnh, Thẩm Dữ lạnh nhạt nhìn cô, khiến cô không khỏi nuốt ngụm nước bọt.

"Anh không dám bảo đảm....."

Bạc Kha Nhiễm khẩn trương nhìn anh.

"Có thể hay không giết chết anh ta."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Người này sao lại có thể bá đạo như vậy?!

Chính là

Anh ngay lúc bá đạo vẫn đẹp trai.

"Anh mau đi ra đi, không đi sẽ bị người khác thấy được."

"Em sợ sao?"

Nghe giọng nói trêu chọc của anh, Bạc Kha Nhiễm lần đầu tiên phát hiện, da mặt Thẩm Dữ có thể dày như vậy.

Thật không biết xấu hổ!

Cô theo bản năng trừng anh một cái, không đáp lại anh.

Bị Bạc Kha Nhiễm trợn trắng mắt, tâm tình Thẩm Dữ lại rất tốt.

"Hỏi em đấy."

Bạc Kha Nhiễm vẫn như cũ không đáp lại anh.

Thẩm Dữ cong cong khóe miệng, cúi người lại gần cô, làm bộ muốn hôn cô.

Bạc Kha Nhiễm kinh hãi, sợ tới mức lập tức che miệng lại.

"Có chút hơi sợ?"

Thẩm Dữ khó có khi nào cười sang sảng, anh đứng thẳng người nói với cô:

"Anh đi ra ngoài trước, em chuẩn bị cho cảnh tiếp theo đi."

Bạc Kha Nhiễm một bên che miệng lại, một bên dùng sức găt đầu, bộ dáng không biết có bao nhiêu nịnh nọt.

Tay Thẩm Dữ gõ nhẹ ót cô.

"Em thật nhát gan."

"NG!"

"Cảm xúc không đúng, lại tới một lần."

"....."

"NG!"

"Động tác chậm, ra tay nhanh một chút."

"....."

"NG!"

"NG!"

"NG!!!"

"Qua! Thông qua, chuẩn bị cảnh tiếp theo!"

Thẩm Dữ thu bộ đàm, ngồi xuống sau camera, anh đem đoạn phim vừa rồi của Cố Hựu xem lại một lần nữa.

"Lão Thẩm, tiểu tử kia đắc tội với cậu sao?" Dương Cánh nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, thấp giọng hỏi.

Thẩm Dữ đầu cũng không nâng, "Lời này là có ý gì?"

"Kỳ thật lần đầu hắn diễn là có thể thông qua, vậy mà phải quay lại hai mươi bốn lần, còn không phải là đắc tội với cậu sao?"

"Vậy ông nói tôi lấy việc công báo thù việc tư?" Thẩm Dữ nhướn mày, nói

"Đúng vậy." Hai tay Dương Cánh ôm trước ngực, "Loại sự tình này đâu phải cậu chưa từng làm qua, tôi còn nhớ rõ lắm."

Thời điểm quay phim Thiện Mị, đoàn phim có một nữ diễn viên ý mình có vài phần tư sắc, thường xuyên thông đồng với bọn họ trên chộc Thẩm đạo.

Sau này, bất cứ cảnh quay nào xuất hiện nữ diễn viên này đều bị NG, NG đến hồng người, cực kỳ bi thảm, trong đó kinh điển nhất là cảnh quay nhảy cầu, cảnh đó không thể dùng thế thân, nữ diễn viên này bị NG 38 lần, dưới thời tiết lạnh tháng hai, nhảy cầu 38 lần.

Lúc ấy đoàn phim có người động lòng trắc ẩn, vậy mà Thẩm đạo của bọn nhảy mất cũng không cảm thấy gì.

Từ đó về sau, nữ diễn viên này thấy Thẩm Dữ liền đi đường vòng, sợ lại chộc giận đến vị Diêm Vương sống này.

Lần trước NG 38 lần, lần này NG 25 lần, ông không tin vị Diêm vương này không có ý.

Thẩm Dữ lạnh nhạt liếc mắt nhìn ông một cái, trong mắt là một mảng lạnh lẽo.

"Được rồi được rồi, tôi không nói tới chuyện này nữa, không nói chuyện này nữa là được chứ gì."

"Chuyên viên trang điểm, chỉnh lại trang điểm."

Cố Hựu vừa ngồi xuống, Hồ Siêu Minh liền nhanh chân đi đón chuyên viên trang điểm lại đây giúp Cố Hựu bổ trang.

Cố Hựu lấy lu nước bên cạnh, ngẩng đầu uống ừng ực, vừa đặt ly nước xuống bên cạnh liền nghiêng đầu nhìn Thẩm Dữ cách đó không xa.

Anh ta suy nghĩ không biết mình đã làm gì đắc tội Thẩm Đạo?

Cảnh quay này của anh ta, ước chừng bị NG 25 lần.

Chính là, cảnh quay này cực kỳ đơn giản, không phải anh ta tự thôi phồng chính mình, anh ta hẳn một lần có thể thông qua ngay.

Nghĩ nghĩ một hồi, dường như anh ta không làm gì đắc tội Thẩm Đạo cả, hơn nữa ngày thường Thẩm Đạo cũng rất khách khí với bọn họ.

Rốt cuộc nguyên nhân ở đâu?

Chẳng lẽ do kỹ thuật diễn của mình không tốt, thật lùi so với lúc trước?

Cố Hựu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng kỹ thuật diễn của mình vấn đề, Thẩm Dữ đối với diễn viên khác nghiệt có tiếng, khẳng định là do mình còn chưa có diễn tốt.

"Ai u, cậu nhìn xem, đầu sưng lên rồi." Hồ Siêu Minh đứng bên cạnh nói.

Rõ ràng là mùa đông, cái ót này của Cố Hựu đã sưng vù lên rồi.

Cố Hựu cười cười, chuyên viên trang điểm bên cạnh lập tức nhanh tay nhanh mắt giúp anh ta lau mồ hôi trên trán.

"Cậu lần đầu tiên bị như vậy?"

Cố Hựu gạt đầu, lần đầu tiên có một cảnh quay bị NG nhiều như vậy, xương cốt trên người anh ta như muốn tan ra, thiếu chút nữa đứng không vững.

"Thẩm Đạo đúng là có tiếng khắc nghiệt, thật là đáng sợ." Hồ Siêu Minh vuốt tay vỗ vỗ ngực mình, tưởng tượng đến khuôn mặt Thẩm Dữ lạnh như băng mỗi lần nói NG, hẳn đều cảm thấy quanh mình nhiệt độ giảm vài độ, còn khiến ăn không có khẩu vị ăn cơm.

Lúc ấy, anh ta cảm thấy mình quá may mắn.

A Miên nhìn Cố Hựu cách đó không xa, nói.

"Nhiễm tỳ, chị nói xem Cố lão sư hôm nay làm sao vậy?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua Cố Hựu, lại nhìn thoáng qua Thẩm Dữ.

Cô đột nhiên nhớ tới lời Thẩm Dữ nói lúc ở phòng trang điểm.

25 lần?

25???

"Rõ ràng chỉ là cảnh quay mấy phút mà phải quay hơn nửa giờ, là trạng thái không tốt sao?"

"Vì sao nói là trạng thái không tốt?"

"Nếu không phải trạng thái không tốt, cảnh quay đơn giản như vậy có thể bị NG 25 lần?"

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Chẳng lẽ chỉ có mình cô nhìn ra, Thẩm Dữ cố ý NG Cố Hựu???

"Cũng có khả năng là Thẩm Đạo có....."

"Nhiễm tỳ, chị cũng đừng nói là Thẩm Đạo cố ý a, Thẩm Đạo của chúng ta không phải là người như vậy." A Miên bộ dáng mê muội nói.

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Rõ ràng là người làm sản xuất không dựa vào mặt kiểng com, vậy mà cố tình còn nhiều fan hơn cả mình tình hạnh nhất.

"Đúng rồi, Nhiễm tỳ, chị vừa rồi muốn nói cái gì?" A Miên hỏi.

Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng cười, lắc đầu đáp lại, "Không có gì, không có gì."

Editor: chương sau có thật, nhưng tuần sau mới có chương mới nha các nàng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, A Miên đưa Bạc Kha Nhiễm đến cửa khách sạn, xuống xe còn dặn dò cô vài câu, lúc này mới yên tâm rời đi.

Mới vào cửa khách sạn, trước sảnh có một dáng người con gái hấp dẫn tầm mắt cô.

Bóng dáng này cô nhìn có chút quen mắt, nhìn kỹ một chút, cô gái này chính là người đã mai danh ẩn tích mấy ngày nay Thẩm Tư Gia.

Mà Thẩm Tư Gia đang đứng nhàm chán trước sảnh cũng vừa lúc nhìn thấy cô.

Thẩm Tư Gia hơi hơi mỉm cười, vẫy tay chào cô.

"Nhiễm."

"Sao cậu giờ mới đến?" Bạc Kha Nhiễm đi qua chỗ Thẩm Tư Gia hỏi.

Thẩm Tư Gia liếc mắt nhìn cô, đôi mắt hơi ly hơi như lướt lên, khóe môi cong cong, vô cùng câu dẫn lòng người.

Bạc Kha Nhiễm làm bộ ghét bỏ nói một tiếng, "Đừng làm bộ dáng này trước mặt tớ, tớ sẽ không bị cậu lừa đâu."

Cô cùng Thẩm Tư Gia hai người chơi với nhau từ lúc còi trưởng đến bây giờ, còn bộ dạng nào của Thẩm Tư Gia mà cô không biết.

Thẩm Tư Gia bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, cầm lấy cánh tay người đứng trước mặt.

"Cậu cũng không phải không biết, tớ đâu phải muốn đến là được?"

Thẩm Tư Gia vừa nhớ tới sắc mặt lúc ấy của Thẩm Dữ lúc ấy liền cảm thấy hoảng sợ, cô không sợ trời không sợ đất, lại có tình sợ người chủ nhỏ chỉ hơn cô vài tuổi.

Vừa vào cửa, Thẩm Tư Gia đem giày cao gót tùy ý đá một bên, nhanh chóng đi về phía sofa mềm mại trong phòng khách.

Thẩm Tư Gia vỗ vỗ sofa bên cạnh, ý bảo Bạc Kha Nhiễm nhanh lại đây ngồi.

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Tư Gia để giày lung tung, không khỏi nhủ mày, cũng không biết có phải ở cùng Thẩm Dữ đã lâu, cô cũng học theo bệnh sạch sẽ của anh rồi.

Bạc Kha Nhiễm cúi người đem giày của Thẩm Tư Gia đặt chỉnh tề cạnh cửa, lúc này mới đi qua chỗ Tư Gia.

Thẩm Tư Gia đem hành động của Bạc Kha Nhiễm đặt trong mắt, tầm tắc hai tiếng, nói: "Hóa ra chuyện gì cũng có thể thay đổi." (ý chị Gia là chị Nhiễm ở gần chủ Thẩm nên lây bệnh sạch sẽ của chủ Thẩm)

Bạc Kha Nhiễm liếc mắt nhìn Thẩm Tư Gia, tự nhiên cũng biết cô ấy muốn trêu chọc mình.

"Đúng rồi, cậu mau nói cho tớ nghe một chút, cậu cùng chủ nhỏ tớ đến tốt cùng là có chuyện gì?" Thẩm Tư Gia vẻ mặt bất quái.

"Chuyện gì là như thế nào, lần trước không phải đã nói cho cậu nghe rồi sao?"

Thẩm Tư Gia vỗ vỗ đầu, "Nói thật, mấy ngày nay tớ đều nghĩ, có phải lần trước tớ nghe nhầm hay không."

"Nghe nhầm cái gì?"

"Cậu cùng chủ nhỏ tớ kết hôn, trời ơi, chuyện này tớ cơ bản chưa từng nghĩ tới."

Bạc Kha Nhiễm nhấp miệng cười cười, "Đừng nói cậu không nghĩ tới, ngay cả chính tớ còn thấy không thể tin được, tớ thật sự cùng chủ nhỏ kết hôn."

Thẩm Tư Gia ngồi hình chữ đại (大) dựa vào sofa, mặt nhìn trần nhà, "Thật là không thể tưởng tượng được, hai người chúng ta, tớ vẫn luôn cho rằng tớ sẽ kết hôn trước cậu, ai biết được cậu cư nhiên tốc độ như vậy."

Bạc Kha Nhiễm cười cười, lúc trước cô cũng cho rằng cô sẽ kết hôn sau Thẩm Tư Gia, kết quả tạo hóa lại trêu người như vậy.

Cô kết hôn, hơn nữa người cô kết hôn lại là Thẩm Dữ, người chủ nhỏ cô đã gọi mười mấy năm.

Vốn dĩ cho rằng đỉnh thân này chỉ là nói giỡn, không ngờ đến, câu nói đùa lại thành hiện thực.

Từ lúc bắt đầu không thích ứng được đến bây giờ tập mãi thành thói quen, giống như hết thầy theo thời gian đều trở nên vô cùng quen thuộc.

Thói quen được anh ôm trong vòng tay ấm áp, được anh săn sóc, thói quen bên gối có thêm anh.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bạc Kha Nhiễm không khỏi cong lên.

Thẩm Dữ.

Đây là người mỗi khi cô nghĩ đến hay nghe ai nhắc tới, đều không nhịn được mà cười rộ lên.

Thẩm Tư Gia nhìn khóe miệng Bạc Kha Nhiễm đầy ý cười, nụ cười này cô vô cùng quen thuộc, đây là lúc cô gái rơi vào lưới tình, khi nhắc tới người mình thích mới có thể nở nụ cười chân thật đến vậy.

"Nhiễm, cậu thích cuộc sống hiện tại sao?"

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi, khóe miệng mang theo ý cười, "Thích."

Cô thích cuộc sống như hiện tại.

Cũng thích bên mình có Thẩm Dữ, đồng thời cũng cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

May mắn đối tượng cô kết hôn là Thẩm Dữ.

"Ừ, cậu thích là tốt rồi, hết thầy đều không quan trọng." Thẩm Tư Gia nói.

Thẩm Tư Gia là người từng trải trong chuyện tình cảm, cô liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Bạc Kha Nhiễm thích Thẩm Dữ, nhưng cô sẽ không nói cho Tiểu Nhiễm biết, bởi vì chuyện thích một người yêu cầu bản thân tự mình phát giác.

Hôm nay cô đến đây, chính là muốn biết, Tiểu Nhiễm có thích cuộc sống như hiện tại không, cuộc hôn nhân này có khiến Tiểu Nhiễm áp lực cùng trốn buộc hay không, nhưng hiện tại có thể thấy, cô nghĩ nhiều rồi.

Thẩm Tư Gia nhìn thoáng qua hai cái gối trên giường, khoé môi khẽ nhếch lên.

"Chú nhỏ mình sẽ nhanh chóng trở về?"

"Ừ?"

"Vậy mình không thể để chú nhỏ bắt được mình lần nữa." Thẩm Tư Gia vừa nói vừa đứng dậy đi về phía cửa.

Bạc Kha Nhiễm, "???"

"Cậu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ, chúng ta cùng bàn bạc, giờ lão Triệu nhà tớ tới đón tớ."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

A, nữ nhân!!!

Thẩm Tư Gia đi rồi, Thẩm Dữ còn chưa về.

Cô nhìn thoáng qua đồng hồ, hiện tại đã 10 giờ.

Bạc Kha Nhiễm ngồi trên sô pha vô thức chà chà màn hình di động, cô suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Thẩm Dữ, hỏi anh một chút khi nào sẽ trở về, nhưng cô lại có chút do dự.

Do dự nửa ngày, cuối cùng cô vẫn không gọi điện thoại.

Đặt điện thoại di động sang một bên, cô tùy tay mở TV, chuyển đến kênh gameshow thường ngày vẫn xem.

Thời điểm Thẩm Dữ trở lại khách sạn, đã gần mười hai giờ.

Mới vừa mở cửa anh liền nghe được thanh âm từ TV phát ra, khoé môi không khỏi nhếch lên.

Trẻ thế này mà cô gái nhỏ vẫn còn xem TV.

Chờ anh đóng cửa, lại gần ghế sô pha mới phát hiện sự thực.

TV vẫn mở, cô gái nhỏ đúng là ngồi trên sô pha.

Chỉ không phải đang xem TV, mà là dựa vào sô pha ngủ mất rồi.

Cả người cô cuộn tròn trên sô pha, đầu gối lên cánh tay trắng nõn, trước ngực còn ôm một cái gối nhỏ, tóc mái dán lên trán, đôi mắt nhắm nghiền, hô hấp trầm ổn, xem ra là ngủ rất ngon.

Thẩm Dữ thờ dài một hơi.

Sao cô có thể ngủ trên sô pha như vậy?

Ngủ như vậy, cũng không biết lấy chăn đắp, chả may bị cảm thì làm sao?

Thẩm Dữ đem áo khoác đã cởi ra để một bên, đi về phía Bạc Kha Nhiễm đang nằm trên sô pha.

Anh vừa mới chuẩn bị ôm cô về giường nằm, thời điểm hai tay chạm vào bả vai cô, cô gái nhỏ liền tỉnh.

Bạc Kha Nhiễm ừ một tiếng, ngồi thẳng người, duỗi tay xoa xoa đôi mắt.

"Anh đã về?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, bộ dáng vô cùng ngây thơ.

"Sao không lên giường ngủ?"

"Em muốn chờ anh về, nên ngồi ở sô pha xem TV, không biết sẽ ngủ quên mất." Về mặt cô mê mang đáp lại vô cùng đáng yêu, làm đáy lòng Thẩm Dữ vô cùng ngọt ngào.

"Đang đợi anh sao?"

"Vâng"

Thẩm Dữ đột nhiên cầm lấy hai tay cô đang đặt sô pha, khiến Bạc Kha Nhiễm dựa lại gần người Thẩm Dữ, cô sùng sốt, con buồn ngủ bị đánh bay phân nửa.

"Sao..... Làm sao vậy..... A....."

Giây tiếp theo, cô bị Thẩm Dữ bế lên, theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ anh.

Thẩm Dữ ôm cô đến bên giường, khiến Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng, "Cái kia..... em..... em còn chưa có tắm."

Bước chân Thẩm Dữ dừng lại.

"Anh cũng chưa tắm....."

Thẩm Dữ ôm cô đi về phía phòng tắm.

"Chúng ta cùng nhau tắm."

"A?" Bạc Kha Nhiễm đại ra một chút.

"Không được!"

"Em..... em muốn tự mình tắm....."

Thẩm Dữ nhìn vẻ mặt ngốc manh của cô, nhịn không được nở nụ cười, thời điểm anh cười, mặt mày đều không khỏi giãn ra.

Bạc Kha Nhiễm nhìn anh ngây người.

Thẩm Dữ cười rộ lên thật sự rất đẹp, quả thực đẹp đến tâm khảm.

"Được, vậy em đi tắm trước đi."

Bạc Kha Nhiễm dùng sức gật đầu.

Thẩm Dữ đem Bạc Kha Nhiễm đặt trước cửa phòng tắm, chân mới vừa chạm đất, cô cũng không quay đầu lại, giống như cá chạch nhỏ luôn vào trong.

Thẩm Dữ nhìn cửa phòng tắm vang lên âm thanh đóng cửa, có chút buồn cười.

Bạc Kha Nhiễm vừa tắm xong, Thẩm Dữ liền đi vào.

Cô trốn mình trong ổ chăn, có chút ngượng ngùng.

Không bao lâu, thanh âm trong phòng tắm biến mất, lại một lát sau, cô cảm giác được chỗ bên cạnh hơi lún xuống.

Anh lên giường.

Giây tiếp theo, cô bị người nào đó bá đạo ôm vào trong ngực.

"Nhiễm Nhiễm." Thanh âm của anh vang lên ngay vành tai cô.

"Dạ?"

"Đi rồi sao?"

"Cái..... Cái gì?" Cả người Bạc Kha Nhiễm cứng đờ.

"Thân thích."

Bạc Kha Nhiễm xấu hổ và giận dữ không biết làm thế nào mới tốt, cuối cùng vẫn gật đầu.

Cô cảm giác được hơi thở dồn dập của người phía sau, sau đó cô bị đè xuống, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, gương mặt cực kỳ anh tuấn của người kia dán lên mặt cô.

Trong nháy mắt Bạc Kha Nhiễm cảm thấy ngay cả hô hấp đều khẩn trương.

"Nhiễm Nhiễm, anh muốn hôn em." Thẩm Dữ thấp giọng nói.

Bạc Kha Nhiễm vô pháp cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, vì thế cô hơi hơi nâng đầu, đem miệng mình dán lên môi anh.

Cánh tay của cô cũng rất tự giác quàng lên cổ anh, nhiệt tình cùng anh ôm hôn.

Bờ môi của anh được ma sát dần dần nóng lên.

Lúc anh hôn cực kỳ bá đạo, cứ quán lấy đầu lưỡi cô dây dưa triền miên.

Hô hấp Bạc Kha Nhiễm bắt đầu bị quấy rầy, hơi thở phập phồng không dứt.

Hai người càng hôn càng triền miên, càng hôn càng nhiệt liệt, cô có thể cảm nhận được nụ hôn của Thẩm Dữ dần dần dịch chuyển xuống phía dưới.

Thẩm Dữ chống tay nhìn cô nằm trước mặt, ánh mắt thâm trầm phức tạp, hô hấp dồn dập, thanh âm khàn khàn, vô cùng dụ hoặc.

"Nhiễm Nhiễm, có thể chứ?"

Bạc Kha Nhiễm bị anh hôn thất điên bát đảo, hơi hơi mở đôi mắt mê ly, ngay trước mặt cô chính là Thẩm Dữ.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Bạc Kha Nhiễm vẫn luôn cảm thấy, tay Thẩm tác phẩm hoàn mỹ mà thượng đế vẽ lên, ngón tay thon dài sạch sẽ không vết sước.

Nhưng mà chính đôi tay này lại càng khiến cô mơ mơ màng màng.

Cô nghĩ, cảm giác sóng to gió lớn có lẽ cũng chỉ như này mà thôi.

"Nhiễm Nhiễm....."

Thanh âm Thẩm Dữ nghẹn ngào trầm thấp, lại ngoài ý muốn cực kỳ mê hoặc nhân tâm.

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy bị anh mê hoặc, giờ phút này cô như một con thuyền nhỏ không nơi nương tựa, chỉ có thể gắt gao ôm lấy bả vai anh tìm chỗ dựa.

Hiện tại cô cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không muốn hỏi, ý nghĩ duy nhất chính là chỉ khi cô cùng anh ở bên nhau, cô mới có thể là chính mình.

Đêm nay tựa hồ không giống như những lần trước, thời điểm trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu Bạc Kha Nhiễm chỉ có một ý niệm.

Bọn họ

Rất cực là danh xứng với thực.

Bạc Kha Nhiễm vừa mở mắt, đập vào mắt chính là gương mặt góc cạnh của Thẩm Dữ, đôi mắt đen thâm thúy kia nhìn cô không chớp mắt, trong mắt tràn ngập ôn nhu.

Một màn đêm qua cứ như vậy dần hiện rõ trong đầu cô.

Cô quân lính tan rã, không thể không tước vũ khí đầu hàng.

Thẩm Dữ nhấp môi cười, nhẹ nhàng kéo nhẹ đầu cô, cánh tay xuyên qua cổ, tay hơi hơi dùng sức, liền dễ như trở bàn tay đem cô tiến trong lòng ngực.

Thanh âm trầm thấp của Thẩm Dữ trên đỉnh đầu vang lên.

"Tĩnh rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

"Vâng....."

Gương mặt Bạc Kha Nhiễm ửng hồng, nằm im trong lòng ngực anh, một cử động nhỏ cũng không dám động.

Nằm ôm nhau, đôi mắt cô quét qua ngoài cửa sổ, lúc này ngoài cửa sổ vẫn tối om.

"Hiện tại..... mấy giờ....." Cô nhỏ giọng hỏi anh.

Thắm Dữ nhẹ nhàng hôn lên cái trán trắng nõn của cô.

"Hơn bốn giờ sáng."

"Còn rất sớm..." Bạc Kha Nhiễm lẩm bẩm nói.

Thắm Dữ cười cười, buông cô gái nhỏ trong lồng ngực ra, sau đó xốc chân lên bước xuống giường, nửa người trên cứ thế trần trụi.

Bạc Kha Nhiễm khẽ trộm nuốt nước bọt, Thắm Dữ thoát nhìn người có chút gầy, nhưng dáng người lại hoàn hảo như tượng tạc, cơ bụng rắn chắc, mỗi tác đều ẩn chứa sức lực vô biên.

Tuy mắt Thắm Dữ không có nhìn Bạc Kha Nhiễm, nhưng anh vẫn vô cùng nhạy bén phát hiện ra tầm mắt cô gái nhỏ đang dừng trên người mình.

Anh ngẩng đầu không hề báo trước, đôi mắt sắc bén như trói chặt cả người cô.

"Nhìn gì vậy?"

"Nhìn..... nhìn anh a....." Bạc Kha Nhiễm ngốc nghếch đáp lại.

Thẳng đến khi bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của người kia, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới giật mình tỉnh dậy từ trong mộng.

"Cái kia....." Ánh mắt Bạc Kha Nhiễm né tránh.

Thắm Dữ không nói gì, cứ nhìn cô chăm chú, chần chừ che đến bả vai cô, lộ ra xương quai xanh tinh xảo trắng nõn, trên xương quai xanh nhỏ đều chỉ chút dấu hôn.

Cảnh sắc mê người như thế, hầu kết gọi cảm của Thắm Dữ không khỏi lẫn lộn lên xuống, đáy mắt như ẩn ẩn tia nóng bỏng.

"Muốn đi tắm không?" Anh trầm giọng hỏi.

Bạc Kha Nhiễm nghĩ một lát rồi gật đầu.

"Muốn."

Bây giờ cô cảm thấy toàn thân đều đau nhức, nếu có thể ngâm nước nóng thì vô cùng thoải mái.

Vì thế cô chậm rãi ngồi dậy, bả vai nhanh chóng lộ ra, trên vai những dấu hôn như ẩn như hiện.

Bạc Kha Nhiễm không biết, hiện tại bản thân cô có biết bao nhiêu mê người.

Cô nhìn thoáng qua căn phòng, cũng không thấy quần áo đêm qua đâu.

Sau mới chú ý tới mép giường, nguyên lai quần áo đêm qua đều bị ném xuống đây, vì thế cô hơi hơi cong lưng, duỗi tay muốn nhặt quần áo, đáng tiếc ngay cả quần áo cô cũng không chạm được.

"A!"

Sau eo đột nhiên không kịp phòng ngừa bị người kia ôm chặt, tiện đà cả người bị nhấc lên cao.

Cô lại lần nữa bị Thắm Dữ ôm lên.

"Anh..... Làm gì....." cô thói quen ôm lấy cổ anh, hỏi

"Tắm rửa."

Nói xong anh ôm cô đi về phía phòng tắm.

"Em muốn....."

Em muốn tự mình tắm.

"Hiện tại không được." Thắm Dữ ghé mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói.

Giọng nói anh không có gì khác thường, nhưng đôi mắt kia đã trực tiếp tố cáo anh muốn gì.

Ánh mắt như vậy, Bạc Kha Nhiễm vô cùng hiểu rõ.

"Phanh"

Cửa phòng tắm bị đóng lại.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, sau đó là tiếng nam nữ dây dưa không dứt bên tai.

Cố Hựu từ bên ngoài tiến vào, đầu vẫn sưng như cũ.

"Anh làm sao vậy?"

Cố Hựu không hề để ý hình tượng nằm dài trên ghế nghỉ, nghe được Bạc Kha Nhiễm hỏi, cũng không có sức lực trả lời.

"A Hựu vừa quay cảnh đánh nhau." Hồ Siêu Minh hào tâm giúp anh ta giải thích.

Nhìn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của Cố Hựu, Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, nhớ tới lời nói của Thẩm Dữ.

Giết chết hẳn.

"Nhiễm tử, nên ra ngoài thôi."

Đúng lúc này, A Miên từ bên ngoài tiến vào.

"Ừ, tới đây." Bạc Kha Nhiễm cảm thấy mình không mặt mũi ở chỗ này, vì thế vô cùng lo lắng đứng lên.

"Em đi ra ngoài trước." Cô nói với đám người Cố Hựu bên cạnh.

Cố Hựu dùng hết sức lực gật đầu chào cô.

Bạc Kha Nhiễm càng cảm thấy áy náy.

Cảnh này là cảnh Minh Châu cùng các cung nữ khác phát sinh tranh chấp bị Ngọc Khê bắt gặp, dẫn đến cảnh các cung nữ tranh cãi, có thể nói là một cảnh quay tương đối hỗn loạn.

"Cung phi cảnh 74, chuẩn bị!"

"Action!"

"Người ngồi người là ai, đừng tưởng rằng Thái tử gia chú ý tới người một chút, cái đuôi của người liền có thể vênh đến tận trời đi!"

Một cung nữ hai tay ở trước ngực, vẻ mặt đầy sát khí nhìn Minh Châu.

Hiện tại còn chưa tới lúc Bạc Kha Nhiễm lên sân khấu, vì thế cô đứng ở phía sau nhìn Lục Hi Hòa cùng các nữ diễn viên khác biểu diễn.

Mà người vốn dĩ nên ngồi sau camera là Thẩm Dữ không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh cô.

Bạc Kha Nhiễm bị hành động của anh dọa dợ, sao anh có thể hành động trắng trợn táo bạo như vậy ở đây.

"Anh, anh không ở đó giám sát sao?"

"Có Dương Cánh ở đó rồi." Thẩm Dữ nhàn nhạt nói.

"Chính là....."

Hai người bọn họ hiện tại không thể quá thân cận, khẳng định sẽ bị người khác hoài nghi, cô theo bản năng đứng dịch sang một bên, nhưng bước chân vừa động, tay liền bị người kia cầm lấy.

Bạc Kha Nhiễm hoảng hốt.

"Đừng khần trương, không có việc gì." Thẩm Dữ trấn an nói.

Bạc Kha Nhiễm đem tay bị anh nắm chặt giấu phía sau lưng, cũng may ống tay áo đủ to rộng, có thể che giấu một chút.

Mọi người xung quanh tựa hồ cũng không đem lực chú ý đặt trên người bọn họ, đại đa số tầm mắt mọi người đều bị mấy người Lục Hi Hòa hấp dẫn, rốt cuộc nữ nhân đầu nhau vẫn hấp dẫn nhất.

Thẩm Dữ thấy cô không hề giãy giụa, bàn tay nắm chặt tay cô cũng chậm rãi thả lỏng, tuy cô để trong tay áo.

Ống tay áo to rộng cứ thế che dấu hai bàn tay mười ngón nắm chặt.

Ngón tay Thẩm Dữ tỉnh tê ma sát khớp xương ngón tay cô, Bạc Kha Nhiễm cảm giác được, anh tựa hồ rất thích tay cô.

"Sao tay em lại lạnh như vậy?"

Bạc Kha Nhiễm cảm giác được tư thế tay thay đổi, từ lúc bắt đầu là mười ngón tay đan vào nhau biến thành tay anh ôm lấy tay cô, cô cảm giác được độ ấm trên bàn tay anh.

"Không biết."

"Dán miếng giữ nhiệt chưa?"

"Dán rồi ạ."

"Đúng rồi."

"Làm sao vậy?"

"Chính là..... Cố Hựu..... Có thể hay không đừng chinh anh ta....." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng nói.

Cô thật sự quá áy náy.

Bạc Kha Nhiễm cảm giác được anh trầm mặc, vì thế nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Đúng lúc vào lúc này, Thẩm Dữ nói chuyện.

"Mười giây đồng hồ trước anh đã quyết định không chinh hấn, nhưng mà lúc này, anh quyết định thay đổi chủ ý."

"Vì sao?" Bạc Kha Nhiễm không rõ.

Thẩm Dữ mỉm cười nhìn cô, không nói chuyện.

Bởi vì em thay hấn ta cầu tình!!!

Em cứ nhiên dám cầu tình thay hấn ta!!!

Nếu không chinh hấn ta đến mức hoài nghi nhân sinh, anh liền không mang họ Thẩm!!!

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Hai người cứ đứng đó nắm tay một hồi lâu, thẳng đến khi Bạc Kha Nhiễm phải vào diễn.

"Em phải vào diễn rồi." Cô nhỏ giọng nhắc nhở.

Lần này Thẩm Dữ cũng không dây dưa nhiều như trước.

"Được."

Cố Hựu dựa lưng vào tường, anh ta cúi đầu, lúc này trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Anh ta..... anh ta vừa rồi là nhìn thấy gì.....

Anh ta giống như thấy được điều không nên thấy.

Thế cho nên hiện tại anh ta đang hoài nghi không biết có phải hay không chính mình vừa rồi nhìn nhầm.

Hắn là nhìn nhầm đi?

Kha Nhiễm sao có thể cùng Thẩm Đạo nắm tay được?

Người nợ chính là Thẩm Dữ đó!

Bọn họ sao có thể.....

Cố Hựu lắc lắc đầu.

Nhất định hôm nay anh ta bị diễn lỗi nhiều quá nên mệt mỏi, bắt đầu sinh ra ảo giác, nhất định là vậy.....

Giây tiếp theo, Cố Hựu đột nhiên ngáng đầu.

Diễn lỗi?

Cố Hựu đột nhiên ý thức được, dường như mỗi lần cùng Kha Nhiễm quay xong một cảnh phim chung, anh ta đều diễn lỗi?

Ngay từ đầu anh ta còn cho rằng kỹ thuật diễn của mình có vấn đề, chưa đạt yêu cầu của Thẩm Đạo, nhưng mà hiện tại có chút không giống như tưởng tượng.

Cố Hựu giống như đã minh bạch chuyện gì đó.

Hoá ra không phải kỹ thuật diễn của anh ta có vấn đề, mà là Thẩm Đạo lấy anh ta trêu đùa.

Nếu mọi chuyện là thật, về sau cùng Kha Nhiễm diễn chung chẳng phải rất nguy hiểm.

Cố Hựu không thể không vì chính mình mà lo lắng.

"A Hựu, cậu đứng đây làm gì?" Thanh âm Hồ Siêu Minh từ bên cạnh truyền đến.

Cố Hựu đứng thẳng người, đi qua bên Hồ Siêu Minh.

"Không có việc gì, tôi đứng đây suy nghĩ chuyện nhân sinh mà thôi."

Hồ Siêu Minh ghét bỏ nhìn anh ta một cái, "dựa vào, với đầu óc kia của cậu mà còn có thể suy nghĩ chuyện nhân sinh sao?"

Cố Hựu có điểm tâm tắc, anh ta đang suy nghĩ xem có nên kiến nghị công ty đổi một người đại diện khác cho anh ta không?

"Nhân viên trang điểm đang đi tìm cậu, cậu nhanh qua bổ sung trang điểm lại đi."

"Đã biết đã biết."

Hồ Siêu Minh đưa Cố Hựu đi về phía phòng hóa trang, Cố Hựu đi theo anh ta hai bước, đột nhiên nghĩ tới một sự kiện.

Trên đường đi đến phòng hoá trang sẽ phải đi qua sân khấu quay phim, hơn nữa là từ phía sau hai người bọn họ đi đến, anh ta không biết hiện tại hai người còn đứng đó giống như lúc này anh ta nhìn thấy không.

Anh ta biết còn chưa tính, nếu để Hồ Siêu Minh bắt gặp, thật có chút phiền toái.

"Ồ, Siêu Minh ca."

"Có chuyện gì?" Hồ Siêu Minh xoay người lại nhìn anh ta.

"Cái kia..... tôi có chút quá mót, muốn đi giải quyết một chút."

Hồ Siêu Minh lại lần nữa làm vẻ mặt ghét bỏ, "Cậu thật lấm chuyện."

Cố Hựu, "....."

Con người ta có ba việc quan trọng, sao đến lượt anh ta lại thành nhiều chuyện?

Có nên chờ qua mấy ngày nữa đến công ty xin đổi người đại diện?

"Được, cậu đi đi."

"Không được a, anh đi cùng tôi đi."

"Cậu đi vệ sinh, tôi đi theo cậu làm gì!"

"Chính là..... Tôi đi một mình có chút sợ hãi, anh đi theo bảo hộ tôi được không?"

Hồ siêu minh, "....."

Sợ hãi???

Hồ Siêu Minh không khỏi vỗ đầu, nghệ sĩ anh ta mang có vấn đề gì vậy?

Có nên đề nghị công ty, để anh ta đổi một nghệ sĩ khác được không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Bạc Kha Nhiễm sửa sang lại quần áo một chút, sau đó đi đến khu vực đợi lên sân khấu.

Sau khi Dương Cánh ra dấu Ok, cô lập tức tiến vào vào diễn, đi về phía bọn người Lục Hi Hoà.

Ngọc Khê nhìn thấy chỗ kia hỗn loạn, cũng không dừng bước.

Ở trong thâm cung này, có thể bảo toàn chính bản thân mình đã không dễ, nàng cũng không phải thánh nhân, gặp chuyện không hay liền bất bình.

Nhìn thoáng qua đám người bên kia, một diện mạo quen thuộc liền đập vào mắt nàng.

Minh Châu?

Trong nháy mắt Ngọc Khê liền dừng bước, quả thật là Minh Châu.

"A Châu?"

Những suy nghĩ vừa rồi của nàng đều đi gặp quỷ hết đi.

Muốn hỏi Ngọc Khê quý trọng ai nhất, không ai khác chính là người đã cùng nàng lớn lên trong thâm cung này - Minh Châu.

"Các người đang làm cái gì?"

A Bích dừng lại động tác muốn đánh Minh Châu, về mặt khinh miệt nhìn về phía Ngọc Khê.

"Ui, chị em tốt tới giúp đỡ?"

"Đã là người của cung khác, việc không liên quan đến bản thân thì đừng có quản, đạo lý này người còn không hiểu?"

"A Khê?"

Ngọc Khê nhìn tóc Minh Châu hỗn loạn một mớ, trong phút chốc đôi mắt luôn bình đạm chợt trầm xuống, lạnh lẽo như băng, vô cùng dọa người.

"Người khác ta có thể mặc kệ, riêng nàng ấy thì không thể."

"Thật là tỷ muội tình thâm nha, vậy cũng chả tốt đẹp gì, sao không cùng nàng ta ở cùng một chỗ còn đi nơi khác?"

Nói xong A Bích liền thủ thế, gọi các cung nữ khác đến tiếp tay cho nàng ta.

Trong vườn lập tức hỗn loạn, các cung nữ khác xông vào đánh nhau.

A Bích cầm cổ áo Ngọc Khê, Ngọc Khê lạnh lùng nhìn nàng ta.

A Bích bị ánh mắt của nàng dọa sợ, chỉ trong vào giây ngắn ngủi, nàng ta liền dùng sức bỏ tay ra.

Trong không khí chợt nghe "cạch" một tiếng.

Cổ áo thê mà bị làm hỏng, nút bấm cứ vậy rơi xuống mặt đất.

Sự tình phát sinh bất ngờ khiến mọi người không có phản ứng kịp, bởi vì cảnh phim không phải như vậy, không có làm hư cổ áo.

Bạc Kha Nhiễm cũng có chút ngốc, bởi vì trên bả vai cô lúc này còn có dấu hôn Thẩm Dữ lưu lại đêm qua.

Gần Bạc Kha Nhiễm nhất chính là Lục Hi Hoà, thời điểm nút bấm cổ áo của Bạc Kha Nhiễm rơi, cổ áo hơi mở rộng, cô liền lập tức đưa tay tóm lấy áo Bạc Kha Nhiễm, nhào về phía Bạc Kha Nhiễm, giữ chặt áo Kha Nhiễm, thuận thế đưa Bạc Kha Nhiễm bảo hộ sau người.

"A Khê!"

Câu nói A Khê này của Lục Hi Hoà lập tức làm Bạc Kha Nhiễm phục hồi tinh thần.

Các cô vẫn còn đang quay phim.

Chỉ trong vài giây, cô lập tức điều chỉnh lại tinh thần, một tay bảo vệ cổ áo, lạnh lùng nhìn mấy người A Bích.

"Qua!"

Hiện trường hai bên đang giờ giương giương kiếm đấu nhau theo tiếng "Qua" này biến mất không còn mảnh.

Nữ diễn viên đóng vai A Bích về mặt xin lỗi nhìn Bạc Kha Nhiễm.

"Bạc lão sư, thật xin lỗi, vừa rồi có chút không để ý không không chế được lực tay."

A Miên từ bên ngoài mang đến áo khoác cho Bạc Kha Nhiễm, Bạc Kha Nhiễm cười cười, "Không có chuyện gì, không cần để ở trong lòng."

Nữ diễn viên lại cùng Bạc Kha Nhiễm nói vài lần thực xin lỗi, lúc này mới rời đi.

Bạc Kha Nhiễm nhìn Lục Hi Hòa ngồi bên cạnh đang ở bờ trang, vừa rồi may mắn là cô ấy nhanh tay lẹ mắt, giúp nàng giữ chặt quần áo, bằng không dấu hôn kia trên người cô khẳng định sẽ bị quay được.

Nhưng là.

Cô ấy có thể nhanh như vậy giúp cô, khẳng định là đã nhìn thấy dấu hôn trên xương quai xanh kia.

"Vừa rồi cảm ơn cô." Cô quay sang nói với Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa quay lại nhìn chỗ xương quai xanh kia, đôi mắt hồ ly hơi nhướng lên, môi cũng cong lên.

"Không cần khách khí."

Bạc Kha Nhiễm chú ý tới tầm mắt Lục Hi Hòa dừng ở xương quai xanh trên người mình, cô xấu hổ sửa sang lại cổ áo.

"Tới, mọi người chuẩn bị một chút, cảnh tiếp theo chuẩn bị bắt đầu rồi."

Hai người các nàng sao có thể đánh lại mấy người kia, huống chi mấy người kia đa số đều cao lớn vạm vỡ.

Tất nhiên là bị đánh đến chật vật.

Lúc này hai người đứng dựa lưng vào góc tường.

Minh Châu nhìn tóc tai quần áo Ngọc Khê đều hỗn loạn giống như mình, trong mắt mang theo áy náy.

"A Khê, thực xin lỗi, là ta liên lụy ngươi."

Ngọc Khê cười cười, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phía chân trời đen mù mịt, le lói vài ngôi sao.

"A Châu, ngươi còn nhớ năm ấy chúng ta chín tuổi ở cung Hàn Hương không?"

Minh Châu nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Khê.

Đó là lần đầu tiên các nàng cùng một đám tiểu cung nữ đánh nhau, ngày thường những tiểu cung nữ đó hay khi dễ các nàng, các nàng ảm nhẫn thật lâu, cuối cùng nhịn không được, chờ đến ban đêm khi mọi người ngủ say, đem chăn của đám tiểu cung nữ kia đi nhúng nước, khiến đám người kia toàn thân rét run cầm cập.

Hận giải không ít, nhưng mà đêm đó, các nàng cũng bị đánh rất thảm, trên mặt hai người chỉ chít vết bầm, hơn nữa qua nửa đêm còn bị đuổi ra ngoài, ngoài trời từng cơn gió lạnh gào rít, hai người chỉ có thể ôm đối phương để sưởi ấm lẫn nhau.

"Vẫn nhớ, sao có thể quên được."

"Cho nên hai chúng ta có chuyện gì, vĩnh viễn không cần phải nói xin lỗi, càng đừng nói liên lụy."

Minh Châu cười, nhưng hai bàn tay gắt gao nắm thành một nắm, đôi mắt đầy sóng ngầm kích động.

"A Khê, ngươi yên tâm, ta sẽ mạnh mẽ, một ngày nào đó, ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có thể tùy ý khi dễ chúng ta, ta sẽ bảo hộ ngươi."

Ngọc Khê nhìn Minh Châu không nói chuyện.

Kỳ thật nàng không cần Minh Châu bảo hộ, nàng chỉ hy vọng Minh Châu có thể sống tốt là được rồi.

Thời điểm cảnh quay của Bạc Kha Nhiễm kết thúc, cô liền nhận được tin nhắn wechat từ Thẩm Dữ.

"Anh sắp xong rồi, chờ anh."

Anh nói chờ anh, Bạc Kha Nhiễm cũng rất nghe lời.

Cô đem điện thoại bỏ vào trong túi, nói với A Miên đang đứng cạnh thu thập đồ đạc.

"A Miên, hôm nay em cứ về trước đi, không cần đưa chị về."

A Miên đứng người, nhìn về phía Bạc Kha Nhiễm.

"Có chuyện gì vậy, Nhiễm tỷ?"

"Không có việc gì, hôm nay em cũng rất vất vả, em cứ về nhà trước đi."

"Nhưng mà Lệ tỷ đã dặn em, mỗi ngày buổi tối đều phải đưa chị về khách sạn." A Miên có chút khó xử nói.

Đối với dặn dò của Nguyễn Lệ, A Miên luôn luôn là nói gì nghe nấy.

Tuy rằng Bạc Kha Nhiễm mới là lão bản của A Miên nhưng rất kỳ quái chính là cô một chút cũng không sợ Bạc Kha Nhiễm, nhưng đối Nguyễn Lệ, lại là kính sợ từ trong tâm.

Nguyễn Lệ làm việc quả quyết, sạch sẽ lưu loát, ngược lại với bộ dạng của cô, càng khiến cô sợ hãi.

"A Miên, em cứ về trước đi, Tiểu Nhiễm còn phải chờ chị, lát về với chị là được, em nhìn em xem, quầng mắt đã thâm như vậy." Lục Hi Hòa không biết từ nơi nào đi tới.

"Quầng mắt thâm?" A Miên bị dọa sợ, cô phản xạ có điều kiện sờ sờ mi mắt mình.

"Thật sự rất nghiêm trọng sao?"

Lục Hi Hòa nghiêm túc gật đầu, "Đúng vậy, chính em còn không nhận ra sao?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua vành mắt A Miên, có một chút quầng thâm ở mắt, nhưng cũng không khoa trương giống như Lục Hi Hòa nói.

"Như vậy..... Kia....." A Miên có chút do dự.

"Biện pháp tốt nhất để giảm bớt quầng thâm ở mắt là đi ngủ sớm, giấc ngủ rất quan trọng." Lục Hi Hòa tiếp tục bổ sung.

A Miên cắn cắn môi, "Hi Hoà tỷ, vậy Nhiễm tỷ đành nhờ chị"

"Không thành vấn đề." Lục Hi Hòa cong môi, gật đầu.

A Miên đi rồi, chỉ còn lại hai người cô cùng Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa nhìn chỗ dấu hôn kia, bằng giác quan thứ sáu của phụ nữ, Bạc Kha Nhiễm cảm giác được, dường như Lục Hi Hoà biết bí mật của cô.

"Cái kia....."

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm chuẩn bị nói chuyện, điện thoại trong túi liền kêu.

Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Là tin nhắn Wechat của Thẩm Dữ, anh nói công việc của anh đã kết thúc.

"Còn không chuẩn bị đi sao?" Lục Hi Hòa cười nói.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy có chút xấu hổ, "Lập tức....."

"Ừ, vậy cô đi đi, tôi về phòng nghỉ." Nói xong, Lục Hi Hòa liền chuẩn bị đi về phòng nghỉ.

"Hi Hoà tỷ." Bạc Kha Nhiễm gọi cô.

Lục Hi Hòa kinh ngạc như ong mầy.

Tiến tổ lâu như vậy, Bạc Kha Nhiễm còn chưa từng gọi cô như vậy, mỗi lần nói chuyện đều giống như mọi người, gọi Lục lão sư.

Lục Hi Hoà xoay người lại, nhìn về phía Bạc Kha Nhiễm.

"Kỳ thật tôi cùng anh ấy....."

"Vợ chồng," Lục Hi Hoà đánh gãy lời Bạc Kha Nhiễm.

Trong nháy mắt Bạc Kha Nhiễm ngậy người.

Trước giờ cô chưa từng đề cập chuyện này với Lục Hi Hoà, sao cô ấy có thể biết?

Lục Hi Hoà thấy vẻ mặt khiếp sợ của Bạc Kha Nhiễm, không khỏi mà nở nụ cười.

"Cô..... sao cô biết?"

"Ừ, cô đoán xem" Lục Hi Hoà cố ý không nói cho Bạc Kha Nhiễm biết, " Cô đi nhanh đi, tôi đi đây."

Nói xong, Lục Hi Hoà phát tay chào cô, lần này thật sự đi thẳng không quay đầu lại..

Quan hệ của Bạc Kha Nhiễm và Thẩm Dữ, mấy

hôm trước cô cũng mới biết được.

Kỳ thật Bạc Kha Nhiễm không biết, cô quen biết Thẩm Dữ đã hai ba năm, hoàn toàn dựa vào quan hệ của người kia, Thẩm Dữ là bằng hữu của người kia, còn cô là tiểu ma vương của người kia.

Bạc Kha Nhiễm hoảng hốt đi đến gầm gara, tận đến khi đèn xe Thẩm Dữ loé sáng, cô mới giật mình.

Lúc sau cô mới phát hiện, hoá ra mình đã từng đi xe của Thẩm Dữ.

Không khỏi có chút xấu hổ, cô chạy nhanh đến kéo cửa xe, ngồi xuống.

"Em làm sao mà hốt hoảng vậy?" Thẩm Dữ thấy sắc mặt cô không tốt, quan tâm hỏi.

Bạc Kha Nhiễm nghĩ đến lời nói vừa rồi Lục Hi Hoà, vì thế cô nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Dữ.

"Lục Hi Hoà."

"Ừ, làm sao vậy?"

"Cô ấy biết quan hệ chúng ta, mà trước giờ em chưa từng cùng cô ấy nói chuyện qua."

Thẩm Dữ cười cười, " Chắc là Kỳ Diễn nói cho cô ấy biết."

"Kỳ..... Kỳ Diễn?"

"Chính là người kia..... Kỳ Diễn CEO công ty giải trí Thiên Ngu sao?"

Thẩm Dữ gật đầu, "ừ."

"Bọn họ....."

"Vợ chồng."

Bạc Kha Nhiễm có chút hồng mắt, một lúc mà hai tin tức kinh thiên động địa đưa đến khiến cô phát ngốc.

Lục Hi Hoà kết hôn!

Lão công lại là CEO công ty giải trí Thiên Ngu!

Không phải Lệ ty nói cô ấy là người phía đầu tư đưa vào sao?

Thẩm Dữ nhìn ra được ánh mắt phức tạp của cô.

"Người đầu tư Cung Phi là Kỳ Giận Chi, hơn nữa Lục Hi Hoà tiến vào đoàn phim cũng là dựa vào thực lực."

Bạc Kha Nhiễm ngờ ngác gật đầu.

Nói như vậy, người duy nhất đi cửa sau tiến vào đoàn phim chỉ có mình cô.

"Vậy, em có thể hỏi anh một vấn đề sao?"

"Em nói đi."

"Lúc ấy vì sao anh chọn em đảm nhận vai nữ chính?"

Thẩm Dữ trầm tư, vừa mới chuẩn bị trả lời cô, liền nghe được người kia hỏi tiếp.

"Là bởi vì cùng em kết hôn....."

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói xong, liền nghe thấy thanh âm nhàn nhạt của Thẩm Dữ vang lên.

"Bạc Kha Nhiễm."

Cô theo bản năng ngừng đầu nhìn về phía anh, chỉ thấy khuôn mặt anh bình tĩnh, đôi mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì, môi mông hơi nhấp.

"Em không tự tin về bản thân sao?"

"A?"

Thẩm Dữ có chút bất đắc dĩ, không biết bản thân đã làm gì, lại khiến cô có thể tượng tượng ra mình đi cửa sau nhận vai?

"Thẩm Dữ anh quay phim chưa bao giờ cho phép ai đi cửa sau tiến vào, anh nói như vậy, em hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Bạc Kha Nhiễm sững sờ hai giây.

Thẩm Dữ đây là có ý gì?

Ý của anh là cô không phải đi cửa sau tiến vào, mà hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân?

Thẩm Dữ đúng là nhìn trúng thực lực của cô nên mới lựa chọn cô??

Nghĩ đến đây, trong mắt Bạc Kha Nhiễm hiện lên vài phần kinh hãi, cô nghiêng đầu nhìn qua Thẩm Dữ.

"Chú nhỏ....."

Bạc Kha Nhiễm mới vừa nói ra hai chữ, đôi mắt Thẩm Dữ chợt lạnh lùng, dọa cô lập tức không dám nói gì.

"Em gọi anh là gì?"

Đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng mắt cô, Bạc Kha Nhiễm vô cùng lo lắng, sững sờ mấy giây.

"Nhiễm Nhiễm, em cảm thấy hiện tại em còn gọi anh là chú nhỏ nghe thích hợp sao?"

Nói xong Thẩm Dữ bất động thanh sắc triều nhích lại gần cô, nhìn gương mặt tuấn tú của anh dần phóng đại trước mặt, hai tay Bạc Kha Nhiễm không khỏi nắm chặt.

Hai người là vợ chồng, quan hệ hàng thật giá thật, lúc này cô còn tiếp tục gọi anh là chú nhỏ, tựa hồ có chút không quá thích hợp.

"Thẩm Dữ."

"Cái gì?"

"Em có thể gọi tên anh."

Bạc Kha Nhiễm không nói gì, đôi mắt mang theo một ít do dự.

Trực tiếp gọi anh..... Thẩm Dữ??

Thẩm Dữ nhìn ra do dự trong mắt cô, khóe miệng đột nhiên khẽ cong.

"Hoặc là em cũng có thể gọi anh....."

Lời nói còn chưa nói xong, Thẩm Dữ không hề do dự lại gần cô, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hơi thở mát lạnh trên người anh vây lấy cô, bờ môi hơi lạnh gần sát vành tai trắng nõn.

Hơi thở mát lạnh làm Bạc Kha Nhiễm giật mình, cô theo bản năng lùi người về sau.

Nhưng Thẩm Dữ sao lại cô cơ hội làm vậy, giây tiếp theo bàn tay anh liền đặt sau ót cô, môi mỏng khẽ nhấp, để lại hai chữ.

"Oanh --"

Giương mặt Bạc Kha Nhiễm ửng đỏ.

Thẩm Dữ thoáng cách cô một chút, đáy mắt không che dấu được ý cười.

Bởi vì đáy mắt anh đầy ý cười, khiến Bạc Kha Nhiễm không chỗ có thể ẩn nấp, đặc biệt hiện tại hai người lại gần sát nhau như thế, Bạc Kha Nhiễm không không chế được lùi người ra sau.

Nhưng mà cô vừa mới có suy nghĩ này, còn chưa kịp hành động, môi Thẩm Dữ liền dề xuống.

Bàn tay ấm áp giữ lấy một bên bả vai cô, bàn tay khác giữ chặt ót cô.

Môi mỏng dán chặt lên môi Bạc Kha Nhiễm, anh ôn nhu ngậm lấy môi nhẹ nhàng cắn mím, đôi mắt vẫn luôn thanh đạm đượ đầy ôn nhu.

Mỗi khi anh ôn nhu như vậy, Bạc Kha Nhiễm đều nhanh chóng tức vũ khí đầu hàng, chủ động mở miệng đáp lại anh, để đầu lưỡi mềm ẩm linh hoạt tiến vào khoang miệng cô.

Bạc Kha Nhiễm bị anh hôn khiến cả người tê dại, vô lực dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Đang lúc hai người hôn đến thiên nhiên khó dứt, tiếng chuông di động đột ngột vang lên giữa không khí ái muội trong xe.

Điện thoại kêu một hồi, Bạc Kha Nhiễm phát hiện Thẩm Dữ không muốn để ý tới.

Vì thế cô nghiêng đầu rời khỏi môi Thẩm Dữ, khẽ nói với anh.

"Điện thoại..... Điện thoại..... đang kêu....."

"Không cần để ý."

Thẩm Dữ khàn giọng đáp lại, thanh âm vô cùng gọi cảm.

Chính là tiếng chuông di động lại một lần nữa không biết một hồi vang lên, từng hồi chuông không dứt bên trong không gian ái muội.

Bạc Kha Nhiễm dùng tay chống lên ngực Thẩm Dữ, "Dừng, anh nghe điện thoại đi, đã kêu lâu như vậy, khẳng định là có việc gấp?"

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua bờ môi bị anh hôn đến sưng đỏ, hầu kết lẩn lẩn, cuối cùng vẫn thỏa hiệp lấy điện thoại từ trong túi ra.

Thẩm Dữ thấy trên màn hình điện thoại hiển thị người gọi đến là ba anh.

Đã trễ thế này, sao ba còn gọi điện thoại cho anh, anh nhanh chóng nhận điện thoại.

"Alo, ba."

Bạc Kha Nhiễm nghe thấy tiếng ba kia, lập tức quay đầu nhìn về phía anh.

Ba?

Bạc Lập hay là Thẩm Quan?

Cô còn chưa nghĩ ra liền thấy mày Thẩm Dữ nhú chặt, sắp mặt vô cùng xấu, không khỏi cảm thấy một bụng bất an.

"Làm sao vậy?"

Thời điểm hai người chạy đến bệnh viện, Thẩm Trường Kiến vẫn còn trong phòng cấp cứu chưa ra, mà cửa phòng cấp cứu đứng đủ mọi người.

"Ba, thế nào rồi?" Thẩm Dữ đứng trên lối đi nhỏ khẽ hỏi Thẩm Quan.

"Tình huống cụ thể còn chưa rõ, hiện tại vẫn còn bên trong."

Thẩm Dữ ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh đèn đỏ phòng cấp cứu, đôi mày không khỏi nhíu chặt.

Bạc Kha Nhiễm cảm giác được bàn tay Thẩm Dữ nắm tay mình càng thêm dùng sức, ần ần có chút đau, cô cầm tay tay anh nhẹ nhàng an ủi.

Cô không tiếng động an ủi khiến Thẩm Dữ nhanh chóng phục hồi tinh thần, lúc này anh mới nhận thấy được mình có chút thất thố, bàn tay khẽ thả lỏng.

"Thực xin lỗi." Anh nhẹ nhàng nói với cô.

Bạc Kha Nhiễm cười lắc đầu, cô biết rõ tầm quan trọng của Thẩm gia đối với Thẩm Dữ, cho nên cô có thể hiểu được.

Vào giờ phút này, mỗi giây trôi qua đều dài tựa cả năm.

Lối đi nhỏ không ai nói chuyện, tất cả mọi người đều ăn ý bảo trì trầm mặc.

Thẳng đến khi một tiếng "Bang" vang lên, đèn đỏ của phòng cấp cứu đã tắt.

Phảng phất giống như mới ở trong mộng tỉnh lại, mấy người thấy bác sĩ từ bên trong đi ra đều nhận chóng bước lại gần.

"Bác sĩ Tống, thế nào rồi?"

Tống Nham cười khẩy trang trên mặt ra, trên trán ông cơ hồ đều là mồ hôi, xem ra tình huống bên trong không hề đơn giản.

"Không cần quá mức lo lắng, lão gia tử phẫu thuật thành công, bệnh tình đã ổn định không ít, bất quá hiện tại thân thể của người không tốt, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút."

Nghe được bệnh tình ổn định, trái tim mấy người lúc này mới có thể thả lỏng một chút.

"Phiền toái ông rồi, lão Tống." Thẩm Quan vỗ vỗ bả vai Tống Nham.

Tống Nham lắc đầu đáp lại, "Không cần khách khí, bất quá lão Thẩm này, lão gia tử rốt cuộc tuổi đã lớn....."

Tống Nham không nói tiếp, nhưng mỗi người ở đây đều vô cùng rõ ràng.

Đời người, điều duy nhất không thể chống lại là thời gian.

Sau khi chuyển về phòng bệnh bình thường, Thẩm Trường Kiến cũng đã tỉnh,"

"Gia gia, hiện tại người cảm thấy thế nào?"

"Ba, người không sao chứ?"

"....."

Mấy người đều không hện mà cùng nhau mở miệng hỏi.

"Một đám người các người hỏi nhiều như vậy, ta cũng không biết trả lời ai." Thẩm Trường Kiến rất là bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt lão nhân gia tái nhợt, hốc mắt hõm sâu, nhưng trong mắt vẫn mang theo một tia sáng rọi như trước.

Thẩm Trường Kiến đem ánh mắt dịch đến trên người Bạc Kha Nhiễm, ông cười cười.

"Kha Nhiễm, cháu lại đây."

Bạc Kha Nhiễm bước nhanh về phía trước hai bước, "Gia gia."

Thẩm Trường Kiến hiền lành nhìn Bạc Kha Nhiễm, ông kỳ thật rất vừa lòng với người cháu dâu này của mình, cháu dâu này là người ông nhìn lớn lên, từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, rất biết cách làm ông vui vẻ.

"Tôi nay đã dọa tới cháu rồi?" Thẩm Trường Kiến hiền lành nói.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy hốc mắt có chút nóng, nói không bị dọa thật không có khả năng.

Từ nhỏ Thẩm Trường Kiến đối với cô như cháu gái nhỏ, trong lòng Bạc Kha Nhiễm, Thẩm Trường Kiến chiếm phân vị rất lớn.

"Vâng. "Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Haiz, thân thể gia gia vẫn tốt, không cần sợ." Thẩm Trường Kiến an ủi nói.

Bạc Kha Nhiễm ngồi xổm xuống, duỗi tay cảm lấy bàn tay Thẩm Trường Kiến. bàn tay lão nhân gia thực lạnh.

Thẩm gia gia cười, "Đứa nhỏ này, sao tay cháu còn lạnh hơn cả tay người già ta đây thế?"

"Các người a, đã giờ nào rồi, một đám người cũng đứng ở bệnh viện nữa, nên trở về liền trở về đi."

"A Dữ, các con về trước đi, nơi này có chúng ta là được." Tần An Viện nói.

Thẩm Dữ, "Ba mẹ, hai người trở về nghỉ ngơi trước đi, con không sao."

Tần An Viện nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, "Con không sao vậy vợ con thì sao?"

"Huống hồ ngày mai hai con đều phải đi làm, đêm nay ở đây, ngày đêm đảo lộn, ngày mai lại đi đóng phim, con chịu được, Kha Nhiễm chịu được sao?"

"Mẹ, kỳ thật con không....." Bạc Kha Nhiễm vừa muốn nói mình không sao, nhưng lời nói còn chưa nói ra, liền nghe được thanh âm của Thẩm Quan.

"Được rồi, không cần tranh chấp nữa, các con đều về đi, ba ở lại bồi lão gia gia, cứ như vậy đi."

"Ta xem như vậy cũng được, các con đều trở về đi, A Quan ở lại bồi ta được rồi." Thẩm Trường Kiến cũng đúng lúc mở miệng nói.

Thẩm Dữ nhìn Bạc Kha Nhiễm, dặn dò Thẩm Trường Kiến vài câu, cuối cùng chào họ rồi đi.

Bọn họ đưa Tần an viện về Thẩm trạch trước.

"A Dữ, bằng không đêm nay các con ngủ lại đây, ngày mai rồi về." Tần An Viện nhìn bầu trời bên ngoài, có chút kiến nghị.

Thẩm Dữ, "Không được, mẹ, ngày mai chúng con phải quay sớm, nếu đi về sợ không kịp."

Tần An Viện lời kéo tay Bạc Kha Nhiễm, "Dù vậy nhưng mà mẹ xem ngoài trời hôm nay có khả năng có mưa."

Bạc Kha Nhiễm thuận thế liếc mắt nhìn bên ngoài, sắc trời nặng nề, thoát nhìn như muốn mưa.

"Mẹ, nếu thật sự trời mưa, sáng mai chúng con đi còn khó khăn hơn."

Tần An Viện nghĩ một hồi cũng cảm thấy có lý: "Vậy được, các con trở về đi, trên đường chạy chậm một chút."

"Vâng, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút cũng, đừng quá mệt mỏi."

Tần An Viện đưa bọn họ ra đưa đến cửa, thẳng đến khi hai người lên xe rồi đi mới trở về trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Thời điểm hai người về đến khách sạn, đã là rạng sáng.

Trên đường trở về, trời đổ mưa không dứt.

Từ trong xe đi ra, Bạc Kha Nhiễm cảm thấy có chút lạnh, theo bản năng bọc chặt áo khoác ôm lấy người.

Thẩm Dữ rút chìa khoá rồi đóng cửa xe ra sau, lúc này đã tới bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta đi thôi."

Nghe vậy Bạc Kha Nhiễm liền chuẩn bị đi về phía trước, giây tiếp theo tay bị người phía sau giữ chặt, bàn tay được một bàn tay ấm áp khác ôm lấy, tiện đà người phía sau cũng đã lại gần, đưa tay cô nhét vào trong túi áo anh.

"Còn lạnh không?" Thẩm Dữ nghiêng đầu, vẻ mặt ôn nhu hỏi.

Trên mặt Bạc Kha Nhiễm lộ ra tia ngượng ngùng, cô cười nhẹ lắc đầu.

Độ ấm trên bàn tay anh thông qua da thịt truyền đến tim cô, vòng tay ấm áp ôn nhu ôm lấy cô, cùng lời nói vô cùng kiên định.

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua sườn mặt kiên nghị, đáy lòng là một mảnh mềm mại.

Cô chưa từng có nghĩ tới cả đời này nhất định phải đi cùng ai đó, nhưng là hiện tại, cô thật sự muốn quãng đời còn lại của mình cùng nắm tay người trước mặt đi qua.

Cô thích ở bên cạnh anh, chỉ cần có anh bên cạnh cô cái gì cũng không sợ, chỉ cần có anh bên cạnh, cả ngày cô đều nở nụ cười như hoa.

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên ý thức được.

Cô thích Thẩm Dữ.

Nghĩ thông suốt, trong lòng cô như có một dòng nước ấm kích động, Bạc Kha Nhiễm không khỏi nắm chặt bàn tay ấm áp của anh, đôi tay này, cô muốn cả đời cứ nắm chặt như vậy.

Thẩm Dữ cảm giác được Bạc Kha Nhiễm đáp lại, xương tay mềm yếu đột nhiên dùng sức nắm chặt tay mình, mang theo ý muốn ý lại mãnh liệt.

"Đi thôi." Đôi mắt anh vẫn luôn bình đạm đọng đầy ôn nhu.

Bạc Kha Nhiễm không ngừng gật đầu.

Hai người cứ như vậy tay nắm tay sóng vai xuyên qua ngầm gara đi về khách sạn.

Rạng sáng nên trong đại sảnh không có nhiều người lắm, hơn nữa hai người cũng không quá nổi bật, vì thế thực mau liền đi lên thang máy.

"Em đi tắm rửa trước đi." Vừa vào cửa, Thẩm Dữ liền nói với cô.

Bạc Kha Nhiễm không có cự tuyệt, ngoan ngoãn gật đầu, cầm áo ngủ đi về phía phòng tắm.

Chờ Bạc Kha Nhiễm đi vào, lúc này sắc mặt Thẩm Dữ chậm rãi trở nên trầm trọng, anh đứng bên cửa sổ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nơi xa.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Lúc ở bệnh viện, khi bác sĩ Tống và ba anh nói chuyện, anh đều nghe thấy được.

Mấy năm nay, thân thể Thẩm Trường Kiến vẫn luôn không tốt, anh vẫn biết sinh lão bệnh tử, đều là chuyện thường tình, kỳ thật trong lòng anh đã sớm chuẩn bị, nhưng thời điểm đến bệnh viện, trái tim vẫn không khỏi lo lắng.

Bạc Kha Nhiễm vừa ra ngoài liền nhìn thấy Thẩm Dữ đứng bên cạnh cửa sổ, dưới ánh đèn nhàn nhạt, thân hình cao lớn của anh càng cô đơn.

Anh cứ đứng như vậy, ngay cả cô đã ra ngoài vẫn không phát hiện, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, cô chậm rãi đi về phía anh.

Thẩm Dữ đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, tận đến khi sau lưng thỉnh thoảng xuất hiện một thân thể ấm áp dán lên, eo bị người từ phía sau ôm lấy, cúi đầu nhìn lại, đập vào mắt chính là trắng nõn cánh tay của cô.

Anh biết cô gái nhỏ phía sau là ai, cô cứ lặng lẽ an ủi khiến trong lòng anh một mảnh mềm mại, vươn tay ôm lấy bàn tay trắng nõn đang ôm lấy mình.

"Anh không sao." Anh giọng nói.

Bạc Kha Nhiễm đem gương mặt dán lên tấm lưng rắn chắc của anh, không nói chuyện, chỉ dùng thêm sức ôm chặt anh.

Thẩm Dữ nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô, xoay người lại, ôn nhu nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

"Anh không cần cái gì cũng giấu trong lòng, có thể nói với em, em sẽ lắng nghe." Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vô cùng nghiêm túc.

Khoé miệng Thẩm Dữ khẽ cong, "Anh biết."

"Thẩm Dữ."

Đây là lần đầu tiên Bạc Kha Nhiễm đứng trước mặt anh gọi đầy đủ tên anh như vậy.

Bạc Kha Nhiễm biết rõ vị trí của mình trong tim anh, cô biết Thẩm Dữ đối với cô rất tốt, từ khi quen biết anh đến giờ đã mười mấy năm, nói thật, cô chưa bao giờ cảm thấy mình chân chính hiểu rõ Thẩm Dữ.

"Ừ?"

"Không cần ngăn cản em ở bên ngoài."

Không cần che dấu em ngoài cửa tìm anh, có thể để em đi vào trong lòng anh được không?

Nhìn hốc mắt cô gái nhỏ nhanh chóng phồng hòng, Thẩm Dữ không khỏi cảm thấy đau lòng, anh yêu thương sờ sờ gương mặt cô.

"Anh sao có thể để em che dấu bên ngoài chứ?"

Thẩm Dữ nhìn khoé mắt cô đầm lệ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bàn tay duỗi đến sau thắt lưng cô, đem cô nhẹ nhàng nằm trong vòng tay mình.

Anh dán lên môi cô, ôn nhu mà cọ xát, cắn mút.

Bởi vì nguyên nhân chiều cao, lúc này cô lại đang đi dép lê, Bạc Kha Nhiễm không thể không nâng cao đầu đón nhận nụ hôn của anh, cánh tay ôm lấy cổ anh.

Nhưng mà cổ ngẩng lâu sẽ mỏi, vì thế cô bất động thanh sắc dẫm lên chân anh, sau khi Thẩm Dữ phát hiện, nhẹ nhàng ôm eo cô nhấc lên, hai chân cô cứ thế dẫm lên chân anh.

Hai người đều không có ý nghĩ buông nhau ra, càng dùng thêm sức ôm lấy nhau, như muốn khắc sâu cái ôm này, hận không thể đem đối phương tiền vào bên trong cơ thể mình.

Càng hôn càng triển miên, độ ẩm trong phòng cũng dần dần lên cao, đã từng thử qua tư vị tình yêu, hai người đã không thể chỉ có vậy mà cảm thấy thỏa mãn.

Một màn nóng bỏng trẻ em không nên thấy cứ thế trải qua.

Thời điểm Thẩm Dữ rời giường, Bạc Kha Nhiễm còn chưa tỉnh, cô ngủ rất sâu, anh đứng dậy vẫn không hề phát hiện.

Xem ra đêm qua lẩn lộn không nhẹ, nghĩ đến đêm qua hốc mắt cô đầm lệ cầu xin, Thẩm Dữ không khỏi có chút đau lòng, nhưng mà tư vị của cô thật sự khiến anh không dừng được, anh không phải là người quá ham muốn tình dục, nhưng lại cứ thế trầm mê trên người cô.

Thẩm Dữ nhẹ nhàng cúi xuống hôn lấy bờ môi mềm mại của cô, lúc này mới bắt đầu mặc quần áo, chờ anh sửa sang xong toàn bộ chuẩn bị rời đi, cô gái nhỏ trên giường liền tỉnh dậy, dùng đôi mắt trong mắt trong suốt như nước nhìn anh, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu.

"Sao dậy sớm như vậy?" Anh một lần nữa đi đến bên mép giường, sau đó ngồi xuống.

Anh mới vừa ngồi xuống, cô gái nhỏ trên giường liền tự giác nhích lại gần anh, cô gối đầu lên đùi anh, cánh tay trắng nõn từ trong ổ chăn vươn tới ôm lấy eo anh, nhìn qua vẻ mặt vô cùng ngây thơ cùng thỏa mãn.

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ muốn ôm anh một chút." Bạc Kha Nhiễm mới vừa tỉnh ngủ, còn không phát hiện bản thân đang làm nũng Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ sùng nịch nheo nheo gương mặt mềm mại của cô, trời biết anh thật sự muốn ôm cô không buông tay, nhưng mà cô không muốn để người khác biết quan hệ chân thật của bọn họ, anh vô cùng bất đắc dĩ.

"Tiểu Nhiễm, anh phải đi, nếu không các cô ấy sẽ tới bây giờ."

Bạc Kha Nhiễm không nói chuyện, chỉ đem gương mặt mình lại gần hơn một chút.

Thẩm Dữ, "Vậy em chuẩn bị thẳng thắn nói chuyện với các cô ấy sao?"

Bạc Kha Nhiễm bĩu môi, yên lặng buông lỏng vòng tay trên eo anh.

Thấy thế, Thẩm Dữ không khỏi chọc chọc cái trán của cô, đỡ cô nằm lại trên giường một lần nữa, đắp chăn xong lúc này mới đứng dậy.

"Anh đi đây."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm nằm trong ổ chăn gật đầu.

Thẩm Dữ vừa mới chuẩn bị rời đi, còn chưa có nhích người, ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh tích tích tích tích.

Đây là âm thanh bấm mật mã mở cửa.

Thình lình vang lên âm thanh như vậy, ngay cả người luôn luôn bình tĩnh như Thẩm Đạo cũng sùng sốt hai giây.

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt kinh hoàng.

Cô kinh hoàng thất thố duỗi tay đẩy đẩy Thẩm Dữ đang đứng bên mép giường.

"Thẩm Dữ Thẩm Dữ Thẩm Dữ, mau đóng cửa khóa cửa khóa cửa....."

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn cô một chút, giãy tiếp theo liền đi tới cửa phòng ngủ, luơt khoá cửa rồi khoá trái luôn cửa phòng ngủ.

Anh cũng không biết lúc ấy mình nghĩ gì, chỉ nghe thấy cô không ngừng kêu tên mình, biểu tình lại hoảng loạn, động tác của anh đã nhanh hơn suy nghĩ.

Cũng đúng vào lúc này, bên ngoài cửa đã mở, âm thanh nói chuyện liền truyền vào.

"Kha Nhiễm còn chưa dậy?"

Là thanh âm của Nguyễn Lệ.

Bạc Kha Nhiễm mở to hai mắt, Lệ..... Lệ tỷ hôm nay sao lại tới???

"Vâng, hình như là vậy."

Tiếp theo vang lên chính là thanh âm của A Miên.

"Chị đi gọi em ấy dậy, hôm nay đến phim trường sớm một chút."

Bạc Kha Nhiễm nghe được Nguyễn Lệ nói như vậy, tức khắc bị dọa từ trên giường nhảy xuống.

Cô mặc áo ngủ có đai đeo, cánh tay mảnh khảnh, xương quai xanh tinh xảo, chân dài trắng nõn, trong nháy mắt toàn bộ lộ rõ trước mắt Thẩm Dữ.

"Nhiễm....."

"Hừ." Bạc Kha Nhiễm bước vào bước về phía Thẩm Dữ, cô duỗi tay che kín bờ môi của anh.

"Kha Nhiễm, Kha Nhiễm, em dậy chưa?"

Cách một cánh cửa, thanh âm của Nguyễn lệ càng rõ ràng.

Bạc Kha Nhiễm lúc này nào dám đáp lại cô ấy, cô gắt gao che môi Thẩm Dữ, nhón mũi chân, tiến đến bên tai anh, lén lút nói.

"Anh trốn đi được không"

Trốn..... đâu?

Đôi mắt Thẩm Dữ thâm thúy hơi hơi lóe.

"Nơi nào có thể trốn được..... Nơi nào....." Bạc Kha Nhiễm kinh hoàng nhìn xung quanh.

Cuối cùng nàng tầm mắt dừng bên giường lớn mềm mại..... Phía dưới.....

Thẩm Dữ tự nhiên cũng chú ý tới tầm mắt của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Cô không phải muốn cho mình trốn dưới gầm giường?

Xác định mục tiêu xong, Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu vẻ mặt cầu xin nhìn về phía anh.

"Thẩm Dữ....." Cô nhỏ giọng gọi tên anh, trong mắt ý đồ vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Thẩm Dữ lóe lóe, anh lắc đầu.

"Kha Nhiễm?"

Nguyễn Lệ lần này bắt đầu gõ cửa.

Bạc Kha Nhiễm hoảng loạn mà nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ, tiện đà dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ bất đắc dĩ, anh duỗi tay gõ gõ ót cửa cô.

"Ngốc."

Nói xong, anh liền đi đến phòng tắm ở phía trong.

Bạc Kha Nhiễm nhìn anh đi vào, cũng đóng luôn cửa phòng tắm.

Haiz???

Sao lúc ấy cô không nghĩ tới còn có phòng tắm có thể trốn?

"Bạc Kha Nhiễm, nên rời giường."

Nghe vậy, Bạc Kha Nhiễm lập tức xoay người chạy đến mép giường, duỗi tay nhặt áo ngủ trên mặt đất, thu dọn xong xuôi, thuận tay cào cào mái tóc, lúc này mới đi đến cửa phòng ngủ.

Hít sâu một hơi, cô mở cửa phòng ngủ.

"Lệ tỷ."

Nguyễn Lệ nhìn mái tóc lộn xộn của Bạc Kha Nhiễm, duỗi tay sửa lại áo ngủ trên người cô.

"Làm gì đâu, gọi em nhiều lần như vậy không lên tiếng."

"A..... Vừa rồi ngủ sâu quá, không nghe thấy."

Bạc Kha Nhiễm miễn cưỡng cười cười, sợ bị Nguyễn Lệ nhìn ra sơ hở, cô xoay người đi về phía giường lớn, làm bộ sửa sang lại giường đệm.

"Em nha, lười như quý." Nguyễn Lệ nói xong liền tiến vào.

Nguyễn Lệ giúp cô kéo rèm cửa sổ ra,

"Bên ngoài vẫn đang mưa."

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua, xác thật đúng vậy.

"Em chuẩn bị nhanh chút, chị mượn buồng vệ sinh một chút."

Những lời này của Nguyễn Lệ trong nháy mắt làm Bạc Kha Nhiễm đứng hình.

Nói xong, Nguyễn Lệ liền đi đến phòng tắm.

"Lệ..... Lệ..... Lệ tỷ! Lệ tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Làm sao vậy?"

Nguyễn Lệ xoay người lại, nghi hoặc nhìn Bạc Kha Nhiễm, không phải chỉ muốn mượn phòng tắm của em ấy một chút thôi sao, sao lại làm ra bộ dạng như vậy?

"A..... em muốn tắm rửa."

"Chờ chị giải quyết xong là em có thể tắm."

"Chị đi dùng phòng tắm bên ngoài cũng được mà. Hơn nữa, không phải chị nói nhanh một chút sao, em tắm rửa cũng chậm....." Bạc Kha Nhiễm bước vài bước về phía Nguyễn Lệ, ngượng ngùng giải thích.

Nguyễn Lệ nhú nhú mày, em ấy tắm rửa chậm, chuyện này cô biết rất rõ.

Vì thế, cô hơi ghét bỏ nhìn Bạc Kha Nhiễm vài lần, lúc này mới đi ra bên ngoài.

"Vậy em còn không nhanh lên?"

"Vâng, em đi liền, đi liền." Bạc Kha Nhiễm nào dám trì hoãn, bước ba bước liền vào phòng tắm, sau khi vào, lập tức xoay người khoá trái cửa.

Sau khi làm xong, lúc này cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may Lệ tỷ không có thật sự tiến vào, nếu là thật sự đi vào, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Xử lý xong, lúc này cô mới nhớ tới trong phòng tắm còn có Thẩm Dữ, vì thế cô xoay người sang chỗ khác.

Quay người lại liền nhìn thấy anh dựa vào bồn rửa tay phía trước, trên mặt không lộ bất cứ cảm xúc gì, môi hơi nhếch lên, vẻ mặt cười như không cười mà nhìn mình.

Bạc Kha Nhiễm cảm giác được trên mặt mình mặt giống như biến đổi, hướng chỉ hiện tại cô còn không nhìn đến gương.

Thẩm Dữ vươn tay, vẫy vẫy về phía cô, ý bảo cô lại gần.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bàn tay anh trắng nõn sạch sẽ không hề tí vết, trong nháy mắt đã bị tay anh hấp dẫn, không tự chủ được liền đi qua phía anh.

Thấy cô nghe lời đi về phía mình, Thẩm Dữ đứng thẳng người, thời điểm cô chỉ còn cách mình một chút, anh đột nhiên duỗi tay nắm lấy cánh tay cô, xoay người một cái, hai tay chống lên bồn rửa tay, đem cô giam mình trong vòng tay.

Bạc Kha Nhiễm tâm loạn như ma, hô hấp khẩn trương.

Gương mặt anh gần trong gang tấc, mang theo hơi thở nam nhân thành thực, làm trái tim cô không khỏi đập nhanh.

Cô hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, mà bàn tay anh đang chống trên bồn rửa tay biến thành ôm lấy eo cô.

Ở bên ngoài giải quyết xong Nguyễn Lệ lại đi đến.

"Kha Nhiễm, em chưa tắm sao?"

"Em..... em tắm....." Nói xong lập tức đẩy Thẩm Dữ ra, duỗi tay mở vòi sen.

Không quá một hồi, hơi nước dần bay lên, nhiệt khí cũng dần dần mờ mịt, trong phòng tắm trở nên ẩm ướt ấm áp.

Thẩm Dữ nhìn Bạc Kha Nhiễm đứng trong góc tường, đột nhiên cười cười, hỏi.

"Không tắm sao?"

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn Thẩm Dữ, gò má ửng đỏ.

"Cũng không phải tắm như vậy." Thẩm Dữ tới gần cô, môi dán trên vành tai cô, thấp giọng nói.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy vành tai một trận tê dại, cô lập tức đem tay chống trước ngực anh, "Anh đừng như vậy....."

"Đừng như vậy?" Thẩm Dữ cười hỏi.

"Đừng để quần áo bị ướt....." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng lầm bầm nói.

Thẩm Dữ lập tức cười.

"Kha Nhiễm, em nhanh một chút, chúng ta đi sớm một chút." Thanh âm Nguyễn Lệ thúc giục lại lần nữa vang lên.

"Em..... em đã biết....." cô hướng ra ngoài cửa lên tiếng.

"Tắm đi, không tắm không được."

"Vậy anh....."

Thẩm Dữ duỗi tay búng một cái vào ót cô, cũng không đau.

"Đêm qua đã lăn lộn đủ." Anh đè thấp giọng nói với cô.

Trong đầu Bạc Kha Nhiễm "Bá" một tiếng, cô ngẩng đầu trừng anh.

Thẩm Dữ không tiếng động mà cười, anh xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô.

"Mau tắm đi, nếu em không tắm anh sẽ hối hận."

Bạc Kha Nhiễm nhìn thân ảnh cao lớn của anh, không tự chủ được khẽ nhếch môi.

Thắm Dữ nghe được âm thanh sột soạt, trong không khí truyền đến mùi hương nhàn nhạt, chính là mùi sữa tắm cô hay dùng.

Không cần quay đầu lại, anh vẫn có thể biết hình ảnh phía sau có bao nhiêu hương điểm, hai bàn tay không khỏi nắm chặt, hàm răng cắn chặt.

Trời mới biết anh phải dùng bao nhiêu ý chí mới có thể khắc chế bản thân không quay đầu lại, tình huống hiện tại không thể làm vậy.

Bạc Kha Nhiễm từ bên trong đi ra, sắc mặt ửng hồng không thôi.

"Tắm xong rồi."

"Vâng."

Cô sợ Nguyễn Lệ luẩn quẩn trong lòng lại muốn tiến phòng tắm, vì thế cô nhanh chóng mặc quần áo, lúi kúi kéo Nguyễn Lệ đi ra ngoài phòng khách.

"Lệ tỷ, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Ừ." Nguyễn Lệ gật đầu.

Bạc Kha Nhiễm sợ Thắm Dữ chờ lâu, cũng chỉ để Miniu giúp cô sấy khô tóc, không trang điểm liền trực tiếp đi phim trường.

"Cô kết hôn?"

Lục Hi Hòa vừa đến, liền nghe được Bạc Kha Nhiễm hỏi mình như vậy.

Lục Hi Hòa liền thay đổi sắc mặt, đôi mắt hồ ly hơi nhướn, bước nhanh đi về phía Bạc Kha Nhiễm.

"Tiểu cô nãi nãi của tôi, cô có thể đừng nói lớn như vậy được không, nói lớn như vậy cả đoàn phim đều nghe thấy hết."

Nghe Lục Hi Hoà nói như vậy, Bạc Kha Nhiễm lập tức duỗi tay che miệng mình, trong mắt mang theo xin lỗi.

"Xin lỗi."

Lục Hi Hòa liếc mắt, ngồi xuống bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, hai tay luân phiên đặt trên bụng nhỏ.

"Được rồi, tha thứ cô."

Bộ dạng vô cùng ngạo kiều.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi nở nụ cười, thấy cô cười, Lục Hi Hòa tự nhiên cũng cười theo.

Cô thật đúng là có nụ cười tươi cuốn hút lòng người.

Bạc Kha Nhiễm đem ghế kéo lại gần.

"Bất quá, cô thật sự kết hôn?"

Lục Hi Hòa nhìn vẻ mặt bất quá của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười, khẽ dựa đầu qua.

"Ừ, đúng vậy."

"Chồng cô là Kỹ Diễn, CEO công ty Thiên Ngu?"

"Ừ, đúng vậy."

"Cô ả hôn?"

"Ừ, đúng vậy."

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, thật là không thể tưởng được a.

"Sao cô kết hôn sớm như vậy?"

Cô vẫn luôn cảm thấy, nữ nhân giải trí không qua 30 tuổi sẽ không kết hôn.

"Cô năm nay bao tuổi rồi?"

Đột nhiên, cô nghe được Lục Hi Hòa hỏi mình.

"22 nha." Cô theo bản năng trả lời.

"Cô kết hôn?"

"Ừ....."

"Chồng cô là Thẩm Dữ, đạo diễn của chúng ta?"

"Ừ....."

"Cô ả hôn?"

"Ừ....."

"Tôi 23 tuổi mới kết hôn."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Cô 22

Nói xong, Lục Hi Hòa cười như không cười nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm đã biết, cô ấy dùng những lời nói vừa rồi của mình để hỏi lại cô.

"Ai..... không kém, không kém....." cô ngượng ngùng cười nói.

"Đúng rồi, vậy có phải cô vẫn luôn đều biết, quan hệ của tôi và anh ấy?"

Lục Hi Hòa nhăn mày, tiện đà lắc đầu, "Không có, sau này mới biết được."

"Lúc đầu cô nói với tôi, anh ta là chú nhỏ cô, tôi thật sự tin."

Bởi vì việc này, cô còn cùng Kỳ Viễn ở nơi nào đó náo loạn một hồi.

Hiện tại chính sách có thể cởi mở như vậy sao?

Chú cháu đều có thể kết hôn?

Trông mắt Bạc Kha Nhiễm khẽ đảo một vòng, "Kỳ thật..... anh ấy cũng coi như là chú nhỏ của tôi"

"Nói hươu nói vượn."

"Đều không có quan hệ huyết thống, tính gì quan hệ chú cháu."

Bạc Kha Nhiễm lập tức mở to hai mắt nhìn.

Lục Hi Hòa..... cô ấy..... Vừa rồi nói thô tục.....

Lục Hi Hòa nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Bạc Kha Nhiễm, "Làm sao vậy? Đã gặp người nào nói chuyện thô tục sao?"

Bạc Kha Nhiễm đem đầu gật như trống hỏi.

Đương nhiên đã gặp qua, người kia..... Thẩm Tư Gia!!!

Thường xuyên nói!!!

Kỳ thật cô nói cũng không ít, đương nhiên là ở bên người kia phát tác một chút.

"Kỳ thật..... tôi cũng sẽ nói....." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng nói.

"Thật ư?" Lục Hi Hòa hơi cao giọng.

"Nói một câu cho tôi nghe đi."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

"Sao? Như thế nào? Không dám sao?" Lục Hi

Hòa vẻ mặt khinh thường nhìn cô.

"Cô vừa rồi nói một câu thí lời nói."

Đã nhiều năm gọi là chú nhỏ cũng coi như là chú nhỏ.

Lục Hi Hòa, "???"

"Là cô làm tôi nói....."

Lục Hi Hòa, "....."

Tôi bảo cô nói, cô chính là nói như vậy??

Lục Hi Hòa đột nhiên có cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

"Cô nói, tôi nói kia một câu là lời nói thô tục?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn Lục Hi Hòa một cái, "Không nói cho cô."

Lục Hi Hòa, "....."

Buổi chiều, Cố Hựu từ bên ngoài đi vào, nhìn Bạc Kha Nhiễm ngồi ở cách đó không xa.

Cô cúi đầu, lật xem kịch bản trên mặt bàn, mái tóc dài buộc gọn sau tai, lộ ra gương mặt trắng nõn tinh xảo.

Cô an tĩnh ngồi ở chỗ kia, cả người bình tĩnh nhu hòa.

Lúc này, trong đầu Cố Hựu là vô vàn suy nghĩ.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, ngày đó mình có phải nhìn thấy ảo giác hay không?

Tuy rằng thời gian hắn cùng Bạc Kha Nhiễm ở chung không tính là dài, nhưng trong lòng hắn vô cùng tin tưởng cô, hắn cảm thấy cô không phải người sẽ vì danh lợi mà bán đứng bản thân.

Hướng chỉ người đại diện của cô chính là Nguyễn Lệ, Nguyễn Lệ cũng coi như là người đại diện có tiếng trong giới, phỏng chừng cũng sẽ không cho phép nghệ sĩ của mình chuyển như vậy.

Cố Hựu nhớ tới hôm qua nhìn thấy Thẩm Dữ, nếu không phải nhìn lầm, hẳn xác thực thấy được ánh mắt Thẩm Dữ nhìn Bạc Kha Nhiễm.

Ôn nhu, sùng nịch.

Nếu nói hắn còn chưa đủ hiểu biết Bạc Kha Nhiễm, thì hắn cảm thấy chính mình có khả năng càng hiểu rõ Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ là dạng người gì, chưa bao giờ thiếu nữ nhân, càng không thiếu mỹ nhân.

Nhưng mà anh lại có tiếng lạnh lùng, khó tiếp cận, có thể nói là tai tiếng không dính thân.

Đến nay, người có thể xảy ra scandal tình ái cũng chỉ có mình Liễu Hâm.

Nhưng mà, hắn tin tưởng, hai người này không tồn tại bất cứ quan hệ ngầm gì khác, không nói cái khác, chỉ nhìn ánh mắt là hiểu.

Ánh mắt Thẩm Dữ nhìn Bạc Kha Nhiễm cùng ánh mắt nhìn Liễu Hâm hoàn toàn không giống nhau.

Một cái là ánh mắt cực kỳ ôn nhu, sùng nịch.

Một cái còn lại giống như tất cả mọi người, bình đạm không có gì lạ.

Tóm lại, mặc kệ quan hệ thật sự giữa hai người bọn họ là cái gì, trong lòng Cố Hựu đã quyết định chủ ý.

Nếu muốn sống tốt trong đoàn phim hơn một tháng nữa, hắn chỉ có một con đường sống.

Chính là tránh xa Bạc Kha Nhiễm, ôm đùi Thẩm Dữ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Mấy ngày kể tiếp, Bạc Kha Nhiễm phát hiện một sự kiện.

Cố Hựu giống như càn giống thân sĩ, thời điểm đóng phim, có thể không chạm vào cô liền kiên quyết không chạm vào, lúc diễn cảnh ôm vẫn duy trì cánh tay lịch sự.

Hơn nữa gần đây hắn bị cảm mạo, còn là cảm mạo đặc biệt nghiêm trọng, lập đi lập lại, thường xuyên sắc mặt đỏ ửng, nước mắt không tự chủ được liền chảy xuống, bởi vì sợ lây bệnh cho người khác, đặc biệt là khi cùng hắn diễn chung, quay cảnh phim thân mật, cho nên hắn khẩn cầu tổ đạo diễn đồng ý để hắn chọn dùng người hôn thế.

Nếu hắn có thể dùng hôn thế, tổ đạo diễn tự nhiên cũng không khiến cô bị bắt công, để cho cô chọn người hôn thế.

Vì thế cảnh hôn của cô cùng Cố Hựu về sau đều dùng diễn viên hôn thế hỗ trợ.

Nếu đoàn phim an bài như vậy, cô cũng sẽ không cự tuyệt, nói cách khác, nếu không chọn người nào đó lại ảm đạm.

Tương tự đến lần trước anh nghiêm túc nói mình ghen, Bạc Kha Nhiễm liền nhịn không được muốn cười, nhưng mà cô thực sự đã cười rồi.

Cô cười, khiến Miniu đứng bên cạnh cô liền chú ý.

"Nghĩ đến việc gì vui vẻ sao?"

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi, khẽ gật đầu, "ừ, hình như là một chuyện rất vui vẻ."

Miniu cười cười, tiếp tục hỏi.

"Việc gì vui vậy?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn Miniu một cái, đôi mắt khẽ sáng, giống như sao giữa bầu trời đêm.

"Em....."

"Tin hot, tin hot."

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm chuẩn bị nói chuyện, một nhân viên công tác đột ngột chạy về phía họ, biểu tình như mới nghe được bí mật kinh thiên động địa, mọi người đều bị nhân viên công tác hấp dẫn, ngay cả Bạc Kha Nhiễm cũng không ngoài ý muốn.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía vẻ mặt hưng phấn của nhân viên công tác kia.

"Mọi người biết ai mới tới không?"

Tất cả mọi người đều bị nhân viên này khơi lên tò mò, thấy cô ấy có ý tạm dừng, tự nhiên bắt đầu thúc giục.

"Liễu Hâm."

Liễu Hâm?

"Chính là ảnh hậu Liễu Hâm, cô ấy tới thăm ban Thẩm Đạo!"

Nhân viên công tác vừa dứt lời, trong nháy mắt nụ cười trên mặt Bạc Kha Nhiễm liền biến mất, khoé miệng vẫn cong lên giờ liền sụp xuống.

"Mọi người còn nhớ đến scandal của hai người bọn họ?"

"Đương nhiên, Liễu tiểu thư được Thẩm Đạo phụng hồng, quan hệ giữa hai người vẫn luôn khó bề phân biệt."

"Các người nói, bọn họ có thể hay không....."

"Liễu tiểu thư lớn lên xinh đẹp, đáng người đẹp, kỹ thuật diễn cũng tốt, quan trọng nhất chính là tính cách cũng rất tốt, tôi cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi."

"Tôi tán đồng, trai tài gái sắc, đứng chung một chỗ, rất đẹp mắt nha, quả thực là trời sinh một đôi!"

"....."

Bạc Kha Nhiễm nghe các cô ấy mồm năm miệng mười nói chuyện, đại khái nhớ kỹ chính là Liễu Hâm cùng Thẩm Dữ là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Tại tiếng giữa Thẩm Dữ và Liễu Hâm cô đã sớm biết, Liễu Hâm dựa vào tác phẩm Vây Thành do Thẩm Dữ chấp bút mà dành được danh hiệu ảnh hậu, khi đó miễn bàn Liễu Hâm có bao nhiêu sẵn đón.

Mà cũng tại thời điểm đó, tai tiếng của hai người chậm rãi truyền ra, người ngoài giới thảo luận vô cùng sinh động, nhưng vẫn không hề được đương sự hồi đáp, nhưng mà mặc kệ như thế nào, danh tiếng của hai người đều rất cao.

Lúc ấy cô không hề có chút để ý, vậy mà hiện tại nghe những lời này, tâm tình lại biến hoá đến mức long trời lở đất.

Theo bản năng nhú mày, theo bản năng bài xích, theo bản năng không vui.

"Kha Nhiễm, em làm sao vậy?"

Miniu nhìn thấy sắc mặt Bạc Kha Nhiễm có chút kỳ quái, lông mày nhú chặt, môi cũng mím chặt không nói chuyện.

Nghe được thanh âm của Miniu, Bạc Kha Nhiễm phục hồi tinh thần, cô nhận ra mình có chút thất thố, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, hướng cô ấy cười cười.

"Không sao ạ, Có chút thất thần....."

"Chưa từng thấy em như vậy, chị còn tưởng em bị làm sao đấy."

Miniu nhìn đồng hồ, đứng dậy.

"Đi thôi, bây giờ còn một chút thời gian, đi nghỉ ngơi một chút."

"Vâng."

Lúc đi qua đình hóng gió, Bạc Kha Nhiễm nhìn thấy nhân vật nam chính chính cùng nữ chính trong bát quái vừa rồi, cô theo bản năng dừng bước.

Hai người đứng trong đình hóng gió, Thẩm Dữ đưa lưng về phía cô, mà Liễu Hâm lại đứng đối diện cô, cô ấy mặc váy đào, tóc dài buộc tùy ý sau lưng, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo.

Nhìn qua hai người nói chuyện rất vui vẻ, tuy rằng lúc này cô không nhìn thấy biểu tình của Thẩm Dữ, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng Liễu Hâm cười rục rờ, trong lòng cô tự nhiên hiểu rõ.

Vừa rồi mấy nhân viên công tác kia cũng không nói dối.

Liễu Hâm lớn lên thật sự rất xinh thời điểm, cười rộ lên vô cùng quyến rũ lòng người.

Nhưng mà nghĩ đến tai tiếng giữa cô ấy cùng Thẩm Dữ, cô liền không thích nói cô ấy nữa.

Miniu đi phía trước phát hiện Bạc Kha Nhiễm không theo kịp, liền xoay người lại, phát hiện Bạc Kha Nhiễm vẫn đứng chỗ kia, không biết là đang nhìn cái gì.

"Kha Nhiễm, làm gì vậy, đi mau."

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy trong lòng có chút mất mát, lúc này nụ cười của Liễu Hâm thật chói mắt, cô cắn môi, dứt khoát nhắm mắt làm ngo, nhắc chân đi về phía Miniu.

Bạc Kha Nhiễm ngồi trước gương trang điểm, cô nhìn chính mình trong gương, trong đầu không tự chủ được lại nhớ đến một màn trong đình hóng gió ban nãy.

Hai người bọn họ đang nói chuyện gì, mà vui vẻ như vậy?

Cô càng nghĩ, trong lòng càng bức bối.

Nhìn thoáng qua một loạt soi môi đang đặt trên bàn trang điểm, cô dứt khoát tùy ý lấy một cái, dặm thêm chút son, tự tìm việc cho mình làm.

Thời điểm cô vừa mở nắp thỏi son, môi vừa đem thỏi son để đến bên môi, còn chưa kịp đánh son, liền nhìn thấy Thẩm Dữ từ bên ngoài đi vào.

Thẩm Dữ nhìn thỏi son trong tay Bạc Kha Nhiễm, trên mặt liền lộ nụ cười.

Có một việc, Bạc Kha Nhiễm chưa từng nói với bất kỳ ai.

Thật ra cô thích nhất nhìn Thẩm Dữ cười.

Thời điểm anh cười lộ lên, khoé môi khê nhếch, trong mắt lấp lánh vệt sáng như những ngôi sao giữa bầu trời đêm, khiến người khác khi nhìn vào liền luyến tiếc phải rời đi.

Mới thất thần một chút, anh đã đi tới trước mặt cô.

Đôi mắt Thẩm Dữ khê liếc qua môi cô, sau đó nhìn sang thỏi son đang ở trong tay cô.

Giây tiếp theo, anh tiếp nhận thỏi son từ tay Bạc Kha Nhiễm, hơi cúi người lại gần cô, muốn tự tay tô son cho cô, ai ngờ soi môi còn chưa chạm vào môi cô, Bạc Kha Nhiễm liền lùi người né tránh, tránh đi tiếp xúc của anh.

Thẩm Dữ cầm thỏi son trong tay lơ lửng giữa không trung, "em làm sao vậy?"

Bạc Kha Nhiễm trốn tránh xong lúc này mới ý thức được hành động của mình, cô trở mắt ngạc nhiên mất giây, không có trực tiếp trả lời anh.

Cô cũng không biết tại sao bản thân lại làm như vậy, chỉ là nhớ lại những lời nghị luận của nhân viên công tác cùng với một màn cô nhìn thấy, cô liền không khống chế được bản thân, theo bản năng muốn né tránh anh.

"Không có chuyện gì." Cô trả lời cho có lệ.

Nháy mắt mày Thẩm Dữ nhú chặt, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô cô.

Bạc Kha Nhiễm bị ánh mắt trần trụi của anh nhìn đến mắt tự nhiên, cô muốn tránh tầm mắt anh.

"Cái kia..... chuẩn bị bắt đầu quay phim rồi, em đi ra ngoài trước." Nói xong cô liền đứng lên, đi thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại.

Thẩm Dữ không cản cô, chỉ đứng đó nhìn theo bóng dáng cô, tận đến khi cô ra khỏi phòng hoá trang, lúc này anh mới thu hồi tầm mắt.

Anh nhìn thỏi son trong tay, con người giống như một bị vấy mực, dần dần tối sầm lại.

Thời điểm cô trở về, còn chưa bắt đầu quay phim, vì thế cô an tĩnh đứng một bên, cúi đầu nhàm chán đá hòn đá trên mặt đất.

Thoạt nhìn bên ngoài không có chuyện gì, thức té trong lòng cô đã sớm nổi bão.

Đá đá một hồi, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng bước chân lại gần, cô theo bản năng ngẩng đầu lên.

Cố Hựu đang đi về phía cô.

Không đến vài giây, hần đã chạy tới trước mặt cô.

"Hòn đá nhỏ làm sao mà cô muốn khi dễ nó?"

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn hần, cũng không trả lời hần, tiếp tục đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Cố Hựu như là đã dự kiến chuyện này, hần nhấp môi nói chuyện.

"Tôi vừa rồi nhìn thấy Liễu Hâm, cô ấy tới thăm ban Thẩm Đạo."

Cố Hựu thốt ra lời này, động tác của Bạc Kha Nhiễm hơi dừng một chút, nhưng cũng chỉ ngắn ngủi hai giây, cô lại bắt đầu đá hòn đá nhỏ.

"Kha Nhiễm, tai tiếng giữa hai người bọn họ, cô tin sao?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn hần.

Không rõ vì sao hần lại muốn nói chuyện này với cô.

Bạc Kha Nhiễm còn chưa trả lời, lại nghe thấy Cố Hựu tiếp tục nói.

"Kỳ thật tôi thấy, đều là tin đồn vô căn cứ."

Câu nói này khiến động tác của Bạc Kha Nhiễm hoàn toàn dừng lại.

"Vì sao?" Cô ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hựu.

Cố Hựu ôm hai tay trước ngực, cằm khê nâng, làm bộ dáng đã biết trước.

"Ánh mắt."

"Ánh mắt?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tật Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"A Khê, người cảm thấy ta làm sai sao?"

Ngọc Khê nhìn Minh Châu đứng trước mặt mình, một thân quần áo tơ lụa màu hồng nhạt, trên thân váy là những hoa văn được phác họa bởi những tơ chỉ vàng bạc, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo.

Minh Châu như vậy, thật xa lạ.

Đôi mắt nàng ấy không còn trong sáng như trước, bây giờ nơi đáy mắt toàn là sóng ngầm kích động, là dục vọng chiếm hữu quyền lợi, loại ham muốn này một khi đã nằm trong tay đều rất khó buông xuống.

Minh Châu biến thành như vậy, nàng đã sớm có dự cảm, chỉ là vẫn ôm một chút hi vọng nhỏ nhoi.

"Không có, mỗi người đều có lựa chọn của bản thân, ta không có quyền phê phán lựa chọn của người." Ngọc Khê nhàn nhạt trả lời.

"A Khê, có phải người vẫn còn giận ta?"

Ngọc Khê không đáp, chỉ nhàn nhạt nhìn Minh Châu.

Minh Châu bị ánh mắt nhàn nhạt của Ngọc Khê nhìn có chút không được tự nhiên.

Đôi mắt Ngọc Khê quá mức bình tĩnh, quá mức tự nhiên, không ai có thể đoán được suy nghĩ thật sự của nàng.

"Minh Châu phu nhân chê cười, ngài là phu nhân Thái Tử, Ngọc Khê bất quá chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ, sao có thể tức giận với ngài?"

"A Khê, người đừng như vậy được không, đừng không để ý tới ta, người biết mà, ta không thể không có người, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tỷ muội....."

"Tình cảm tỷ muội?" Ngọc Khê tự giấu cười nhạt.

Minh Châu lập tức im lặng.

Ngọc Khê nhàn nhạt nhìn nàng.

"Nếu thật sự coi ta là tỷ muội của người, người sẽ không lợi dụng ta để trợ giúp Thái Tử đi thiết kế Tam hoàng tử."

Minh Châu như muốn ngừng thờ, nàng gian nan mở miệng.

"Người..... Người đã biết?"

Ngọc Khê nhìn bộ dáng của nàng, không muốn tiếp tục nói chuyện tiếp.

"Nếu Minh Châu phu nhân không có việc gì, nô tỳ xin phép cáo lui trước."

Ngọc Khê hướng nàng hành lễ rồi xoay người rời đi.

Minh Châu nhìn bóng dáng mảnh khảnh nhưng vô cùng kiên định của Ngọc Khê, đáy mắt có chút nóng lên, thời điểm lợi dụng Ngọc Khê, kết quả này nàng đã sớm biết.

Nàng cùng Ngọc Khê từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính tình Ngọc Khê như thế nào, không có người nào hiểu rõ hơn nàng, hơn nữa nàng vẫn luôn biết, Ngọc Khê cùng các nàng không giống nhau, nàng chưa từng gặp qua bộ dáng kinh hoàng thất thổ của Ngọc Khê, mặc kệ có chuyện gì xảy ra Ngọc Khê đều vô cùng bình tĩnh.

Ngọc Khê khiến mọi người cảm giác tính tình nàng giống như nước.

Ôn hòa, nhẹ nhàng.

Nhưng mà nàng biết, Ngọc Khê là nước, cũng là băng.

Lạnh nhạt, quyết đoán.

Từ hôm nay trở đi, nàng cùng Ngọc Khê rốt cuộc không thể trở về như trước nữa, mười mấy năm tình cảm từ hôm nay hoàn toàn chấm dứt.

"Phu nhân, nên trở về."

Phía sau vang lên thanh âm của cung nữ, Minh Châu từ trong hồi ức phục hồi tinh thần, thân hình nàng khẽ động, mà thân ảnh Ngọc Khê cũng đã biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Nàng biết rõ sẽ không thể quay về, nhưng mà nàng vẫn làm như vậy, nàng có khổ sở, có hổ thẹn, nhưng duy nhất không hối hận.

Nếu cho nàng cơ hội lựa chọn lại, nàng vẫn sẽ lựa chọn giống như lúc trước.

Minh Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời hôm nay, từ khi bị giam cầm trong hoàng thành này, chưa từng thấy một khác bầu trời xanh thắm tươi đẹp như vậy.

Con người, sau khi trải qua biết bao nhiêu khó khăn, ngẫu nhiên ném được tư vị quả ngọt, sao có thể buông tay?

Ai cũng có số mệnh của riêng mình, ai cũng không thể cưỡng cầu ai.

Đáy mắt đầy sương mù dần biến mất, Minh Châu xoay người lại, đáy mắt đã bình tĩnh không một tia cảm xúc.

"Về đi."

"Vâng, phu nhân."

Sau khi Bạc Kha Nhiễm diễn xong liền lui về phía sau, cô đứng đó nhìn Lục Hi Hòa một mình độc diễn.

Đứng nhìn một lúc, cô nhạy bén phát hiện một ánh mắt nóng rực đang dừng trên người mình.

Không cần nhìn, cô cũng biết người đó là ai.

Biết rõ anh đang nhìn cô, nhưng cô cũng không nhìn lại anh.

"Kha Nhiễm."

Lúc này Nguyễn Lệ từ bên ngoài đi đến.

Thẩm Dữ đứng ở nơi xa không hề chớp mắt nhìn Nguyễn Lệ cùng Bạc Kha Nhiễm nói chuyện, mày không khỏi nhíu chặt.

Cô đây là làm sao vậy?

Ngày hôm nay cô không nhìn qua anh chút nào, hoàn toàn làm lơ anh.

Rõ ràng sáng nay vẫn còn rất tốt, anh cũng nhận ra cô rất vất vả mới bắt đầu mở lòng với mình.

Nhưng mà trực giác nói cho anh biết, khẳng định là có chuyện gì đó ảnh hưởng đến cô.

Bạc Kha Nhiễm bị ánh mắt nóng rực của Thẩm Dữ nhìn đến không thoải mái, giống như bị mũi kim châm vào người.

"Lệ tỷ, em đi toilet."

Nguyễn Lệ phát tay, "Ừ, đi đi."

Thẩm Dữ nhạy bén nhận thấy được có người tới gần, anh xoay người sang chỗ khác, liền nhìn thấy Cố Hựu đang cách mình vài bước.

Cố Hựu không nghĩ tới Thẩm Dữ sẽ đột ngột xoay người lại như vậy, hấn lập tức bị ánh mắt sắc bén dọa sợ, trái tim không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Nhìn thấy là Cố Hựu, đáy mắt lạnh lẽo của Thẩm Dữ thu lại không ít.

Biểu hiện của tiểu tử này gần đây khiến anh tương đối vừa lòng, nhưng anh cũng không phản ứng lại hấn, chỉ xoay người sang chỗ khác.

Cố Hựu trộm duỗi tay vỗ vỗ ngực mình.

Này cũng quá dọa người đi?

Hắn cảm giác chính mình giống như bị Thẩm Dữ như vậy liếc mắt một cái cấp nhìn ra bóng ma tới.

Cố Hựu nuốt nuốt giọng nói, sau đó thật cẩn thận mà triều Thẩm Dữ bên người dịch đi.

"Cái kia..... Thẩm Đạo?"

"Ừ."

Cố Hựu đứng bên người Thẩm Dữ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra vừa rồi Thẩm Dữ đang nhìn ai.

"Hôm nay Liễu tiểu thư tới thăm ban ạ?"

Thẩm Dữ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Thấy thế, trong lòng Cố Hựu càng thêm run rẩy, hắn cắn chặt răng, lấy hết can đảm tiếp tục nói.

"Tôi nghe được người khác thảo luận một ít chuyện bát quái, không biết Thẩm Đạo có hứng thú nghe một chút hay không?"

"Không rảnh....."

"Là về anh cùng Liễu tiểu thư."

Cố Hựu thốt ra lời này, nháy mắt mà Thẩm Dữ nhấn chặt, vài giây sau, Cố Hựu nghe được thanh âm của Thẩm Dữ.

"Nói nghe xem."

"Hôm nay lúc tới phim trường, không khéo nghe được một câu, nói là đạo diễn cùng Liễu tiểu thư là....." Cố Hựu cố ý dừng một chút.

Thẩm Dữ nhíu mày, trầm giọng hỏi.

"Là cái gì?"

Cố Hựu thoáng giật mình, nào dám thừa nước đục thả câu, lập tức đem chuyện sáng nay nghe được nói cho Thẩm Dữ không thiếu một từ.

Đương nhiên, hắn vẫn cố ý bỏ thêm chút mắm muối, thêm dầu vào lửa thôi.

Lúc này hắn nhìn thấy sắc mặt Thẩm Dữ hoàn toàn đen thui, nội tâm run bắn, sắc mặt này của Thẩm Đạo thật quá đáng sợ?

"Tôi đã biết, cậu đi làm việc của cậu đi." Thẩm Dữ nghiêng nói với hắn.

"Được."

Cố Hựu thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao chuyện hắn muốn nói cũng đã nói rồi, Thẩm Đạo có thể hiểu hay không không phải việc của hắn, bắt quá nhìn sắc mặt này của Thẩm Đạo, phỏng chừng mục đích của hắn đã đạt được.

Một khi đã như vậy, không bằng nên rời đi sớm một chút, đứng ở chỗ này quả thực quá áp lực, thật là đáng sợ, hắn thở cũng không dám thở.

Cố Hựu còn chưa đi được hai bước, liền nghe được Thẩm Dữ ở phía sau gọi.

"Cố Hựu."

Trong lòng Cố Hựu rơi lộp bộp, lập tức dừng bước xoay người lại, nỗ lực nở nụ cười tươi cười.

"Thẩm..... Thẩm Đạo..... Còn có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì lớn....." Thẩm Dữ nói.

Cố Hựu trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà còn chưa kịp buông xuống, giây tiếp theo lại bị treo lên.

"Có một số việc, vẫn là không cần quá thông minh, tôi tin tưởng cậu, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Cố Hựu lúc ấy phía sau lưng kia một trận mồ hôi lạnh a, hắn thậm chí đều cảm thấy mới vừa thay quần áo, phía sau lưng đều ướt.

"Đã biết, đã biết ạ." Hắn vội vàng gật đầu.

Thẩm Dữ vừa lòng gật đầu, "được rồi, đi đi."

"Vây..... Thẩm Đạo gấp lại sau."

Hắn sao có thể không rõ sao, Thẩm Đạo đã nói rõ như vậy.

Hiện tại có thể nói, Thẩm Đạo đã biết hắn biết chuyện kia, cho nên cảnh cáo hắn không cần nói loạn bên ngoài.

Đương nhiên hắn cũng không phải kẻ ngốc, loại chuyện này hắn làm sao dám nói, nếu là muốn nói, hắn đã sớm để lộ ra, còn chờ tới bây giờ, hơn nữa, hiện tại nhìn thái độ của Thẩm Đạo, xem ra quan hệ của họ rất không bình thường, ít nhất ở trong lòng Thẩm Đạo, Kha Nhiễm tuyệt đối chiếm vị trí rất lớn.

Không thể trâu vào, không thể trâu vào, hắn cũng không dám.

Bắt quá, hắn hiện tại có được tính ôm đùi Thẩm Đạo thành công không??

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Bạc Kha Nhiễm vừa hong tay, vừa nhìn bản thân trong gương.

Nhìn nhìn một hồi, cô đột nhiên quay ra mắng người.

"Vương bát đản."

"Vương bát đản."

Vẫn chưa hết giận, cô lại tiếp tục mắng thêm vài câu nữa, chờ mắng đủ rồi, tay cũng đã hong khô, cô hít sâu thả lỏng bản thân, điều chỉnh tâm tình, lúc này mới xoay người đi ra.

Cô còn chưa đi ra ngoài, đã thấy Thẩm Dữ đứng dựa vào cửa, đôi tay lười biếng đút trong túi, trên mặt biểu tình cười như không cười.

Trong nháy mắt hô hấp Bạc Kha Nhiễm khê đình trệ, nhìn sắc mặt này của anh, cô biết anh nghe được những lời cô mới nói.

Nhưng nhìn biểu tình cười như không cười này, Bạc Kha Nhiễm càng cảm thấy tức giận sôi máu.

Cô cứ mắng anh đấy, thì sao?

Sau vài giây hoảng loạn, cô liếc mắt nhìn anh một chút, sau đó dứt khoát lướt qua anh rồi đi.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, người trước mặt này không nguyện ý để cô đi.

Cô vừa bước được một bước, bả vai liền bị đôi tay cực nóng giữ lại.

"Định đi đâu?"

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng đẩy anh ra, nhưng người này lại cố tình dùng thêm lực, lực đạo vừa phải không làm cô đau nhưng cũng khiến cô không dễ dàng thoát ra.

Trong lòng càng thêm bức bối, Bạc Kha Nhiễm dứt khoát bất chấp tất cả.

"Liên quan gì đến anh, buông ra."

Thẩm Dữ kinh ngạc như rụng mảy, trong mắt có chút cảm xúc không rõ dao động.

Hình như đây là lần đầu Bạc Kha Nhiễm phát giận với anh.

Rõ ràng cô phát giận, nhưng tâm tình anh lại vô cùng thoải mái.

Khoé miệng anh khê nhếch, vươn tay ôm cô vào trong phòng vệ sinh.

Bạc Kha Nhiễm lập tức mở to hai mắt nhìn.

Đây chính là..... phòng vệ sinh nữ...

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Bạc Kha nhiễm nghe được âm thanh "Phanh" vang lên, cửa phòng vệ sinh bị Thẩm Dữ đóng lại, cả người bị anh ôm lên, sau đó đặt cô ngồi trên bồn rửa tay.

"Anh....."

Cô nói không ra lời, cả người còn không kịp phản ứng lại.

Thẩm Dữ nhìn bộ dáng hơi ngốc của cô, không hề báo trước lại gần cô, mỗi móng ghé vào bên cổ cô.

Bạc Kha Nhiễm cảm nhận được hơi thở ấm áp của Thẩm Dữ, hai tay không khỏi nắm chặt, cô muốn đẩy anh ra, lại nghe thấy anh thấp giọng nói.

"Buông ra? Sao có thể buông ra?"

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt hai giây, lửa giận trong lòng lửa giận chưa dứt, cô cố ý xoay đầu, khẩu khí như cũ đáp lại.

"Nên như thế nào....."

Cô còn chưa nói xong, lại nghe được giọng nói trầm thấp của người nó, thanh âm mang theo chút bất đắc dĩ, nhưng đầy ý vị sùng nịnh.

"Đuôi cũng không đi."

Ngực Bạc Kha Nhiễm tê rần, cô cắn môi không tiếp lời.

"Em còn giận anh sao?"

"Vì sao em phải giận anh?"

"Nếu không phải giận anh, vì sao một ngày nay không chú ý đến anh, không nhìn anh một chút?"

Bạc Kha Nhiễm nghe anh nói những lời này, mặc danh nghe ra vài phần ủy khuất.

Người như anh cũng sẽ có lúc ủy khuất?

Vì thế cô xoay đầu nhìn anh.

Mà cái quay đầu này, lại không cẩn thận chạm vào đôi mắt đen như mực của anh, dưới ánh đèn, vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời, cô quên mất bản thân nên nói gì, ngây người nhìn đôi mắt anh.

Lần nữa nghe được giọng nói của Thẩm Dữ, lúc này cô mới từ trong mộng tỉnh lại.

"Em ghen sao?" Anh nhìn vào mắt cô, giọng nói trầm thấp vang lên.

Bạc Kha Nhiễm lập tức như bị ai nhéo cái đuôi nhỏ, lập tức phủ nhận.

"Không có."

"Vì sao không để ý tới anh?"

"Em không muốn để ý tới anh, còn cần lý do sao?" Bạc Kha Nhiễm giận dỗi trả lời.

Thẩm Dữ trầm mặc hai giây, nói.

"Anh yêu cầu."

"Anh yêu cầu thì em....."

"Bởi vì chỉ khi biết được lý do, anh mới biết được mình sai ở đâu, mới có thể sửa lại cho tốt."

Bạc Kha Nhiễm há miệng, nhất thời nói không ra lời.

Đáy lòng ần ần toát ra chút cảm giác rất kỳ quái.

Ngọt, nhưng cũng đắng.

Ngọt đắng đan xen nhau, mặc danh khiến mũi cô có chút nóng.

"Đừng không để ý tới anh."

Bạc Kha Nhiễm quật cường xoay đầu đi, "em không để ý tới anh, còn có rất nhiều người để ý tới anh, bên cạnh anh cũng không phải chỉ có mình em."

Đôi mắt Thẩm Dữ trầm vào phần.

"Bên cạnh anh có không ít người, nhưng mà vợ..... Chỉ có một."

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy bản thân chịu không nổi, nếu không đi ra, cô sẽ rất nhanh phải tước vũ khí đầu hàng.

"Anh để em xuống, em không muốn cùng anh nói chuyện." Cô duỗi tay đẩy cánh tay anh, muốn từ trên bồn rửa tay nhảy xuống.

Ai ngờ Thẩm Dữ đi trước một bước, cường bách tách hai chân cô ra, anh đứng vững nơi đó, đôi tay chống trên bồn rửa tay, đem cô vây trong vòng tay mình.

"Thẩm Dữ!"

Bạc Kha Nhiễm có chút nóng nảy, dùng thêm sức đẩy anh ra.

"Anh cùng cô ấy không có quan hệ gì khác."

Đang đây, cô nghe được thanh âm bình tĩnh của anh vang lên bên tai.

Tay hơi dừng một chút, nhưng cũng chỉ qua hai giây ngắn ngủi, cô lại bắt đầu giãy giụa.

"Anh cùng cô ấy có quan hệ hay không, không liên quan đến em."

Vừa dứt lời, Bạc Kha Nhiễm cảm giác được, nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên giảm xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Dữ, đôi mắt thâm thúy của anh lúc này mang theo chút lạnh lẽ, môi mím chặt, cô nhìn ra được, Thẩm Dữ tức giận.

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cảm thấy lòng có chút không đúng, tay cũng không dám động.

Thẩm Dữ đột nhiên đỡ lấy gương mặt cô, khiến cho cô ngẩng đầu nhìn mình, anh nhìn vào mắt cô, gần từng chữ một hỏi.

"Như thế nào không có liên quan, em là vợ anh, nếu không liên quan đến em, vậy có liên quan với ai?"

Bạc Kha Nhiễm nói không ra lời.

"Nói cho anh."

"Em..... em....."

Thẩm Dữ thấy cô bị mình dọa sợ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh buông bàn tay bên má cô, ôm cô vào trong ngực, để gương mặt cô dán lên ngực mình.

"Nhiễm Nhiễm, lần sau không cần nói như thế nữa, anh sẽ đau lòng."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Đau lòng?

Đến tột cùng là ai mới đau lòng đây???

"Nhiễm Nhiễm?"

"..... Dạ?"

"Thực xin lỗi."

???

"Là anh không suy xét chu đáo, khiến em đau lòng là anh sai, bắt quá em phải tin tưởng anh, anh cùng cô ấy ngoài quan hệ công việc không có một chút quan hệ ngầm nào cả."

Bạc Kha Nhiễm biết Thẩm Dữ nói đến ai.

Nghe anh nói như vậy, trong lòng không còn buồn bực nhu trước, nhưng vẫn có điểm ỳ khuất.

"Người ngoài giới đều nói hai người..... quan hệ yêu đương, còn..... Còn kết hôn....."

"Haiz."

Bạc Kha Nhiễm nghe được Thẩm Dữ thở dài một tiếng, giấy tiếp theo, cô bị Thẩm Dữ đẩy ra một chút, bàn tay anh nắm lấy hai bả vai cô.

"Bọn họ nói yêu đương thì là yêu đương? Nói kết hôn thì là kết hôn?"

"Em không không phải đã quên, hiện tại người cùng anh yêu đương làm em, cùng anh kết hôn cũng làm em, người anh yêu chính là em."

Bạc Kha Nhiễm cả người chấn động, cô không dám tin tưởng ngẩng đầu nhìn Thẩm Dữ.

"Anh..... anh mới nói..... anh yêu em?"

"Nếu không thì sao?"

"Nếu không yêu em, vì sao lại cùng em kết hôn, nếu không yêu em vì sao lại đối với em tốt như vậy, nếu không yêu em, vì sao hiện tại anh lại ở chỗ này muốn giải thích với em?"

Thẩm Dữ nói ba câu vì sao làm Bạc Kha Nhiễm ghe xong liền khóc.

Cô cho rằng hấn anh cùng cô kết hôn, là bởi vì bọn họ có đính ước từ nhỏ.

Cô cho rằng anh đối với cô tốt như vậy, bởi vì cảm thấy áy náy.

Cô cho rằng.....

Hóa ra tất cả chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi, sự thật không hề như vậy.

Thẩm Dữ chưa từng thấy Bạc Kha Nhiễm khóc, anh duỗi tay ôn nhu lau nước mắt cho cô.

"Ngoan, đừng khóc."

Nghe những lời này của anh, nước mắt cô rơi càng nhiều.

Thẩm Dữ lập tức bó tay không biết nên làm gì.

"Đừng khóc, em đừng khóc, anh xin lỗi, đừng khóc."

Nhưng mà Bạc Kha Nhiễm cũng không ngăn được nước mắt, anh càng dỗ dành co, cô càng muốn khóc.

Cuối cùng, Thẩm Dữ không còn cách nào, anh không muốn cô khóc, cô vừa khóc, anh liền đau lòng.

Vì thế thời điểm Bạc Kha Nhiễm đang ghen ngào, ột lần bị người ta giữ chặt, giấy tiếp theo, môi nóng lên.

Nước mắt Bạc Kha Nhiễm lập tức dừng lại, cô từng mắt nhìn Thẩm Dữ gần trong gang tấc.

Sống mũi cao thẳng cọ trên má cô, môi anh đang dùng lực cọ xát môi cô.

Bạc Kha Nhiễm khóc không được, cả người đều cảm thấy mơ hồ, cô không biết từ khi nào mình lại chủ động mở môi đáp lại anh, hai tay ôm lấy cổ anh.

Một tay Thẩm Dữ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, một tay đỡ lấy ót của cô, dùng sức ôm chặt cô vào lòng mình.

Hơi thở của anh nặng nề, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng, quấn lấy đầu lưỡi cô gây dưng triền miên.

Sau khi kết thúc, Bạc Kha Nhiễm dựa vào trước ngực Thẩm Dữ, hơi thở có chút không thông.

Thẩm Dữ cảm giác được hơi thở phập phồng của cô, không khỏi cười cười.

"Xem ra thể lực còn chưa đủ."

Gương mặt Bạc Kha Nhiễm có chút đỏ, cần môi không trả lời anh.

Kỳ thật đương Thẩm Dữ nói hấn ái nàng.

Bạc Kha Nhiễm thậm chí cảm thấy, có phải mình đang nằm mơ hay không, tất cả chỉ là giấc mơ mà thôi, nhưng nếu đây là mơ, thì giấc mơ này cũng quá chân thật.

Hoá ra cảm giác người mình thích cũng thích mình chính là như vậy.

"Nhiễm Nhiễm "

"Dạ?"

"Vừa rồi mỗi câu anh nói với em đều là thật. "

"Em phải nhớ kỹ, quan hệ của chúng ta được pháp luật bảo hộ, trên thế giới này, người duy nhất có tư cách chất vấn anh chính là em. "

Bạc Kha Nhiễm dùng sức nắm chặt áo Thẩm Dữ, trời mới biết, hiện tại cô phải dùng bao nhiêu nghị lực để không chế bản thân.

Thẩm Dữ còn chưa nói xong.

"Còn có, mặc kệ như thế nào, em đều phải biết"

"Biết cái gì?" Bạc Kha Nhiễm nhẹ giọng hỏi.

"Anh rất yêu em "

Chanh: chúc các nàng nghỉ lễ vui vẻ. hẹn gặp lại tuần sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nguyễn Lệ liếc mắt nhìn đồng hồ, Bạc Kha Nhiễm nói đi nhà vệ sinh, mãi đến giờ còn chưa thấy quay lại.

Gần đây cô còn nghe nói Hoàn Diệu có fan cuồng, sợ Bạc Kha Nhiễm xảy ra chuyện, vì thế cô liền đứng lên đi về phía nhà vệ sinh tìm người.

Đi đến cửa nhà vệ sinh, thì phát hiện cửa nhà vệ sinh bị đóng, cô duỗi tay định đẩy cửa ra, đột nhiên nghe được âm thanh quen thuộc.

"Vì sao không để ý đến anh?"

Bàn tay Nguyễn Lệ bỗng nhiên dừng lại.

Này..... Đây không phải giọng nói của Thẩm Dữ sao?

Hắn..... hắn sao lại ở trong nhà vệ sinh nữ???

Chẳng lẽ người đàn ông độc thân hoàng kim, Thẩm đại đạo diễn bí mật yêu đương?

Hơn nữa đối tượng còn có khả năng là người của đoàn phim bọn họ?

Nghĩ đến đây, gương mặt Nguyễn Lệ luôn không lộ bất cứ cảm xúc gì khó có khi mang theo chút bất quái.

Trái tim không tự chủ đập "thình thịch thình thịch thình thịch" nhảy loạn không ngừng, rất nhanh cô sẽ biết được bí mật lớn không nên biết.

Cô biết rõ, việc cô phải làm lúc này là làm như chưa từng nghe được gì, xoay người rời đi mới là chính xác nhất, nhưng mà

Đây chính là Thẩm đại đạo diễn, trong giới có tiếng cuồng công tác, có thể nghe được bí mật của Thẩm Dữ thật khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, cô làm sao dờn chân đi được.

Giây tiếp theo, bên trong quả nhiên vang lên thanh âm của người con gái.

"Em không muốn để ý tới anh, còn cần lý do sao?"

Mềm mại, thanh thủy, hơn nữa

Vô cùng quen thuộc

Đầu Nguyễn Lệ luôn luôn nhảy bén trong nháy mắt liền mắc kẹt.

Thanh âm quen thuộc này, sao giống như là của Kha.... Kha Nhiễm.

Cần thận nghe thêm một lúc, Nguyễn Lệ có thể kết luận, người con gái bên trong chính là Bạc Kha Nhiễm.

"Anh yêu cầu."

"Anh yêu cầu thì em....."

"Oanh --"

Nguyễn Lệ ngẩn người, chân tay mềm nhũn.

Câu nói tiếp theo cái gì cô cũng không nghe rõ, đầu loạn thành một mớ, đến cuối cùng cô cũng biết bản thân rời đi như thế nào.

=====

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Dữ, đôi mắt thâm thúy hàm chứa sự nghiêm túc chưa từng có.

"Đã biết chưa?" Thẩm Dữ tiếp tục hỏi.

Bạc Kha Nhiễm nhấp môi, đôi mắt niêm một tầng sương mù.

"Vâng." Cô gật đầu.

Nhìn cô đỏ mặt gật đầu, Thẩm Dữ không khỏi cười cười, anh duỗi tay nhéo nhéo gương mặt mềm mại của cô.

"Ngoan."

Nhìn anh sủng nịnh như thế, gương mặt Bạc Kha Nhiễm càng đỏ, cơ hồ muốn bốc cháy, cô duỗi tay đẩy đẩy cánh tay anh.

"Em cần phải trở về....."

Khoé miệng Thẩm Dữ đầy ý cười, nói, "Được."

Giây tiếp theo, cô bị anh ôm từ trên bồn rửa tay xuống, hai chân đứng vững trên mặt đất.

"Anh..... anh đi ra ngoài trước đi....." Cô thấp giọng nói.

Thẩm Dữ cười, khom lưng hôn lên cái trán trắng nõn của cô.

"Ừ."

Sau khi Thẩm Dữ rời đi, Bạc Kha Nhiễm nhìn gương mặt đỏ ửng của mình trong gương, nhin không được mở vòi nước, lấy nước lạnh rửa mặt, lúc này mới cảm thấy gương mặt hạ nhiệt không ít.

Cô nỗ lực bình phục lại tâm tình của mình, lúc này mới đi ra ngoài.

Cô vừa đi đến lầu nghỉ ngơi, liền nhìn thấy Nguyễn Lệ đang ngồi đó, hai mày nhíu chặt, thoạt nhìn là người đang có nhiều tâm sự nặng nề.

"Lệ tỷ, chị làm sao vậy?" Cô đi qua phía Nguyễn Lệ.

Nghe được là thanh âm của Bạc Kha Nhiễm, Nguyễn Lệ ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm bước vài bước đến trước mặt Nguyễn Lệ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bạc Kha Nhiễm hỏi, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Lệ.

Nguyễn Lệ không nói gì, ánh mắt dừng trên gương mặt Bạc Kha Nhiễm.

Tóc mái hơi ướt, gò má trắng nõn ửng hồng, môi hơi sưng đỏ, son môi cũng phai đi không ít.

"Kha Nhiễm....."

Nguyễn Lệ muốn nói lại thôi.

"Dạ?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc nhìn cô.

"Không, không có gì."

"Ơ?"

"Không có việc gì, cơm sắp được mang đến, em chuẩn bị một chút rồi đi ăn cơm." Nói xong, Nguyễn Lệ đứng lên đi ra ngoài.

Bạc Kha Nhiễm cũng đứng lên đi theo, cô nhìn theo bóng dáng Nguyễn Lệ, cảm thấy có chuta kỳ quái.

Lệ tỷ làm sao vậy?

Nguyễn Lệ bước nhanh ra khỏi lều nghỉ ngơi, vừa đi ra liền nhìn đến cách đó không xa Thẩm Dữ đang cùng những người khác nói chuyện, mà tay trái hần đang cầm một

Đầu đột nhiên thông suốt chuyện gì đó.

Bình giữ nhiệt màu đen.

Cái bình giữ nhiệt này, cô từng thấy Kha Nhiễm cầm, cũng thấy Thẩm Dữ cầm vài lần, nếu lúc trước cảm thấy chỉ là trùng hợp, thì hiện tại, cô có thể khẳng định.

Kha Nhiễm và Thẩm Dữ dùng chung một bình giữ nhiệt.

Kết hợp với chuyện vừa rồi cô nghe được ở nhà vệ sinh, dường như cô đã biết vì sao

hai người bọn họ là dùng chung một cái bình giữ nhiệt.

Cùng Thẩm Dữ yêu đương không phải ai khác, chính là Kha Nhiễm nhà cô.

Nếu là người đại diện nhà người ta thấy nghệ sĩ tìm được một đại kim chủ như vậy, phỏng chừng sẽ cao hứng đến mức không ngủ được.

Cô thân là người đại diện, đã sớm thấy nhiều chuyện như này nên không trách, nhưng không biết vì sao, trong lòng cô không cao hứng nổi.

Thẩm Dữ ở trong giới là nhân vật có tiếng tăm, người đàn ông độc thân hoàng kim điển hình.

Nhưng mà hần là người như vậy, cô mới càng

lo lắng.

Tuy Bạc Kha Nhiễm đã ở trong giới lãn lộn hơn hai năm, nhưng mà em ấy mới chỉ 22 tuổi, tốt nghiệp đại học không lâu, không có quá nhiều va chạm.

Ở bên cạnh nhân vật như vậy, cũng không biết là phúc hay là họa.

"Lệ tỷ."

Nguyễn Lệ đang suy nghĩ bị A Miên đánh gãy.

"Cơm đã tới, đi ăn cơm thôi chị."

Nguyễn Lệ xoay người, "ừ, chị tới đây."

Để đảm bảo tiến độ quay phim, cho nên mọi người chỉ có 10 phút ăn cơm, sau khi diễn viên nhân viên công tác ăn cơm xong, lại lần nữa bắt đầu công việc.

Chờ kết thúc công việc, đã là 11 giờ đêm.

Bạc Kha Nhiễm tẩy trang xong, A Miên lái xe đưa cô về cửa khách sạn.

Xuống xe, cô nói với Nguyễn Lệ cùng A Miên trong xe.

"Hai người lái xe chậm một chút, em lên trước."

"Được, Kha Nhiễm tỷ, tạm biệt."

"Ừ, tạm biệt."

Bạc Kha Nhiễm cùng A Miên tạm biệt, cô nhìn thoáng qua Nguyễn Lệ.

Từ phim trường trở về đến bây giờ, Lệ tỷ vẫn luôn mang bộ dáng mặt ủ mày chau, thường thường ngẩng đầu nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi, rồi cái gì cũng không nói.

A Miên đương nhiên cũng đã nhận ra chút biến hoá từ Nguyễn Lệ, từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, liền thấy bộ dáng còn đang ngẩn người của Lệ tỷ, nhẹ giọng nhắc nhở.

"Lệ tỷ, Kha Nhiễm tỷ phải đi lên rồi."

Nghe vậy, Nguyễn Lệ mới hồi phục tinh thần, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm đang đứng ngoài cửa xe.

"Ừ, đi thôi, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt."

"Em đã biết."

Nguyễn Lệ nhìn Bạc Kha Nhiễm đi vào khách sạn, sau đó đi vào thang máy, lúc này mới nói với A Miên ngồi phía trước.

"Đi thôi."

=====

Bạc Kha Nhiễm vừa về khách sạn không lâu, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa.

"Thình thình thình --"

Cô kỳ quái nhìn thoáng qua phía cửa.

Ai là người gõ cửa phòng cô?

Các phòng của khách sạn này đều để mật mã khoá cửa, huống chi người có thể ra vào phòng cô chỉ có đám người Nguyễn Lệ, cùng với Thẩm Dữ.

Mà mật mã khoá cửa phòng cô, cũng chỉ mấy người bọn họ biết, bọn họ tới sẽ trực tiếp ấn mật mã cửa, không gõ cửa.

Cô đi dép lê, đứng dậy đi về phía cửa.

"Ai vậy?" Cô hỏi.

"Là chị."

Tay Bạc Kha Nhiễm đặt trên then cửa thoáng dừng một chút, tiếp theo khi cô mở cửa, liền nhìn thấy.

Nguyễn Lệ đang đứng ở cửa.

"Lệ tỷ?"

"Ừ."

Cô mở cửa, Nguyễn Lệ liền vào.

Bạc Kha Nhiễm về mặt nghỉ hoặc nhìn Nguyễn Lệ, sau khi Nguyễn Lệ đi vào, cô liền đóng cửa lại.

"Lệ tỷ, sao chị lại lên đây?"

"Không phải chị cũng biết mật mã sao?"

"Ừ, biết là biết, nhưng mà chị chưa nói gì với em đã vào, sợ dọa em, nên đành gõ cửa."

"Như vậy a, vậy chị tìm em có chuyện gì sao?" Bạc Kha Nhiễm kỳ quái hỏi Nguyễn Lệ.

Nguyễn Lệ nhìn về phía cô, nhú mày, lại không lập tức nói chuyện.

Thấy Nguyễn Lệ như vậy, Bạc Kha Nhiễm càng cảm thấy kỳ quái.

Lệ tỷ rốt cuộc là làm sao vậy, từ buổi chiều tới giờ liền có chút không thích hợp, cô nhìn ra được rất nhiều lần Lệ tỷ muốn nói với cô chuyện gì đó, nhưng

mỗi lần lời nói đến bên miệng, lại không nói gì cả.

Cô biết rõ Nguyễn Lệ, chuyện Lệ tỷ muốn nói, khẳng định sẽ nói, nếu Lệ tỷ do dự không nói, khẳng định muốn một chút thời gian.

Cho nên biết rõ Lệ tỷ có chuyện muốn nói, nhưng cô sẽ không chủ động hỏi Lệ tỷ.

Nguyễn Lệ gọi cô, "Kha Nhiễm."

"Dạ?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía Nguyễn Lệ, cô biết, Nguyễn Lệ có chuyện chuẩn bị muốn nói với cô.

"Gần đây em có chuyện gì giấu chị không?"

Chanh: các cô thấy tên truyện cùng bìa truyện mới như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Gần đây em có chuyện gì giấu chị không?"

Trong lúc nhất thời, Bạc Kha Nhiễm không hiểu rõ ý tứ của Nguyễn Lệ, biểu tình có chút mờ mịt.

"Thẩm Dữ." Nguyễn Lệ nhắc nhở nói.

Bạc Kha Nhiễm giật mình mở to hai mắt nhìn, đáy mắt hiện lên tia hoảng loạn.

Nguyễn Lệ đem toàn bộ phản ứng của Bạc Kha Nhiễm vào trong mắt, nhìn phản ứng này của Bạc Kha Nhiễm đã chứng thực suy đoán lúc trước của cô, trong nháy mắt sắc mặt dần trở lên nghiêm túc.

"Kha Nhiễm, hai người các em....."

Bạc Kha Nhiễm biết không thể giấu nổi nữa, vì thế cô chỉ có thể gạt đầu.

Nguyễn Lệ thờ dài một tiếng, một tay đỡ trán, không khống chế được cứ đi qua đi lại.

"Kha Nhiễm a, giờ em muốn chị nói như thế nào đây."

"Thẩm Dữ là dạng người gì, sao em cùng hắn nhắc lên quan hệ?"

"Tuy rằng ngày thường chị luôn mắng em không thông suốt, nhưng một ngày em thông suốt lại mang đến cho chị tin lớn như vậy, chị có chút không tiếp nhận được."

Thời điểm công chiếu phim Mưa Rào, Bạc Kha Nhiễm cũng nam diễn viên chính bộ phim Chu Thiệu Chi cũng là một CP, tuy rằng chỉ là CP nhỏ kém nhiều so với các nghệ sĩ nổi tiếng khác, nhưng mà nói sao thì cũng có được một ít ảnh hưởng.

Vì thế Nguyễn Lệ liền khuyên Bạc Kha Nhiễm vài lần, nhân lúc hai người đang hot, có muốn thử cùng Chu Thiệu Chi tạo scandal CP, nâng cao mức độ nổi tiếng một chút không?

Nhưng mà mặc kệ cô nói thế nào, Bạc Kha Nhiễm đều kiên quyết không cùng Chu Thiệu Chi tạo scandal CP, tận đến khi nhiệt độ hai người dần dần giảm xuống, giữa hai người bọn họ cũng chưa từng giao tiếp qua.

"Cũng không phải chị nói Thẩm Dữ như thế nào, chị chính là lo lắng cho em, vạn nhất về sau hai người chia tay...."

"Lệ tỷ."

"Kha Nhiễm, chị nói cho em biết, nếu hiện tại tình cảm của em và hắn còn chưa sâu, chị hy vọng lần này chúng ta đừng lộ bất kỳ scandal gì, scandal này chúng ta đừng không nổi."

"Lệ tỷ....."

Hiện tại Nguyễn Lệ hoàn toàn không nghe thấy Bạc Kha Nhiễm nói gì, cô tiếp tục nói.

"Chị cũng hi vọng em có thể nhanh chóng nâng cao mức độ nổi tiếng, nhưng chị không muốn em dùng phương thức này, nếu về sau hai người chia tay, người bị tổn thương chính là em."

"Em kết hôn."

Nguyễn Lệ đang bước đi liền đột ngột dừng lại.

Em ấy nói gì đó???

Kết hôn?

Với ai!

"Chờ..... Chờ một chút, em nói lại cho chị nghe, em nói em kết hôn?" Nguyễn Lệ cứng đờ xoay người lại nhìn về phía Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bộ dáng bị dọa của Nguyễn Lệ, nghĩ nghĩ, vẫn thành thật gật đầu.

"Cùng..... Ài?" Khóe miệng Nguyễn Lệ khẽ run.

"Thảm Dữ."

Bạc Kha Nhiễm vừa nói xong, không khí xung quanh như ngừng lại, hai người đều trầm mặc không nói gì.

Sau một lúc lâu, Nguyễn Lệ đột nhiên nở nụ cười.

"Kha Nhiễm a, sao em có thể đùa chị như vậy, ha ha ha ha ha ha ha, trò đùa này thật sự quá buồn cười, ha ha ha ha ha "

"Bọn em thật sự kết hôn, hơn hai tháng trước."

Tiếng cười của Nguyễn Lệ đột nhiên im bặt.

Hơn hai tháng trước?

Lúc đó các cô còn chưa tiến vào đoàn phim.

Nguyễn Lệ nghiêm túc nhìn Bạc Kha Nhiễm, muốn từ trên mặt em ấy tìm ra dấu vết nói dối, đáng tiếc cô thất bại.

Nghĩ lại chuyện lúc trước, cô quen biết Bạc Kha Nhiễm đã mấy năm, cũng biết em ấy không phải là người sẽ lấy chuyện này ra đùa.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, cô phảng phất cảm thấy tâm trí mình bị con lốc cuốn đi.

Nguyễn Lệ lại lần nữa cảm thấy chân mình mềm nhũn, bước chân không vững đi về phía sô pha.

"Lệ..... Lệ tỷ, chị không sao chứ?" Bạc Kha Nhiễm có chút lo lắng nhìn Nguyễn Lệ.

"Bạc Kha Nhiễm " Nguyễn Lệ nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

"Dạ..... Dạ?" Bạc Kha Nhiễm tự nhiên có chút hoảng hốt.

"Chuyện lớn như vậy, em lại dám không nói cho chị biết?"

"Nhưng..... Không phải chị nói em không thể yêu đương sao?"

Đúng vậy, cô không cho phép Bạc Kha Nhiễm yêu đương, em ấy liền trực tiếp kết hôn.

Làm tốt lắm!!!

=====

"Tích tích tích tích....."

Đang lúc hai người nói chuyện, ngoài cửa vang lên âm thanh bấm mật mã, thanh âm vô cùng rõ ràng.

Hai người không khỏi nhìn nhau, từ trong mắt đối phương, hai người đã biết, lúc này người đến là ai.

Giấy tiếp theo, cửa bị mở ra.

Thanh ảnh cao lớn của người nọ xuất hiện trước mắt các cô, hai người đều ăn ý đứng lên.

"Nhiễm Nhiễm, anh mua bữa ăn khuya....."

Thẩm Dữ vừa vào cửa, lời mới nói được một nửa, liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang đứng bên sô pha cùng với người đại diện của mình - Nguyễn Lệ.

"Cái kia..... Anh đã về....." Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng nói với anh.

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua Nguyễn Lệ, trầm tư vài giây, anh tươi cười đi về phía Bạc Kha Nhiễm

"ừ,anh đã về."

Lúc này, Thẩm Dữ đã đi đến trước mặt các cô, anh tự nhiên duỗi tay đáp trên vai Bạc Kha Nhiễm.

"Lệ tỷ cũng ở đây à."

Bởi vì câu nói Lệ tỷ này của anh, Nguyễn Lệ hoàn toàn ngây người.

"Ồ..... ừ, ở đây."

"Tôi mua bữa ăn khuya, muốn cùng nhau ăn một chút không?"

Ánh mắt Nguyễn Lệ đang dừng trên mặt Thẩm Dữ dần chuyển qua túi đồ hân đang xách trên tay.

Cô không nghĩ tới, Thẩm Đạo có tiếng cao lãnh cư nhiên cũng có thể ôn nhu như vậy.

"Không cần, không cần, hai người..... hai người ăn đi."

"Cái kia..... Kha Nhiễm, chị về trước, ngày mai chị lại đến....." Nguyễn Lệ vừa nói, vừa khom lưng lấy túi của mình đang đặt trên sô pha.

"Lệ tỷ, bằng không ăn chút đi." Bạc Kha Nhiễm quay qua nói với Nguyễn Lệ.

Nguyễn Lệ vẫy vẫy tay, nhanh chóng đi về phía cửa.

"Chị không ăn đâu."

Nguyễn Lệ nhìn thoáng qua túi đồ ăn trong tay Thẩm Dữ, nghĩ một hồi liền ghé sát vào Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng dặn dò.

"Ăn ít một chút, đừng ăn nhiều thịt."

Bạc Kha Nhiễm gật đầu đáp lại, "Em đã biết."

Nguyễn Lệ đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

"Lệ tỷ đã biết?" Thẩm Dữ hỏi.

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Sao cô ấy lại biết được?"

Thẩm Dữ không hỏi còn tốt, vừa hỏi xong gương mặt ửng đỏ của Bạc Kha Nhiễm liền phát giận.

"Còn không phải tại anh." Cô nhỏ giọng nói.

Thẩm Dữ, "Sao lại tại anh?"

Sao lại tại anh, còn có thể nói sao, chẳng lẽ nói anh giam cô trong buồng vệ sinh nữ bị Lệ tỷ bắt gặp.

Nói ra thật mất mặt.

Thẩm Dữ thấy gò má Bạc Kha Nhiễm ửng đỏ, lại thấy trong mắt cô có chút xấu hổ cùng giận dữ, nghĩ một chút liền biết rõ đại khái.

Khóe miệng khẽ nhếch, anh duỗi tay nhéo nhéo hai má cô.

"Ăn bữa khuya không?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua túi đồ ăn đặt ở trên bàn cơm, đồ Thẩm Dữ mua chính là mì thịt bò nổi tiếng ở Hoàn Kiếm, cô nói qua vài lần, mỗi lần kết thúc công việc đều quá muộn, quán ăn đã đóng cửa, không thể đến ăn.

"Ăn."

Cái nắp mở ra, hương thơm nồng đậm ập vào trước mặt.

Trên cùng là rau thơm xanh biếc, phía dưới là thịt bò xắt miếng, dưới cùng là sợi mì vàng dai.

Bạc Kha Nhiễm cầm lấy chiếc đũa cùng cái muỗng, gấp một khối thịt bò cho vào miệng, thịt bò non mềm, cơ hồ tan ngay trong miệng.

Bát mì thịt bò này thật sự quá nhiều, Bạc Kha Nhiễm ăn không hết được, nhưng mà cô cũng không cần lo lãng sẽ lãng phí.

Bởi vì cô ăn không hết, Thẩm Dữ sẽ ăn giúp cô.

Thẩm Dữ đã trở thành thùng đựng cơm thừa của cô.

Lúc đầu Bạc Kha Nhiễm còn cảm thấy ngượng ngùng, nhưng mà sau này làm mãi cũng trở thành thói quen.

Không muốn ăn, đưa Thẩm Dữ ăn.

Ăn không hết, đưa Thẩm Dữ ăn.

Tóm lại, đều là Thẩm Dữ ăn.

Sau khi Bạc Kha Nhiễm ăn xong, chống tay ngồi bên bàn cơm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Dữ ăn mì.

Đối với Bạc Kha Nhiễm mà nói, nhìn Thẩm Dữ ăn cơm quả thực chính một phần hưởng thụ cuộc sống.

Người lớn lên đẹp trai thì làm cái gì cũng đều là cảnh đẹp ý vui.

Anh hơi cúi đầu, trên trán là những giọt mồ hôi nhỏ, đôi mắt rủ xuống, dưới mi mắt có chút quầng thâm, sống mũi cao thẳng.

Ngón tay trắng nõn cầm đôi đũa màu đen, màu sắc tương phản càng làm hình ảnh khắc sâu vào tâm trí.

"Nhìn gì vậy?"

Thẩm Dữ vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang nhìn mình chăm chăm.

"Nhìn anh thật đẹp." Bạc Kha Nhiễm thật lòng nói.

Thẩm Dữ buông đôi đũa trong tay, lấy giấy ăn bên cạnh lau miệng, tiện tay ném một cái, khăn giấy liền nằm lại trong thùng rác cách đó không xa, anh hỏi, "Có bao nhiêu đẹp?"

"Không biết, chính là rất đẹp." Bạc Kha Nhiễm nói.

Thẩm Dữ không thích người khác nói mình đẹp, rốt cuộc một đại nam nhân bị người ta nói đẹp cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nếu là người khác nói anh đẹp, có lẽ anh sẽ lạnh lùng nhìn qua là có thể khiến người ta ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng mà cô nói anh đẹp, anh trừ bỏ sùng cô còn có biện pháp khác sao?

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ thông thả ung dung thu dọn bát đũa trên bàn cơm, tận đến khi anh thu thập xong.

Thẩm Dữ đem túi đồ thừa bỏ vào thùng rác, liền bước về phía cô.

"Anh làm gì vậy?"

Bạc Kha Nhiễm bị anh bế lên.

Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn cô, nói.

"Sau khi ăn xong thì nên vận động."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Bạc Kha Nhiễm không nhớ rõ rốt cuộc kết thúc khi nào, chỉ mơ hồ nhớ rõ anh vô cùng cường hãn.

Cô mềm mại dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, mệt đến mức một ngón tay cũng không muốn động, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên được, chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực.

Trên trán đã lấm tấm mồ hôi, gò má ửng đỏ, da thịt phấn nộn mềm mại như đậu hũ non, càng nhìn càng khiến hàu kết lẫn lộn lên xuống, không nhìn được khe cui đầu hôn lên cái trán trắng nõn của cô.

"Muốn đi tắm rửa một chút không?" Anh ôn nhu hỏi cô.

Bạc Kha Nhiễm vốn cảm thấy trên người dính dính không thoải mái, anh vừa hỏi, cô đương nhiên cầu mà không được.

"Muốn ạ."

Khoé miệng Thẩm Dữ hơi mỉm cười, bước xuống giường rồi xốc chăn lên, không cần dùng quá nhiều sức lực đã bế cô lên đi về phía phòng tắm.

Bạc Kha Nhiễm ngâm mình trong bồn tắm, nước ấm bao phủ đến xương quai xanh, vô cùng thoải mái.

Đầu cô ngửa ra sau, Thẩm Dữ ngồi xổm phía sau, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xuyên qua tóc cô.

Tóc cô rất mềm, lướt qua tay như chạm vào tơ lụa, khiến Thẩm Dữ yêu thích không buông tay.

Anh chưa từng giúp ai tắm gội.

Cô, là đầu tiên.

Có thể là kỹ thuật mát xa của Thẩm Dữ quá tốt, khi anh gội đầu giúp cô, cơn buồn ngủ đột nhiên ập đến, Bạc Kha Nhiễm không khống chế được nhắm mắt lại.

Chờ Thẩm Dữ giúp cô tắm gội xong, lúc này anh mới phát hiện, cô đã dựa vào bồn tắm ngủ rồi.

Trong lúc tắm gội mà vẫn có thể ngủ được, xem ra anh đã làm cô mệt muốn chết rồi, Thẩm Dữ có chút đau lòng.

Anh không đánh thức cô, nhẹ nhàng đẩy nhanh tốc độ giúp cô tắm rửa, sau đó bọc khăn tắm, ôm cô đi về giường ngủ.

Anh nhẹ nhàng đặt cô trên giường, bởi vì cô đang ngủ say nên anh không thể dùng máy sấy giúp cô sấy tóc, chỉ có thể để cô dựa vào người mình, với tay lấy khăn tắm, nhẹ nhàng giúp cô lau tóc.

Lau không quá lâu, tóc cô đã khô không ít, đắp chăn cho cô đàng hoàng, thu xếp hoàn hảo, lúc này anh mới đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa.

Chờ anh tắm gội xong quay lại, Bạc Kha Nhiễm vẫn duy trì bộ dáng trước khi anh rời đi, ngoan ngoãn nằm đó ngủ, nhìn gương mặt ngủ say của cô, trong lòng anh bỗng nhiên mềm nhũn.

Đem khăn lông lau khô tóc rồi cất đi, lúc này anh mới đi về phía mép giường.

Anh vừa mới nằm xuống, tay còn chưa động, cô gái nhỏ vốn đang ngoan ngoãn ngủ liền nhích lại gần anh.

Cánh tay tự nhiên ôm lấy eo anh, gương mặt dán lên xương bả vai, hơi thở đều đều mang theo mùi hương nhàn nhàn trên cơ thể cô.

Cô vô thức hành động như vậy, đối với Thẩm Dữ mà nói hiển nhiên thập phần hưởng thụ, anh không khỏi ôm chặt cô, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vô cùng thoả mãn.

Miniu đang giúp Bạc Kha Nhiễm trang điểm, nhưng ánh mắt của cô ấy lại dừng trên người Thẩm Dữ đang ngồi trên sofa cách đó không xa.

Thẩm Dữ ngồi ở đó, hơi cúi đầu, trước mặt là máy tính xách tay, ngón tay thon dài đang gõ trên bàn phím.

Cô nhớ lại buổi sáng hôm nay, lúc đi lên phòng, Nguyễn Lệ giữ chặt cô cùng A Miên nói chuyện.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ biểu tình của A Miên lúc ấy.

Không thể tin nổi.

Đương nhiên, khi đó cô đứng đối diện A Miên, nhìn biểu tình trên mặt A Miên lúc ấy, có lẽ sắc mặt của cô cũng vậy.

Hai người bọn cô đều cảm thấy Nguyễn Lệ đang nói đùa.

Hơn nữa chuyện đùa này hơi lớn.

Kha Nhiễm cùng Thẩm Dữ kết hôn?

Đánh chết các cô, các cô cũng không dám tin tưởng.

Nhưng mà sau khi vào cửa, sự thật làm các cô không thể không tin tưởng.

Kha Nhiễm đang ngồi bên bàn ăn ăn bữa sáng, mà ngồi đối diện cô ấy không phải ai khác, chính là Thẩm đại đạo diễn của bọn họ.

Miniu nhìn Bạc Kha Nhiễm đang cúi đầu nghịch di động, mở miệng gọi.

"Kha Nhiễm?"

"Dạ?" Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn Miniu trong gương.

"Em thật sự cùng Thẩm Đạo....." Miniu chỉ chỉ Thẩm Dữ đang ngồi cách đó không xa.

Bạc Kha Nhiễm hướng tầm mắt dịch qua, không khéo, Thẩm Dữ cũng vừa vặn xử lý xong công việc, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Ồ trong gương, ánh mắt hai người chạm nhau.

Thẩm Dữ nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, khe cong môi cười, nụ cười của anh giống như nắng ấm giữa trời đông giá rét, sưởi ấm toàn bộ cõi lòng Bạc Kha Nhiễm, khiến cô đỏ mặt.

Mấy người ở đây sừng sốt vài giây, sau đó ăn ý dịch tầm mắt đi làm chuyện khác.

Cầu lương này các cô không muốn.

Từ khi Nguyễn Lệ biết chuyện cô cùng Thẩm Dữ kết hôn, biến hoá lớn nhất chính là.

Buổi sáng Thẩm Dữ không còn rời đi trước khi mấy người Nguyễn Lệ đến.

Anh công khai dọn toàn bộ đồ đến phòng cô ở.

Trong tủ quần áo bắt đầu có quần áo của anh, trong phòng tắm cũng có đồ dùng hàng ngày của anh.

Mà ba người mỗi sáng tới đón Bạc Kha Nhiễm thấy nhiều thành quen.

Ví dụ như, lúc Bạc Kha Nhiễm trang điểm, Thẩm Dữ sẽ ngồi trên sofa đọc tạp chí, hoặc xử lý công việc.

Theo thời gian, các cô đã thích ứng được sự tồn tại của Thẩm đại đạo diễn.

Mà 《cung phi》 cũng bắt đầu tiến vào thời gian đếm ngược đóng máy.

Hôm nay sau khi quay xong, Bạc Kha Nhiễm vừa đi xuống, A Miên đã cầm điện thoại đi về phía cô.

"Nhiễm tỷ, vừa rồi ba chị gọi điện thoại."

Bạc Kha Nhiễm nhận điện thoại từ tay A Miên, quả nhiên thấy trong lịch sự cuộc gọi, thấy mấy cuộc điện thoại của Bạc Lập cách đây không lâu.

Cô cầm điện thoại sừng sốt một hồi, ngẩng đầu nói với A Miên một tiếng, liền đi sang bên cạnh gọi điện thoại lại cho Bạc Lập.

Điện thoại vừa thông, đầu kia đã nhanh chóng nhận điện thoại.

"Alo, ba?"

Bạc Lập nói mấy câu liền sáng tỏ.

Bảo cô cùng Thẩm Dữ tối nay về nhà ăn cơm.

"Buổi tối Thẩm Dữ bận công việc, khả năng không đến được." Cô nói.

Đầu bên kia trầm mặc vài giây, sau một lúc lâu, lúc này mới truyền đến thanh âm của Bạc Lập.

"Vậy con về một mình."

Bạc Kha Nhiễm nắm chặt điện thoại trong tay, khẽ cắn môi.

Một mình cô sao?

Kỳ thật lúc trước không có Thẩm Dữ, cô cũng rất sợ, nhưng chỉ có một mình không có chỗ dựa nên phải căng da đầu đối mặt.

Nhưng bây giờ có Thẩm Dữ, anh dần hình thành thói quen cho cô dựa vào, đã quen có anh để dựa dẫm giờ không biết phải đối mặt như nào.

Tựa như trên đời có một câu nói thế này.

Một mình một đường, không có quá nhiều sợ hãi hay cô độc, nhưng khi đã quen với hai người, liền khó có thể một lần nữa chịu đựng sự cô độc ấy.

Đại khái cảm giác của cô bây giờ chính là như vậy.

"Làm sao vậy, không muốn trở về?"

Đang lúc Bạc Kha Nhiễm suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, giọng nói của Bạc Lập lại lần nữa từ đầu kia truyền đến, tức khắc trong lòng cả kinh, cô nói.

"Không có ạ."

"Được, vậy ba cúp điện thoại."

"Gặp....."

"Đồ --"

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói xong câu gặp lại sau, một loạt âm thanh liền truyền đến bên tai.

Nghe thanh âm kia, khoé miệng Bạc Kha Nhiễm không khỏi cảm thấy chua xót, ngay cả câu gặp lại cũng không thể chờ nghe mình nói xong.

Lục Hi Hòa diễn xong trở về sắc mặt thấy Bạc Kha Nhiễm có chút cô đơn.

"Kha Nhiễm, cô làm sao vậy?"

Đột ngột vang lên giọng nói Lục Hi Hoà hỏi thăm, Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn qua, Lục Hi Hoà cũng đã đi đến bên cạnh.

"Cô làm sao vậy, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm."

Bạc Kha Nhiễm duỗi tay sờ sờ mặt mình, sau cười cười đáp lại.

"Tôi không sao."

Lục Hi Hòa là người tinh ranh, từ nhỏ đã trải qua nhiều chuyện, năng lực nhận biết rất tốt, liếc một cái liền nhận ra Bạc Kha Nhiễm không muốn nói chuyện này, vì thế cũng không dò hỏi tới cùng, mà thuận thế thay đổi sang đề tài khác.

"Tôi nay chỉ có một cảnh quay, cô có muốn đi ra ngoài ăn cơm không?"

Bạc Kha Nhiễm cất điện thoại đi động vào trong túi, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, điện thoại của Lục Hi Hoà bỗng nhiên vang lên.

Lục Hi Hòa lấy ra di động, nhìn thấy tên người gọi, khoé miệng khẽ nhếch, đôi mắt hồ ly xinh đẹp đầy ý cười.

Bạc Kha Nhiễm nhấp miệng cười khẽ, "Tôi có thể cùng cô ăn cơm, nhưng mà xem ra người nào đó hôm nay không ra ngoài với tôi được rồi."

Lục Hi Hòa nghe ra Bạc Kha Nhiễm có ý trêu chọc mình, đôi mắt hồ ly liếc cô một cái, sau đó đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Đi đi, tôi không muốn ăn bữa lương."

Bạc Kha Nhiễm vỗ vỗ bả vai Lục Hi Hoà, đi về phía phòng trang điểm.

Trở lại phòng trang điểm, Miniu tẩy trang giúp cô xong, cô liền nhanh chóng đi thay đồ.

"Miniu tỷ, hôm nay không cần về khách sạn, chị đưa em về Bạc gia."

Miniu đành thu đồ trang điểm ngẩng đầu lên, "Đêm nay về đó ăn cơm?"

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

"Thắm..... Anh ta có đi sao?" Miniu vốn là muốn hỏi Thắm Dữ có đi hay không, nhưng nghĩ đến trên phim trường nếu bị nhiều người biết đến sẽ khó giữ được bí mật, nên đổi thành "Anh ta".

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "buổi tối anh ấy bận công việc, khả năng không đi được."

"Vậy em có muốn nói với anh ta một tiếng không."

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua tổ, Thắm Dữ cùng Dương Cảnh đang đứng cạnh nhau, giám sát công việc.

"Em gửi tin nhắn wechat cho anh ấy, chờ anh ấy kết thúc công việc là có thể biết."

Nói xong, Bạc Kha Nhiễm lấy điện thoại từ trong túi ra, nhắn tin wechat cho Thắm Dữ.

Lúc Bạc Kha Nhiễm nhắn tin cho Thắm Dữ, Miniu không cẩn thận liếc mắt một cái, như nhìn thấy cái gì, cô ngẩn cả người.

"Kha Nhiễm?"

"Dạ?" Đầu Bạc Kha Nhiễm cũng không nâng đáp một tiếng.

"Em... Chú nhỏ em...."

Thắm Dữ???

Chanh: truyện này đã đi được gần nửa chặng đường rồi, hôm trước tôi có đào một hố thanh xuân mà chưa lấp, bây giờ tôi lại đam mê xuyên nhanh, các cô vote xem tôi nên đi lấp hố hay đào hố xuyên nhanh?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Bạc Kha Nhiễm đang nhắn tin wechat cho Thắm Dữ đột ngột dừng lại.

Cô đã quên một việc.

Đó chính là cô đã đem tên Thắm Dữ trong danh bạ điện thoại đổi thành..... Chồng.....

Khi đổi tên này, Thắm Dữ ngồi bên cạnh nhìn cô sửa.

Nhưng mà nick name WeChat này, cô quên chưa đổi.

Cô buông đi động, ngẩng đầu nhìn Miniu.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Miniu, cô liền biết, Miniu hiểu lắm rồi.

Cô lập tức xua tay giải thích.

"Không phải..... Cũng là..... Không phải....."

Bạc Kha Nhiễm giải thích lung tung rối loạn, đến cuối cùng cô cũng không biết mình giải thích cái gì.

Cô nhìn vẻ mặt hỗn loạn của Miniu, điều chỉnh một chút cảm xúc của bản thân, sau đó mới nói nói.

"Chú nhỏ thật đúng là anh ấy."

Sắc mặt hoảng sợ của Miniu càng thêm khoa trương.

"Nhưng là!" Bạc Kha Nhiễm đột nhiên biến chuyển.

"Anh ấy không phải chú nhò ruột thịt của em, không có thân thích gì cả, mà là chú nhò của bạn thân, em gọi theo bạn thôi, không có bất kì quan hệ huyết thống nào cả."

Nghe cô như vậy giải thích, Miniu thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Nguyên lai là như vậy, chị còn tưởng rằng....." Miniu cũng không có nói hết suy nghĩ của mình.

"Không đúng không đúng." Bạc Kha Nhiễm lập tức xua tay.

"Được được được, không phải là tốt, em nhanh chóng báo tin cho anh ta đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm gạt đầu, nhấn tin cho Thẩm Dữ xong liền cất điện thoại vào túi, đi theo Miniu ra ngoài.

Đến lúc cô quay lại, Nguyễn Lệ cùng A Miên đã ngồi trong xe ngồi.

Nguyễn Lệ thấy cô đi lên, liền nói với A Miên.

"Đi thôi."

A Miên lên tiếng, xe bảo mẫu liền rời khỏi ngầm gara.

Nguyễn Lệ ngồi đối diện Bạc Kha Nhiễm, cô cau mày, như là đang tự hỏi cái gì, đang lúc cô chuẩn bị mở miệng nói chuyện, liền nghe Bạc Kha Nhiễm nói.

"Miễn bàn, không được."

Nguyễn Lệ nháy mắt tròn trắng mắt, "Chị còn chưa nói gì đâu."

"Không phải chị đã nói qua rất nhiều lần rồi sao?"

Bạc Kha Nhiễm biết rõ Nguyễn Lệ muốn nói chuyện gì.

Từ khi Nguyễn Lệ biết quan hệ của Bạc Kha Nhiễm cùng Thẩm Dữ, suốt ngày ở bên xúi giục Bạc Kha Nhiễm công bố mối quan hệ, đề cao mức độ nổi tiếng, sau này có Thẩm Dữ đứng sau ủng hộ, khẳng định Bạc Kha Nhiễm sẽ trở thành Liễu Hâm thứ hai.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Lệ cảm thấy thực hưng phấn.

"Không phải lúc trước chị nói đúng phải scandal này không đúng đây nổi sao?" Bạc Kha Nhiễm liếc mắt nhìn Nguyễn Lệ.

Nguyễn Lệ ghét bỏ nhìn cô, "lúc trước nói đúng phải không đúng đây nổi là vì sợ không có bảo đảm, nhưng mà hiện tại đã khác, hai người có đăng ký kết hôn, còn sợ ai?"

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Không cần."

Nguyễn Lệ biết tính tình Bạc Kha Nhiễm ngoan cố, nhưng vẫn có ý thuyết phục cô.

"Muốn hay không, không cần suy nghĩ lại sao?"

"Không cần suy nghĩ, không cần chính là không cần." Bạc Kha Nhiễm dứt khoát nhắm hai mắt lại, không nói lời nào.

Nguyễn Lệ bị Bạc Kha Nhiễm làm cho phát bực, mấy ngày nay cô cứ nói mãi bên tai Bạc Kha Nhiễm, nhưng mà cô phát hiện, một chút đều không thông, thật sự một chút đều không được!!!

Đúng là đầu lừa!!!

Nguyễn Lệ không còn cách nào khác với Bạc Kha Nhiễm, đã vậy còn nghe thấy cô mềm giọng nói với mình. "

"Lệ tỷ, em ngủ một chút, khi nào tới thì gọi em."

"Ai thèm gọi em, để quý gọi em đi."

Nghe những lời này này, Bạc Kha Nhiễm chỉ cong cong môi, đối với những lời nổi giận dùm dùm của Lệ tỷ cũng không để trong lòng.

Chỉ dựa vào ghế một chút, Bạc Kha Nhiễm liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nguyễn Lệ nhìn Bạc Kha Nhiễm, trong lòng vẫn là đau lòng.

Cô lấy từ bên cạnh một cái chăn, nhẹ nhàng đắp lên người Bạc Kha Nhiễm.

Minh cùng A Miên ngồi phía trước nhìn thấy toàn bộ hành động của Nguyễn Lệ, quay sang nhìn nhau cười.

Lệ tỷ thật sự đau lòng Kha Nhiễm, chỉ ấy chính là kiểu người miệng dao găm tâm đầu hủ, miệng so với người khác đều vô cùng lợi hại, nhưng mà tâm địa lại tốt hơn bất kì ai.

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa lớn Bạc gia, Nguyễn Lệ liền gọi Bạc Kha Nhiễm dậy, Bạc Kha Nhiễm ngủ không sâu, Nguyễn Lệ vừa nhẹ nhàng gọi một câu, cô liền tỉnh.

"Đã tới rồi ạ?" Bạc Kha Nhiễm ngồi ngay ngắn.

"Ừ, tới rồi." Nguyễn Lệ nói.

Bạc Kha Nhiễm gạt đầu, mặc xong áo khoác lúc này mới mở cửa xuống xe.

"Lệ tỷ, mọi người trở về đi, em đi vào." Bạc Kha Nhiễm nói.

"Ừ." Nguyễn Lệ xua tay bảo cô đi vào nhà.

Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng đi vào Bạc Trạch, xuyên qua đại viện, bước lên lầu thang, mở cửa cho cô là Lý Thâm.

"Tiểu thư đã trở lại."

"Ba mẹ cháu đâu ạ?"

"Lão gia phu nhân đều ở trên lầu, cơm chiều một chút nữa là chuẩn bị xong, tiểu thư chờ một chút."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gạt đầu, sau đó đi về phía sofa trong phòng khách, mới vừa để túi xuống liền thấy Bạc Lập từ trên lầu đi xuống.

Cô theo bản năng đứng dậy, chào hỏi Bạc Lập.

"Ba."

"Ừ." Bạc Lập nhàn nhạt ừ một tiếng.

Bạc Kha Nhiễm cắn cắn môi, không nói chuyện, cũng không ngồi xuống.

"Còn đứng đây làm gì, sofa lớn như vậy không thể ngồi sao?" Bạc Lập liếc mắt nhìn cô.

"Có thể, có thể ạ." Hai chân Bạc Kha Nhiễm mềm nhũn, nhanh chóng ngồi xuống.

Bạc Lập ngồi đối diện cô, hai tay Bạc Kha Nhiễm quy củ đặt trên đầu gối, hơi hơi cúi xuống đầu, tất cả các dây thần kinh đều căng chặt.

Bạc Lập nhìn thấy hết phản ứng của Bạc Kha Nhiễm, ông biết từ nhỏ con gái đã sợ mình, mỗi lần nhìn thấy ông đều như chuột nhìn thấy mèo.

Mà thấy cô càng như vậy, ông càng cảm thấy cô không có tiền đồ, không có chút bộ dáng nào của người nhà Bạc gia.

"Như thế nào, hiện tại ngay cả về nhà cũng phải gọi mới về?"

Trong lòng Bạc Kha Nhiễm "Lộp bộp" một tiếng, hai tay đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt.

"Không phải..... Chính là....." Bạc Kha Nhiễm đối mặt nói chuyện với Bạc Lập liền nhìn không được nói lắp.

"Chính là cái gì?"

Chính là công tác có chút bận, nhưng mà lời này cô không dám nói với Bạc Lập, vốn dĩ Bạc Lập không thích công việc này của cô, hiện tại cô nói với ông công việc bận rộn, không phải tự đem mình lên đầu súng sao?

Đang lúc Bạc Kha Nhiễm không biết làm sao, Hạ Khi Xuân từ trên lầu đi xuống, gọi Bạc Lập một tiếng.

"Lão Bạc."

Bạc Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Khi Xuân, thanh âm ôn hòa không ít.

"Làm sao vậy?"

"Hình như chân tôi vừa bị trật, ông ra đỡ tôi một chút." Hạ Khi Xuân cau mày nói.

Nghe vậy, Bạc Lập lập tức từ trên sô pha đứng dậy, sau đó đi về phía Hạ Khi Xuân.

Bạc Lập vừa đứng lên, Bạc Kha Nhiễm lập tức trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy Bạc Lập đối với cô rất nghiêm khắc, nhưng mà ông đối với Hạ Khi Xuân lại vô cùng tốt không lời gì có thể nói.

Bạc Kha Nhiễm có đôi khi suy nghĩ, đại khái toàn bộ ôn nhu trên người Bạc Lập đều đã dành hết cho Hạ Khi Xuân.

"Sao lại bị trật chân rồi?" Bạc Lập cẩn thận đỡ Hạ Khi Xuân xuống lầu.

"Tôi cũng không biết, chính là có chút đau."

Bạc Kha Nhiễm cũng từ sô pha đi đến bên cạnh, "Mẹ, người không sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì, không có gì trở ngại." Hạ Khi Xuân lắc đầu, lúc Bạc Lập không chú ý, bà trộm cười nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm bưng tỉnh.

Mẹ cô là đang giúp cô đây.

"Có cần gọi bác sĩ Trương qua đây xem một chút không?" Bạc Lập hỏi Hạ Khi Xuân.

Hạ Khi Xuân hướng Bạc Lập cười cười, lắc đầu.

"Không cần, đã tối rồi, không cần gọi ông ấy, chỉ đau một chút thôi, có lẽ lát nữa sẽ hết."

"Lão già phu nhân tiểu thư, cơm chiều đã xong."

Nghe vậy, Hạ Khi Xuân nói với hai cha con Bạc Kha Nhiễm.

"Được rồi, tôi không sao, đi ăn cơm thôi."

"Mẹ, để con đỡ mẹ đi." Bạc Kha Nhiễm nhân cơ hội đỡ cánh tay Hạ Khi Xuân, đỡ bà đi vào phòng ăn.

"Được, con gái ngoan." Hạ Khi Xuân sờ sờ đầu Bạc Kha Nhiễm, trong mắt đầy ôn nhu.

Bàn ăn to như vậy, chỉ có ba người bọn họ.

Trong lúc nhất thời, trên bàn cơm chỉ còn âm thanh của chén đũa.

Bạc Kha Nhiễm cũng rất tự giác làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, nên gấp đồ ăn thì gấp đồ ăn, nên ăn cơm thì ăn cơm.

Cô đã muốn làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng không có nghĩa Bạc Lập nguyện ý buông tha cô.

Cô đang gấp đồ ăn, đột nhiên nghe Bạc Lập hỏi.

"Gần nhất đây ở chung với A Dữ thế nào?"

Tay Bạc Kha Nhiễm đang cầm đũa không khỏi cứng đờ, cô yên lặng thu hồi chiếc đũa, ngẩng đầu nhìn về phía Bạc Lập.

"Rất..... Khá tốt."

"Khá tốt là như thế nào?" Bạc Lập nhìn cô, hỏi.

Bạc Kha Nhiễm mím môi.

Khá tốt chính là khá tốt, như thế nào nói rõ được?

"Thảm Dữ đối với con rất tốt, rất săn sóc."

Bạc Lập trầm mặc một lát.

Bạc Kha Nhiễm cầm chặt đũa, không dám nói gì.

"Kha Nhiễm."

"Dạ?" Bạc Kha Nhiễm khăn trương nhìn ông.

"Mấy ngày nay ba đã suy nghĩ cẩn thận, ba muốn con quay xong bộ phim này thì rời khỏi giới giải trí, ba an bài cho con..."

Lại tới nữa, lại tới nữa.

Từ nhỏ đến lớn, Bạc Lập liên đặc biệt hy vọng cô có thể làm việc trong quân đội, hận không thể đem cô bồi dưỡng thành một nữ tướng quân mới cao hứng.

Nhưng có tình cô lại không thích nơi đó, trong đó nói một là một, không có hai, làm cô cảm thấy vô cùng áp lực, một chút đều khiến cô không thích nổi.

Hơn nữa trong lòng có chút tâm lý phản nghịch nghịch, Bạc Lập càng muốn cô làm gì, cô liền bài xích chuyện đó.

Cô biết Bạc Lập gọi cô về tuyệt đối không đơn giản chỉ là ăn cơm, mỗi lần ông gọi cô về đều có mục đích.

Mà lần này gọi cô về ăn cơm, ông cũng gọi Thẩm Dữ, nếu không phải Thẩm Dữ bận không về được, có phải ông định làm trò trước mặt Thẩm Dữ cùng cô nói chuyện này sao?

Bạc Kha Nhiễm nắm chặt đũa trong tay, không khỏi khăn trương.

"Ba, con đã nói....."

Bạc Kha Nhiễm nói chưa nói xong, liền nghe thấy thanh âm của Lý thẩm từ kia đầu truyền tới.

"Lão già, phu nhân, tiên sinh tới."

Chanh: chương mới mừng bão tan và truyện được 40k lượt đọc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Bạc Kha Nhiễm nói chưa nói xong, liền nghe thấy thanh âm của Lý thẩm từ kia đầu truyền tới.

"Lão già, phu nhân, tiên sinh tới."

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Dữ đi sau Lý thẩm.

Thẩm Dữ còn chưa thay quần áo, anh vẫn mặc áo lông vũ như lúc ở phim trường.

Hai tay Bạc Kha Nhiễm đặt dưới bàn trong vô thức đã nắm chặt.

Thẩm Dữ liếc mắt một cái đã thấy Bạc Kha Nhiễm ngồi ở đó, nhìn hốc mắt cô mơ hồ phấp phồng, khiến anh không khỏi đau lòng, anh cười nhẹ nhìn cô, ý bảo cô đừng sợ.

Trong nháy mắt Bạc Kha Nhiễm cảm thấy mũi đau xót, vừa rồi còn rất tốt, nhưng mà hiện tại vừa thấy Thẩm Dữ, cô liền cảm thấy ỷ khuất.

Thẩm Dữ nhấp miệng, đi về phía bàn ăn.

"Ba, mẹ."

Vừa đến, anh lập tức chào hỏi Bạc Lập và Hạ Khi Xuân.

Hạ Khi Xuân, "Tới là tốt rồi."

Thẩm Dữ đứng lúc về đây, điều này khiến bà yên tâm không ít.

Đối với hai cha con nhà này, bà cũng không còn cách nào khác.

Bạc Lập nhìn anh nhàn nhạt nói.

"Ngồi đi."

Thẩm Dữ ngồi xuống bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, vừa ngồi xuống anh lập tức duỗi tay nắm chặt bàn tay nhỏ đang đặt trên đầu gối của Bạc Kha Nhiễm.

Giấy tiếp theo, anh khẽ nhủ mảy.

Tay cô còn lạnh hơn so với tưởng tượng của anh.

Nghĩ vậy, anh càng nắm chặt tay cô thêm chút nữa.

Bạc Kha Nhiễm cúi đầu, yên lặng nhìn bàn tay Thẩm Dữ đang nắm chặt tay mình.

Quả nhiên, Thẩm Dữ là bùa hộ mệnh của cô.

"Không phải nói công việc bận sao?" Bạc Lập hỏi.

Thẩm Dữ trên mặt mang theo tươi cười.

"Có chút bận ạ, nhưng công việc còn có Dương Cánh có thể lo được."

"Tôi còn tưởng hai anh chị bận đến mức cơm cũng không kịp ăn." Bạc Lập hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Dữ cảm giác được bàn tay Bạc Kha Nhiễm trong tay mình khẽ rúm lại, anh càng nắm chặt tay cô.

"Ba, sao có thể vậy được ạ, không bận đến mức không kịp ăn cơm, nhưng con là đạo diễn, Nhiễm Nhiễm lại là diễn viên chính, yêu cầu so với những người khác càng cao hơn, rốt cuộc chỉ có thể tự mình làm gương tốt mới tốt mới có thể nghiêm khắc yêu cầu người phía dưới làm theo, ba cũng là lãnh đạo, ba thấy thế có đúng không?"

Bạc Kha Nhiễm bất động thanh sắc nhìn Thẩm Dữ.

Lời này thật vô cùng chính xác.

Đầu tiên xác nhận mình đúng là bận, nhưng cũng không đến mức như ông nói, bận đến mức không kịp ăn một bữa cơm.

Tiếp theo lại nói, bởi vì anh là đạo diễn, cô là nữ chính, trong đoàn phim giữ vị trí quan trọng, không thể vì việc cá nhân mà ảnh hưởng đến những người khác.

Cuối cùng chính là Thẩm Dữ vô cùng thông minh, lại đem vấn đề này hỏi ngược lại Bạc Lập, tuy rằng công việc của hai người khác nhau, nhưng đều giữ vị trí lãnh đạo trong công việc của mình.

Bạc Kha Nhiễm thật cẩn thận nhìn Bạc Lập thêm lần nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Bạc Lập tối sầm, nhưng chuyện này là do ông nói ra, càng làm ông không thể nói gì.

Hạ Khi Xuân đương nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt Bạc Lập, tuy trên mặt bà không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng đã sớm vỗ tay khen ngợi Thẩm Dữ.

Bạc Lập ừ một tiếng.

"Nói vậy cũng đúng."

Nghe vậy, Thẩm Dữ cười cười.

"Ba, chúng ta đừng nói chuyện nữa, mau ăn cơm thôi, đồ ăn sắp nguội rồi."

Bạc Lập gật đầu, bàn ăn lúc này mới giống một cái bàn ăn.

"Ăn nhiều một chút."

Thẩm Dữ gấp cho Bạc Kha Nhiễm một cái cánh gà.

Bạc Kha Nhiễm nhìn cánh gà trong bát, lại nhìn Thẩm Dữ, khoé miệng đầy ý cười.

Cô thích ăn cánh gà nhát, đáng tiếc hôm nay đĩa cánh gà để xa chỗ cô, gần ngay chỗ Bạc Lập, tay cô thì ngắn, cũng không dám duỗi tay đến trước mặt Bạc Lập gấp đồ ăn.

Hạ Khi Xuân nhìn hành động của hai người, trong lòng toàn mặt ngọt.

Bà cũng là người từng trải, vừa nhìn liền hiểu rõ, xem ra những lo lắng lúc trước của bà đều không cần nữa rồi.

"A Dữ, nếu hôm nay đã tới, không bằng hai ta uống một chén?" Bạc Lập nói với Thẩm Dữ.

"Lão Bạc, lát nữa A Dữ A Nhiễm còn phải quay về, uống rượu xong....."

"Tôi ăn cơm được, còn không uống rượu được sao, mà nói, nhà chúng ta không có phòng cho hai đứa sao, không thể ở lại một đêm sao?"

Bạc Lập nói những lời này là nhìn Hạ Khi Xuân nói, nhưng thực tế ánh mắt vẫn dừng trên người Thẩm Dữ không hề di chuyển.

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, Thẩm Dữ cười cười trấn an cô.

Rượu ngày hôm nay, sợ là anh không muốn uống cũng phải uống.

Ba vợ mời anh uống rượu, trên thực tế là muốn ra oai phủ đầu anh.

"Mẹ, để con bồi ba uống vài chén, không có gì đáng ngại."

Thẩm Dữ đã nói như vậy, hai người cũng không thêm gì nữa.

Nhưng Bạc Lập bên cạnh lại vô cùng hưng phấn, phân phó Lý tẩu.

"Lý tẩu, lấy bình rượu ngon lần trước Tổng tư lệnh biếu đến đây, hôm nay chúng ta không say không về."

Được Bạc Lập phân phó, Lý tẩu nhanh chóng đem bình rượu kia lại bàn ăn.

Bạc Lập làm đúng như những gì ông nói, mỗi lần rót rượu cho Thẩm Dữ đều rót một ly đầy.

Thẩm Dữ cũng không cam lòng yếu thế, hai người đều vừa uống vừa âm thầm đánh giá đối phương.

Đến cuối cùng uống đến mức hai người đều say, hốc mắt đỏ ửng.

Uống thành như vậy Thẩm Dữ cũng không thể về được.

Bạc Lập được Hạ Khi Xuân đỡ dậy đi lên lầu, vừa đi vừa quay đầu nhìn Thẩm Dữ đang gục trên bàn ăn.

"A, thằng nhãi ranh....."

"Dám cùng ta đấu..... Nghĩ ta là ai..... Người rót cha mẹ đều không quen biết....."

"Lá gan lớn..... Dám..... Dám đấu cùng ta..... Lão tử ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm!"

Nhìn Bạc Lập vừa đi vừa mắng Thẩm Dữ, Bạc Kha Nhiễm bị chấn kinh rồi!

Bạc Lập như này có phải bị nhầm gì không?

Đây là lúc ông uống rượu say à?

Hạ Khi Xuân nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Bạc Kha Nhiễm, khẽ cười.

Bạc Kha Nhiễm rất sợ Bạc Lập, nếu hôm nào Bạc Lập uống rượu, tối hôm đó cô tuyệt đối sẽ ăn vạ bên nhà Thẩm Tư Gia, kiên quyết không về nhà.

Cho nên cô chưa từng thấy bộ dáng Bạc Lập say rượu, bộ dáng này thật sự không giống với tưởng tượng của cô.

Bạc Lập đã lên lầu, cô vẫn còn nghe được âm thanh mắng người của ông.

"Nhiễm Nhiễm."

Nam nhân đang gục trên bàn ăn bỗng nhiên thấp giọng gọi.

Bạc Kha Nhiễm phục hồi tinh thần, cô xoay người sang chỗ khác nhìn Thẩm Dữ, phát hiện Thẩm Dữ tuy gọi tên cô, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, xem ra còn chưa tỉnh.

Đáy lòng Bạc Kha Nhiễm là một mảnh mềm mại, cô kéo anh đứng lên, bắt quả cô thật sự xem nhẹ thể trọng của Thẩm Dữ, thoát nhìn có chút gầy nhưng dù sao vẫn là đàn ông, dựa lên bà vai đơn bạc của cô, cô thiếu chút nữa đứng không vững.

Cuối cùng phải nhờ Lý thâm hỗ trợ, lúc này cô mới đỡ anh đi lên lầu.

Bạc Kha Nhiễm cầm khăn lông ướt, nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Thời điểm Thẩm Dữ uống say, vô cùng an tĩnh, mặt mày giãn ra, không còn vẻ lãnh đạm như ngày thường, thoát nhìn giống như một đứa nhỏ đang ngủ.

Nhưng cũng chính là người này, vào lúc cô cần nhất liền xuất hiện bên cạnh bảo vệ cô.

Lau mặt cho anh xong, Bạc Kha Nhiễm ngồi xổm bên mép giường nhìn anh.

Nam nhân này nhìn thế nào cũng không đủ, nhân lúc anh uống say, cô cẩn thận vươn tay, để ngón tay ấn ấn trên môi anh.

Sau khi uống rượu xong, bờ môi của anh vô cùng mềm mại, lại còn mang theo độ ẩm.

Ngay từ đầu là cô nhẹ nhàng cọ xát môi anh, nhưng mà một hồi vẫn không thấy Thẩm Dữ tỉnh, vì thế lá gan liền lớn thêm.

Cô bắt đầu động thủ niết bờ môi của anh, nhéo không đã ghiền còn túm lấy.

Tận đến khi cô ngịch đủ rồi, lúc này mới buông bờ môi anh ra, nhìn thấy bờ môi anh bị mình chà đạp đến sưng đỏ, trong lòng một chút áy náy cũng không có.

Cô đứng lên, chuẩn bị đem khăn lông để lại trong phòng tắm, nhưng vào lúc cô vừa đứng dậy, tay lại bị một bàn tay âm sát khác cầm lấy.

Cô kinh ngạc quay đầu, thấy đôi mắt u ám của Thẩm Dữ.

Người này tỉnh khi nào vậy?

Không đợi cô cẩn thận suy nghĩ, giây tiếp theo, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, lưng đặt trên nệm mềm mại, sau đó được tay anh đỡ lấy, cô bị anh mạnh mẽ áp chế dưới thân.

"Anh tỉnh..... Ngủ....."

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói xong, liền bị Thẩm Dữ nuốt vào trong bụng.

Hơi thở nóng rực áp vào trước mặt, bởi vì anh uống rượu, nên bờ môi có chút hồng nhuận, lại mang theo độ ẩm, anh đè trên người cô hung hăng chà đạp môi cô, khi thì liếm láp, lúc thì gặm nhấm, muốn làm gì thì làm.

Bị anh hôn như vậy, Bạc Kha Nhiễm không nhắm mắt, cô ôn nhu nhìn anh, đôi mắt anh vô cùng ôn nhu, nhưng động tác lại vô cùng hung ác.

Anh dùng thêm sức hôn cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy lên, khiến cô chủ động mở môi, trong nháy mắt đầu lưỡi trượt vào trong, hương rượu mát lạnh tràn ngập khoang miệng cô.

Bạc Kha Nhiễm không uống rượu, nhưng bị anh hôn như vậy, cô cảm thấy mình cũng say rồi.

Lúc trước Thẩm Dữ có say, nhưng vào lúc Bạc Kha Nhiễm lau mặt cho anh, khăn lông lạnh lẽo chạm vào mặt, anh liền thanh tỉnh không ít.

Đặc biệt đúng lúc này, cô gái nhỏ dám lợi dụng lúc anh say mà chà đạp anh, nếu anh không báo thù, thì cô sẽ không biết trời cao đất rộng.

"Vừa rồi chơi rất vui về sao?" Anh thoáng rời khỏi môi cô, vuốt ve gương mặt trắng nõn.

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Anh đã biết???

Thẩm Dữ nhìn biểu tình của cô, yết hầu càng thêm khô khốc.

Dứt khoát không muốn nghe câu trả lời của cô, anh giờ bàn tay che lại đôi mắt trong trẻo, càng dùng thêm sức hôn cô.

Bởi vì có chút cồn, nhiệt độ trong phòng ngủ càng tăng cao, không khí bên trong vô cùng ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Từ lần trước bị Bạc Kha Nhiễm gặp lúc say rượu, đã thật lâu Bạc Lập không gọi điện thoại cho cô, càng miễn bàn gọi bọn họ về ăn cơm.

Bạc Kha Nhiễm nghĩ, đại khái là ông cảm thấy mất mặt đi.

Lúc trước đúng là cô rất sợ Bạc Lập, nhưng mỗi lần nhớ đến cảnh ông uống say vừa đi vừa mắng Thẩm Dữ, cô lại không nhịn được muốn cười to.

Mà đúng là cô đã bật cười, khiến A Miên đứng cạnh nhìn cô mấy lần.

"Kha Nhiễm tý, chị cười gì vậy?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía A Miên, nói:

"Cũng không có gì, nghĩ tới một việc rất buồn cười mà thôi."

A Miên a một tiếng, vừa định hỏi là chuyện gì.

"Kha Nhiễm, Kha Nhiễm."

Cố Hựu gọi tên cô, đi nhanh về phía này.

"Làm sao vậy?" Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía Cố Hựu.

Cố Hựu gật đầu chào A Miên đứng cạnh, sau đó ngồi xuống bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, thuận tay đưa cho cô một màu bình giữ nhiệt màu đen.

Bạc Kha Nhiễm mở to hai mắt nhìn.

Bình giữ nhiệt màu đen này..... sao lại giống..... như của Thẩm Dữ.....

Cố Hựu liếc mắt một cái liền nhìn ra cô nghĩ gì, anh ta đẩy đẩy bình giữ nhiệt về phía cô, sau đó lại nhướn mày về phía Thẩm Dữ, ý tứ vô cùng rõ ràng.

"Có phải anh đã biết....."

Em cùng Thẩm Dữ.....

"Ồ?"

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói xong, Cố Hựu liền lập tức đứng dậy, xua tay chạy đi.

"Không biết, anh cái gì cũng không biết."

Nói xong, Cố Hựu chạy đi đâu cũng không quay lại.

Biết cái gì?

Anh ta sẽ không nói mình biết Thẩm Dữ và Bạc Kha Nhiễm đang bí mật yêu đương.

Bọn họ có quan hệ gì?

Anh ta thật sự không biết!!!

Bạc Kha Nhiễm có chút mờ mịt, cô còn chưa nói biết chuyện gì đâu?

Sao anh ta đã khẳng định mình không biết?

Bạc Kha Nhiễm nhú mày, sự tình không hề đơn giản.

Ánh mắt cô dừng lại trên bình giữ nhiệt mà Cố Hựu đưa đến, duỗi tay cầm lấy bình giữ nhiệt, vừa mở nắp bình, mùi thơm của đường đỏ son tra liền bay ra.

Đường đỏ son tra???

Bạc Kha Nhiễm có chút không hiểu, sao Thẩm Dữ lại chuẩn bị nước đường đỏ son tra cho cô.

Đang lúc cô ngây ngốc không hiểu gì, điện thoại trên mặt bàn khẽ rung.

Là tin nhắn wechat Thẩm Dữ gửi.

"Hôm nay ngày 20."

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt, hai giây sau mới phản ứng lại, sau khi hiểu rõ, hai má cô lập tức ửng đỏ.

Gần đây cảnh quay của cô tương đối nhiều, vội vội vàng vàng nên quên mất cả kỳ sinh lý của mình.

Nhưng mà người này lại nhớ rất rõ.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lại thấy vô cùng cảm động.

A Miên nhìn hai má Bạc Kha Nhiễm đỏ hây hây, khẽ cong môi, nói

"Thẩm Đạo thật quá chu....."

"Hừ."

Bạc Kha Nhiễm đem ngón tay che miệng, sau đó nhìn bốn phía xung quang, thấy mọi người ai cũng bận rộn công tác không để ý đến nơi này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này A Miên cũng mới ý thức được hành động vừa rồi có chút không kiêng nể gì, theo bản năng nhanh tay che miệng lại.

Tất cả mọi người đều vội vàng làm việc, chắc không có ai nghe được đâu?

A Miên nhích lại gần Bạc Kha Nhiễm, đè thấp giọng, dùng thanh âm nhỏ nhất hai người có thể nghe, nói.

"Kha Nhiễm tỷ, Thẩm Đạo đối với chị thật tốt."

Bạc Kha Nhiễm cười cười, cọ cọ bình giữ nhiệt trong tay, gật đầu tán đồng.

Thẩm Dữ xác thực đối với cô vô cùng tốt, tốt đến mức khiến cô được sủng mà kiêu.

"Có thể tự mình chuẩn bị đường đồ son tra cho chị, đủ để khẳng định anh ấy rất yêu chị."

Lời này của A Miên quả thực chạm đến tâm Bạc Kha Nhiễm, nghe xong, khóe miệng không bỏ xuống được.

=====

Thời gian thực mau, bất tri bất giác đã hai tháng trôi qua, thêm nửa tháng nữa, cuối cùng Cung Phi cũng tuyên bố đóng máy.

Thanh âm của Thẩm Dữ xuyên qua loa nhỏ vang khắp phim trường, trong nháy mắt không khí trên phim trường liền sôi trào, hốc mắt có chút ướt.

Lát nữa còn phải tham gia tiệc đóng máy, Bạc Kha Nhiễm liền đi theo Mini đi về phòng hóa trang tháo trang sức.

Mini giúp cô tẩy trang son phấn, bỏ một tầng son phấn này đi, khuôn mặt Bạc Kha Nhiễm trở nên vô cùng thanh tú.

Đang lúc Mini chuẩn bị giúp cô tháo trang sức, Thẩm Dữ đi vào.

"Thẩm Đạo."

Thẩm Dữ gật đầu chào Mini, ánh mắt dừng lại trên đồ trang sức trên đầu Bạc Kha Nhiễm.

"Để tôi làm cho." Anh nói với Mini.

Mini là người thức thời, cô cười cười gật đầu, sau đó đi ra ngoài phòng hóa trang.

Cô không muốn ở lại chỗ này ăn cẩu lương.

Mini đi rồi, trong phòng hóa trang chỉ có hai người bọn họ, Thẩm Dữ đi đến phía sau Bạc Kha Nhiễm, hai tay anh để trên bả vai cô, Bạc Kha Nhiễm làm cảm thấy cả người thả lỏng không ít.

Cô ngày càng ý lại vào Thẩm Dữ, khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Anh duỗi tay捏捏 má cô, xúc cảm trên tay vẫn như lúc trước.

Bạc Kha Nhiễm nhìn trong gương, thấy cả khuôn mặt đều bị anh nheo đến biến hình, vô cùng bất mãn mà duỗi tay chụp lấy mu bàn tay anh.

"Không được nheo mặt em."

Thẩm Dữ cười, "Em không cho anh nheo mặt em, anh liền không thể nheo mặt em sao?"

Bạc Kha Nhiễm trừng anh, chuyện kia đã qua bao lâu, anh còn nhớ sao, mà anh còn nheo cả môi cô nữa.

Trà giá cũng thật lớn mà!!!

Thẩm Dữ nhìn cô vô cùng khí thế trừng mắt nhìn mình, lại lần nữa nheo mặt cô thêm chút nữa, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà buông ra.

Bạc Kha Nhiễm phát bực, muốn xoay người đánh anh, tay còn chưa làm gì đã bị Thẩm Dữ cầm lấy.

Cô muốn thu tay lại, nhưng mà càng bị anh nắm chặt hơn.

Anh nắm tay cô đến sát bên miệng, nhẹ nhàng hôn.

"Để anh giúp em tháo đồ trang sức."

Hôn mu bàn tay cô xong, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm bị đôi mắt này của anh mê hoặc, quên mất mình muốn làm gì, cô gật đầu đáp lại, sau đó ngồi thẳng người trước gương trang điểm.

Từ trong gương, cô nhìn thấy anh hơi rũ mắt, biểu tình yên lặng mà ôn hòa, khoe môi khê cong, ngón tay thon dài nắm lấy trâm cài màu ngân bạch, nhẹ nhàng gỡ xuống.

Bạc Kha Nhiễm có chút ngây người.

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua ngón tay mình.

Nhìn qua, cô càng cảm thấy đôi tay của Thẩm Dữ chính là kiệt tác.

"Nghĩ gì mà ngẩn người vậy?"

Thẩm Dữ ngẩng đầu nhìn Bạc Kha Nhiễm trong gương, phát hiện ánh mắt của cô không chút lo âu, thực rõ ràng, cô đang thất thần.

Anh vừa dứt lời, Bạc Kha Nhiễm liền hoàn hoàn, từ trong gương, ánh mắt hai người chạm nhau.

"Không có gì."

Qua một lúc lâu, cô mới biết, Thẩm Dữ đã đem toàn bộ đồ trên đầu cô tháo xuống để trên mặt bàn.

Thẩm Dữ xoa xoa cái trán cô.

"Em đi thay quần áo đi, lát nữa còn đi ăn cơm"

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Sau khi ra ngoài Thẩm Dữ, Bạc Kha Nhiễm vào phòng thay quần áo, nhanh chóng thay đổi quần áo thường ngày của mình.

Tiệc đóng máy tổ chức ở khách sạn Phụng Hoàng.

Sau khi kết thúc, một đám người lục tục kéo về khách sạn Phụng Hoàng, khi đi qua mấy đoàn phim khác, tất cả mọi người đều nhìn nhân viên đoàn phim Cung Phi với ánh mắt hâm mộ.

Rốt cuộc chỉ khi trải qua cuộc sống trên phim trường, mới biết được công việc không hề dễ dàng chút nào.

Thời điểm các cô đến, trong phòng cơ bản đã ngồi kín, bởi vì các cô ngồi cùng bàn với tổ đạo diễn, nên bàn thứ nhất vừa lúc vẫn còn trống mấy cái ghế.

Bạc Kha Nhiễm bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, lại bỗng nhiên phát hiện, Thẩm Dữ cư nhiên quang minh chính đại cười với cô!

Cô theo bản năng tránh đi.

Để tránh hiềm nghi, cô nhìn trúng cái ghế thứ năm, vừa lúc cách Thẩm Dữ xa nhất, cô vừa mới nâng bước chân đi qua, Lục Hi Hoà bên cạnh đã nhanh chóng ngồi xuống.

"Ai, vị trí này khá tốt, ngồi thật là thoải mái."

Bạc Kha Nhiễm còn chưa kịp phản ứng lại, cô ngơ ngác nhìn Lục Hi Hoà.

"Cô nhìn tôi làm gì, không phải còn vị trí khác sao?"

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Cô bước về phía trước một bước, vừa định ngồi xuống, trên mặt ghế màu nâu thẫm bỗng xuất hiện một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn.

"Ai, không được, vị trí này có người ngồi rồi, Đường Trí Lăng lập tức sẽ tới đây."

Đang nói chuyện, Đường Trí Lăng vừa vặn đẩy cửa tiến vào, bên cạnh anh ta còn có Cố Hựu.

"Lão Đường, mau tới đây, nơi này." Lục Hi Hoà vẫy tay gọi Đường Trí Lăng.

Đường Trí Lăng đi tới, anh ta nhìn Bạc Kha Nhiễm đang đứng chỗ này, vừa ngồi xuống, vừa nghi hoặc hỏi cô.

"Kha Nhiễm, cô làm sao vậy?"

Bạc Kha Nhiễm ngượng ngùng lắc đầu.

Cô cho rằng cô chiếm hai chỗ này, tôi không còn chỗ ngồi sao, tôi còn có thể ngồi.....

Bạc Kha Nhiễm quay đầu liền nhìn thấy Cố Hựu đang vẫy vẫy tay gọi mình.

"Kha Nhiễm, ngồi xuống đây, đừng đứng." Cố Hựu vỗ vỗ ghế bên trái mình.

Mà bên trái chiếc ghế đó đúng là Thẩm Dữ.

Lúc này anh đang nhìn cô, trên mặt cười như không cười.

"Kha Nhiễm, cô có ý kiến với tôi sao?"

Bạc Kha Nhiễm còn chưa nói gì, liền nghe thấy Thẩm Dữ hỏi.

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Người này tuyệt đối có ý!

Thẩm Dữ thốt ra lời này, mấy người ngồi cạnh Thẩm Dữ lập tức quay sang nhìn.

Sắc mặt Bạc Kha Nhiễm cứng đờ, có chút xấu hổ, cô lập tức lắc đầu, xua tay đáp.

"Không có không có, sao có thể như vậy chứ?"

Anh hỏi cô như vậy, cô nào dám nói có.

Có ý!

"Không có là tốt, vậy cô ngồi chỗ này."

Thẩm Dữ rũ mắt nhìn thoáng chiếc ghế duy nhất còn trống, nói.

"Vâng."

"Cám ơn Thẩm đạo."

Bạc Kha Nhiễm cười cười gật đầu đáp lại.

Thẩm Dữ nhìn bộ dạng Bạc Kha Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhấp môi cười.

"Không cần khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Bạc Kha Nhiễm ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dữ.

Cô vừa mới ngồi xuống, Thẩm Dữ liền duỗi tay về phía cô, cô nhìn anh một chút, sau đó bất động thanh sắc để hai tay trên mặt bàn.

Muốn nắm tay cô sao, phải có bản lĩnh nha, cô cứ để tay ở đây đây.

Bạc Kha Nhiễm dành cho anh một ánh mắt khiêu khích.

Nhưng mà ánh mắt khiêu khích này trong mắt Thẩm Dữ lại thành trẻ con giận dỗi, tức khắc làm anh có chút dờ khóc dờ cười.

Bất quá

Có chuyện gì mà anh không dám?

Người muốn ăn hôn là cô không phải anh, nếu cô không sợ, anh còn sợ cái gì?

Vì thế, anh quả thực đưa tay về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm thấy hành động này của anh, khóe miệng tươi cười tức khắc cứng đờ.

Người này

Quá không biết xấu hổ!

Thời điểm tay anh sắp đụng đến tay cô, Bạc Kha Nhiễm đột nhiên rút tay xuống gầm bàn.

Bàn tay Thẩm Dữ lơ lửng giữa không trung.

Tay cô vừa rút xuống, liền bị bàn tay ấm áp của anh nắm chặt.

Bạc Kha Nhiễm ở dưới bàn muốn rút tay về, nhưng mà tay cô bị Thẩm Dữ giữ chặt, dùng bao nhiêu sức lực cũng không rút ra được.

"Đừng nháo."

Thẩm Dữ đột nhiên ghé sát vào vai cô, nhẹ giọng nói.

Bạc Kha Nhiễm mình, lập tức quên mất phải giãy giụa.

Sao anh dám to gan như vậy?

Kỳ thật trong mắt người ngoài, Thẩm Dữ chỉ hơi ghé đầu về phía cô, đến nỗi lời nói của anh cùng Bạc Kha Nhiễm, cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy.

Cố Hựu buông chén rượu, nghiêng đầu muốn nói mấy câu với Bạc Kha Nhiễm, lại vô tình nhìn thấy chân tướng dưới gầm bàn.

Đạo diễn uy vũ của bọn họ, người lúc nào cũng lạnh nhạt, vậy mà lại trộm nắm tay Kha Nhiễm dưới gầm bàn.

Cố Hựu thiếu chút nữa kinh hãi rớt cằm.

Lá gan hai người cũng lớn quá đi?

Đang lúc hần nhìn đến xuất thần, thỉnh linh cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo đang dừng trên người mình.

Sau lưng Cố Hựu phát lạnh, không biết như thế nào liền nghĩ tới một câu.

Bị Từ Thần chăm chú nhìn.

Hần cứng người ngẩng đầu nhìn về Từ Thần đang nhìn mình.

Thẩm Dữ.

Ánh mắt Thẩm Dữ dừng trên người hắn không quá một giây, liền chuyển hướng ánh mắt sang chỗ khác nhìn hai giấy.

Chỉ ba giây ngắn ngủi, Cố Hựu đã lĩnh ngộ.

Hắn yên lặng xê dịch móng mình lên phía trước.

Thật là một tấm chắn thịt hoàn hảo.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình có chút ngốc, tự nhiên đi nhìn hai người bọn họ làm gì?!

Suốt bữa cơm, trên cơ bản tay Thẩm Dữ không có buông tay cô ra.

Cuối cùng, Bạc Kha Nhiễm dứt khoát không giấy giữa, mặc cho anh nắm.

Đột nhiên, Cố Hựu gõ gõ cánh tay Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Sao?"

Cố Hựu không nói chuyện, chỉ dùng cảm ý bảo nhìn nơi nào đó một chút.

Bạc Kha Nhiễm thuận thế nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Thơ Kỳ bung chén rượu đi về phía bọn họ.

Kỳ Thơ Kỳ là nữ phụ số 5 của đoàn phim, đóng vai tiểu thiếp của Thái Tử, ở trong phim là nhân vật đối nghịch trực tiếp với Lục Hi Hoà.

Bạc Kha Nhiễm không đặc biệt thích cô ta, cô cảm nhận được Kỳ Thơ Kỳ đối với Thẩm Dữ có chút cảm tình không tâm thường, tuy rằng cô ta không biểu hiện lộ liễu, nhưng trực giác của nữ nhân không bao giờ sai.

Cô ta cầm chén rượu, thực rõ ràng chính là muốn lại gần Thẩm Dữ.

Cô cầu lòng bàn tay Thẩm Dữ, muốn buông tay anh ta.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm, Thẩm Dữ ghé mắt nhìn cô.

Vừa lúc anh nghiêng đầu qua, liền nhìn thấy Kỳ Thơ Kỳ đang đi về phía bọn họ.

Anh nhìn Bạc Kha Nhiễm, phát hiện cô chỉ khẽ nhấp miệng, mặt không lộ chút biểu tình, anh nhíu nhíu mày, sau đó dùng sức捏 tay cô một chút.

Nhìn Kỳ Thơ Kỳ càng ngày càng gần, lúc này Thẩm Dữ mới buông lỏng tay cô.

Mà cũng chính vào lúc này, Kỳ Thơ Kỳ mỉm cười bung chén rượu đi đến trước mắt Thẩm Dữ.

"Thẩm Đạo, ly rượu này tôi muốn kính anh, cảm ơn Thẩm Đạo đã chỉ bảo và quan tâm trong thời gian qua."

Giọng nói Kỳ Thơ Kỳ ngọt ngào mềm mại, hơn nữa bộ dáng nhẹ nhàng như gió xuân, quả thật sẽ làm người ta muốn yêu thương.

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Lục Hi Hoà, "???"

Cố Hựu, "???"

Mọi người, "???"

Lời này nghe thế nào cũng có chút kỳ quái?

Chỉ bảo thì còn có đi, nhưng mà quan tâm là có ý gì??

Kỳ Thơ Kỳ chỉ là nữ phụ số 5, suất diễn không nhiều, nói gì Thẩm Dữ quan tâm cô ta?

Có phải cô gái diễn nhiều quá rồi hay không?

Bất quá đây chỉ là tiếng lòng của mọi người ở đây, xung quanh không có dám thật sự nói ra.

Thẩm Dữ cầm chén rượu trong tay hơi hơi chuyển động một chút, sau đó đứng dậy, mỉm cười nhìn về phía Kỳ Thơ Kỳ.

Kỳ Thơ Kỳ thấy Thẩm Dữ cười với mình, trên mặt không khỏi nhiễm một tầng mây đỏ.

"Lời này của Lâm tiểu thư thật khách khí."

Lâm tiểu thư?

Một hòn đá làm dậy sóng cả hồ nước.

Trong lòng mọi người có chút không hiểu, không phải là Kỳ tiểu thư sao?

Như thế nào lại thành Lâm tiểu thư?

Bất quá mọi người đều là nhân tinh, nhanh chóng hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Thẩm Đạo đến ngay cả họ của cô ta cũng không biết, sao có thể cố ý quan tâm trợ giúp cô ta?

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Dữ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Người xung quanh không khỏi khe khẽ thảo luận, chuyện này khiến cho trên mặt Kỳ Thơ Kỳ có chút không nhịn được, mặt cô ta càng lúc càng đỏ, chẳng qua không phải do thẹn thùng, mà là không chỗ dung thân.

Lục Hi Hòa vuốt cằm nhìn Kỳ Thơ Kỳ, đôi mắt hồ ly khẽ nhếch, làm người ta không nhìn được suy nghĩ bên trong, chỉ mơ hồ có ý xem kịch vui.

"Thẩm Đạo, tôi họ Kỳ."

"Vậy ư?" Thẩm Dữ quơ quơ chén rượu, ngữ khí bên trong mang theo một chút ý vị không xác định.

Âm thanh nghị luận xung quanh càng thêm ồn ào, Kỳ Thơ Kỳ càng không nhịn được.

Lúc này, người đại diện của cô ta lập tức chạy tới bên cạnh nói chuyện.

"Thẩm Đạo, hôm nay tiệc mừng đóng máy cung phi, vẫn là mọi người chúng ta kính ngài một ly, chúc phòng bán vé cung phi thành công rực rỡ."

Khóe miệng Thẩm Dữ khẽ mỉm cười, anh nghiêng người, giờ chén rượu lên trước mặt mọi người.

"Cảm ơn mọi người ba tháng qua đã vất vả làm việc, Thẩm Dữ ở đây kính mọi người một ly."

Thẩm Dữ vừa dứt lời, mọi người tự nhiên đều giờ chén rượu của mình lên.

Trong lúc nhất thời, mọi người ăn uống linh đình, âm thanh chén rượu va chạm nhau vang lên không dứt bên tai.

Kỳ Thơ Kỳ khó chịu, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười như cũ, cùng mọi người nâng chén.

Có một màn này mở đầu, lúc sau càng có nhiều người bắt đầu đến mời rượu, người trong phòng vốn đã nhiều, lúc này càng thêm náo nhiệt.

Sau khi Thẩm Dữ ngồi xuống, tâm tình Bạc Kha Nhiễm tốt, liền chủ động đưa tay đặt trong lòng bàn tay anh.

Thẩm Dữ có chút sững sốt.

Cô gái nhỏ này vừa rồi còn không tình nguyện, sao qua một hồi lại chủ động như vậy?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mà người ở đầu quả tim chủ động đưa tới cửa, anh tự nhiên nắm chặt trong lòng bàn tay.

Lại nghĩ thêm một chút, Thẩm Dữ liền hiểu rõ.

Xem ra anh tự mình ra tay xử lý đào hoa sẽ được khen thưởng.

Vì thế trong lòng Thẩm Đạo bắt đầu âm thầm tính kế.

Về sau anh càng phải chăm chỉ dọn dẹp đào hoa bên người, chỉ cần anh làm cho Nhiễm Nhiễm vui vẻ, Nhiễm Nhiễm mới có thể làm anh vui vẻ.

Không biết Lục Hi Hòa cùng Cố Hựu đổi chỗ từ khi nào, Lục Hi Hòa ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên cũng thấy được hai người nắm tay nhau dưới gầm bàn.

Lục Hi Hòa lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Làm gì?

Khi dễ Nhị Cầu Từ nhà cô không ở đây.

Tay Lục Hi Hòa khẽ chạm cô.

"Cô nhìn kia."

"Nhìn cái gì?" Bạc Kha Nhiễm hỏi.

"Cô nhìn sắc mặt Kỳ Thơ Kỳ,"

Nghe lời này của Lục Hi Hòa, Bạc Kha Nhiễm mơ hồ nghe ra cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa.

Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía Kỳ Thơ Kỳ, phát hiện sắc mặt Kỳ Thơ Kỳ không tốt, cô ta nắm chặt chén rượu, khớp tay trắng bệch, nhìn như muốn đem chén rượu bóp nát.

Nhìn một hồi, Kỳ Thơ Kỳ bên kia hình như cũng nhận ra có người đang nhìn mình, cô ta ngẩng đầu nhìn lại đây, vừa lúc chạm mắt Bạc Kha Nhiễm.

Hai người nhìn nhau không quá lắm ba giây, thời điểm Bạc Kha Nhiễm chuẩn bị rời mắt, cô dường như nhận thấy trong mắt Kỳ Thơ Kỳ hiện lên một tia phần hận.

Cô muốn nhìn kỹ hơn một chút, Kỳ Thơ Kỳ đã cúi đầu, không hề nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm lúc ấy liền cảm thấy có chút không thể hiểu được.

"Cô ta dường như rất chán ghét cô." Lục Hi Hòa chống cằm nói với cô.

"Sao?" Bạc Kha Nhiễm nhìn Lục Hi Hòa.

"Cô không thấy ánh mắt cô ta sao, vừa nhìn liền biết không thích cô."

Bạc Kha Nhiễm có chút vô tội, buông tay Lục Hi Hòa nói, "cô ta có thích tôi hay không thì có liên quan gì?"

Lục Hi Hòa cười, cô thích một Bạc Kha Nhiễm thẳng thắn trực tiếp như vậy.

"A, người thích cô có rất nhiều nha, cô ta chỉ là khối bánh quy nhỏ không quan trọng?"

Bánh quy nhỏ???

Bạc Kha Nhiễm vừa tức giận vừa buồn cười, gõ đầu Lục Hi Hòa.

"Cô có thể nói chuyện tử tế một chút không hả."

Lục Hi Hòa kéo má Bạc Kha Nhiễm, liếc mắt nhìn Kỳ Thơ Kỳ.

"Vậy có thể tính cô ta là một khối bánh quy nhỏ hết thời hạn?"

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Tốt, Lục Hi Hòa lại lần nữa dùng sự thật chứng minh.

Thế giới của diễn tình cô không hiểu.

Nhưng mà cô không thể phủ nhận Lục diễn tình nói không có sai.

Cô ta là một khối bánh quy nhỏ hết thời hạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Kết thúc buổi tiệc, đã hơn 11 giờ đêm.

Một đám người đứng trước cửa khách sạn hàn huyên.

Nguyễn Lệ nhìn thoáng qua Thẩm Dữ đang bị Vương Lượng giữ chặt, xoay người nói với Bạc Kha Nhiễm.

"Chúng ta đến bãi bãi đỗ xe chờ anh ta đi."

Bạc Kha Nhiễm gật gật đầu.

Chờ ở chỗ này lát nữa lên xe không tốt lắm.

"Lão Thẩm, bằng không chúng ta lại đi tiếp trận thứ hai?" Vương Lượng đập tay lên vai Thẩm Dữ nói.

Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn thoáng qua bàn tay của Vương Lượng đang đặt trên vai mình, sau đó gỡ tay của ông xuống.

Vương Lượng nhìn tay mình đang lơ lửng giữa không trung, cũng không ngại, dù sao tính tình người này ông đã biết rõ, cậu ta không đem tay ông bỏ xuống mới là chuyện không bình thường.

"Các ông đi đi, tôi không đi."

"Thật vất vả công tác mới kết thúc, mấy người chúng ta tìm một chỗ uống vài chén."

"Lão Vương, có phải ông đã quên lúc trước chị dâu nói gì sao, ông đã đáp ứng chị dâu là sẽ về sớm."

Lúc này, Dương Cánh đứng cạnh mở miệng nói.

Vương Lượng nghe xong liền sững sờ.

Sao ông lại quên mất chuyện này chứ?

Ông nghĩ nghĩ, do dự một lát, lúc này mới nói.

"Vây thôi, hôm nay bỏ đi, lần sau chúng ta lại uống tiếp."

Thẩm Dữ gật đầu, "Có thể."

Tiến Vương Lượng lên xe xong, Dương Cánh cũng không có lưu lại lâu, hàn huyên với Thẩm Dữ một lúc xong cũng rời đi.

Sau khi bọn họ đều đi hết, lúc này Thẩm Dữ mới xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Bạc Kha Nhiễm ở trong xe nhìn thấy Thẩm Dữ đang lại gần, cô chủ động mở cửa kính xe, thò tay ra ngoài vẫy vẫy tay gọi anh.

Nhìn Bạc Kha Nhiễm vừa mỉm cười vừa vẫy tay gọi mình, Thẩm Dữ mỉm cười rảo nhanh chân, rất nhanh liền đi đến bên cạnh xe bảo mẫu của Bạc Kha Nhiễm.

"Anh đưa chìa khóa xe cho Lệ tỷ, anh uống rượu không thể tự lái xe, Lệ tỷ giúp anh lái xe về, chúng ta về cùng nhau." Bạc Kha Nhiễm ghé vào cửa sổ xe nhìn Thẩm Dữ nói.

Nhìn cô nghiêm túc nói chuyện, trong lòng Thẩm Dữ tức khắc dâng lên một dòng nước ảm, toàn bộ lòng ngực đều là ảm áp.

"Được." Anh từ trong túi lấy ra chìa khóa xe, đưa cho Nguyễn Lệ bên cạnh.

"Phiền toái Lệ tỷ"

Nguyễn Lệ khoát tay nói, "Không phiền toái không phiền toái, Thẩm Đạo anh mau lên xe đi."

Thẩm Dữ gật đầu, sau đó lên xe bảo mẫu của Bạc Kha Nhiễm.

"A Miên, đi thôi." Bạc Kha Nhiễm nói với A Miên đang ngồi phía trước.

"Vâng."

Thẩm Dữ ngồi xuống bên cạnh Bạc Kha Nhiễm, Bạc Kha Nhiễm theo thói quen dựa vào người anh, Thẩm Dữ giang hai tay ôm lấy cả vai cô.

Bạc Kha Nhiễm dựa đầu trên vai Thẩm Dữ.

"Một lát sao?"

"Vẫn chịu được ạ."

"Nếu không em ngủ một chút đi, lát tới anh gọi em."

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Không cần ạ, cũng không xa, đi một đoạn là đến."

Thẩm Dữ cười xoa xoa tóc cô, trong ánh mắt nhìn cô đều mang theo ôn thu sủng nịnh.

A Miên từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua hai người đang dựa vào nhau.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này, cô đã ăn vô số câu lương, nhưng mỗi lần nhìn hai người bọn họ, cô vẫn không nhịn được cảm giác kinh ngạc.

Hai người bọn họ càng nhìn càng xứng đôi, càng nhìn càng thấy cảnh đẹp ý vui.

Vốn dĩ các cô đều cho rằng Thẩm Dữ là người cao cao tại thượng, trên người là bộ dáng không dính khói lửa nhân gian, nhưng mà hiện tại các cô đã biết mình nhầm rồi.

Trước mặt tình yêu, mọi người chỉ là tục nhân mà thôi.

Thẩm Dữ cũng không ngoại lệ.

Chỉ là phải xem người đó là ai, khiến bản thân cam tâm tình nguyện biến thành một tục nhân.

Tựa như Thẩm Dữ gặp gỡ Kha Nhiễm.

Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp chính là hình dung thích hợp nhất về hai người.

A Miên đưa bọn họ đến gara khách sạn, bọn họ mới vừa xuống xe, Nguyễn Lệ cũng lái xe Thẩm Dữ tới nơi.

Nguyễn Lệ đem chìa khóa xe trả lại Thẩm Dữ.

"Hai người mau đi lên đi, chúng ta cũng chuẩn bị đi đây"

Bạc Kha Nhiễm, "Vậy mọi người trên đường đi chậm một chút."

"Được, chị đã biết, em trở về nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì chúng ta liên hệ qua điện thoại."

"Vâng."

Thẩm Dữ nắm tay Bạc Kha Nhiễm, hai người cùng nhau đi về phía thang máy..

"Đúng rồi, em muốn hỏi anh một chuyện." Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn cô, "Chuyện gì?"

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp miệng, nói: "Ngay từ đầu Kỳ Tho Kỳ mời rượu anh, anh thật sự không biết cô ta sao?"

"Anh biết."

"Sao?"

"Toàn bộ diễn viên trong đoàn phim anh đều biết rõ."

"Vậy anh....."

"Biết rõ các diễn viên, là nghĩa vụ của đạo diễn, nhưng đến mức chỉ bảo hay quan tâm gì đó căn bản đều không có, muốn khiến người khác hiểu nhầm anh là chuyện tuyệt đối không có khả năng, cô ta tìm nhầm người rồi."

"Huống chi anh là người đã có gia đình."

Câu đã có gia đình của Thẩm Dữ khiến Bạc Kha Nhiễm tức khắc cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Cửa thang máy mở, Thẩm Dữ kéo cô đi vào.

"Nhìn không ra, vậy mà Thẩm Đạo có thể hư như vậy."

Thẩm Dữ nhướn mày, "Anh còn có thể tệ hơn, em có muốn thử không?"

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt hai giây, mặt ửng đỏ.

"Anh thật phiền." Cô duỗi tay chọc chọc lòng bàn tay anh.

Cảm giác tê dại trong lòng bàn tay tràn ra.

Nhìn gò má cô ửng đỏ, đôi mắt Thẩm Dữ không khỏi trầm vài phần.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, Bạc Kha Nhiễm muốn ngẩng đầu nhìn anh một chút.

Đầu vừa mới nâng lên, còn chưa kịp nhìn thấy anh, đôi môi liền bị một đôi môi ấm áp bao phủ, tầm mắt chỉ còn màu mảnh xám xịt.

"Thẩm..... Ngô....."

Lời còn chưa nói xong đã bị Thẩm Dữ nuốt vào trong bụng.

Môi anh mềm mại dán sát môi cô, tinh tế cọ xát, cắn mút, trong miệng anh còn phảng phất mùi hương rượu vang.

Anh ôn nhu hôn cô, giống như đang che chở trân bảo trong lòng mình.

Lòng ngực Bạc Kha Nhiễm tê dại, anh hôn như vậy khiến cô dễ dàng đánh mất lý trí, nhưng cô vẫn còn một chút ý thức, vươn tay đẩy anh ra.

Cô vừa thở vừa nói.

"Không cần..... Đây..... Có camera....."

Cô còn không kịp nói xong, một trận hôn khác lại ập xuống, Thẩm Dữ buông đôi tay để trên đôi mắt cô, vòng ra sau ót, đầu lưỡi dùng sức thâm nhập vào khoang miệng ấm áp của cô.

Cô cảm giác mình bị anh ôm sang một hướng khác, anh đưa lưng về phía camera, đem cô bảo hộ dưới thân mình.

Đầu lưỡi đụng vào nhau khiến cô giống như bị điện giật, trong nháy mắt cả người hoàn toàn tê mủi, tây chân bủn rủn vô lực.

Bạc Kha Nhiễm hoảng loạn nheo chặt áo trước ngực Thẩm Dữ, nâng đầu để anh hôn.

"Đình ——"

Thang máy vang lên.

Cùng lúc đó, Thẩm Dữ cũng rời khỏi môi cô

Một tay giữ chặt ót cô, đem cô núp vào trong ngực mình, gò má cô ửng đỏ dán trong lồng ngực anh.

Cô đỏ mặt, bị anh ôm đi ra thang máy.

"Tích tích tích tích ——"

Là âm thanh anh bấm nút mở cửa.

Vừa vào cửa, đèn cũng chưa bật, cửa sau lưng vừa đóng lại, Thẩm Dữ liền đặt cả người cô dán lên tường, hơi thở mát lạnh trên người anh cường hãn xâm nhập cơ thể cô.

Đang ở trong bóng tối, thính giác con người sẽ vô cùng mẫn cảm.

Bị anh áp chế trong góc tường nhỏ hẹp, cô nghe được tiếng tim anh đang đập.

"Thình thịch thình thịch "

Tim đập vang lên trống nổi, mỗi một tiếng như đánh vào trong lòng cô.

Mà chính trái tim phảng phất muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không chịu khống chế của bản thân.

Khi đôi mắt đã thích ứng được bóng tối, cô dường như có thể thấy rõ xung quanh.

Đương nhiên cũng bao gồm cả anh.

"Thẩm Dữ....."

"Anh đây."

Anh ôn nhu đáp lại cô.

Giây tiếp theo, cô đã nhận ra hơi thở ấm áp của anh.

Bờ môi anh dán lên cổ cô.

Hai chân Bạc Kha Nhiễm lập tức mềm nhũn, cũng may anh đứng lúc ôm lấy vòng eo cô.

Bên tai truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Giọng nói có chút khàn khàn, nhưng lại vô cùng dễ nghe.

"Không có tiền đồ."

Không có tiền đồ?

Bạc Kha Nhiễm cảm giác anh duỗi tay nhàn nhàn vào má mình.

Giây tiếp theo, đôi mắt lại một lần nữa bị bàn tay lớn che phủ.

"Lạch cạch."

Đèn sáng.

Cô từ khe hở ngón tay anh nhìn thấy được ánh sáng.

Hai giây qua đi, lúc này anh mới bỏ tay ra, mà lúc này đôi mắt cô đã hoàn toàn có thể thích ứng được với ánh sáng.

Anh buông bàn tay xuống, cô liền khẽ cười nhìn anh.

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên cười, cô nhón mũi chân, cánh tay ôm lấy cổ anh, môi dán lên vành tai anh, cố tình nhẹ giọng hỏi.

"Em muốn tắm, anh có muốn giúp em tắm..."

Lời này của cô còn chưa nói hết, đã thành công khiến cả người Thẩm Dữ cứng đờ, nụ cười trên miệng cũng cứng lại rồi.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Bạc Kha Nhiễm dứt khoát buông lỏng bàn tay đang đặt trên cổ anh.

Không chờ anh phản ứng lại, cô cười cười đem lời nói vừa rồi của anh trả lại cho anh.

"Không có tiền đồ."

Nói xong, cô dùng đôi mắt trong sáng như nước liếc anh một cái, sau đó đắc ý xoay người đi về phòng ngủ.

Cô quay đi quá nhanh, cho nên căn bản cô không có nhìn thấy lúc cô nói xong câu không có tiền đồ, trong nháy mắt đôi mắt Thẩm Dữ liền biến hóa.

Giống như kim nén lắng đọng quá lâu trong nháy mắt hoàn toàn bị đánh vỡ, sâu thẳm đáng sợ.

Mà lúc này Bạc Kha Nhiễm còn chưa ý thức được hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân, vẫn còn đang đắc ý dạt dào vì đùa giỡn Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ nhìn bóng dáng cô mảnh khảnh thanh tú, giây tiếp theo, anh im lặng lại gần cô.

"A!"

Bạc Kha Nhiễm thét kinh hãi.

Cánh tay cô bị kéo lại, hai giây sau, cả người bị khiêng lên.

Mà người đang khiêng cô không phải ai khác, chính là người vừa bị cô đùa giỡn.

Hai chân không thể chấm đất, bụng nhỏ đặt trên đầu vai rắn chắc của anh, nửa người trên đều lao đảo phía sau lưng anh, Bạc Kha Nhiễm chỉ cảm thấy văng đầu hoa mắt, đặc biệt không thoải mái, cô duỗi tay vỗ vào lưng Thẩm Dữ.

"Anh mau để em xuống."

Thẩm Dữ ấn chặt hai chân cô, cười lạnh một tiếng.

"Không thể thừa nhận."

Bạc Kha Nhiễm, "???"

"Không có tiền đồ sao, anh cảm thấy phải giáo huấn em một chút cho em biết không có tiền đồ là như thế nào, em thật đúng là cái gì cũng dám nói."

Chanh: tuần sau tôi đi du lịch 5 ngày mấy cô ạ, nên chương mới để dành sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Nghe những lời này của anh, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới phát hiện ra mình chơi lớn.

"Anh để em xuống đi."

Thẩm Dữ hừ lạnh một tiếng, "Không phải em muốn anh giúp em tắm sao?"

"Không muốn, không muốn, em muốn tự tắm."

"Không muốn, nhưng cũng không phải do em quyết định."

Nghe vậy, cả người Bạc Kha Nhiễm càng giãy giụa, tay chân đập loạn xạ.

Nhưng mà cô càng giãy giụa, càng bị Thẩm Dữ ôm chặt hơn.

Cuối cùng, cô giãy giụa quá mạnh, Thẩm Dữ dứt khoát lấy tay đánh một cái vào mông cô, một cái đánh này vừa xuống, người trên vai liền thành thật hơn nhiều.

"Anh.....Anh cứ nhiên....."

Bạc Kha Nhiễm có chút không thể tin được, cô lớn như vậy, chưa từng có bị người..... Bị người đánh mông.....

"Anh đã làm gì?" Thẩm Dữ nhàn nhạt hỏi.

Bạc Kha Nhiễm nín chặt môi, một câu cũng không nói ra được.

Quá mất mặt! Cô không thể nói được!

Bạc Kha Nhiễm bị Thẩm Dữ khiêng tới rồi phòng tắm, lúc này mới đặt cô xuống, chân cô vừa chạm đất, đã quay đầu muốn chạy ra ngoài.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, áo cô đã bị người kia túm chặt.

Cô đứng bất động.

Tay Thẩm Dữ hơi dùng sức, một lần nữa kéo Bạc Kha Nhiễm về phía mình, anh ôm cô từ phía sau, đôi tay giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô.

"Chạy cái gì, cũng không phải chưa từng tắm cho em."

Hai tay Bạc Kha Nhiễm nắm chặt bàn tay anh, nhỏ giọng lầm bầm.

"Không giống nhau mà".

"Không giống nhau chỗ nào?" Thẩm Dữ hỏi.

Những lần kia là sau khi bọn họ kết thúc, cô mệt mỏi không còn chút sức lực nào, hơn nữa cũng không phải trong lúc tỉnh táo, cho nên anh giúp cô tắm rửa mà cô cũng không cảm thấy gì.

Nhưng mà hiện tại cô hoàn toàn tỉnh táo.

"Theo anh nghĩ, tất cả đều là giống nhau." Anh ghé sát vào vành tai miễn cảm của cô nói nhỏ.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi run rẩy.

"Anh bảo đảm với em, nhất định sẽ giúp em tắm sạch sẽ, được không?"

Tiếng cuối cùng này của anh, vô cùng dụ hoặc.

Bạc Kha Nhiễm muốn cự tuyệt lần nữa, nhưng còn chưa kịp nói, anh đã bắt đầu động thủ cởi cúc áo cô.

Một lần nữa từ phòng tắm đi ra, Bạc Kha Nhiễm được Thẩm Dữ ôm ra, cả người bọc trong khăn tắm.

Cô hơi rữ mắt, gò má trắng nõn ửng đỏ không thôi, đôi mắt to đen như mực ngập nước, đôi môi đỏ thắm hơi chu lên, nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ra.

Môi cô lúc này sưng đỏ, mơ hồ còn có thể nhìn thấy những dấu răng rất nhỏ.

Chỗ cổ thấp thoáng những dấu hôn xanh xanh tím tím.

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt thỏa mãn của người kia, âm thầm quyết định, về sau không bao giờ đi khiếu khích anh nữa.

Cô đã biết, anh sẽ không đơn giản giúp cô tắm rửa!

Thẩm Dữ cúi đầu liền nhìn thấy cô đang xấu hổ tức giận trừng mắt nhìn anh.

Không khỏi nghĩ đến vừa rồi ở trong phòng tắm bộ dáng cô khóc lóc cầu xin anh.

Mới chỉ nghĩ đến thôi, anh đã cảm thấy vô cùng tâm viên ý mã.

Hưởng qua một lần liền không cách nào buông tay được, chỉ biết theo thời gian càng ngày càng nghiện.

Nhưng mà anh rất vui vẻ chịu đựng.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm mềm mại, một tay anh ôm lấy cô, một tay khác xóc chăn lên, ôn nhu đặt cô nằm trên giường.

Vừa dính vào giường, Bạc Kha Nhiễm liền nhanh chóng buông tay khỏi cổ anh, kéo chăn, giống như con cá trạch nhỏ trượt xuống nước.

Cô dùng chăn bọc mình kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt to nhìn anh, trong mắt mang theo ý phòng bị vô rất rõ ràng.

Thẩm Dữ bật cười, anh duỗi tay xoa loạn tóc cô.

"Tóc còn chưa khô, chờ khô rồi ngủ tiếp."

Bạc Kha Nhiễm nhăn mũi, "Em muốn đi ngủ luôn."

"Tóc chưa khô đã ngủ, sẽ đau đầu."

Bạc Kha Nhiễm thấy phiền không để ý tới anh.

Vừa rồi ở trong phòng tắm, cô bảo anh dừng lại, anh càng không nghe.

Hiện tại anh muốn cô sấy tóc, cô càng không muốn sấy tóc.

Cô chính là muốn đối nghịch với anh.

Thẩm Dữ bất đắc dĩ, "Nghe lời, được không?"

Bạc Kha Nhiễm dứt khoát nhắm mắt lại, hiện tại viên đạn bọc đường này đối với cô không có tác dụng, cô sẽ không để mình bị xoay vòng vòng!

"Vợ à, ngoan."

Vợ

Bạc Kha Nhiễm đột nhiên giật mình, cô theo bản năng mở to mắt, vừa mở mắt liền bắt gặp đôi mắt hàm chứa sùng nịnh của Thẩm Dữ.

Cô nhấp nhấp miệng.

"Vợ à, ngoan ngoan thổi tóc được không?" Thẩm Dữ ngồi ở mép giường, tiếp tục hỏi cô.

Bạc Kha Nhiễm lúc ấy rất muốn nói không, nhưng mà không biết vì sao, thời điểm nói ra, tự nhiên ít đi một chữ "Không".

"Được."

Tận đến khi tóc Bạc Kha Nhiễm được sấy khô, một lần nữa chui vào trong chăn, cô mới phản ứng lại.

Cô cư nhiên trúng nỡ nam kế.

Người này quả thực quá gian trá!

Thẩm Dữ cười vỗ vào chăn, nói.

"Ngày mai chúng ta liền về nhà."

Về nhà.

Trong lòng Bạc Kha Nhiễm âm áp, gật đầu đáp lại.

Thẩm Dữ sờ sờ đầu cô, sau đó từ bên mép giường đứng lên chuẩn bị rời đi, mới vừa đi một bước đã bị túm chặt góc áo, anh xoay người lại, túm góc áo anh chính là Bạc Kha Nhiễm.

Nửa người cô từ trong chăn lộ ra, cánh tay nhỏ trắng nõn túm góc áo anh.

"Làm sao vậy?" Anh buồn cười hỏi.

"Anh đi đâu?"

Cô nghiêm túc hỏi, đôi mắt lung linh ngập nước nhìn anh.

Hầu kết Thẩm Dữ khẽ trượt lên trượt xuống, "Em nói xem?"

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu.

"Lại đi tắm một lần nữa, nếu không em bơi....."

Thẩm Dữ còn chưa nói xong, tay nhỏ đang túm góc áo anh liền rụt về, rất mau lùi về trong chăn.

Thẩm Dữ bất đắc cười cười, nhịn xuống dục vọng muốn ôm cô lần nữa, chỉ có thể động thủ nhéo nhéo chóp mũi cô.

"Mau ngủ đi."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng nhắm mắt lại.

Sáng sớm, Thẩm Dữ theo bản năng muốn ôm Bạc Kha Nhiễm bên cạnh vào trong lòng ngực, anh duỗi tay sờ soạng bên cạnh một hồi, nhưng mà bên cạnh trống không, lạnh lẽo không có hơi ấm.

Anh đột nhiên mở to mắt nhìn lại, bên người quả nhiên trống không, trên giường căn bản không có bóng dáng cô.

"Nhiễm Nhiễm?" Anh ngồi dậy gọi cô.

"Sao vậy?"

Thanh âm từ bên cửa sổ phòng ngủ truyền đến, anh nghiêng đầu nhìn qua, liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang đứng cạnh cửa sổ.

Vừa thấy, yết hầu liền khô khốc.

Cô mặc áo ngủ đơn giản đứng nơi đó, tóc dài đấp sau vai, gò má trắng nõn mang theo ý cười, ánh mắt yên lặng nhu hòa.

"Anh dậy rồi?" Cô cười hỏi.

Ánh mắt chạm nhau, khoé miệng hai người đồng thời nhếch lên.

"Ừ." Anh xóc chăn lên, cầm chăn mỏng đi về phía cô.

Anh dùng chăn mỏng bọc cả người cô lại, thuận thế ôm lấy cô, để cô dựa vào lồng ngực mình.

"Lạnh không?"

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu.

"Không lạnh."

Bạc Kha Nhiễm hơi nhướn người, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Năm nay sao còn chưa thấy tuyết rơi?"

Thẩm Dữ đặt cảm trên vai cô, gương mặt dán sát mặt cô.

"Phong chừng không lâu nữa sẽ có." Anh trầm giọng nói.

"Sao vậy, em muốn tuyết rơi?"

"Vâng."

Cô muốn chơi ném tuyết.

Cô đột nhiên nhớ tới chuyện trước kia.

Cô cùng Thẩm Tư Gia quần lấy anh bởi các cô đi ra ngoài chơi ném tuyết.

Năm ấy tuyết rơi đặc biệt lớn, vừa ra khỏi cửa đã thấy tuyết chất rơi khắp nơi, ba người bọn họ mặc áo lông vũ rất dày.

Mây trắng cửa tuyết bao phủ khắp nơi, toàn bộ đại viện đều là trắng xóa một mảnh.

Ngày đó anh mặc áo lông vũ này đen, đứng trong đại viện trắng xóa, vô cùng chói mắt.

Rõ ràng nói ba người cùng nhau chơi, nhưng mà anh là đứng ở một bên nhìn cô cùng Thẩm Tư Gia chạy khắp nơi, không chơi cùng các cô.

Thời niên thiếu, anh luôn như vậy.

Các cô yêu cầu anh sẽ không cự tuyệt, chỉ là sẽ không tham dự, vĩnh viễn đứng một bên an tĩnh nhìn các cô.

Lúc ấy, cô đã nghĩ, sau này có ai ở bên cạnh người như anh, phòng chừng sẽ rất nhàm chán.

Nhưng mà vẫn nhìn không được muốn ở bên anh, cho dù nhàm chán cũng không sao cả.

"Nghĩ gì vậy?"

Thanh âm của Thẩm Dữ kéo Bạc Kha Nhiễm đang chìm trong suy nghĩ trở về.

Bạc Kha Nhiễm cười xoay người lại, cô muốn đem cánh tay vòng lấy cổ anh, nhưng mà chiều cao bọn họ có chút chênh lệch, cô cố sức nhón mũi chân mới có thể ôm lấy cổ anh.

Thẩm Dữ cắn môi mím, đôi tay bóp chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, dùng sức nhấc cô lên, cả người cô liền nhẹ nhàng ngồi trên bệ cửa sổ, mà cánh tay của cô cũng có thể vòng lấy cổ anh.

"Em nhớ đến chuyện trước kia."

"Chuyện gì?"

"Ừ..... anh đoán xem."

Bạc Kha Nhiễm nhìn anh cười sáng lạn, thời điểm cô cười rộ lên, mặt mày đều là cong lên.

Thẩm Dữ nhìn cô, ánh mắt từ đôi mắt cô dần dần dịch xuống, cuối cùng trên bờ môi đang mỉm cười.

Môi hồng răng trắng, vô cùng quyến rũ.

Hầu kết khề lẩn, anh kéo cô lại gần, môi mím chậm rãi dán sát vào cô.

Bạc Kha Nhiễm thấy mình càng ngày càng gần Thẩm Dữ, thỉnh thoảng tay chế trụ ót anh, đem mình ấn về phía anh.

Môi cô phủ lên bờ môi của hắn.

Thẩm Dữ sùng sốt một giây, nhưng thực mau liền đảo khách thành chủ.

Gắn bó như môi với răng, hoạn nạn nâng đỡ.

Kỳ thật, có một việc, Bạc Kha Nhiễm chưa từng nói qua với bất cứ ai, bao gồm Thẩm Tư Gia.

Ngày đó, sau khi bị Thẩm Tư Gia đánh lén, cô siết chặt nắm tuyết trong tay, chuẩn bị báo thù rửa hận, lại không cẩn thận nhìn thấy Thẩm Dữ đứng cách đó không xa.

Khuôn mặt anh ôn hòa, môi mỏng thường ngày khẽ nhếch lên.

Cô nhìn có chút xuất thần.

Không biết lúc hôn môi chú nhỏ sẽ có cảm giác thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Sau khi hôn xong, Bạc Kha Nhiễm dựa vào lồng ngực Thẩm Dữ thở dốc.

Thẩm Dữ cảm nhận được hơi thở của cô rất nhanh và gấp, mở miệng trêu chọc cô.

"Không thở được sao?"

Bạc Kha Nhiễm cạn lời.

Không khí trong miệng cô bị anh đoạt hết không còn chút nào, cô còn thể thở được sao?

Tận đến khi hô hấp của cô hồi phục, lúc này cô mới tiếp lời anh.

"Lát nữa chúng ta sẽ trở về sao?"

"Đúng vậy, thu thập một chút chúng ta liền về nhà."

Bạc Kha Nhiễm thích Thẩm Dữ nói với cô hai chữ về nhà.

Bởi vì đó là nhà của cô và anh.

Một thế giới chỉ có hai người bọn họ.

"Em muốn ăn cơm anh nấu."

Thẩm Dữ cười hôn nhẹ mũi cô, nói.

"Bữa sáng em còn chưa ăn, chờ lâu như vậy em không đói bụng sao?"

Bạc Kha Nhiễm một lần nữa dán mặt vào lồng ngực anh.

"Đói, nhưng chỉ muốn ăn cơm anh nấu."

Nói vậy mới nhớ, bọn họ kết hôn đã hơn ba tháng, nhưng mà hơn ba tháng này, cô mới chỉ ăn một bữa sáng do anh nấu.

Có thể đem bữa sáng nấu ăn ngon như vậy, vậy cơm trưa cùng cơm tối khẳng định sẽ không kém.

Tuy rằng Thẩm Dữ đối với cô không hề có sức chống cự, nhưng mà ở vài chuyện nào đó, anh sẽ không thỏa hiệp.

"Chúng ta có thể trở về ăn cơm trưa, nhưng mà bữa sáng cần thiết muốn ăn."

Bạc Kha Nhiễm phồng má đáp lại.

"Vâng, cứ vậy đi."

Bạc Kha Nhiễm ngọ nguyệt trên bệ cửa sổ.

"Em muốn đi xuống."

Thẩm Dữ hiểu ý, hơi dùng sức ôm eo cô bế cô xuống, cô liền đứng vững trên mặt đất.

Bạc Kha Nhiễm đem chăn mỏng trên người bỏ xuống đưa cho anh.

"Nóng quá."

Thẩm Dữ đuổi tay ra, đem chăn mỏng nắm chặt trong tay.

Bạc Kha Nhiễm cười với anh, "bây giờ chúng ta đi thu dọn đồ đạc đi."

Thẩm Dữ đặt chăn mỏng trên giường, "Ăn xong bữa sáng rồi thu dọn sau."

Thẩm Dữ gọi điện thoại, kêu khách sạn mang bữa sáng lên.

Ăn xong bữa sáng, hai người thu dọn đồ đạc xong liền cùng nhau lái xe về nhà.

"Chúng ta đi siêu thị một chuyến đi anh." Bạc Kha Nhiễm nghiêng nói với Thẩm Dữ.

"Chúng ta đã lâu không về nhà, đồ ăn trong tủ lạnh phòng chừng đã sớm hết hạn sử dụng."

Thẩm Dữ gật đầu đáp lại.

Sự thật đúng là như vậy, đồ ăn trong tủ lạnh nhà anh đến lúc phải bỏ đi hết rồi.

"Chúng ta trước hết đi mua nguyên liệu nấu ăn đi."

Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Thẩm Dữ nhanh chóng lái xe tiến vào bãi đỗ xe của siêu thị.

Sau khi xuống xe, Bạc Kha Nhiễm lấy ra từ trong túi xách khẩu trang cùng mũ lưỡi trai.

Cô liếc mắt nhìn Thẩm Dữ, vừa lúc nhìn thấy anh đang đeo khẩu trang.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà đều cười.

Bọn họ như vậy, mặc danh có chút tâm ý tương thông.

Vào siêu thị, Thẩm Dữ đẩy xe mua sắm, nhẹ giọng hỏi cô.

"Muốn ăn cái gì?"

Bạc Kha Nhiễm liếc mắt nhìn quanh siêu thị, quay sang nhìn Thẩm Dữ nói.

"Em cũng không biết, anh xem đi, dù sao thì cũng là anh nấu cơm."

Khoé miệng Thẩm Dữ dấu dưới khẩu trang không khỏi cong thêm vài phần.

"Vậy đi, trước hết chúng ta đến khu thực phẩm tươi sống."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm tới gần Thẩm Dữ, tự nhiên khoác lấy khuỷu tay anh, hai người cùng nhau đi đến khu thực phẩm.

Hai người dừng chân ở chỗ bán hải sản, Thẩm Dữ nhìn qua vài lần.

"Có muốn ăn tôm không?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn tôm trong tủ đông, trên mặt hộp tôm còn có một tầng băng mỏng.

"Ăn." Cô gật đầu.

Có lẽ Thẩm Dữ có thể làm cho cô món tôm sốt chua ngọt.

"Được, vậy lấy một chút."

Hai người đa số mua đồ ăn hải sản, sau đó lại mua không ít rau dưa.

Lúc đi qua khu bán đồ ăn vặt, Bạc Kha Nhiễm không biết sao liền dừng lại.

Cô nhìn thoáng qua giá đồ ăn vặt muôn màu rực rỡ, tâm ngứa ngáy không nhịn được.

Hương vị đồ ăn vặt, cô dường như đã quên không còn một mảnh.

Bởi vì Nguyễn Lệ không chế rất nghiêm, cô rất ít có cơ hội có thể ăn đồ ăn vặt, Nguyễn Lệ đã nói, đồ ăn vặt là ác ma.

Thẩm Dữ nhìn theo ánh mắt của cô, phát hiện ánh mắt cô đang dừng ở khu bán đồ ăn vặt.

Anh không khỏi bật cười.

Thật đúng là trẻ con mà, đối với đồ ăn vặt không có sức chống cự.

"Muốn mua sao?" Anh hơi cúi người, hỏi cô.

Bạc Kha Nhiễm hiện tại cực kỳ đấu tranh nội tâm.

Rốt cuộc muốn mua hay không?

Thật vất vả kết thúc một bộ phim, khó có được thời gian thả lỏng, hưởng hồ lúc này Nguyễn Lệ lại không ở bên người.....

"Haizz?"

Bạc Kha Nhiễm còn đang suy xét, đột nhiên bị người kéo đi về phía trước, vừa lúc chính là hướng đi đến khu bán đồ ăn vặt.

"Muốn ăn liền ăn, nghĩ nhiều như vậy làm gì?" Thẩm Dữ gõ vào đầu cô vài cái.

Kỳ thật cũng không đau, nhưng Bạc Kha Nhiễm vẫn theo bản năng duỗi tay xoa nhẹ đầu một chút.

"Ăn một chút không có việc gì, anh sẽ không để em bị béo."

"Dạ?" Bạc Kha Nhiễm khó hiểu nhìn anh.

Sẽ không để cô bị béo phì???

Câu này của anh là có ý gì?

Bất quá Thẩm Dữ không có trả lời cô, mà là chỉ vào đồ ăn vặt trên giá, hỏi cô.

"Muốn ăn cái gì?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía đồ ăn vặt trên giá, chỉ liếc mắt một cái, cô liền đem câu nói vừa rồi của Thẩm Dữ vớt ra sau đầu.

Đúng vậy, thời điểm nên ăn thì vẫn phải ăn, ăn xong rồi mới có sức giảm béo. (:)) tư tưởng chị Nhiễm giống bạn Chanh).

Dù sao mặc kệ cô ăn nhiều béo như thế nào, Cindy đều có thể khiến cô khôi phục dáng người, nhiều nhất chính là khổ một chút mà thôi.

Nghĩ đến đây, Bạc Kha Nhiễm liền không hề câu nệ, bắt đầu bỏ vào trong xe mua sắm đồ ăn vặt cô muốn ăn, không lâu sau, xe mua sắm liền giống như một ngọn núi nhỏ.

Mua xong đồ ăn vặt, lúc này hai người mới cùng đi thanh toán.

Hôm nay cũng không biết là ngày mấy, người đặc biệt đông, xếp hàng thanh toán thành một hàng dài, liếc mắt nhìn qua cũng không thấy bóng dáng nhân viên thu ngân đâu.

Bạc Kha Nhiễm đẩy xe mua sắm đứng ở phía trước, Thẩm Dữ đứng ngay sau cô.

Anh nhích lại gần phía cô, cô theo bản năng liền dựa lưng vào ngực vào Thẩm Dữ.

"Làm sao vậy?" Thẩm Dữ hỏi.

Bạc Kha Nhiễm lắc lắc đầu, "Không sao ạ, chỉ muốn dựa vào anh thôi."

Thẩm Dữ cười xoa xoa đỉnh đầu Bạc Kha Nhiễm.

"Em thích liền dựa đi."

Bạc Kha Nhiễm thả lỏng người dựa vào Thẩm Dữ, đột nhiên cảm giác được vài ánh mắt nóng cháy đang nhìn về phía mình.

Bọn họ trời sinh tương đối miễn cảm với ánh mắt người đối diện.

Chỉ cần có người nhìn bọn họ, bọn họ ít nhiều đều có thể cảm nhận được, đại khái chính là bệnh nghề nghiệp.

Cô theo bản năng nhìn qua, liền thấy vài ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.

Cách vách có mấy nữ sinh, thoát nhìn vẫn còn nhỏ, đại khái là học sinh cao trung.

Ánh mắt má người nhìn bọn họ, giống như là ánh mắt khi fans thấy được thần tượng.

Có phải mấy nữ sinh đã nhận ra bọn họ nên đi tới?

Bạc Kha Nhiễm theo bản năng kéo áo Thẩm Dữ, mà lúc này Thẩm Dữ cũng chú ý tới mấy nữ sinh cách vách.

"Có phải không vậy?"

"Rất giống mà."

"Tớ cũng cảm thấy rất giống Thẩm Dữ."

"Chắc là đúng rồi?"

Các cô gái nhỏ giọng nói chuyện truyền đến bên tai bọn họ.

Bạc Kha Nhiễm xoay người ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Dữ.

Ý tứ chính là anh bị người ta nhận ra rồi.

Mất thấy các cô gái bắt đầu mở điện thoại, Bạc Kha Nhiễm đứng thẳng người, cô đi về phía mấy nữ sinh nói.

"Các em nhìn chăm chăm vào bọn chị nói cái gì vậy?"

Cô vừa nói những lời này, mấy nữ sinh đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì đại khái các cô gái không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên đi đến nói chuyện với họ.

Thẩm Dữ ôm hai cánh tay mình đứng đó nhìn.

Sợ là cô ở cùng diễn tinh Lục Hi Hòa lâu nên cũng bị lây bệnh rồi.

"Em..... Chúng em....."

Bạc Kha Nhiễm nhàn nhạt nhìn mấy người, tầm mắt từ trên mặt các cô gái chuyển qua di động trên tay họ.

"Các em ở chỗ này chụp ảnh chồng chị?"

"Chồng?" Một nữ sinh trong đó kinh ngạc lên tiếng.

Hai tay Bạc Kha Nhiễm ôm trước ngực, nghiêm trang nhìn cô bé nói.

"Nếu không thì sao?"

"Anh ấy có chút giống..... Có chút....."

"Giống cái gì?" Bạc Kha Nhiễm hỏi.

"Thẩm Dữ."

"Thẩm Dữ?" Bạc Kha Nhiễm chớp mắt, tiếp tục nói.

"Thẩm Dữ là ai?"

Cô thốt ra lời này, sắc mặt mấy nữ sinh cách vách đều thay đổi.

"Chị không biết Thẩm Dữ?" Ngữ khí rất là kinh ngạc.

"Chị..... Cần thiết phải biết anh ta sao?"

"Nói sao bao giờ..... Cũng không phải là cần thiết....."

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy nói chuyện với mấy nữ sinh, mà sự chú ý của mấy nữ sinh này đã bị cô hoàn toàn hấp dẫn.

Bởi vì cô nói mình không biết Thẩm Dữ, mấy nữ sinh này liền điên cuồng kể về Thẩm Dữ cho cô nghe.

"Chị gái, em nói cho chị nghe, chị nhất định phải thích Thẩm Dữ."

"Đúng vậy, chị gái, Thẩm Dữ thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn siêu cấp tài hoa."

"Ô, như vậy sao." Bạc Kha Nhiễm bất động thanh sắc liếc mắt nhìn người đàn ông đang đứng thanh toán.

"Đương nhiên rồi!"

"Thẩm Dữ chính một người đàn ông vô cùng xinh đẹp!"

"Xinh..... xinh đẹp....." Bạc Kha Nhiễm dùng sức nghẹn cười, lúc này, cô phi thường cảm tạ chính mình đang mang khẩu trang.

"Được, chị đã biết, chị trở về sẽ tìm hiểu một chút, bất quá, chồng chị đã thanh toán xong, chúng ta đi trước đây."

"Vâng, tạm biệt chị gái."

"Được, tạm biệt." Bạc Kha Nhiễm phát tay chào các cô.

Tận đến khi ra ngoài siêu thị, xung quanh không có ai, sau khi lên xe, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới nhịn không được mà cười rộ lên.

Tương tự đến fans của anh nói anh xinh đẹp, cô liền đặc biệt muốn cười, xem ra không phải mình cô cảm thấy Thẩm Dữ là xinh đẹp.

Đang cười, thanh âm Thẩm Dữ nhàn nhạt vang lên trong xe.

"Cười đủ rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

"Cười đủ rồi sao?"

Khoé miệng Bạc Kha Nhiễm đang cười liền cứng đờ, giây tiếp theo, cô đổi thành cười lấy lòng nghiêng đầu quay lại nhìn Thẩm Dữ.

"Lạch cạch."

Là âm thanh tháo dây an toàn.

Cô mới nghiêng đầu qua, liền bị người kia giữ chặt đầu kéo qua, cô theo bản năng liền lấy tay đánh vào lồng ngực Thẩm Dữ.

Một tay Thẩm Dữ nắm chặt cổ tay cô, một tay đè sau cổ cô.

"Thẩm Dữ..... Ngô....."

Cô còn chưa kịp lấy lòng anh, anh đã trực tiếp đè cô xuống hôn.

Đôi môi ẩm áp của anh phủ lên đôi môi mềm mại của cô, hơi dùng sức một chút, liền tiến quân thần tốc vào trong khoang miệng cô.

Anh hôn tới cường thế bá đạo, cô cơ hồ sắp không thở được, làm gì cũng khó khăn.

"Thắm..... Thắm..... Đạo....." Cô đứt quãng kêu tên anh.

Nhưng mà dường như người này căn bản không nghe thấy cô gọi.

Đầu lưỡi mềm mại ở trong khoang miệng cô như cuồng phong càn quét, vội vàng cắn mút không tha.

Sống mũi cao thẳng của anh cọ cọ bên má cô, cô không có nhắm mắt, khoảng cách lại cực kỳ gần, tựa hồ lông mi của anh cũng chạm vào má cô.

Một người đàn ông mà có lông mi còn dày hơn cả phụ nữ, khó trách fan của anh nói anh xinh đẹp.

Bạc Kha Nhiễm chăm chú nhìn, lại không nghĩ đến người đàn ông sẽ đột ngột mở mắt.

Cô chìm trong đôi mắt thâm thúy mê hoặc của anh.

Đôi mắt này thường ngày thoát nhìn có chút lạnh lẽo, lúc này lại mang theo tình ý triền miên.

Trái tim Bạc Kha Nhiễm bỗng nhiên rung động.

Cô nhích lại gần anh thêm chút nữa, không biết từ khi nào cổ tay cô đã thoát khỏi bàn tay anh, tay cô ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, bàn tay dán sát bờ vai anh.

Bạc Kha Nhiễm bị anh hôn đến không biết trời đất, tay chân mềm nhũn, cô vô lực dựa vào người anh, đem gương mặt nóng bỏng đặt trên bờ vai rộng lớn của anh.

"Thắm Dữ." Cô một bên gọi tên anh, một bên vuốt ve ngón tay anh.

"Ồ?"

"Có phải vừa rồi anh muốn tìm có hôn em đúng không?"

Thắm Dữ, "....."

"Lần trước em nói anh xinh đẹp anh cũng không tức giận, vậy mà vừa rồi lại vậy, chắc chắn là anh muốn tìm có hôn em." Bạc Kha Nhiễm nhẹ nhàng nói, mơ hồ nghe ra trong đó có chút khoe khoang.

Thắm Dữ có chút bất đắc dĩ, anh nghĩ về sau có nên để Lục Hi Hoà cách xa Nhiễm Nhiễm nhà anh một chút hay không, hoặc hôm nào đó tìm Kỳ Diễn nói chuyện một chút.

Nhưng mà nghĩ lại, Kỳ Diễn này cái gì cũng tốt, duy nhất không tốt là bệnh vực người nhà mình vô cùng lợi hại, diễn tình Lục Hi Hoà này có thể vô pháp vô thiên như vậy, chỉ sợ cũng do tiểu tử này sùng thành, nếu anh mà tìm cậu ta nói chuyện, không chừng cậu ta còn giận dữ ngược lại anh.

Đối với đôi vợ chồng, anh thật sự không thể trêu vào.

"Sao anh không nói gì, không nói gì liền mặc định là anh đồng ý, không nghĩ tới anh lại tâm cơ như vậy."

Thắm Dữ, "....."

"Còn có muốn ăn cơm không?"

"Muốn."

Bạc Kha Nhiễm nhắc đầu khỏi vai Thắm Dữ, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Thắm Dữ nhìn đôi mắt trong sáng thanh khiết của cô, coi người đen nhánh hơi loé lên, nhìn xuống dục vọng muốn hôn cô lần nữa.

Thắm Dữ, "Vậy còn không nhanh ngồi vào chỗ."

"Đến đây." Bạc Kha Nhiễm dùng một giây ngồi thẳng người.

"Thắt dây an toàn vào." Anh dặn dò cô.

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm kéo dây an toàn qua một bên.

- =====

Vừa vào cửa, Bạc Kha Nhiễm liền đuổi tay chuẩn bị lấy dép lê trên giá giày.

Lại không nghĩ, một bàn tay khác còn nhanh hơn cô.

Bạc Kha Nhiễm khó hiểu nhìn Thẩm Dữ đang cầm dép lê của cô.

Tiếp theo, cô liền thấy Thẩm Dữ ngồi xổm xuống, một tay nắm chặt chân cô, hơi hơi nâng lên, đem giày cao gót của cô cởi ra, cũng đem dép lê để cô đi vào.

Bạc Kha Nhiễm nhìn mái tóc anh đen nhánh, không biết nghĩ gì, đột nhiên duỗi tay xoa nhẹ đỉnh đầu anh.

Làm xong động tác này, Bạc Kha Nhiễm có chút sùng sốt.

Sao lại giống cảm giác lúc xoa đầu chó vậy??

Giây tiếp theo, cô cảm giác được Thẩm Dữ đang tháo giày cho cô có dừng một chút, nhưng vẫn bỏ dép lê cho cô đi.

Đề giày cao gót của cô đặt chỉnh tề đặt trên giá giày, lúc này anh mới đứng dậy.

Vốn Bạc Kha Nhiễm thấp hơn anh một cái đầu, lúc này bỏ giày cao gót ra, sao lại càng thấy thấp hơn thế.

"Em vừa rồi làm động tác gì vậy?" Thẩm Dữ hỏi.

Bạc Kha Nhiễm ậm ừ nói, "Chính là sờ sờ đầu anh nha."

"Bởi vì thích anh."

Cô nhỏ giọng bổ sung thêm một câu.

Thẩm Dữ nhìn về mặt lấy lòng của Bạc Kha Nhiễm, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Nha đầu này thật đúng là khắc tinh của anh.

Anh nâng tay, ở trên đầu cô xoa lung tung vài cái.

"Huề nhau."

Kiểu tóc của Bạc Kha Nhiễm bị anh xoa loạn, vì thế nàng cô không khỏi liếc mắt nhìn anh.

Thẩm Dữ cười cười, duỗi tay kéo vali về phía phòng ngủ.

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ, duỗi tay sửa sang lại đầu tóc bị anh sờ loạn.

Huề nhau?

Lời này nghe thế nào cũng có chút không đúng vậy?

Lúc trước cô chưa từng xoa đầu Thẩm Dữ như vậy, nhưng mà người này giống như không phải lần đầu tiên xoa tóc cô.

Như thế đâu có thể nói là huề nhau được?

Làm sao để xả bất bình cho tốt đây!

Cô xách theo túi đồ ăn vặt trên mặt đuổi theo Thẩm Dữ.

"Thẩm Dữ."

"Sao vậy?"

"Vừa rồi rõ ràng là không có huề nhau, em mới xoa tóc anh có một lần nhưng mà anh xoa tóc em rất nhiều lần mà."

Thẩm Dữ đem vali hành lý đặt ở phòng ngủ, anh xoay người nhìn Bạc Kha Nhiễm đang lại đây.

"Phải không, không nhớ rõ."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Không biết xấu hổ!

Thời điểm Bạc Kha Nhiễm xách theo đồ ăn vặt chuẩn bị bước vào, Thẩm Dữ nói một câu,

"Đồ ăn vặt không thể mang vào phòng ngủ."

Bạc Kha Nhiễm đang chuẩn bị bước vào, chân liền lơ lửng giữa không trung.

Cô thiếu chút nữa đã quên.

Người này có thói quen ở sạch lại thêm chứng ám ảnh cưỡng chế.

Cô bấu môi nhìn, sau đó xách theo đồ ăn vặt đi ra sô pha phòng khách, vừa đi vừa lăm bằm.

"Không đi vào liền không đi vào, làm như hiếm lạ lắm ý."

Thẩm Dữ nhìn bóng dáng của cô, nghe thấy cô nhỏ giọng nói thầm, khước miệng lộ ra ý cười.

Thật đáng yêu.

Bạc Kha Nhiễm ngồi trên sô pha, ôm đồ ăn vặt, nhìn tổng nghệ, thập phần thích ý.

Thẩm Dữ còn chưa ở phòng ngủ đi ra, vì thế cô ngẩng đầu hướng phòng ngủ gọi to.

"Thẩm Dữ."

"Oí?"

"Em đói bụng."

"Không phải em đang ăn đồ ăn vặt sao?"

Bạc Kha Nhiễm, "Nhưng mà em vẫn đói."

Cô ôm gói đồ ăn vặt đi dép lê, đi đến phòng ngủ.

Cô mới vừa đi đến cửa phòng ngủ, Thẩm Dữ đã từ bên trong đi ra, anh thay một bộ quần áo ở nhà màu khói, thoạt nhìn ôn nhuận không ít.

Cô theo bản năng đem đồ ăn vặt trong tay qua cho anh.

"Anh ăn không?"

Thứ tốt nên cùng nhau chia sẻ.

Thẩm Dữ không nói chuyện, chỉ là nhìn miếng khoai lát cô đưa đến bên miệng mình.

Lúc sau, Bạc Kha Nhiễm mới nhớ tới một việc.

Thẩm Dữ không ăn đồ ăn vặt!

Trước kia cô cùng Thẩm Tư Gia ăn không ít đồ ăn vặt, Thẩm Tư Gia đã từng nghĩ tới rất nhiều phương thức muốn đem Thẩm Dữ kéo xuống nước, nhưng mà chưa có một lần nào thành công, mặc kệ Thẩm Tư Gia nói gì, anh nói không ăn chính là sẽ không ăn.

"Em đã mất, anh không ăn đồ ăn vặt." Nói xong cô liền chuẩn bị thu tay về.

Nhưng mà mới vừa động, tay cô bị bàn tay to lớn của Thẩm Dữ cầm lại.

Anh cầm tay cô để sát vào miệng mình.

Đầu ngón tay truyền đến một trận ẩm ướt.

Bạc Kha Nhiễm khiếp sợ nhìn anh.

Anh không chỉ có ăn khoai lát, lại còn có liếm tay coo.

Bất quá, trọng điểm của cô vẫn đặt ở việc Thẩm Dữ ăn khoai lát.

"Anh, không phải anh..... Chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt sao?" Cô ngờ ngàng hỏi anh.

Thẩm Dữ không có buông tay cô ra, mỗi ghé sát vào mặt cô.

"Em đưa." Anh vuốt ve bàn tay mềm mại của cô.

Lúc anh nói chuyện, hơi thở ấm áp vương vẩn trên đầu ngón tay.

Bạc Kha Nhiễm phát ngốc.

Anh nói là do cô đưa.

Cho nên chính là nói, bởi vì đồ ăn vặt do cô đưa, nên anh mới ăn?

"Vậy..... Ăn ngon sao?" Cô trở mặt hỏi.

"Ăn ngon."

Thẩm Dữ kéo tay cô, hôn một cái lên mu bàn tay cô.

"Nhưng mà, ăn ít một chút, lát nữa còn ăn cơm."

"..... Vâng" Bạc Kha Nhiễm gật đầu.

Thẩm Dữ buông tay cô ra, đi về phía phòng bếp.

Anh đem tôm bỏ vào bồn nước già đông, một lúc sau băng bắt đầu tan.

"Tôm này, em muốn ăn thế nào?" Anh cầm một con tôm, xoay người hỏi Bạc Kha Nhiễm.

Bạc Kha Nhiễm nhìn anh cầm tôm, nói.

"Chua ngọt."

Chanh: may quá vẫn kịp 3 chương 1 tuần, mấy chương nào đảm bảo với các cô là ngọt sâu răng thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Bạc Kha Nhiễm đứng ở cửa bếp nhìn Thẩm Dữ.

"Đề em đến giúp anh." Bạc Kha Nhiễm để đồ ăn vặt ở một bên rồi đi qua.

Thẩm Dữ đang rửa rau, anh sợ nước bắn lên người cô, liền để cô đứng sau mình.

"Không có việc gì, anh tự mình làm được, em đi ra ngoài xem TV đi."

Bạc Kha Nhiễm đứng sau nhìn tấm lưng rộng lớn rắn chắc của anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào cô nhích lại gần anh, dán mặt lên tấm lưng của anh, hai tay gắt gao ôm lấy eo anh, hai bàn tay nắm chặt trước cơ bụng rắn chắc của anh.

Cảm nhận được hơi thở của anh, cô hơi hơi nhắm mắt lại, chỉ cần dựa vào anh, cô đều cảm thấy vô cùng yên tâm, nhẹ nhàng mà bình thản.

"Chính là em muốn cùng anh làm." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng trả lời anh.

Thẩm Dữ cúi đầu nhìn hai bàn tay nhỏ trắng nõn đang nắm trước bụng mình, theo bản năng muốn cầm lấy, nhưng lại đột nhiên phát hiện tay mình đang ướt.

"Đề anh lấy cho em một cái tạp dề, đừng để quần áo bị bẩn."

"Vâng." Bạc Kha Nhiễm dán trên lưng anh gặt đầu.

Thắm Dữ lấy từ bên trong ngăn tủ bếp một cái tạp dề màu đen, anh đem tạp dề ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bạc Kha Nhiễm, đôi tay thon dài kéo nhẹ tạp dề, ở sau thắt lưng cô buộc thành hình một cái nơ bướm.

"Xong rồi."

"Hiện tại em có thể giúp anh làm gì?" Bạc Kha Nhiễm chống tay lên thành bếp, nghiêng đầu hỏi anh.

Thắm Dữ nhìn thoáng qua bó rau chân vịt đang đặt bên cạnh.

"Em giúp anh nhặt rau chân vịt đi."

Bạc Kha Nhiễm gặt đầu, "vâng."

Bạc Kha Nhiễm xoay người sang chỗ khác lấy túi thực phẩm, đem rau chân vịt đặt trên bàn bếp.

Cô nhặt rau chân vịt để một bên, tiện cho Thắm Dữ lấy.

Thắm Dữ ghé mắt nhìn qua thấy Bạc Kha Nhiễm đang nghiêm túc nhặt rau.

Cô cúi đầu, hàng lông mi dày phía mi mắt hơi rũ xuống vô cùng đẹp.

Rau chân vịt xanh mơn mơn để trong tay cô càng làm nổi bật bàn tay trắng nõn của cô.

Cô cúi đầu, tóc có chút rối, vài sợi tóc vương ngay trên mặt cô.

Thấy vậy, Thắm Dữ lấy khăn lông lau khô tay, sau đó vờn tay vén tóc trên má cô ra sau, lộ ra vành tai nhỏ trắng nõn.

Tóc hai bên đều bị vén ra sau tai, Bạc Kha Nhiễm nhìn anh cười cười, tiếp tục công việc nhặt rau chân vịt.

Bạc Kha Nhiễm cho rau đã nhặt xong bỏ vào bồn nước, vừa mới chuẩn bị rửa rau liền nghe thấy Thắm Dữ nói.

"Nhiễm Nhiễm, em lấy cho anh quả trứng gà."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm vừa buông rau chân vịt xuống để đi lấy trứng gà, Thắm Dữ liền đem rau chân vịt rửa sạch sẽ đặt trên thớt.

Chờ mang trứng gà đến, rau chân vịt cũng đã rửa xong.

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua tôm đang ngâm trong bát.

"Để em vớt tôm ra."

Nói xong Bạc Kha Nhiễm duỗi tay chuẩn bị vớt tôm đã rã đông đá.

Tay còn chưa đụng tới mặt nước, liền bị Thắm Dữ ngăn lại, anh cầm lấy tay cô.

"Nước quá lạnh."

Nước vốn đã lạnh, mà tôm còn được đông đá, sau khi ngâm nước càng lạnh hơn.

Bạc Kha Nhiễm nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, trong lòng có một loại cảm xúc cảm động cấp ngập tràn.

"Kế tiếp, em không cần làm gì nữa, em đứng đây xem anh nấu com là được rồi."

Thắm Dữ sùng nịch nhéo nhéo tay cô chỉ chỉ.

"Vâng."

Thắm Dữ cười cười, buông tay cô ra, sau đó bắt đầu bật bếp nấu com.

Trong lúc chờ bếp nóng, anh thuận tiện thái luôn hành gừng tỏi.

Nhiệt độ vừa đủ, liền bỏ hành gừng tỏi vào bắt đầu xào nấu.

Trong không khí tràn ngập mùi hành gừng tỏi.

Tiếp theo anh đem rau chân vịt bỏ vào trong nồi, thuận thực xào.

Chờ rau chín, liền đem rau chân vịt bỏ ra đĩa.

Bạc Kha Nhiễm cứ như vậy dựa vào cửa phòng bếp, nhìn Thẩm Dữ ở trong phòng bếp bận việc hơn nửa giờ.

"Đề em bụng thức ăn."

"Được."

Bạc Kha Nhiễm bê đồ ăn trên kệ bếp đến trên bàn cơm, cũng thuận tiện chuẩn bị luôn bát đũa ăn cơm.

Cô ngồi bên bàn ăn nhìn Thẩm Dữ bung canh lại đây.

"Com đã xong rồi ả?."

"Đương nhiên."

Anh ngồi xuống đối diện, cô liền đưa một đôi đũa cho anh.

Không tính bữa sáng lần đó, đây là lần đầu tiên cô ăn cơm Thẩm Dữ nấu.

Món đầu tiên cô ăn chính là tôm sốt chua ngọt.

Thịt tôm chắc quá mềm, cũng với nước sốt chua ngọt đậm đà như tan ra trong miệng.

"Ăn thật ngon."

Thẩm Dữ nhìn ngón tay trắng nõn của cô dính nước sốt, vì thế buông chén đũa trong tay, lấy một tờ giấy ướt lau tay cô.

Bạc Kha Nhiễm muốn tự mình lau, lại không ngờ Thẩm Dữ cầm tay cổ tay cô, cẩn thận lau giúp cô từng ngón tay một.

Bạc Kha Nhiễm tức khắc liền cảm động.

Cô cảm thấy, Thẩm Dữ cực kỳ chiều cô.

Cô nhớ tới một câu.

Muốn xem một cô gái có thật sự tìm được người chồng tốt hay không, vậy hãy xem người đàn ông đó đã trưởng thành chưa hay vẫn là trẻ con.

Thẩm Dữ hơn cô bảy tuổi mà thôi, mà anh lại đem cô chiều như cô là con gái anh.

"Thẩm Dữ, anh đừng tốt với em như vậy....." Bạc Kha Nhiễm nhỏ giọng nói.

Thẩm Dữ khó hiểu ngẩng đầu nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm quay đầu đi chỗ khác.

"Em cảm thấy anh đối với em tốt quá, em sợ có một ngày em sẽ cậy sủng mà kiêu."

Vừa dứt lời, Bạc Kha Nhiễm liền nghe thấy Thẩm Dữ cười khẽ.

Cô không rõ anh đang cười cái gì, nhưng mà cô vẫn không chế chính mình không nhìn anh.

Qua vài giây, trên miệng có chút ẩm áp, mang theo mùi thơm chua ngọt.

Là một con tôm.

Thẩm Dữ gấp một con tôm dứt cho cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Em cả ngày miên man suy nghĩ gì vậy."

Bạc Kha Nhiễm vội vàng nuốt tôm trong miệng, cô nhìn Thẩm Dữ đang cúi đầu lột tôm.

Ngón tay thon dài bao lấy con tôm đỏ tươi, là cảnh đẹp có một không hai.

"Em không có miễn man suy nghĩ....."

Thắm Dữ ngược mắt nhìn cô, đem tôm trong tay đút vào miệng cô.

"Anh muốn đổi tốt với em, làm sao bây giờ đâu?"

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Cô..... cô cũng không biết nên làm gì bây giờ.....

"Bằng không, anh tốt với em, em cũng tốt với anh như vậy, có thể hay không?"

Bạc Kha Nhiễm nghiêm túc nhìn anh, "em nhất định sẽ đổi tốt với anh, thật tốt, thật tốt."

Cô nghe chính thức bảo đảm với mình, Thắm Dữ nhìn không được cười ra tiếng tới.

Anh chỉ chỉ đĩa rau chân vịt trên bàn.

"Không phải muốn đổi tốt với anh sao, vậy gấp cho anh chút rau chân vịt đi."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm nghe lời gấp rau chân vịt cho Thắm Dữ.

"Lại thêm chút khoai tây xào khoai tây."

"Thịt kho tàu với xương sườn."

Cơm nước xong xuôi, Bạc Kha Nhiễm thu thập chén đĩa, nhưng mà Thắm Dữ lại không để cô đi rửa chén.

Bạc Kha Nhiễm nhìn về phía bàn tay Thắm Dữ.

Dùng bàn tay xinh đẹp như vậy đi rửa chén, không biết có bao nhiêu tổn thương.

"Trong nhà có bao tay rửa bát không anh?" Bạc Kha Nhiễm đi theo anh hỏi.

Thắm Dữ ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngăn tủ.

"Có."

"Dùng bao tay rửa bát đi anh, nếu không chất tẩy rửa sẽ làm tổn thương tay."

Thắm Dữ cười, "Anh là đàn ông, không sao cả"

Bạc Kha Nhiễm nhấp nhấp môi.

"Em thích tay anh nhất."

Ý tứ chính là, nếu tay anh không đẹp như vậy, có khi em không thích đâu.

Thắm Dữ nhìn cô hai giây, yên lặng mở ngăn tủ, lấy ra bao tay dùng một lần.

Bạc Kha Nhiễm lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười.

"Em mang giúp anh."

Thắm Dữ đem bao tay trong tay đưa cho cô.

"Đuỗi tay lại đây."

Thắm Dữ nghe lời đưa tay cho cô, Bạc Kha Nhiễm hướng bao tay thổi một hơi, làm bao tay phồng lên rồi để Thắm Dữ xỏ tay vào.

Bởi vì cô dùng hơi thổi qua, trong bao tay mang theo một chút ấm áp.

"Vậy anh rửa đi"

Bạc Kha Nhiễm dựa người bên cạnh bếp, nhìn anh.

"Em đi ra ngoài đi."

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Em muốn ở đây nhìn anh làm."

"Sẽ bắn lên quần áo."

"Sẽ không, anh để ý một chút sẽ không bị bắn."

Thẩm Dữ thấy cô như vậy thì không còn cách nào khác, chỉ có thể thỏa hiệp.

Anh bỏ chén đĩa vào bồn rửa, mở vòi nước.

Bạc Kha Nhiễm nhìn Thẩm Dữ đem chén đĩa rửa sạch một lần lại một lần, tận đến khi trên miếng rửa bát không còn bọt mới đem chén đĩa đi tiêu độc.

Thẩm Dữ xoay người lại, liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang trở mặt nhìn.

"Nước rửa chén phải rửa sạch sẽ, nếu không sẽ có hại với cơ thể." Anh giải thích cho cô nghe.

"Vâng."

Thẩm Dữ đem bao tay dùng một lần ném vào thùng rác, một bên dùng khăn lông sạch sẽ xoa xoa tay.

Anh ôm lấy eo cô đi đến phòng khách.

"Đi ra ngoài đi."

"Vâng."

"Anh đi rửa tay một chút."

Trên tay anh có mùi nước rửa bát, anh không thích mùi này.

"Vâng."

Thẩm Dữ vào phòng tắm rửa tay, Bạc Kha Nhiễm liền đi đến sofa, cô tiện tay rút một quyển tạp chí trên bàn trà.

Còn chưa đọc hết hai trang, Thẩm Dữ liền đi ra.

Hắn ở nàg bên cạnh ngồi xuống, duỗi tay vỗ vỗ chính mình chân.

Bạc Kha Nhiễm hiểu ý.

Cô nằm xuống, gối đầu lên đùi anh.

"Đang xem tạp chí gì vậy?"

Bạc Kha Nhiễm đem tạp chí đưa cho Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ nhìn tên tạp chí.

《 sự thật chính trị 》

"Em thích xem loại tạp chí này?"

Bạc Kha Nhiễm chỉ chỉ phía bên bàn trà, "Anh cũng chỉ có loại tạp chí này mà?"

Cô còn có thể trông cậy trên bàn trà nhà anh có thể xuất hiện một ít tạp chí phụ nữ thời trang sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua bàn trà, hỏi.

"Em thích loại tạp chí nào?"

Bạc Kha Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, "Một số loại tạp chí như thời trang, phụ nữ này."

Thẩm Dữ gật đầu, thấp giọng nói.

"Anh đã biết."

"Anh nói gì?"

Bạc Kha Nhiễm không nghe rõ Thẩm Dữ mới nói gì, cô không khỏi quay đầu hỏi anh lần nữa.

Thẩm Dữ vuốt tóc cô, "Không có việc gì."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm đặt tạp chí trên bàn trà, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua TV bên cạnh, nói với Thẩm Dữ.

"Chúng ta xem phim đi?"

"Có thể, em muốn xem phim gì?" Thẩm Dữ cúi đầu, mu bàn tay cọ xát gương mặt cô.

Bạc Kha Nhiễm nghĩ nghĩ.

"Em muốn xem phim kinh dị."

Cô đã sớm muốn xem phim kinh dị, nhưng mà cô thật sự quá bận, từ đoàn phim này xong lại chạy qua đoàn phim khác, xong việc ở đoàn phim thì lại chạy đi làm hoạt động đại ngôn, cả ngày vội chân không chạm đất.

Hiếm khi có một chút thời gian nhàn rỗi, Nguyễn Lệ cũng không để cô xem thể loại phim này.

Theo lời của Lệ tỷ thì thể loại phim này không tốt cho da.

Kỳ thật cô vẫn không hiểu, vì sao xem loại phim này lại không tốt cho da.

Thẩm Dữ cảm điều khiển hỏi, "Xem phim nước nào?"

"Thái Lan, nghe nói Thái Lan tương đối đẹp."

Thẩm Tư Gia giới thiệu cho cô vài bộ phim kinh dị Thái Lan, nghe cô ấy nói điểm đánh giá rất cao, cốt truyện cũng không tồi.

Thẩm Tư Gia đã nói tốt thì sẽ không kém chút nào, cô đối với Thẩm Tư Gia đặc biệt tin tưởng.

"Được."

Trong lúc Thẩm Dữ chuyển kênh, Bạc Kha Nhiễm từ trên đùi anh ngồi dậy.

"Em đi kéo rèm lại."

Xem thể loại phim này phải kéo rèm lại, tối một chút mới có không khí.

"Nhiễm Nhiễm."

Chân Bạc Kha Nhiễm mới vừa chạm đất, liền nghe được Thẩm Dữ gọi, cô ghé mắt nhìn anh.

"Làm sao vậy?"

Thẩm Dữ nhìn cô cười cười, từ trên sofa cầm lên một cái điều khiển màu đen loại nhỏ, quá một cái màu đen loại nhỏ điều khiển từ xa, quay ra phía dưới cửa sổ ấn một chút.

Sau khi anh ấn xong, Bạc Kha Nhiễm nhìn thấy hai bên rèm cửa tự động khép lại, phòng khách vốn sáng sủa lúc này theo bức rèm tự động dần dần tối lại.

"Oa."

Hiện tại phòng khách đã không khác gì ban đêm.

Thẩm Dữ thấy bộ dáng ngạc nhiên của cô, duỗi tay chỉ chỉ vào trán cô, "Lại đây nằm."

"Tuân mệnh."

Bạc Kha Nhiễm hì hì cười, lại lần nữa nằm gối đầu lên đùi anh.

Thẩm Dữ kéo một một cái chăn mỏng đắp lên người cô.

Phim điện ảnh bắt đầu chiếu, âm nhạc mở đầu vang lên đã có chút khiếp hoảng, ở trong hoàn cảnh tối tăm, Bạc Kha Nhiễm nhanh chóng bị bộ phim hấp dẫn.

Thời điểm nội dung phim chính thức bắt đầu, Thẩm Dữ cảm giác tay Bạc Kha Nhiễm không khỏi nắm chặt, anh cúi đầu nhìn cô.

Sắc mặt cô thoát nhìn rất khản trương, khó có khi có thể nhìn thấy cô có cảm giác như vậy.

"Em sợ?" Anh hỏi cô.

Anh mắt Bạc Kha Nhiễm vẫn nhìn chăm chăm màn hình như cũ, "Vâng, có chút dọa người."

Thẩm Dữ không khỏi bật cười, "Chính em cũng là diễn viên, sao còn sợ như vậy?"

Bạc Kha Nhiễm động đậy người, dựa vào anh gần một chút, "anh không sợ?"

"Đều là giả, cảnh quay, bối cảnh, âm nhạc cũng là hậu kỳ thêm vào, sợ cái gì?"

"Nhưng mà vẫn sẽ có tâm lý tác dụng."

"Thẩm Dữ, anh có biết diễn loại phim này, hai nhân vật không thể diễn là gì không?"

"Cái gì?"

"Cái thứ nhất là ma, cái thứ hai là bị ma quán lên người."

"Vi cái gì?"

"Bởi vì sẽ sợ."

Thẩm Dữ nhìn cô vài lần, "Vậy em có biết còn có người loại thứ ba không."

"Hả? Ài?"

"Người xem."

Ví dụ như nói em

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Anh nói rất có đạo lý, cô không thể phản bác được.

Bạc Kha Nhiễm xoay đầu, tiếp tục xem màn hình.

Vẫn là không nên cùng anh nói chuyện, nói thêm gì nữa, cốt truyện nói gì cô cũng không biết nữa.

Trên màn hình không khí càng lúc càng khản trương, âm nhạc lại lần nữa vang lên, Bạc Kha Nhiễm xem cũng không khỏi cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Đột nhiên, trên màn hình vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Cô phát ra một tiếng kinh hô rất nhỏ, hai tay đang đặt dưới chân vung lên che kín đôi mắt.

Thẩm Dữ dở khóc dở cười.

Có phải mấy cô gái nhỏ đều như vậy.

Rõ ràng sợ hãi nhưng vẫn không không chế được chính mình muốn xem.

Anh duỗi tay nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, "Chớ sợ chớ sợ."

"Kỳ thật kia không phải máu, đều là sốt cà chua."

"Trong cà....."

"Ừ, bên người cô ấy đều là nhân viên công tác, không sợ."

"Nói không chừng cảnh này diễn còn NG không biết bao nhiêu lần đâu, cô ấy ăn nhiều sốt cà chua như vậy, phỏng chừng sau khi quay xong, đời này đều không muốn nhìn thấy sốt cà chua nữa."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Rõ ràng là một cái cảnh phim rất khủng bố lại bị anh nói như vậy, mặc danh có chút đồng tình.

Cô nghĩ đến lúc trước mình có quay một cảnh phim học máu, trên miệng toàn là sốt cà chua, hơn nữa sốt cà chua này còn chua không chịu được, mỗi lần cô nhớ lại đều phát hoảng.

"Nhưng kỹ thuật diễn của diễn viên này thật sự lợi hại, biểu tình lúc ấy thật sự vô cùng kinh khủng."

Thẩm Dữ lắc đầu, không cho là đúng, "Không hợp lý."

"Sao?"

"Biểu tình còn chưa đủ chưa đúng chỗ, loại cảm giác sợ hãi cực hạn này cũng không có biểu hiện thực rõ ràng, đặc biệt lúc cô ấy ngã, còn liếc mắt nhìn mặt đất, quá là diễn, nếu là anh, cảnh này anh tuyệt đối không cho qua."

"Vừa rồi cô ấy có liếc mặt đất sao?" Bạc Kha Nhiễm kinh ngạc, sao cô lại thấy.

"Có, em đều sợ thành như vậy, sao còn chú ý tới động tác rất nhỏ này."

"Vậy sao anh lại chú ý?" Bạc Kha Nhiễm không khỏi tò mò.

"Bệnh nghề nghiệp."

Bạc Kha Nhiễm, "....."

Cô nghĩ, lần sau muốn xem phim điện ảnh, phim truyền hình hay xem tổng nghệ gì đó đều không nên tìm một đạo diễn cùng cô xem.

Cô xem chính là cốt truyện, mà hình như anh ngồi đây tìm lỗi.

"Đúng rồi, anh có nghĩ sẽ quay thể loại phom này không, nếu anh quay phỏng chừng phòng bán vé cũng sẽ chật ních." Về mặt Bạc Kha Nhiễm hưng phấn nói.

"Không nghĩ tới, hiện tại đa phần là lừa thiên hạ, kỹ thuật diễn không có chiều sâu, hơn nữa cũng không có dụng cụ tuyên truyền phương diện này."

Bạc Kha Nhiễm nhú mày.

Lừa thiên hạ?

Kỹ thuật diễn không có chiều sâu?

Thẩm Dữ nhìn bộ dáng ngẩn người của Bạc Kha Nhiễm, không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu.

Anh không tự chủ được mà vươn bàn tay chạm nhẹ môi cô.

Vừa ấm lại vừa mềm.

Anh càng sờ càng nghiện, môi cô bị anh sờ đến nóng lên, có cảm giác đau nhói.

Bạc Kha Nhiễm bắt lấy bàn tay anh, nhỏ giọng nói: "Đừng sờ nữa, có chút đau."

"Đau?"

Thẩm Dữ nghe cô nói đau, lập tức cúi người nhìn về phía môi cô.

"Chỗ nào đau?"

Bạc Kha Nhiễm nhìn khuôn mặt tuần tú của anh phóng đại trước mặt mình, lắp bắp nói, "Lúc..... lúc anh sờ..... có chút đau."

"Vậy hiện tại còn đau không?"

Bạc Kha Nhiễm lắc đầu, "Không..... Không đau....."

Thẩm Dữ nhìn môi cô mấp máy, khi nói chuyện lộ ra hàm răng trắng tinh.

Môi hồng răng trắng.

Bạc Kha Nhiễm phát giác ánh mắt Thẩm Dữ có chút quen thuộc.

Tựa như mỗi lần anh chơi xấu đều sẽ lộ ra.....

"Vừa rồi có phải em vừa ăn đồ ăn vặt, lại ăn cơm không?"

Thẩm Dữ thỉnh thoảng hỏi một câu như vậy, lập tức quấy rầy suy nghĩ của Bạc Kha Nhiễm.

"Ồ?" Cô nghi hoặc nhìn về phía anh.

"Có, ăn."

"Muốn giảm béo không?" Thẩm Dữ hỏi.

"Hiện tại muốn đi..... Phòng tập thể thao sao?" Bạc Kha Nhiễm nghi hoặc hỏi.

"Không đi....."

Vừa dứt lời, Thẩm Dữ liền đè ép người xuống.

"Thẩm....."

Anh ngậm lấy môi cô, đem môi cô bao bọc lấy, lúc trước môi đã bị anh sờ phát nóng, lúc này lại thêm độ ẩm của môi anh, không khỏi càng thêm nóng lên.

Anh tắc tắc tới gần, càng hôn càng thâm nhập.

"Không..... phải nói..... Giảm béo..... Sao?"

Bạc Kha Nhiễm né tránh bờ môi anh, hỏi.

Thẩm Dữ hơi hơi ngẩng đầu, một đôi mắt đen không hề chớp mắt nhìn cô.

"Là giảm béo."

"Cái gì?"

Thẩm Dữ tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói.

"Vận động giảm béo."

Giương mặt Bạc Kha Nhiễm trong nháy mắt liền đỏ rực.

Người này.....

Thật là chưa từng có ý tốt mà!

"Anh sao có thể như vậy..... Ngớ....."

Bạc Kha Nhiễm đang nói đột nhiên im bật, bởi vì Thẩm Dữ ngậm lấy vành tai cô.

Mỗi điểm mẫn cảm trên người cô anh đều biết rất rõ.

"Hừ..... Đừng nói chuyện."

Hiện tại Bạc Kha Nhiễm hoàn toàn không nghe thấy tiếng thét chói tai, tiếng kinh hô hay âm thanh sợ hãi từ TV truyền đến, bởi vì hiện tại toàn bộ suy nghĩ trong đầu cô đều là Thẩm Dữ.

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy không khí đều loảng, hô hấp hoàn toàn bị anh quấy rầy, bỗng nhiên cả người liền nhẹ đi không ít, vốn dĩ đang đè trên đùi Thẩm Dữ, qua một hồi trời đất xoay chuyển, chờ cô phục hồi lại tinh thần, cô đã bị Thẩm Dữ đè dưới người.

"Anh....."

"Nghe lời, anh mang em đi giảm béo."

Giọng nói của Thẩm Dữ có chút khàn khàn kỳ cục.

"Anh..... Người xấu....." Cô nhỏ giọng nức nở.

Hai tay Bạc Kha Nhiễm đặt trên sofa không khỏi nắm chặt mặt ghế sofa.

Thẩm Dữ hôn trán cô, nhìn bàn tay trắng nõn của cô gặt gao nắm mặt sofa, anh cường ngạnh chen vào trong lòng bàn tay cô, cùng cô nắm chặt không buông.

Bạc Kha Nhiễm nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình.

Cô nghĩ.

Cuối cùng mưa gió cả đời này đã có người cùng cô vượt qua.

May mắn người đó là anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lúc Bạc Kha Nhiễm tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ chứ không phải ở sofa ngoài phòng khách, hơn nữa quần áo trên người cũng đã được đổi thành áo ngủ.

Trên tủ đầu giường là cái đèn ngủ hình ngôi sao, rèm cửa sổ phòng ngủ cũng đã được đóng lại, không biết hiện tại đang là buổi chiều hay buổi tối.

Trên giường chỉ có một mình cô, không thấy bóng dáng Thẩm Dữ đâu cả.

Bạc Kha Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, cô nhìn thoáng qua phòng ngủ chỉ có một mình mình.

"Thẩm Dữ."

Cô gọi tên anh, nhưng không thấy trả lời.

Bạc Kha Nhiễm nhú mày.

Chẳng lẽ anh đi ra ngoài?

Nghĩ vậy, cô liền xốc lên chân chuẩn bị xuống giường, thời điểm tay cô chỉ mới vừa nắm góc chăn, trong nháy mắt động tác liền dừng lại.

Ánh mắt cô dừng trên ngón tay mình, cô nâng bàn tay lại gần chút.

Trên ngón áp út bàn tay trái không biết từ lúc nào xuất hiện một chiếc nhẫn.

Một chiếc nhẫn đơn giản, không trang trí rườm rà, nhưng dị thường tinh xảo, mang trên tay vô cùng vừa vặn.

Nhìn chiếc nhẫn trước mặt, hai mắt Bạc Kha Nhiễm lập tức ửng đỏ, giây tiếp theo nước mắt không kiềm được thi nhau rơi xuống.

Trước kia cô vẫn không hiểu, thời điểm mỗi cô gái nhận được nhẫn vì sao lại khóc, phải là nên cảm thấy cao hứng mới đúng?

Chính giờ khắc này, một giây này, cô đã hiểu rồi.

Sở dĩ rơi nước mắt, là bởi vì yêu.

Nhẫn tuy nhỏ, nhưng nó lại đồ vật đẹp nhất trên thế giới này có thể biểu đạt tâm ý của con người.

"Cạch."

Lúc này, cửa phòng ngủ vừa lúc mở, Thẩm Dữ bung một chén nước từ bên ngoài tiến vào.

Anh mới bước vào, liền nhìn thấy Bạc Kha Nhiễm đang ngồi trên giường khóc vô cùng thương tâm.

Cô lẻ loi ngồi đó, bả vai đơn bạc khẽ run rẩy.

"Nhiễm Nhiễm?" Anh bước nhanh về phía cô.

Đem ly nước đặt trên tủ đầu giường, anh ngồi xuống bên mép giường, đôi tay đỡ lấy bả vai cô.

"Làm sao vậy, sao lại khóc?"

Bạc Kha Nhiễm nâng đôi mắt ngập nước nhìn anh, hốc mắt hồng hồng, lông mi dính nước, hai má đều là nước mắt chưa khô.

Thẩm Dữ đau lòng dùng ngón tay lau nước mắt trên hai má cô.

Bạc Kha Nhiễm đưa tay đến trước mặt Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô, tức khắc liền hiểu rõ.

"Nguyên lai bởi vì nó."

"Anh đeo..... cho em sao....." Bạc Kha Nhiễm khịt khịt hỏi anh.

"Không anh thì ai đây, trên thế giới này trừ bỏ anh có thể mang nhẫn cho em, tất cả những người khác đều không thể." Thẩm Dữ nghiêm túc nói.

"Bá..... đạo....."

"Anh chỉ bá đạo với một mình em."

Thẩm Dữ cúi tay ôm cô vào trong ngực, cô gầy như vậy, bế lên chỉ thấy một chút xúi.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay mảnh khảnh của cô, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới chú ý, trên ngón áp út của anh cũng có một chiếc nhẫn cùng kiểu với chiếc nhẫn của cô.

Của cô là nhẫn nữ, của anh là nhẫn nam.

Cô cầm lấy tay anh.

"Thích sao?" Thẩm Dữ hỏi.

Bạc Kha Nhiễm dùng sức gật đầu.

"Thích, đặc biệt thích."

Thẩm Dữ cười hôn lên trán cô,

"Chúng ta kết hôn vội vàng như vậy, không có hôn lễ không có nhẫn, khoảng thời gian trước, anh thật sự bận quá, đến bây giờ mới có thể mua nhẫn cho em."

"Anh mua khi nào?"

"Mấy ngày trước."

"Sao anh biết kích cỡ ngón tay em?"

Thẩm Dữ vuốt tay cô, cười nói: "Sờ lâu như vậy mà còn không biết sao?"

Bạc Kha Nhiễm không khỏi nghiêng người về phía anh, cô cúi tay ôm chặt lấy eo Thẩm Dữ, đem cằm dựa vào vai anh.

"Thẩm Dữ, cảm ơn anh."

Thẩm Dữ ôn nhu vuốt tóc cô, "Em còn nhớ lúc trước anh nói gì với em không?"

"Cái..... Nói cái gì....."

"Trí nhớ thật sự không tốt mà."

"Anh nói rồi, anh không cần em cảm ơn anh như vậy, nếu thật sự muốn cảm ơn anh....."

Thẩm Dữ còn chưa nói xong liền bị Bạc Kha Nhiễm chặn môi.

Môi cô mềm mại chủ động ngậm lấy môi anh, cho dù đã hôn qua nhiều lần, cô thực hiện vẫn vô cùng trúc trắc.

Chỉ biết ngậm lấy bờ môi của anh, lại không biết bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Trong mắt Thẩm Dữ mang theo ý cười, ngón tay anh mở ra, chế trụ cái ót Bạc Kha Nhiễm, hiện tại anh đã nắm giữ quyền chủ động.

Anh gia tăng lực hôn, không cho cô chút thời gian để phản ứng, đầu lưỡi trực tiếp tiến vào khoang miệng cô, ở trong khoang miệng cô càn quấy long trời lở đất.

Bạc Kha Nhiễm không khỏi rên rỉ một tiếng.

Kỹ năng hôn của Thẩm Dữ, cô sợ mình vĩnh viễn không đuổi kịp.

Mà một tiếng rên rỉ này của cô đối lấy chính là một màn ôm hôn càng thêm kịch liệt.

Bạc Kha Nhiễm bị anh hôn không chút sức lực chống cự, chỉ có thể gất gao ôm lấy eo anh.

Thẳng đến khi cả người bị anh hôn đến chết lặng, lúc này anh mới buông cô ra.

Thẩm Dữ dùng bàn tay nâng gương mặt cô, ngón trỏ tinh tế cọ xát lông mày cô.

"Xem ra em đều nhớ rõ."

Bạc Kha Nhiễm duỗi tay bao lấy bàn tay anh, "vâng."

Đó là lần đầu tiên Thẩm Dữ hôn cô, vừa rồi anh nói như vậy, cô liền nhanh chóng phản ứng lại.

"Hiện tại mấy giờ rồi?" Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua chỗ rèm cửa.

Thẩm Dữ nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay.

"7 giờ 34."

"Hoá ra em lại ngủ lâu như vậy?" Bạc Kha Nhiễm cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Thẩm Dữ nói tiếp, "ừ, có vẻ vừa rồi quá mệt mỏi."

Bạc Kha Nhiễm chớp chớp đôi mắt, cô bất quá chỉ là thuận miệng cảm thán một chút, anh lại nói như vậy, cái đề tài này lập tức liền thay đổi.

Thẩm Dữ nhìn cô chớp mắt, cười cười, không không chế được tay mình, nhẹ nhàng nheo gương mặt cô một chút.

"Rời giường đi, anh đưa em đi ra ngoài ăn cơm."

"Đi ra ngoài ăn cơm?"

"Ừ, mau đứng lên."

"Vâng."

Bạc Kha Nhiễm xốc chân lên, Thẩm Dữ đem dép lê đặt chỉnh tề dưới mép giường, cô xỏ dép lê đi về phía phòng tắm.

"Em đi rửa mặt một chút."

"Ừ."

Chờ Bạc Kha Nhiễm rửa mặt xong đi ra, Thẩm Dữ đã thay xong quần áo ra ngoài.

Bên trong anh mặc một bộ vệ y, bên ngoài là áo khoác màu nâu, quần jean màu đen ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp, cả bộ phối hợp nhìn vô cùng thoải mái lại trẻ trung.

"Cảm giác anh mặc bộ đồ này liền trẻ ra mười tuổi." Cô đi qua trêu chọc anh.

Thẩm Dữ bật cười, hiện tại anh mới hai mươi tám tuổi, trẻ ra mười tuổi, chẳng phải là mới mười tám tuổi?

Anh nhận lấy khăn lông từ tay cô, cẩn thận lau kho bọ nước trên mặt cô.

Bạc Kha Nhiễm nghe lời nhắm mắt lại, để anh tùy ý lau.

"Lại nói hươu nói vượn."

Bạc Kha Nhiễm tỏ vẻ vô tội, cô thật sự không có nói hươu nói vượn, anh mặc bộ này trông thật sự rất trẻ, tóm lại chính là trang phục cá nhân của anh thật sự rất đẹp.

Bây giờ không giống lúc còn ở phim trường, tới tới lui lui toàn bộ đều là áo lông vũ, các loại quần áo màu sắc anh đều có.

Sau khi lau xong, cô đi về phía tủ quần áo, cô nhìn tủ quần áo của mình toàn là màu sắc tươi đẹp ấm áp, cùng với màu sắc trong tủ quần áo của anh hoàn toàn tương phản.

Cô đột nhiên quay đầu lại, cười nhìn anh.

"Anh chọn quần áo giúp em đi."

Thẩm Dữ nhướn mày, "Có thể."

Anh đi qua cô, ánh mắt dừng lại trên tủ quần áo mấy giây, sau đó lấy ra từ tủ quần áo một bộ quần áo cho cô phối hợp.

Bạc Kha Nhiễm nhìn quần áo anh lấy.

Áo khoác màu đỏ, vệ y, quần jean.

"Mặc cái này?"

"Ừ, trông trẻ trung."

Trông mắt Kha Nhiễm như phồng ra hai vòng.

Trông trẻ trung?

Cô mới chỉ hai mươi hai tuổi đó!

Căn bản là không cần trông trẻ tuổi!

Cô nhận lấy quần áo từ tay anh, nói, "em muốn thay quần áo."

Ý tứ chính là em muốn thay quần áo, anh có thể đi ra ngoài.

"Thay đi." Thẩm Dữ gạt đầu nhìn cô, sau đó ngồi bên mép giường nhìn nàng.

Bạc Kha Nhiễm, "???"

Mà Thẩm Dữ ngồi đó mang vẻ mặt mỉm cười, chỉ là nụ cười hơi mang ý trêu chọc.

Bạc Kha Nhiễm cũng nhìn ra tâm tư của anh, ngẫm lại, bọn họ đã ở bên nhau lâu như vậy, dường như cũng không có gì phải che giấu.

Vì thế cô nhướn mày nhìn anh, mỉm cười.

Tiếp theo liền động thủ cởi áo ngủ, đem áo ngủ ném tùy ý trên giường.

Bên trong cô chỉ mặc Bra cùng Panties, toàn thân trắng sáng lên, bả vai đơn bạc, xương quai xanh tinh xảo, chỗ kia tuy không lớn, nhưng thập phần no đủ dẹt thẳng đứng, đôi chân vừa dài vừa trắng.

Chỉ liếc mắt một cái, Thẩm Dữ cảm thấy máu trong người trong phút chốc cuộn cuộn, cổ họng khô khốc đáng sợ.

Anh lập tức đứng dậy, đi về phía cô.

Bạc Kha Nhiễm liếc mắt nhìn anh, cười với anh nói.

"Em đã đói bụng."

Thẩm Dữ lập tức dừng bước, ánh mắt dừng trên bụng nhỏ của cô, thoát nhìn cô có chút gầy, nhưng bởi vì kiên trì rèn luyện thể thao, nên khe bụng rất đẹp.

Bạc Kha Nhiễm cong môi, lấy quần áo từ trên giường, đầu vào đẩy mà mặc vào.

Rõ ràng hai ba phút là có thể mặc xong quần áo, cô lại chậm chạp đến năm sáu phút còn chưa có mặc vào.

Cô nhìn bộ dáng ần ần của Thẩm Dữ, trong lòng như nở hoa.

Không sai, cô chính là cố ý.

Chỉ vài phút thời gian, Thẩm Dữ cảm thấy vô cùng dầy vò.

Anh dứt khoát xoay người đi ra cửa.

"Anh ở bên ngoài chờ em."

Không thể lại xuống tay lần nữa, anh thật sự sợ nếu xuống tay anh sẽ không có biện pháp đưa cô đi ăn cơm.

Bạc Kha Nhiễm nhìn theo bóng anh, tận đến khi anh đã ra khỏi phòng ngủ, lúc này cô mới nhanh tay mặc quần áo.

Cái này gọi là đạo cao một thước mà cao một trượng.

Bất quá việc này là cô ý vào anh yêu cô mà cần quấy thôi.

Bạc Kha Nhiễm nhìn thoáng qua bản thân trong gương, quyết định không trang điểm nữa, dù sao da cô cũng tốt, nhan sắc không kém đến mức không trang điểm liền không thể đi đâu, cô thật sự không muốn lúc về lại phải tiến hành một loạt quá trình tẩy trang rườm rà.

Lúc cô đi ra, Thẩm Dữ đã đi giày đứng ở cửa chờ cô.

"Lại đây."

Cô nghe lời đi qua phía anh, Thẩm Dữ hơi hơi cúi người lấy một đôi giày cho cô.

Anh không lấy giày cao gót, mà là một đôi giày vò sò.

Anh đặt giày dưới chân cô, Bạc Kha Nhiễm nhìn anh vài lần, anh vẫn ngồi xổm chỗ đó, không có muốn đứng lên.

"Anh đi giày cho em sao?" Cô hỏi.

Anh đây là tự mình đi giày cho cô đến nghiện rồi sao??

Thẩm Dữ ngẩng đầu, "Không thể sao?"

"Vâng ——" Bạc Kha Nhiễm đem tiếng này đặc biệt kéo dài.

"Có thể."

Cô đưa chân qua, Thẩm Dữ một tay liền cầm lấy toàn bộ bàn chân cô, cẩn thận giúp cô xỏ giày, sau đó đem dây giày buộc chặt.

Anh thất nơ hình con bướm vô cùng đối xứng, quả nhiên là người có chứng ám ảnh cưỡng bách chứng.

Chờ anh cột dây giày cho cô xong, cô nhìn mái tóc đen mềm mại trên đầu anh, theo bản năng liền duỗi tay xoa một cái.

Thẩm Dữ ngẩng đầu nhìn cô.

Bạc Kha Nhiễm chớp chớp mắt.

"Em yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tân Tâm Khảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

"Chúng ta đi đâu ăn com?" Bạc Kha Nhiễm vừa xoát Weibo, vừa hỏi Thẩm Dữ.

Hai tay Thẩm Dữ nắm chắc vô lăng, mắt nhìn thẳng phía trước.

"Nhà bạn anh."

"A?"

Bạc Kha Nhiễm bỏ di động xuống ngang đầu lên, cô ghé mắt nhìn về phía Thẩm Dữ.

"Nhà bạn anh?"

"Ừ."

"Vậy mà anh không nói trước với em, em còn không trang điểm....."

Cô cho rằng anh chỉ đơn thuần đưa cô tới một nhà hàng nào đó ăn com chiều, không nghĩ tới anh vậy mà lại đưa cô đi gặp bạn bè.

Cô còn đang để mặt mộc, sao có thể gặp người...

Thẩm Dữ ghé mắt liếc cô một cái, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

"Không sao, dù em không trang điểm vẫn rất xinh đẹp."

Bạc Kha Nhiễm còn có chút lo lắng, hiện tại nghe anh nói như vậy, ngược lại làm cô có chút ngượng ngùng.

"Thật.....?"

"Anh chưa bao giờ nói dối."

Bạc Kha Nhiễm nghĩ, hình như đúng là như vậy, tâm tình thả lỏng không ít.

"Chúng ta tới nhà bạn nào vậy?"

"Tới rồi em sẽ biết."

Bạc Kha Nhiễm tiếp tục lướt điện thoại, "Vâng."

Đại khái qua mười lăm phút, Thẩm Dữ nói với cô một tiếng.

"Tới rồi."

"Vâng?"

Thẩm Dữ đem xe tiến vào bãi đỗ xe của một tiểu khu.

Lúc còn ở bên ngoài, Bạc Kha Nhiễm đã thấy được tên tiểu khu.

Tiểu khu Thanh Miện.

Vị trí tiểu khu giống với tiểu khu nhà bọn họ, là tiểu khu xa hoa số một Ninh Hạ, ở nơi này đều là những người có chức có quyền, cũng có rất nhiều người là nhân vật của công chúng lựa chọn mua nhà ở đây.

Xem ra Thẩm Dữ đưa cô đến nhà người bạn này phòng chừng cũng là người trong giới.

Sau khi xuống xe, Bạc Kha Nhiễm nhìn mình cùng Thẩm Dữ, hai tay hai người đều trống trơn.

"Cái kia, chúng ta đến nhà người khác ăn com, quà tặng cũng chưa mang, có phải không tốt lắm không?"

Thẩm Dữ cười cười, mở cửa xe, lúc này Bạc Kha Nhiễm mới nhìn thấy quà tặng đặt ở trên ghế sau.

Hoá ra anh đã sớm chuẩn bị.

Một lát sau, Thẩm Dữ lại lấy ra một hộp nhỏ đưa cho Bạc Kha Nhiễm.

"Đây là cái gì?"

"Quà cho mấy đứa nhỏ."

"Bọn họ đã có con?"

Xem ra bạn của anh là một đôi vợ chồng.

"Ừ, đi thôi."

Vào thang máy, Bạc Kha Nhiễm đứng bên cạnh Thẩm Dữ, anh duỗi tay ấn chuông cửa.

"Leng keng"

Bạc Kha Nhiễm không khỏi có chút khản trương, cô theo bản năng cầm bàn tay Thẩm Dữ.

Thẩm Dữ nghiêng đầu nhìn cô một cái, cầm lấy tay cô, an ủi cô không cần khản trương.

Qua vài giây, bên trong truyền đến tiếng bước chân, nghe thanh âm hẳn là tới mở cửa.

"Răng rắc."

Cửa liền mở ra.

Tiến đến mở cửa là một thiếu niên.

Bạc Kha Nhiễm nhìn thiếu niên đứng trước mặt bọn họ, trong lúc nhất thời bị kinh diễm.

Thiếu niên này cũng quá cao đi!!!

Thoạt nhìn chỉ mới mười hai mười ba tuổi, nhưng mà lại cao hơn cả cô, phòng chừng cao đến một mét bảy mấy.

Trên người thiếu niên mặc một bộ đồng phục đơn giản, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng sáng.

Chỉ là ——

Bạc Kha Nhiễm nhìn lại có một chút quen mắt.

Thiếu niên này, có phải cô đã gặp qua ở đâu không?

Đang lúc Bạc Kha Nhiễm trầm tư suy nghĩ xem rốt cuộc cô gặp thiếu niên này ở đâu, thiếu niên lại đứng một bên chào hỏi Thẩm Dữ.

"Chú Thẩm, chú đã đến rồi."

"Một đoạn thời gian không gặp, cháu lại cao thêm rồi." Thẩm Dữ duỗi tay vỗ vỗ bờ vai thiếu niên.

Thiếu niên nhàn nhạt khẽ cong khóe môi, "Vâng, hình như cao hơn trước mấy centimet."

"Tới, giới thiệu một chút, về sau cháu gọi cô ấy là thím Thẩm."

Thiếu niên nhìn thoáng qua Bạc Kha Nhiễm, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc.

Chú Thẩm kết hôn khi nào?

Việc này sao bọn họ một chút cũng không biết?

Nhưng mà xuất phát từ lễ phép, cậu vẫn gật đầu chào Bạc Kha Nhiễm, gọi một tiếng.

"Thím Thẩm."

Bạc Kha Nhiễm có chút khản trương, cô chỉ có thể cười gật đầu.

"Chào cháu."

"Chú Thẩm, thím Thẩm, hai người mau vào nhà đi."

"Ừ."

"Anh, là chú Thẩm đến sao?"

Hai người mới vừa đổi dép lê, Bạc Kha Nhiễm liền nghe được âm thanh leng ka leng keng xuống lầu, cùng với âm thanh mừng rỡ của cô bé nói chuyện.

Không đến vài giây, một cô gái nhỏ mặc váy công chúa chạy tới.

Trong lòng ngực cô bé còn ôm một con mèo con, Bạc Kha Nhiễm liếc mắt một cái liền nhìn ra giống mèo này.

Mèo Ba tư.

Mà thời điểm Bạc Kha Nhiễm nhìn nhìn thấy cô gái nhỏ, nháy mắt liền ngây ngẩn cả người.

Này, Cô bé này không phải là ——

Tiểu Mật Cam!!!

Tiểu công chúa được sủng ái nhất của Khương Trùng - Khương Gia Gia.

Bạc Kha Nhiễm nghiêng đầu nhìn thoáng qua thiếu niên đứng bên cạnh mình, trong đầu hiện ra ý nghĩ.

Cô bé này là Tiểu Mật Cam, vậy thiếu niên này chính là con trai lớn của Khương Trùng - Khương Già Dục.

Thẩm Dữ nói muốn đưa cô đến nhà bạn, vậy mà lại là siêu mẫu quốc tế Khương Trùng!

Bạc Kha Nhiễm cảm thấy bản thân bị chấn kinh rồi.

Tiểu Mật Cam nhìn Bạc Kha Nhiễm đứng cạnh Thẩm Dữ, cô bé mím môi hỏi:

"Sao chị gái xinh đẹp lại đến nhà em?"

Bạc Kha Nhiễm tức khắc thụ sủng nhược kinh, cô nhìn Tiểu Mật Cam.

"Em biết chị sao?"

Tiểu Mật Cam ôm mèo nhỏ trong ngực đi tới.

"Biết ạ, chị gái xinh đẹp trong đoàn phim của chú Thẩm."

"Mật Cam."

Một giọng nữ dễ nghe từ bên trong truyền đến, Bạc Kha Nhiễm thuận thế nhìn qua.

Lâm Giang Nam!

Vợ Khương Trùng.

Cô gái khiến không biết bao nhiêu phụ nữ hâm mộ.

Rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn qua gương mặt cô ấy lại nhìn không ra tuổi thật là bao nhiêu, tựa hồ thời gian không lưu lại chút dấu vết gì trên gương mặt cô ấy.

Áo lông màu trắng gạo, quần jean màu đen, mái tóc dài buộc gọn sau vai.

Khí chất dịu dàng, nhìn vô cùng thoải mái?

"Mẹ." Tiểu Mật Cam chạy tới bên cạnh Lâm Giang Nam, dựa vào người mẹ mình.

Lâm Giang Nam ôn nhu vỗ vỗ đầu cô bé, nhìn về phía Thẩm Dữ cùng Bạc Kha Nhiễm.

"Tiểu Thẩm tới rồi à."

"Chị Giang Nam."

Ánh mắt Lâm Giang Nam ôn hòa dừng trên người Bạc Kha Nhiễm đang đứng cạnh Thẩm Dữ, cô cười cười chào hỏi.

"Đây là vợ cậu à?"

Lần đầu tiên Bạc Kha Nhiễm khẩn trương đến mức nói không nên lời.

"Vâng, Nhiệm Nhiệm, đây là chị Giang Nam."

Bạc Kha Nhiệm nhanh chóng chào hỏi.

"Chị Giang Nam."

Lâm Giang Nam đi tới bên cạnh, "Lớn lên thật xinh đẹp."

"Cảm ơn chị Giang Nam."

"Mau vào nhà ngồi đi, đừng đứng ở cửa, anh ấy nhắc hai người mấy lần rồi."

Lâm Giang Nam dẫn bọn họ đi đến phòng khách.

Đối diện phòng khách là phòng bếp, Bạc Kha Nhiệm nghe thấy âm thanh xào nấu, cô theo bản năng nhìn qua.

Lại nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía họ, anh ta đang thành thạo xào nấu đồ ăn trong nồi, nghe thấy tiếng động, anh ta xoay người lại.

"A Dữ, tới rồi à."

Bạc Kha Nhiệm lập tức trở mắt nhìn.

Khương..... Khương Trùng nấu com??"

"Khương ca, vẫn chưa xong sao?"

Khương Trùng cười, "không phải hôm nay hai vợ chồng cậu đến đây sao, muốn làm thêm vài món nữa?"

Thẩm Dữ cười cười, anh cởi áo khoác treo lên mắc áo.

"Anh đã nấu com, nếu em không vào hỗ trợ thì cũng quá khó coi đi."

"Tên tiểu tử thú này, mau vào đi."

Bạc Kha Nhiệm nhìn hai người đàn ông ở trông bếp bận bịu làm việc.

Gương mặt ngạc nhiên của cô bị Lâm Giang Nam nhìn rõ, Lâm Giang Nam khẽ nhấp môi cười.

"Anh ấy cũng chỉ là người bình thường thôi, tất cả mọi người đều giống nhau, sinh hoạt bình thường."

Bạc Kha Nhiệm có chút xấu hổ.

Tâm tư của cô bị người khác nhìn thấu.

Lâm Giang Nam đi đến bên cạnh cô,

"Thẩm Dữ ở nhà có nấu com cho em không?"

Bạc Kha Nhiệm nhìn về phía Lâm Giang nam, cô sững sốt một chút.

Đúng vậy.

Thẩm Dữ trong mắt người ngoài là người cao cao tại thượng, không dính khói lửa nhân gian, nhưng ở trước mặt cô là lại một người chồng bình thường như bao người ở.

Tất cả mọi người đều chỉ là người thường mà thôi.

Nghĩ vậy, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

Đột nhiên, Bạc Kha Nhiệm cảm thấy đùi ấm áp, cô theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, lại nhìn thấy Tiểu Mật Cam lúc trước đang dựa vào Lâm Giang Nam không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô.

"Chị gái xinh đẹp?" Tiểu Mật Cam mở to đôi mắt lung linh ngửa đầu nhìn cô.

Bạc Kha Nhiệm trong nháy mắt cảm thấy cả người mềm nhũn, cô cúi người ngồi xổm xuống.

"Ừ, sao vậy?"

Tiểu Mật Cam vươn tay sờ sờ bàn tay cô, cuối cùng dừng lại trên chiếc nhẫn ở ngón áp út.

"Cái này mẹ em cũng có." Nghe ngữ khí cô bé nói có chút hâm mộ.

Bạc Kha Nhiễm nhìn nhẫn trên tay mình, còn chưa nói chuyện, lại nghe thấy cô bé ưỡn khuỷu nói tiếp.

"Nhưng em không có."

Bạc Kha Nhiễm sùng sốt hai giây, không khỏi nở nụ cười.

"Em thích nhẫn sao?"

Tiểu Mật Cam nặng nề gật đầu, "Thích, em thích sờ hữu những đồ vật xinh đẹp."

Lâm Giang Nam sờ sờ đầu con gái nói, "Chờ con lớn lên sẽ có."

Tiểu Mật Cam ngây thơ mờ mịt, "Có người sẽ tặng cho con sao?"

"Ừ, đúng vậy."

"Nhưng mà ai sẽ tặng cho con?"

Tiểu Mật Cam quay đầu nhìn qua anh trai mình, "anh sẽ tặng cho con sao?"

Khương Già Dục nhìn cô bé một cái, trong mắt mang theo ý cười, "Nếu về sau không ai chịu tặng em, anh có thể tặng em một xấp."

"Thật sao?"

Lâm Giang Nam nhin không được cười ra tiếng, "Quả cam nhỏ, con đừng trêu em gái nữa."

Sắc mặt Khương Già Dục cứng đờ, cậu nhìn qua mẹ mình, bất đắc dĩ nói,

"Mẹ, mẹ đừng có gọi con là Quả cam nhỏ nữa được không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chiều Tận Tâm Khám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.